

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

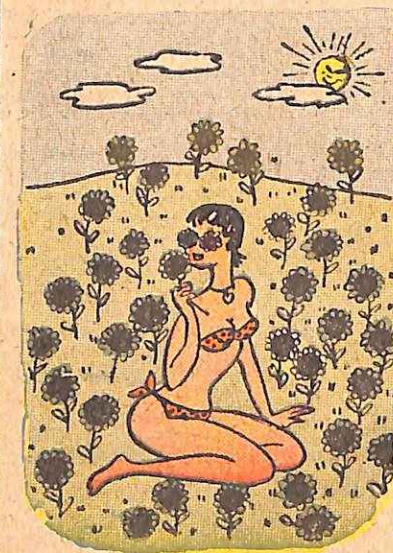
Ποικίλες οι μορφές αντιδράσεων που προκαλεί ή συζυγική άππ.

ΤΟ ΑΣΠΡΟΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

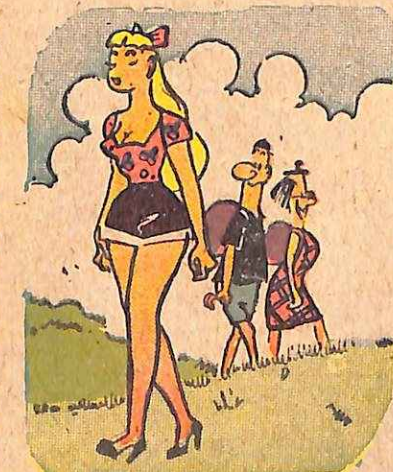
Ερωτήσεις που έπρεπε ν' απευθυνθούν σέ ψυχολογικό. Αυτό
είναι περισσότερο κατάλληλος να ξηγήσει το μυστήριο αυτό το
ερωτησίου και άναστασης ζεύγους.

A cartoon illustration of a woman in a black swimsuit posing for a man in a red and white polka-dot shirt who is taking a photo with a camera. They are on a beach with a lighthouse in the background.

— Νὰ χαμογελάσω, κύριε Κώστα;
— Μπᾶ! Δὲν χρειάζεται!

Καμουφλάζ.

—'Εδῶ κοντά, Θεοφάνη, ὑπάρχει
μὰ πολὺ ὠραία περιφέρεια!

— Θὰ πνιγόμεν, ἀλλὰ...
τὸ μετάνοια! τοῦ εἶπε.
Ὅποτε ἀκολούθησε φοβε-
ρὸς καυγᾶς πρὸς τέρψιν ὁ-
λων τῶν λουομένων. Γιατὶ ὁ
ἀφελής, ἐξαγριυθεὶς μετὰ
τὸ πάθημα τοῦ, ἤθελε σῶναι καὶ
καλὰ νὰ τὸν πνίγῃ! Κ' ἂν
δὲν προλαβαίναν ἄλλοι, Κύ-
ριος οἶδε, πῶς θὰ πλήρωνε
τὸ ἀστέιο τοῦ ὁ θαλαίπωρος
ἀστέιος τῆς περᾶς.

● **ΛΟΚΛΗΡΗ** ή 'Αθήνα έ-
γείμισε αυτές τις μέρες
από σοβαρά μπουτράκια. Μα-
θητὰι καὶ μαθητρίαι πηγαί-
νουνόχονται συνεχῶς στους
δρόμους μὲ κόλλες χαρτί καὶ
μ' ἓνα μπουκάκι μελάνι. Δια-
γώνισμοι — ἐποχὴ δοκιμα-
σίας καὶ βασιάνων γιὰ τὴν

Καὶ τὰ κοιμητήρια...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ГРАФ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

— Καὶ... βέβαια!
Ὅποτε ἡ μαμὰ ἀπελπι-
σμένη;

— Μὴ χειρότερα, Παναγιά μου, μὴ χειρότερα!
Καὶ ἐσταυροκοπήθη τρίς.

καλὸ καὶ γιὰ κακὸ — μή-
πως πιάστη ἡ εὐγνή.

Η σκηνὴ στὸ Καλαμάκι.
Κυριακὴ. Ὁ κόσμος τῶν
λουομένων εἶναι ἀρκετὸς καὶ

ΜΕ τὶς πρῶτες ζέστες δ-
λόκληρη ἡ φαληρική ἀ-
κτὴ γέμισε ἀπ' τὰ πλήθη
τῶν πιστῶν τῆς θαλάσσης.

Καὶ ἂν τις καθημερινὲς ὁ
κόσμος εἶναι ἀκόμα ἀραιός,
τὴν Κυριακὴν, ὅμως, ἡ ἐξόρ-
μησι εἶναι γενικὴ.

Νεαροί και νεαρές, πρὸ πάντων, μετὰ πολυχρώμα μαγιὼν τους, προσθέτουν ἕνα καινούργιο τόνο στὰ Φώληρα καὶ στὸ Καλαμάκι, ποὺ ἀπολαμβάνουν με εὐχαρίστησι καὶ μερακλήδες τῆς ὁμορφίης.

— Χαίρεται, ἐπὶ τέλους
τὸ μάτι σου, ἀδερφέ! ἔλεγε
ἓνας τέτοιος μερακλῆς φιλο-
θεάμων στὸ συνάδελφό του.
Κι' ὁ ἄλλος ἀναστενά-
ζοντας:

Εὐθυμα ἐνστάσαντε

ἐμφανίζονται αρκετά μαγιώ
Μιά νεασά, λοιπόν, που συ-
νοδεύεται ἀπ' την αὐστηρή
μαμά, που τὴν ὑποχρεώνει
προφανῶς νὰ φορᾷ μαγιώ
συμμετάμενο, παραπονεῖται:
— Κύτταξε, μαμά! Κύτ-
ταξε τί φορᾷνε! Μόνο ἐσύ μὲ
ὑποχρεώσεις νὰ φορᾷ αὐτὲς
τίς ἀρχαίολογίες...

Καὶ ἡ μαμά, ρίχνοντας
βλοσυρὸ βλέμμα στὶς τολμη-
ρὲς ἐμφανίσεις:

— Αὐτές, ὅμως, ἔχουν γί-
νει θέαμα ἐδῶ πέρα! Θέλεις

Ἡ ἀπάντησι τῆς νεαρᾶς:

— Φάτε μάτια ψάρια!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

IPA

ΕΡΘΕΝΤΑ

εργαστηριακά

μωρὰ
ΠΤΕΡΑ!

μόνον χῶμα νὰ πατᾶνε,
... πουλάκια νὰ πετᾶνε

...την καρδιά μου να σκιρ-

... τῶν εἰδῶν μας τίς...

ΕΣ
ΙΣ ΣΤΙΓΜΕΣ
ΜΕΤΕΞΑ

... τῶν εἰδῶν μας τις...

(τιμές)
Γ. Θ-ς

1

Τα δράματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ταξιδεύουμε για την Ίρλανδία. "Ήμουν με το θείο μου, τον Τίμ Σουάιν, παλιό ναυτικό, που ποτέ δεν τον πείραζε η θάλασσα, δηλαδή ποτέ κι' αν είχε. "Ισχυρίζομαι πως κι' εγώ δεν όταν το βόρειο μου... "Ο βόρειος μου μ' άκουσε διότι, γιατί χαμογέλει. Και είχε δική μου, γιατί όταν το βαπτίζω, κουνιόμουν δυο τρεις φορές, έπρεζε άμεσως στην καρμιά μου και δεν βγήκα από κει παρά σαν φτάσαμε στο λιμάνι του Κόρκ.

"Ήμουν τότε δεκάξι χρόνων, και το λιμάνι αυτό πάρα πολύ μεγάλο κι' άγριο. Είχαμε καθίσει σ' έναν πάγκο, έβλεπα απ' το τελωνείο, όταν, ξαφνικά, άκουσα το θείο μου να φωνάζει χαρούμενα:

—Λώρενς! Έσύ εδώ! Τι άπρόοπτη συνάντηση!...

Γύρισα το κεφάλι μου. Μπροστά μας στεκόταν, χαμογελώντας, ένας ψηλός και κομψός άντρας, με κασσορά μαλλιά και γαλανό μάτι. Φορούσε σπινό ρούχα κι' ήταν άρ 40 χρόνων.

"Η άνοιξη μου ή Μάργκαρετ, είπε ο θείος μου συστηνόντάς με στο Λώρενς.

—Είμαι εκείνο το χαριτωμένο κορίτσι, που είδα κάποτε σε μία φωτογραφία στο σπίτι σου; Με γάλασε πολύ και είναι πολύ όμορφη! είπε χαμογελώντας.

Δεν έβρα γιατί κοκκίνισα ξαφνικά κι' ένοιωσα στενοχώρια. Όταν τελείωσα όλες οι διαταγές στο Τελωνείο, φύγαμε κι' ένα ταξί και οι τρεις και πήγαμε στο «Κέντρο Τάουν Ότελ».

Φύγαμε εκεί, παίρνοντας ένα τραπέζι κοντά στην όρθησρα. Κατάλαβα πως ο θείος μου κι' ο Λώρενς είχαν συνδεθεί από τότε που υπηρέτησαν μαζί στο στρατό. Δεν έβρα γιαυτό λόγο, ο Λώρενς μου έγινε άμεσως πολύ συμπαθητικός.

—Πώς γίνεται, τον ρώτησε ο θείος μου, και δε σε είδαμε καθόλου στο διάστημα του ταξιδιού, αφού ήσουν στο ίδιο καράβι; Από που ήρθατε;

—Έρχομαι απ' την Άφρικη. Στο διάστημα του ταξιδιού ήμουν στο νοσοκομείο του Πόλσιν.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Γαρύφαλλον στο... ους

Άκουσε το άσμα: «Γαρύφαλλον στο ους» κι' εκ τούτου πλήρως εμπνευσθείς και σημάσαν δούς, έσκέφθησαν λαν εφ' ους και ποινής επίσης, να συνδεθεί περιπαθώς μετά Τουρκουφτίσης.

Ε'ω, ή χαριείς έφυγε και έμπλεως άπιδός έξήλθεν προς άνευρεση κομψής άθιγγανίδος κι' ήρευνον επί τριώνων σάφως εις τας όδους φέρων κώνυ γαρύφαλλον παντοίως ήτο στείρα, κι' έν ή περιπάτησι παντοίως ήτο στείρα.

Κι' έν ή περιπάτησι παντοίως ήτο στείρα, ήκουσαν, αίνης: «Κάθισε, γιά να σε πω το μοίρα!» Και στρέψας, ή του θάυματος, εύρεθην πρό γυφτίσης τσακινιώδως προκλητικής, ή άλλως πως ταισίσης.

—Αθιγγανί! άνεκραζόν, μερακλωθείς άπειρώς κι' άνοιξας τας άγκάλας μου έκτάδην παμπονήρας: —Ελθέ! είπον με έξαρσιν άηθλ και μυστήριον, να στήσωμεν άμφοτερο έρωτικόν τσαντήριον! να στήσωμεν άμφοτερο έρωτικόν τσαντήριον! Κι' ή Ζεβί εκ τής σαγηνής μου και (αυτή έκλονισθη) κι' άφου με περιπάθειαν δεσύν, ή έν (ηλεκλίσθη) άπλθε δούσα άσπασμόν φλογώδη κι' άπλθε δούσα άσπασμόν φλογώδη (άουτολόγιον) πλιν μετ' όλγον έκραζόν: —Αλλοί (τό πορτοφόλιον) Κρυφίως το άφήρσε με τας έναγκα- (λίδεις) κι' άντι να γίνω δόν Ζουάν, ως ήλπ (ζόν, γυφτίσης) γέγονα ό περίγελως εις πάσας τας (όδους) και βλάκας με γαρύφαλλον, ή Δια (εις τας... ους)

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

τρανο. "Ο Λώρενς μές είπε πως είχε αποφασίσει να πάει σ' ένα φημισμένο γιατρό, στο Δουβλίνο, στο δόκτορα Ντραϊνκ. Γι' αυτό θάμνε μια μέρα στο χτήμα του για να ξεκουραστή. Αφού τη σκέψι μου και την καρδιά μου κοντά του για να του κρατούν συντροφιά. "Ο Λώρενς ήταν ή πρώτη μου άγάπη. Άλλοι μόνον, όμως, ήταν άρρωστος βαρεία και βάδιζε προς το βάτονο. Χωρίσαμε, λοιπόν, κι' έγώ δεν μπόρεσα να συγκρατήσω τα δάκρυά μου.

Το Δουβλίνο, ήταν γιά μένα μια διαρκής διασκέδασι, μ' όλο που συχνά ή σκέψι μου πετούσε στον Λώρενς. Το βράδυ πήγα με το θείο μου σε μία παλιά συν- οίκια και μπήκαμε σ' ένα έστια- στήριο μάλλον λαϊκό. "Εκει, ή- στερ από είκοσι μέρες, σιανώ- ξενο γιατρό Ντραϊνκ, που έμελε- να με μου κάνει το άλλοκο- το δόρο... "Ήταν ένας κύριος λίγο σκευτός, αλλά ψηλός κι' άβυσσος, με καστανά μαλλιά και μικρή γενειάδα. Τα μάτια του ήταν πάρα πολύ ζωηρά και κυττάζε όλους με περιέργεια.

"Ο θείος μου έσκαψε και μου εί- πε σ' αυτή:

—Μάργκαρετ, είναι ο δόκτορ Ντραϊνκ. Παρακάλεσε το Λώ- ρενς να δεχτεί να μελετήσει το πώμα του μετά το θάνατό του. "Ο Λώρενς το δέχτηκε. Μου το είπε ο ίδιος. Τώρα πιά, ούτε έβρα που βρίσκεται. Δεν έχω το κουράγιο να ρωτήσω, μα πό- λυ φοβάμαι πως δε πεθάνει...

"Ενοιωσα την άνάγκη να πάω να δώ το γιατρό. "Ετσι, την άλ- λη μέρα τ' άπόγεμα, χτυπούσα το κουδούνι του σπιτιού του. Μου άνοιξε ο ίδιος ο δόκτορ Ντραϊνκ και μ' έμεινε στο γράφειο. "Εγώ χαμήλωσα ό βλέμμα μου και με θάρρος έπειτα τον ρώτησα γιά τον Λώρενς.

"Ο Λώρενς... είπε. Μήπως τον άγαπάτε;... Μήπως τον ά- γαθήσατε; —Απάντησα πιά, κοκκινίζοντας, κι' αυτή ή άλλαγή του ρήμα- τος, ή τόσο θαντική, μ' έκανε ν' άγωνιά. "Ο γιατρός χείδε με σ' άσπασμα, γιατί μ' έ- σφιζε πάνα του με το γέρο χέ- ρι του και με φίλησε κι' αυτός, πολλές φορές, παράφορα.

Φτάσαμε στο Τίπεραϊρού, όπου ήταν το άγκράκιμα του Λώρενς. Είχα περάσει μαζί του δυο έξαι- σιες, αλλά κάπως πονεμένες μέ- ρες. Προσπαθούσα να διώξω τη σκέψι του θανάτου και φανταζό- μουν πως τ' άσος ο Λώρενς να ή- ταν υπερβολικός.

Αυστηρώς, έπρεπε σε λίγο να χωρίσωμε. Θέ συνέχισα το τα- ξίδι μου με το θείο μου με το

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντινκο ρεπορτάζ

Ο'Η Σοφία Βέμπο, που γύρισε από την Αυστραλία, ύστερα από άπουσία 20 ημερών, έπιδραματοποίησε ένα περίεργο ρεκόρ. Τίς περισσότερες άρες του ταξιδιού της τις έπέρασε... πετώντας, αφού διήμισε συνολικά 10 χιλιάδες μίλια από πόλη σε πόλη της Αυστραλίας.

—"Όλα της τα τραγούδια άρεσαν πολ- λού στους ξενιτεμένους Έλληνες, ιδιαι- τερα δε τα τραγούδια του πολέμου. "Η Βέμπο, που έπρεπε να γυρίσει σύντομα στην Άθήνα λόγω της «πρεμιέρας» του έργου της, ύπεσχεθή να ξαναπτή στην Αυστραλία, όπου της έγινε θερμότητα ή- ποδοχή, τον έρχόμενο Νοέμβριο.

Ο'Ο Μάνος Κατράκης, που παίζει στο θέατρο του Πάρκου, τον «Καραϊσκάκη», εμφανίζεται στη σκηνή με φουστάνελλα και όπως είναι ψηλός έχει επιβλητική έμ- φάνισι.

Το θέατρο «Βέμπο» όπου παίζεται από προχθές το έργο «Στουρνάρια 288» άπλουστευσε το ζήτημα της όρχήστρας. Τα περισσότερα έργα που έκτελει ή Σο- φία Βέμπο, άποδίδονται με μαγνητοφω- νημένη μουσική.

Τελευταίο από όλα θα άρχισή τις παραστάσεις του το θέατρο του Έθνι- κού Κήπου, το τρίτο δεκαήμερο του Ίου- νίου. Κι' αυτό, γιατί το άνέβασμα του «Διγανή», που είναι πολυπρόσωπο έργο, παρουσιάζει μεγάλες τεχνικές δυσχέρειες στα σκηνικά.

Τέλος, στις άρχές Ίουλίου δε άρχί- σουν τις έβδομαδιαίες παραστάσεις τους στο θέατρο του Πάρκου τα «Μπαλ- λέτα της Άθήνας» που ίδρυσαν ο Γιάν- νης Φλερύ και ή Άννα Άλμα.

Το πρόγραμμα θα περιλαμβάνει 4 χοροδράματα, από τα όποια θα έχη ιδιαι- τερες άξιώσεις το «Έκουαρέλλας της Βιέννης».

Θα υπάρχουν ακόμη και δυο έλα- φρά χοροδράματα, δε κομικό στυλ, τα «Τουριστική κίνησι» και «Περίπατος στο Ζάππειον».

Η Ύμα Σουμάκ, χάρις στην πρω- τοβουλία ενός γνωστού Άθηναίου ζαχα- ροπλάστου, έδωσε τ' άνομα της σε μία... πάστα!

Η Κούλα Νικολαΐδου, που βρίσκε- ται τώρα στο Γιοχάνεσμπουργκ, μαζί με τον μάεστρο Άθηνάιο, δε μεταβή άργό- τερα στο Κάιρο, όπου πρόκειται να γυ- ρισή μια ταινία.

Ο δημοφιλής τραγουδιστής Νίκος Γούναρης, που έφυγε από την Αυστρα- λία, βρίσκεται τώρα στη Χαβάη.

Ο μάεστρος Βιβάνκο πρότεινε στη Λάουρα να την πάει μαζί του στην Ά- μερική, γιά να παρουσιάσει ένα πρωτό- τυπο συνδυασμό τραγουδιού και χορού.

Ο χορευτής και χορογράφος Άλέ- κος Άλμπανέζ έτοιμάζει με παρτεναίο του την Έλένη Μπενή και δωδεκαμελές μπαλλέτο, μεγάλη περιόδεϊα στην Γερ- μανία και Ίταλία.

Ο Όρεστές Λάσκος άρχισε το γύ- ρισμα μίας νέας του ταινίας με θέμα το βιβλίο της Κικής Δεκουλάκου «Στο μο- ναστήρι».

Στην ταινία του Λάσκου πρωταγω- νιστούν ή νέα ήθοποιός Σύλβα Σάνδη, ό Χρ. Νέζερ, ό Χρ. Εϋθμίου και όλοι κο- ρυφαίοι ήθοποιοί της πρόζας.

Ο δημοφιλής κομικός Μίμης Φωτό- πουλος πρωταγωνιστεί ταυτοχρόνως σε 4 ταινίες, τις έξης: «Μεγαλοκαρχίας», «Δάσκαλος» και δύο άλλες, που είναι ά- κόμη άτιτλοφόρες.

Στην Άθήνα άναμένεται ένας διά- σμος Έσπασμα τραγουδιστής, πολύ γνω- στός από τις εμφανίσεις του στον κινη- ματογράφο, ό Κάρλο Ραμπερέ.

Ο μάεστρος Σουγιούλι έγραψε ένα νέο ανατολίτικο τραγούδι με τον τίτλο «Μαριχουάνα» που θα λανσάρουν ή Ζωζώ Σαμπουντζάκη κι' ή Μάρτιν Σύδα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΣΤΟ δημοσιογραφικό γραφείο μπήκε έ- νας περίεργος τύπος. Ήταν ψηλός, λιγνός, ξερακιανός και καθώς έβγαλε τη μαύρη ρεμπουτίλκα που φορούσε — έλαφρά πρασινισμένη από την πολυχρόνη θη- τεία στο κεφάλι του — φάνηκε μια μεγάλη φού- σκα στο κρανίο του... Οι τρόποι του ήταν μα- ρέμενοι. Τό ύφος του ιερατικό. Στο χέρι του κρατούσε ένα πακέτο περιποιημένο, τυλιγμένο με κόκκινη κορδέλλα.

Ο κ. Τάδε παρακάλε: —"Ο κ. Τάδε ήταν ό «έπί της ύλης» της έφη- μερίδας — προϊστάμενος της συντάξεως, λογο- τέχνης, κριτικής κλπ., επί πλέον θεατρικός συγγραφέας. Διό συνάδελφοι πληροφόρησαν τον έπισκεπτή ότι ο κύριος που ζητούσε έλει- πε, αλλά δε θ' άργούσε να γυρίση. "Ο άνθρω- πος ρώτησε αν μπορούσε να τον περιμένει, ό συνάδελφοί του είπαν «βέβαια» κι' εκείνος έ- κατσε σε μία καρέκλα, σοβάρος, σενιός, με τα πόδια μαζεμένα, με το πακέτο επάνω στα γόνατα και τα χέρια επάνω στο πακέτο.

Σε λίγο μπήκε ό προϊστάμενος της συντά- ξεως κι' ό έπισκεπτής σηκώθηκε μ' ένα έλαφρό χαμόγελο Ικανοποίησος που διαγράφηκε έπα- νω στην περγαμηνή του ξερακιανού προσώ- που του.

—Καλημέρα σας, φίλτατε, του είπε. —Ω, καλώς τον άγαπητό μου Δαμιανό! έξασπε στις συνθηβίσεις του έγκαρδιότητας ό προϊστάμενος της συντάξεως. Πώς ήταν αυ- τό κ. Δαμιανό; Πώς σας θυμηθήκατε;

Ο κ. Δαμιανός κόμπιασε λιγάκι, χαμήλωσε τα μάτια, ξεροκατάπιε κι' ύστερα είπε με ύ- φος λιγάκι ένοχο:

—Η έπισκοπής μου σήμερα έχει ειδικόν λό- γον.

—Καθίστε κ. Δαμιανέ.

—Ευχαριστώ πολύ.

Έκαστε, έβγαλε πάλι το πακέτο με την κόκ- κινη κορδέλλα επάνω στα γόνατά του και κυ- τούσε με ύφος διστακτικό τον συνομιλητή του.

—Λοιπόν; Συμβαίνει τίποτα σπουδαίο;

—Δεν έβρα αν είναι σπουδαίο γιά σας, πάν- τως γιά μένα είναι πολύ σπουδαίο.

—Αηλαδή;

—Αηλαδή... άρχισε να εξηγεί ό κ. Δαμιανός.

Και πάλι κόμπιασε.

Υστερα σήκωσε το πακέτο απ' τα γόνατά του, τ' άκούμπησε πάνω στο γραφείο, σηκώθη- κε απ' την καρέκλα του, έλυσε τον φόγκο της κορδέλλας κι' έβγαλε μέσα απ' το χαρτί του πακέτου ένα χοντρό χειρόγραφο βιβλίο.

—Έργον! είπε.

—Ο άλλος άπόρρητος.

—Έργον; Τι έργον;

—Δράμα!

—Τίπος;

—Ίδικόν μου!

Ο προϊστάμενος της συντάξεως και συνά- δελφος μας πήρε τό ύφος ανθρώπου που δέχα- ται μία κατακεφαλιά.

—Έγγραψτε δράμα;

—Μάλιστα.

—Μά... γιατί;

Και διόρθωσε άμέσως:

—Θέλω να πώ, δηλαδή... πως; Σεϊς κ. Δα- μιανέ έξέρω ότι δεν άσχοιούστε μ' αυτά τα πράγματα; Πώς σας ήλθε ή ιδέα να γράψετε δράμα;

—Ο κ. Δαμιανός άπάντησε ξερά:

—Ζήτημα έμπνευσης!

—Σας ήλθε ξαφνικά;

—Όχι βέβαιως, το γράφο από... δεκαε- τίας!

—Υψιστε! φώναξε ό προϊστάμενος. Και δε μάς είπατε τίποτα ποτέ! Αυτό είναι άπίστευ- το! Μπράβο σας κ. Δαμιανέ! Πώς μπορούσατε να τό κρατήσατε μυστικό τόσα χρόνια;

Ο κ. Δαμιανός έσπρόβηξε.

—Είναι το έργον της ζωής μου. Δεν ήθελα να μιλώ σε κανένα, προτού τό πε- ρατώσω. Τώρα που το περάτωσα αποφάσι- σα να τό πώ. Είστε ό πρώτος που τό άνακου- νώνω. Σας τό έφερα γιά να μου πητε την γνώ- μη σας.

—Ευχαριστώ γιά την τιμή.

—Παρακαλώ, Πότε θα το διαβάσετε;

—Άφιστε το λίγες μέρες. Περάστε την έρ- χόμενη Παρασκευή. Θα το διαβάσω προσεκτικά

Δημοσιογραφικές φάρσες

και θα σας πώ την γνώμη μου.

Με το ίδιο έπαισημο και ιερατικό ύφος, που ήλθε ό άνθρωπος, με τό ίδιο ύφος έφυγε, αφού ευχαρίστησε τον φίλο του προϊστάμενο της συν- τάξεως κι' έρριξε και σ' έμάς ένα αδιόρατο χαμόγελο άποχαριετισμού. Δεν πρόφτασε ν' ά- πομακρυνθή λίγα βήματα κι' ό άνθρωπος στον όποιον ό περίεργος συγγραφέας έμπιστεύτηκε το «έργο της ζωής του» έσκαψε στα γέλια.

—Βρε τον άθεόφοβο! Άκούς να γράφει θε- ατρικό έργο! Μη χειρότερα, θεέ μου! Ξερέ- τει, τί είναι; Γραμματικός δε άρχιπεσσοπή! Και είμαι τόσο υποχρεωμένος σ' αυτόν! Τι να του πώ τώρα;

Υστερα άνοιξε το χειρόγραφο βιβλίο, έρ- ριξε μια ματιά, ξαναγέλασε με την άφέλεια και την άκαταστή καθαρόεσσα του κειμένου, τώκλεισε και τόχωσε στο συρτάρι του. Οι δυο άπ' τους παλιότερους συνάδελφους — που εί- χαν δει αδική φήμη φοβερών φαρσέρ — άλ- λάσαν στα γρήγορα ματίες. Σίγουρα κάποια φοβερή λαχτάρα είχε συλλάβει το μυαλό τους.

Νεαρός συντάκτης τότε, δεν είχα καθόλου ά- δικο να τους ύποπτευω, μόνο που δεν ήξερα τί είδους χωράτο είχανε στο νου τους.

—Σας ευχαριστώ, του είπε.

—Παρακαλώ.

—Δεν μαφιζάλλα ότι είστε ειλικρινής.

—Άλλοιονον!

—Σας ευχαριστώ και πάλιν. "Ήμουν βέ- θαιος ότι δέκα έτών κόποι δεν ήγαν χαμένοι, αλλά τώρα που μου τό έπιβεβαιώσατε και έ- σεις είμαι άπολύτως ήσυχος.

Υστερα χαίρησε μ' έγκάρδια χειραψία, πήρε το έργο υπό μάλης, έρριξε και σ' έμάς ένα θριαμβευτικό άποχαριετητήριο χαμόγελο κι' έφυγε πανευτυχής. "Ο προϊστάμενος της συν- τάξεως γέλασε πάλι και μιάς δήλωσε ότι «το θέατρο είναι μεγάλο ψάδι κι' αλλοίμονο σ'

ρώσαν όλους τους διαλόγους. "Ελεγε έξαφνα το κείμενο: «ΑΝΑΡΟΜΑΧΗ. Δέ σε άγαπάω πλέον "Ιωάννη». Και πρόσθεσε: «Διότι είσαι ένα τομάρι και μισό». «ΙΩΑΝΝΗ Σ. Διαιτί; Διαιτί, λοιπόν;» Και πρόσθεσαν: «Διαιτί, μω- ρή, τοιμολού δε με ήγαθες; "Ελεγε το κεί- μενο: «ΑΝΑΡΟΜΑΧΗ. Ίωωω, ύπαγε, ύπα- γε "Ιωάννη!...» Και πρόσθεσαν: «Υπαγε στα κομμάτια, γιατί θα σου πάρω» ό διάβολος την μαννα και τον πατέρα!...» Ελεγε το κείμενο: «ΙΩΑΝΝΗ Σ. Άκούω καλώς: Άντιλαμβάνομαι καλώς;» Και πρόσθεσαν: «Έμωρη γκαμη- λα; Τί σαχαλινόχλες εν' αυτά που λες;»

Με τέτοια συμπληρώματα γέμισαν όλο το έργο, που προσφερόταν σε προθήκες, γιατί οι γραμμές ήταν άραιές κι' άφηναν μεγάλα πε- ριθώρια γιά συμπληρώσεις. Υστερα ξανατύ- λισαν το χειρόγραφο, το έδεσαν, με το κορ- δελλάκι και τόδεσαν στη θέσι του.

Σε λίγες μέρες, λοιπόν, νάτος που κατα- πλεί ό κ. Δαμιανός, Βαρός, Βαρός, σοβάρος και ιερατικός.

Λοιπόν, το άναγνώσατε; ρώτησε τον προ- ιστάμενο.

—Και βέβαια, άγαπητέ μου, άπάντησε γε- μάτος έγκαρδιότητας εκείνος. Έγράψατε πραγ- ματικά ένα θαυμάσιο έργο. "Η πρώτη πράξι ή- σως τρανάει λίγο, ή δεύτερη επίσης, θέλει διάθωμα, ή τρίτη, όμως, είναι τέλεια. "Όσο γιά την τετάρτη πράξι, νομίζω ότι, αν έτισυχθή λιγάκι, θα είναι όλο το έργο σας εν τάξει. Μπράβο σας! Τα θεμά συγχαρητήρια μου!...

Παρά τις παρατηρήσεις αυτές ό κ. Δαμιανός έβειξε ένθουσιασμένος κι' ένα πλατύ χα- μόγελο διαγράφηκε επάνω στο ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σας ευχαριστώ, του είπε.

—Παρακαλώ.

—Δεν μαφιζάλλα ότι είστε ειλικρινής.

—Άλλοιονον!

—Σας ευχαριστώ και πάλιν. "Ήμουν βέ- θαιος ότι δέκα έτών κόποι δεν ήγαν χαμένοι, αλλά τώρα που μου τό έπιβεβαιώσατε και έ- σεις είμαι άπολύτως ήσυχος.

Υστερα χαίρησε μ' έγκάρδια χειραψία, πήρε το έργο υπό μάλης, έρριξε και σ' έμάς ένα θριαμβευτικό άποχαριετητήριο χαμόγελο κι' έφυγε πανευτυχής. "Ο προϊστάμενος της συν- τάξεως γέλασε πάλι και μιάς δήλωσε ότι «το θέατρο είναι μεγάλο ψάδι κι' αλλοίμονο σ'

όποιον την πάθη. "Ετσι νόμισε ότι τελείωσε ή εθιμική εκείνη ιστορία κι' ήταν ευχαριστη- μένος ότι ξεπερνούσε τόσο εύκολα με τον κ. Δαμιανό.

Αλλά... "Ψάστε θεέ! Τι ήταν τούτο; Το άλ- λο άπόγεμα ξαφνικά μπήγει στο γραφείο ένας Δαμιανός άθνηστος! Με τό ξερακιανό του μούτρο άναφοκοκκινισμένο, με τα μάτια του να πετάνε άστράτες, σήκωσε την μαγκούρα που κρατούσε, πόλως είδε τον κριτικό του και χύ- μηξε επάνω του ούρλιαχτά:

—Άτιμ! θα σε φονεύσω! Άτιμееее! θα σε ξεοντάσω!...

Πανικόβλητος ό προϊστάμενος της συντάξε- ως τό έβαλε στα πόδια και άρχισε να κρυβεται πίσω από καρέκλες και γραφεία γιά να σω- θή από τις άμφοκρούς που ό έξασλος κ. Δα- μιανός κατέδαζε δεξιά άριστερά.

—Προδότη! Ίούδα! Έλσεινέ! Ταπεινέ! Μο- χθήρε!...

Έσκαλούθουσε να ούρλιαζή ό κ. Δαμιανός σε μία κατάστασι τέτοιας άλλοφροσύνης, που χρειάστηκε να έπιστρατεύσει όλοκληρή ή συνταγή γιά να τον περιμαζέψη και να τον βγά- λη έξω από το γραφείο.

—Άτιμ! θα σε φονεύσω! Άτιμееее! θα σε ξεοντάσω!...

Πανικόβλητος ό προϊστάμενος της συντάξε- ως τό έβαλε στα πόδια και άρχισε να κρυβεται πίσω από καρέκλες και γραφεία γιά να σω- θή από τις άμφοκρούς που ό έξασλος κ. Δα- μιανός κατέδαζε δεξιά άριστερά.

—Προδότη! Ίούδα! Έλσεινέ! Ταπεινέ! Μο- χθήρε!...

Έσκαλούθουσε να ούρλιαζή ό κ. Δαμιανός σε μία κατάστασι τέτοιας άλλοφροσύνης, που χρειάστηκε να έπιστρατεύσει όλοκληρή ή συνταγή γιά να τον περιμαζέψη και να τον βγά- λη έξω από το γραφείο.

—Άτιμ! θα σε φονεύσω! Άτιμееее! θα σε ξεοντάσω!...

Πανικόβλητος ό προϊστάμενος της συντάξε- ως τό έβαλε στα πόδια και άρχισε να κρυβεται πίσω από καρέκλες και γραφεία γιά να σω- θή από τις άμφοκρούς που ό έξασλος κ. Δα- μιανός κατέδαζε δεξιά άριστερά.

—Προδότη! Ίούδα! Έλσεινέ! Ταπεινέ! Μο- χθήρε!...

Έσκαλούθουσε να ούρλιαζή ό κ. Δαμιανός σε μία κατάστασι τέτοιας άλλοφροσύνης, που χρειάστηκε να έπιστρατεύσει όλοκληρή ή συνταγή γιά να τον περιμαζέψη και να τον βγά- λη έξω από το γραφείο.

—Άτιμ! θα σε φονεύσω! Άτιμееее! θα σε ξεοντάσω!...

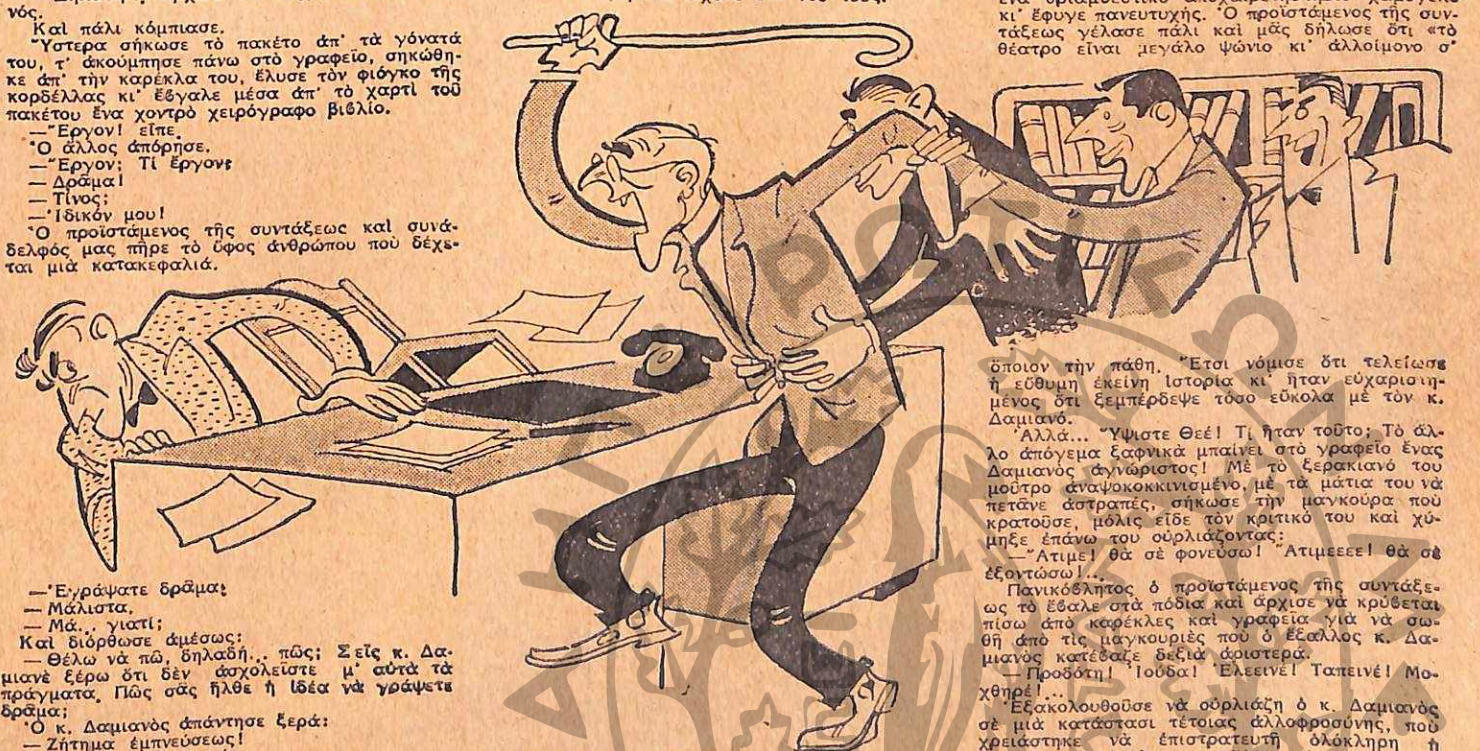
Πανικόβλητος ό προϊστάμενος της συντάξε- ως τό έβαλε στα πόδια και άρχισε να κρυβεται πίσω από καρέκλες και γραφεία γιά να σω- θή από τις άμφοκρούς που ό έξασλος κ. Δα- μιανός κατέδαζε δεξιά άριστερά.

—Προδότη! Ίούδα! Έλσεινέ! Ταπεινέ! Μο- χθήρε!...

Έσκαλούθουσε να ούρλιαζή ό κ. Δαμιανός σε μία κατάστασι τέτοιας άλλοφροσύνης, που χρειάστηκε να έπιστρατεύσει όλοκληρή ή συνταγή γιά να τον περιμαζέψη και να τον βγά- λη έξω από το γραφείο.

—Άτιμ! θα σε φονεύσω! Άτιμееее! θα σε ξεοντάσω!...

Δ. ΨΑΘΑ Σ

Η μικρούλα Ρίτα με το άρρωστο αδελφάκι της.

Η αγάπη μιās μικρούλας για τον παραλυτό αδελφό της

Τὸν σηκώνει στους ὤμους της, διανύοντας 6 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ τὸν πηγαίνει στὸ σχολεῖο!...

Τέσσερα χρόνια τώρα, μιὰ μικρὴ χωριατοπούλα ἀπὸ τὰ περίχωρα τῆς ἱταλικῆς πόλεως Βερόνα, ἡλικίας σήμερα μόλις δώδεκα ἐτῶν, κουβαλά τὸ παραλυτὸ ἀπὸ πολιομυελίτιδα ἀδελφάκι της στοὺς ὤμους της κάθε μέρα ἀπὸ τὸ σπίτι στὸ σχολεῖο κι' ἀπὸ τὸ σχολεῖο πάλι στὸ σπίτι, διανύοντας ἑπτα συνολικὰ ἑξὶ χιλιόμετρα!...

Τὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ ἀπέχει ἀπὸ τὸ μικρὸ συνοικισμό, ὅπου βρίσκεται τὸ φτωχόπαιτο τῶν δυὸ παιδιῶν, τρία χιλιόμετρα κι' ὁ δρόμος, ποὺ εἶναι στὴν πραγματικότητα μονοπάτι, περνᾷ ἀπὸ τὴν ἀκρὴ ἑνὸς γκρεμοῦ. Στὸ γυρισμὸ εἶναι ἀνηφορικὸς καὶ τὸν χτυπᾷ τὸ χειμῶνα ὁ δυνατὸς ἀνεμος.

Μὲ τὸ βάρος τοῦ ὀχτάχρονου ἀδελφοῦ της στοὺς ὤμους, ἡ μικρούλα διανύει αὐτὴ τὴν ἀπόστασις δυὸ φορές τὴν μέρα. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ μιὰ καθημερινὴ αὐτοθυσία καὶ μιὰ ἐξαιρετικὴ προσπάθεια. Ἀλλὰ πάλι σ' αὐτά, εἶναι κι' ἄλλα ἑξῆ ἀκόμα χιλιόμετρα τὴν μέρα, γιὰτὶ ἡ ῥωϊκὴ αὐτὴ κοπελίτσα γυρίζει ὕστερα μόνον τῆς τοῦ σπίτι καὶ τὸ μεσημέρι πηγαίνει νὰ ξεναπάρῃ τὸ ἀδελφάκι της ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

Οὕτε, ὅμως καὶ τὴν Κυριακὴ δὲν ὑπάρχει ἀνάπαυσι γι' αὐτή. Γιατὶ καὶ τὴν μέρα αὐτή, τὸ κοριτσάκι πηγαίνει τὸ ἀδελφάκι της στὴν λειτουργία, κάνοντας μάλιστα μεγαλύτερο δρόμο αὐτὴ τὴν φορὰ, ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησία εἶναι ἀρκετὰ πρὸ μακριὰ ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

Στὴν πραγματικότητα, λοιπόν, — ἀν' ἐξαιρέσει κανεὶς τοὺς τρεῖς μῆνες τῶν θερινῶν διακοπῶν — ἡ μεταφορὰ αὐτὴ γίνεται ἀδιάκοπα.

Τὸ κοριτσάκι λέγεται Ρίτα Ποτσέολε κι' εἶναι κόρη ἑνὸς φτωχοῦ ἀγρότου, ποὺ δουλεῖ ἀλημερὶς στὰ ἑξῆ χωράφια γιὰ νὰ βγάλῃ τὸν ἐπιούσιο.

Ἡ μητέρα της μένει στὸ σπίτι γιὰ τὸ νοικοκυριὸ καὶ πολλὰς φορές βοηθαίει κι' αὐτὴ τὸν ἀντρα τῆς στὴ δουλειά του.

Τὸ ἀδελφάκι τῆς Ρίτας ἀρρώστησε ὅταν ἦταν πέντε χρόνων κι' ἔμεινε ἀπὸ τότε παραλυτὸ στὰ δυὸ πόδια

καὶ στὸ ἀριστερὸ χέρι.

Ὅταν ἔγινε ἑξὶ χρόνων, τὰ μάτια του ἦταν θλιμμένα καὶ τὸ προσωπάκι του ἀγέλαστο. Ἐδλεπε τοὺς μικροὺς συνομηλίκους του, ποὺ ἐτοιμάζονταν νὰ πάνε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σχολεῖο καὶ πονοῦσε. Ἦθελε κι' αὐτὸ τόσο πολὺ νὰ εἶναι μαζί τους, νὰ καθίστῃ στὸ θρανίον καὶ νὰ μάθῃ γράμματα, ποὺ θὰ τὸ βοηθοῦσαν μιὰ μέρα νὰ βγάλῃ τὸ ψαμί του, μιὰ κι' ἡ υγεία του δὲ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε ποτὲ νὰ κάνῃ ἄλλου εἶδους δουλειά.

Ἡ Ρίτα, ποὺ λάτρευε τὸ ἀδελφάκι της, κατάλαβε ἀμέσως τὸ δράμα του. Κι' ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸ γράψουν στὸ Δημοτικὸ. Ὅσο γιὰ τὴ μεταφορὰ του, θὰ τὴν ἀναλάβαινε ἡ ἴδια. Ἡ Ρίτα ἦταν τότε μόλις ὀκτὼ χρόνων, ἀλλὰ ἡ λογικὴ κι' ἡ σοβαρότης της τὴν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ μὲ μεγαλύτερη.

Ἐτσι, ἀφοῦ ἐπέμεινε πολὺ, οἱ γονεῖς της ὑπεχώρησαν, μὲ τὴ μελαγχολικὴ σκέψι, πὼς ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἡ κορούλα τους θὰ κουραζόταν καὶ θὰ παρατοῦσε τὴν προσπάθειά της.

Ἦταν ἓνα ἡλιόλουστο πρωινὸ τοῦ Ὀκτωβρίου κι' ἀπὸ τὸ μονοπάτι περνοῦσαν ποὺ καὶ ποὺ μερικὸι κτηνοτρόφοι, ποὺ πηγαίνανε γιὰ τίς στάνες τους. Ὁ καθένας τους σταματοῦσε γιὰ λίγο καὶ ρατοῦσε τὴν Ρίτα, ἀν' εἶχε ἀνάγκη ἀπ' τὴ βοήθειά του. Αὐτὴ, ὅμως, ἀπαντοῦσε ἀνηχητικὰ καὶ προχωροῦσε χωρὶς νὰ σταματᾷ.

Ἐφτασε ἔτσι στὸ σχολεῖο καὶ μπήκε στὴν πρώτη τάξη. Ἡ δασκάλα τὴν ὑποδέχθηκε συγκινημένη καὶ τὴν βοήθησε νὰ βάλῃ τὸ ἀδελφάκι της στὸ θρανίον.

Ἡ μικρούλα ἦταν κάπως χλωμή, ἀλλὰ χαμογελοῦσε καὶ τὰ μάτια της θναίμπαν ἀπὸ εὐτυχία.

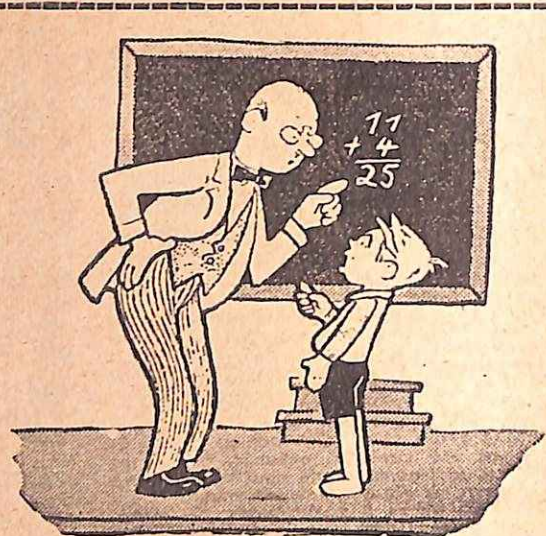
Ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι, ξεαναγύρισε ἀπὸ τὸ συνοικισμό καὶ πῆρε πάλι στὸν ὁμο τῆς τὸ μικροῦν ἀρρωστο.

Ἀπὸ τότε, διαμενώντας τοὺς ὑπολογισμοὺς δλων, ἡ Ρίτα κάνει τὸ καθήκον αὐτὸ, ποὺ ἡ ἴδια ἔδωσε στὸν ἑαυτὸ της, χωρὶς ἡ κούρασι κι' ὁ καιρὸς νὰ τὴ λυγίσουν ποτέ. Τὸ χεῖμῶνα, τὸ μονοπάτι εἶναι σκεπασμένο μὲ χιόνια, οἱ παγετοὶ ἀνεμοὶ τοῦ βουνοῦ τὴ χτυποῦν κατὰ πρόσωπο, συχνὰ ἡ ὁμίχλη κάνει τὰ πράγματα μπερδεύει τὴν δυσδιάκριτα κι' ἡ ἀνηφορία στὸ γυρισμὸ τῆς κόβει κυριολεκτικὰ τὰ γόνατα. Ἀλλ' ὅλα αὐτά, ποὺ τὰ συνάντησε ὡς τώρα πολλὰς φορές στὸν καθημερινὸ, πρωτότυπο Γολγοθὰ τῆς ἀδελφικῆς τῆς ἀγάπης, δὲ σταθῆκαν ποτέ ἱκανὰ νὰ κάνουν τὴν μικρὴ ἡρωίδα νὰ λιποθυμήσῃ. Φορῶντας τσάκαρα, γιὰ νὰ μὴ χαλάῃ τὰ παπούτσια της καὶ τυλιγμένη σὲ κουρέλια, γιὰτὶ δὲν εἶχε παρὰ ἓνα πανωφοράκι γιὰ τίς γιορτές καὶ τίς Κυριακές, ἡ Ρίτα ξεκινᾷ τὰ χωράφια τὸ χειμῶνα, γιὰ νὰ πηγαίνῃ τὸ ἀρρωστο ἀδελφάκι της στὸ σχολεῖο.

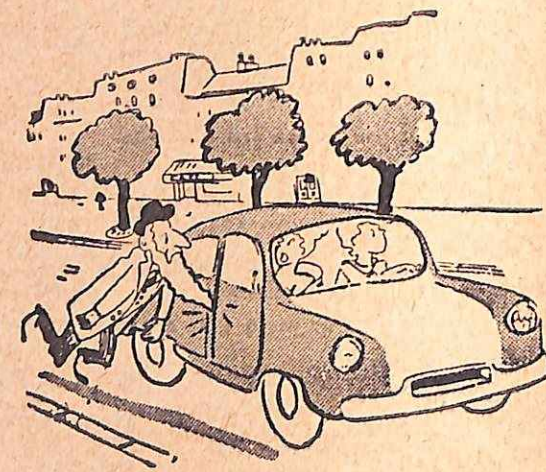
Ὁ μικρὸς Ἑλίο, ὅπως εἶναι τ' ὄνομα τοῦ παιδιοῦ, ἔχει πολλὴ ἀντίληψι κι' ὀρεξί γιὰ γράμματα. Ἀλλὰ ἡ ἀδελφούλα του, ποὺ μὲ τὴν χαρὰ τὸν πῆγαυε ὡς τώρα στὸ Δημοτικὸ, ἀρχίζει ἤδη νὰ στενοχωριέται. Τὸ παιδάκι πρέπει νὰ πάσ στὸ Γυμνάσιο τοῦ χρόνου. Πὼς θὰ γίνῃ ὅμως αὐτὸ, ἀφοῦ τὸ Γυμνάσιο βρίσκεται πολὺ μακριά, σὲ μιὰ κομφοπὶ πού ἀπέχει πενήντα δυὸ χιλιόμετρα ἀπ' τὸ σπίτι τους;

Ἡ μικρούλα Ρίτα σκέφτεται πὼς ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος νὰ σταματήσῃ ἀναγκαστικὰ τίς σπουδὰς του ὁ Ἑλίο.

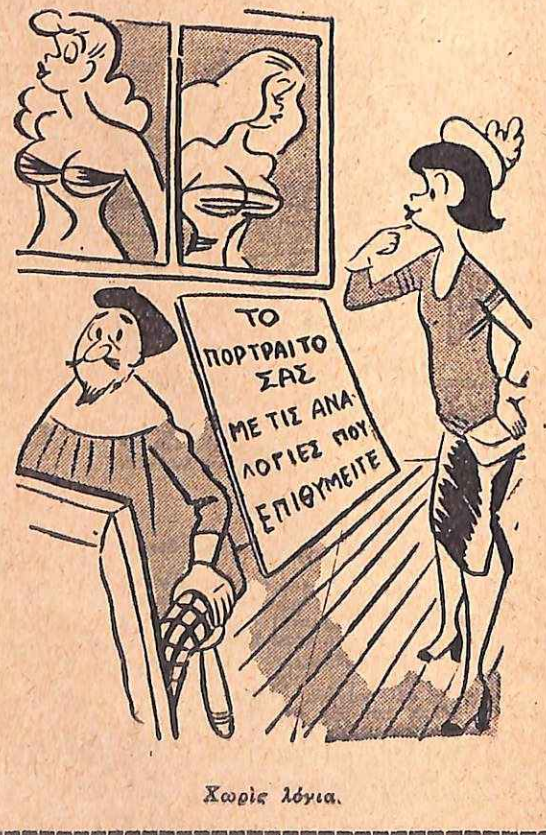
Ἀλλὰ ὁ φόβος της αὐτὸς ἴσως νὰ μὴ πραγματοποιηθῇ. Μιὰ μεγάλῃ ἐφημερίδα τοῦ Μιλάνου δημοσίευσε τὴν ἱστορία τῶν δυὸ παιδιῶν κι' εἶναι βέβαιο πὼς θὰ βρεθῇ κάποιο ἴδρυμα ἡ κάποιος φιλόθερος ν' ἀναλάβουν τὸ μικρὸ παραλυτὸ καὶ νὰ τὸν σπουδάσουν μ' ἐξοδα του.

— Ἐκανε λάθος στὸ λογαριασμό!
— Πρὸς ὀφελός μου, ὅμως, κύριε!

— Τί ἐπαθε αὐτὸς ὁ γέρος καὶ τρέχει ἀπὸ πίσω μας τόση ὥρα;

Χωρὶς λόγια.

Η ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Γίνεται χωρὶς κανένα λόγο

ΑΝΤΑΖΕΤΑΙ κανεὶς τί θὰ γινόταν στὸ Παρίσι, ἀν' κάποιος ἐπιχειροῦσε νὰ μεταμορφώσῃ τὴν πλατεία Βαντόμ ἢ καμμία ἄλλη ἀπὸ τίς ἱστορικὰς πλατεῖες τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας. Θὰ ἐξεσηκωνόταν ὅλος ὁ κόσμος! Ἐδῶ, ὅχι μόνο κ' ἀρ' αὐτὸ μ' εἶται, ἀλλὰ λιανίζεται καὶ ὡς κομμάτια ἡ μία ἀπὸ τίς δύο παλιὰς καὶ ἱστορικὰς πλατεῖες τῆς Ἀθήνας καὶ τὸ πρᾶγμα περνᾷ, σχεδόν, ἀπαράτηρητο.

Ἐγραψαν μιὰ ἢ δύο ἐφημερίδες, ἔκανε καὶ ὁ Δήμος Ἀθηναίων μιὰ διαμαρτυρία καὶ στὸ μεταξύ τὰ συνεργεῖα ἢ μάλλον οἱ «ἐθιμοὶ», ποὺ ἀναλάσαν τὴν ἐκτέλεσι τῆς ἱστορικῆς πλατείας συνεχίζουν τὸ... ἔργο τους. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὸν ἐτόμο τοῦ ἐγκλήματος ρίχνουν καμμία ματιά στὴν «κοσμογονία», ποὺ συντελεῖται καί... ἐξακολουθοῦν τὸ δρόμο τους, θυμίζοντας τοὺς πρὸ πεντακονταετίας στίχους τοῦ Σοῦρη στὸ «Ρωμιοὶ»:

«Κι' ὁ κυρίαρχος λαὸς τῆς μεγάλης ταύτης γῆς
μ' ὅσα κι' ἂν τραβᾷ, κούτ',
δὲν ἐξάπτεται ποτὲ σὺν λαὸς νομοταγῆς.

Διαρκῶς τὸν φοβερίζουν
τὸν κτυποῦν μὲς τὴ φωνιά του
πλὴν αὐτὸς φωνὴ ὑψώνει καί... πηγαίνει στὴ δουλειά του».

Καὶ τὴ δουλειά τους, ἀπὸ τὴν παραμόρφωσι τῶν δύο πλατειῶν — Ὁμονόιας καὶ Συντάγματος — ποὺ θὰ στοιχίσῃ ἀπάνω ἀπὸ 100 εκατομμύρια δραχμὲς, θὰ τὴν ἔχουν κάνει, πραγματικὰ, μόνο οἱ ἐργολάβοι.

Ἀλλὰ τί πρόκειται νὰ γίνῃ στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος, ποὺ ἀρχισε ἀπὸ ἡμερῶν ἡ ἀνασκαφὴ της; Πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρόκειται νὰ κοπῇ στὰ δυὸ μ' ἓνα φαρδύ αυτοκίνητοδρόμο, ποὺ θὰ ἐνώνῃ σὲ εὐθεία γραμμὴ τὴν ὁδὸ Σταδίου καὶ τὴν ὁδὸ Φιλελλήνων.

Μὲ τὸ δρόμο αὐτὸ ἀχρηστεύεται ἡ πλατεία καὶ καταργεῖται ὁ περίπατος, ποὺ γινόταν στὸ μέσο της. Οὕτε ὅμως καὶ τὰ τραπεζάκια τῶν δύο καφεηνείων, ποὺ ἐπὶ δεκαετίες ἀπλώνονταν στὸ ἐπάνω μέρος τῆς πλατείας, θὰ μποροῦν νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν οἱ φίλοι τοῦ Συντάγματος. Γιατὶ, βέβαια, δὲ θὰ εἶναι εὐχάριστο νὰ κάθεται κανεὶς στὰ τραπεζάκια τῆς κουτσουρεμένης πλατείας καὶ νὰ δέχεται ἀπὸ πρόσωπο τίς ἐξαγμίσεις καὶ τὴ σκόνη ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα, ποὺ θὰ τὴ διασχίζουν.

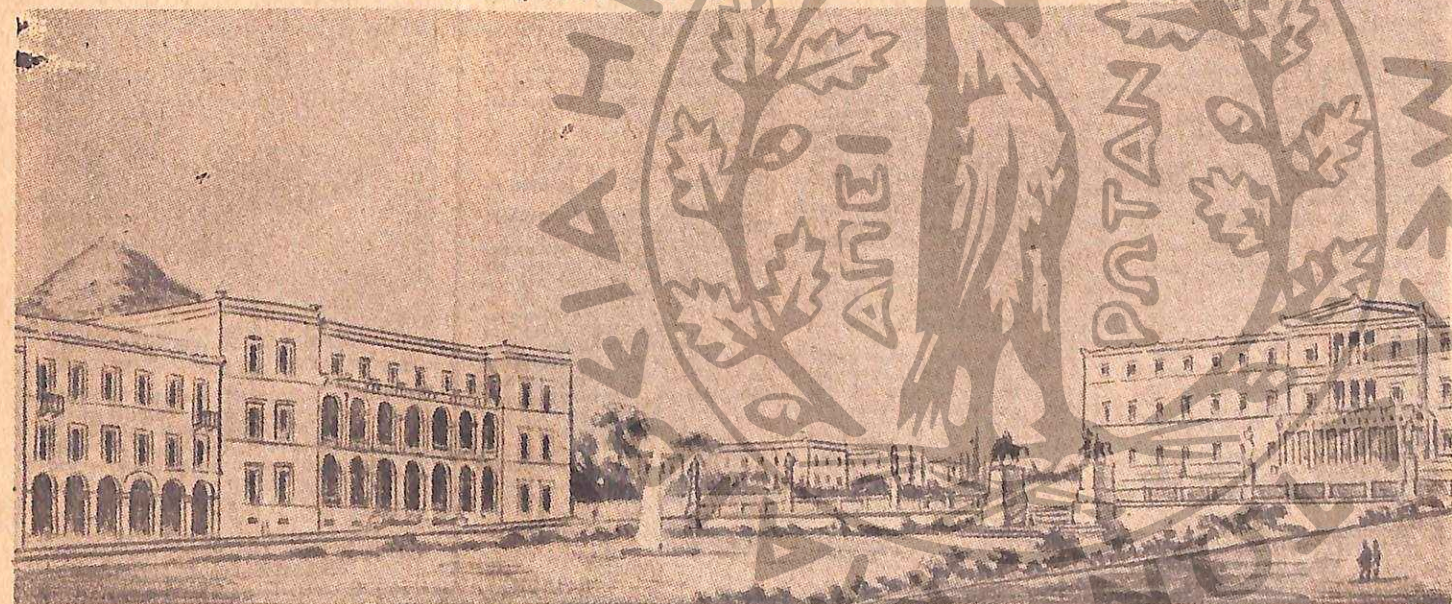
Ἐκτός ὅμως ἀπὸ τὴν διχοτόμησι, πρόκειται νὰ ὑποστῇ καὶ πολλὰ ἄλλα εἰς βάρος τῆς αὐτῆς πλατείας. Στὸ κάτω μέρος (πρὸς τὴν ὁδὸν Ἐριβοῦ) θὰ γίνῃ ἓνα φαρδύτατο πεζοδρόμι ἐμπορικῆς ἐκμεταλλεύσεως, καὶ ἓνα ὑπόγειος σταθμὸς αὐτοκινήτων ποὺ θὰ προκαλέσῃ, ἀσφαλῶς, συμφόρησι τῆς κυκλοφορίας. Κι' ἐνῶ, ἐν ὀνόματι τῆς ἀποσυμφορήσεως, πρόκειται νὰ γίνουν τὰ ἔργα τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ νὰ ἐξοθευθῶν τόσα λεπτὰ, ἀν' πραγματοποιηθῇ ὁ ὑπόγειος σταθμὸς τῶν αὐτοκινήτων, ἀντὶ τῆς ἀποσυμφορήσεως θὰ ἔχουμε... ἐπισυμφορὴν!

Κατὰ τὸ σχέδιον προβλέπεται στὸ κάτω μέρος τῆς πλατείας νὰ γίνῃ κι' ἓνα... καταφύγιον ἀντιστασιατικόν, ποὺ εἶναι ἀγνωστὸ ποιους θὰ προφυλάξῃ, γιὰτὶ σήμερα ἔχει γίνῃ κοινὴς παραδεκτὸ ὅτι τὰ καταφύγια παρομοίου τύπου εἶναι ἐντελῶς ἀχρηστὰ μὲ τὰ νέα ὅπλα τῆς ἀεροπορίας!...

Αὐτά, σὲ γενικὲς γραμμὰς, πρόκειται νὰ γίνουν, μετὰ τὴν διχοτόμησι, στὸ κάτω μέρος τῆς πλατείας. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπάνω, ποὺ κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος καλύπτεται ἀπὸ τὸν κῆπο τῶν Μουσῶν, ὁ ὡς ἀπὸ τὴν μορφὴ, θὰ φαρδύνουν οἱ δύο ἐκατέρωθεν δρόμοι — Γεωργίου Α' καὶ Ὁδῶν — εἰς βάρος τοῦ κῆπου τῶν Μουσῶν καὶ τὸ σπουδαιότερον θὰ καταργηθῇ ἡ μεγάλη μαρμαρένια ἀκάλα, ποὺ ὀδηγεῖ πρὸς τὸν Ἄγωνα Στρατιωτικόν, καὶ ἡ ὁποία δίνει κάποιον ἀέρα καὶ δημιουργεῖ κάποια συνέχεια μὲ τὴν πλατεία τῶν Ἀνακτόρων. Ἐστὶ ὁ κῆπος τῶν Μουσῶν θὰ βρεθῇ κατὰ ἓνα ὑψηλὸ τοῖχο, καὶ θὰ δίνῃ τὴν ἐντύπωσι μιᾶς ἐσωτερικῆς ἀλλῆς κάποιας... φυλακῆς.

Κοιποθεῖται ἡ πλατεία τοῦ Συντάγματος, ἀν' τελικὰ ἐφαρμοστοῦν τὰ ἀνεκδιήγητα αὐτὰ σχέδια, πρόκειται ν' ἀλλάξῃ ἐντελῶς μορφὴ καὶ νὰ χάσῃ καὶ τὸν προορισμὸν ποὺ διατηροῦσε τόσα χρόνια. Ἦταν ἓνα καταφύγιον τῶν Ἀθηναίων, βροσιᾶς τῆς καλοκαιρινῆς νύχτες καὶ λιςκάδας τῆς ὥρατις χειμωνιάτικης ἀπτικῆς ἡμέρας.

Πὼς ἐφαντάζετο (τὸ 1840) ὁ Θεόφιλος Χάνσεν τὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος, σὰ συνέχεια τῆς πλατείας τῶν Παλ. Ἀνακτόρων.

Καὶ δὲν πρέπει χωρὶς κανένα λόγο καὶ μὲ τὴν ἐπιτολαιότητα, γιὰ νὰ φαίνεται πὼς κάνουν ἔργα, νὰ μεταβάλλουμε τὴν ὄψιν ἑνὸς ἱστορικοῦ τοπίου, ὅπως εἶναι ἡ πλατεία τοῦ Συντάγματος. Ἐπὶ ἕνα καὶ πλέον αἰῶνα οἱ Ἀθηναῖοι τὴν συνήθισαν σὴ μορφῇ — μὲ μικρὰς παραλλαγὰς — ποὺ ἔχει καὶ σήμερα. Καὶ συνδέθηκε ἡ πλατεία αὐτὴ μὲ τόσα καὶ τόσα ἱστορικὰ γεγονότα, ὥστε ἀπὸ στοιχειώδη σεβασμὸν στὴν ἱστορία τοῦ τόπου καὶ στὴν πολυεθνικὴ παράδοσι θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν κρατήσωμε στὴ σημερινὴ γυνώριμη μορφῇ της, κάνοντας μόνο τίς ἀναγκαῖες βελτιώσεις.

Ἀν' ἐπλάτυναν τοὺς δύο δρόμους, ποὺ εἶναι ἐκατέρωθεν τῆς πλατείας — Ὁδῶν καὶ Γεωργίου Α' — καὶ ὡς καὶ τὸ δρόμο ποὺ εἶναι στὸ κάτω μέρος (ὑποστὰς ἀπὸ τὸν Ζατορὶν) θὰ διευκολύνετο ἡ κυκλοφορία τῶν αὐτοκινήτων, χωρὶς νὰ σπαταληθοῦν τόσα καὶ τόσα εκατομμύρια...

Σὲ προηγούμενο σημεῖωμα γράψαμε γιὰ τὴν ἱστορία τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, ποὺ ἔγινε μαζί μὲ τὴν νεώτερη Ἀθήνα. Τὸ πρῶτο σχέδιον τῆς πόλεως, ποὺ εἶχαν φτιάξῃ στὰ 1832 ὁ Κλεάνθης μὲ τὸν Σάουμπερτ, πρόβλεπε τὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος σὴ θέσι ποὺ εἶναι καὶ σήμερα. Καὶ φαίνεται ὅτι στὴν ἴδια αὐτὴ τοποθεσία ἔκαναν τὸν περίπατόν τους ὅχι μόνο οἱ νεώτεροι Ἀθηναῖοι ἀλλὰ καὶ οἱ... ἀρχαῖοι. Γιατὶ στὴ θέσι ποὺ εἶναι ἡ πλατεία τοῦ Συντάγματος βρέθηκε, ὅταν τὴν ἀνασκάψαν γιὰ νὰ τὴν ἱσοπεδώσουν, ἓνα μαρμαρένιον ὀρόσημον μὲ τὴν ἐπιγραφή «ΟΡΟΣ ΜΟΥΣΩΝ ΚΗΠΟΥ».

Δηλαδή ἦταν ἐκεῖ στὴν ἀρχαιότητα ὁ κῆπος τῶν Μουσῶν, ὅπου θὰ περπατοῦσαν καὶ θαύμαζαν τὸν ἀέρα τους οἱ Ἀθηναῖοι, πρὶν ἀπὸ δυὸ καὶ δυόμισι χιλιάδες χρόνια.

Ἐπρεπε νὰ περάσουν τόσοι αἰῶνες γιὰ νὰ ἐκφῶσιν τὸν περίπατον τῶν Ἀθηναίων στὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ σύγχρονος ἐπολεοδομὸς, μὲ τὰ σφὰ τους σχέδια...

Πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, ὅταν στὴν Ἀθήνα τῶν 60 χιλιάδων κατοίκων χρησιμοποιήθηκαν τὰ τραίμ μὲ τὰ ὄπλα, διχοτομήθηκε καὶ τότε ἡ πλατεία χάριν τοῦ... τροχοῦ.

Γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἱπποκίνητο τραίμ τῆς ὁδοῦ Σταδίου τὸ δρομολόγιόν του πρὸς τὴν ὁδὸ Φιλελλήνων, βρέθηκαν πὼς ἔπρεπε νὰ κόψουν τὴν πλατεία στὰ δυὸ (καλὴ ὥρα ἡ μάλλον κακὴ ὥρα σὰν καὶ σήμερα) γιὰ νὰ περάσῃ τὸ τραίμ ἀπὸ τὴ μέση!

Ἐπειτα ὅμως ἓνας δήμαρχος Ἀθηναίων, ὁ Σπύρος Μερκούρης, ἀποκατέστησε τὴν «ἐνότητα» τῆς πλατείας καὶ ὑποχρέωσε τὸ τραίμ νὰ κάνῃ τὸ γύρον της, παρ' ὅλες τίς ἀντιρρήσεις καὶ τίς διαμαρτυρίες τῆς Βελγικῆς Ἐταιρείας, ποὺ εἶχε τοὺς ἱπποσιδηροδρόμους. Ἐλεγε, μάλιστα, ὁ Μερκούρης στοὺς προεκλογικοὺς του λόγους, στὶς δημοκρατικὰς ἐκλογὰς ποὺ ἐγίναν τὸ ἔτος 1903, ὅτι ἐχάρις σ' αὐτὸν ἀφαιρέσαν ἐκ τοῦ μέσου τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος αἱ γραμμαὶ τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου καὶ ἐξέλιπε τὸ αἶμας τῆς διχοτομήσεως τῆς ἱστορικῆς πλατείας.

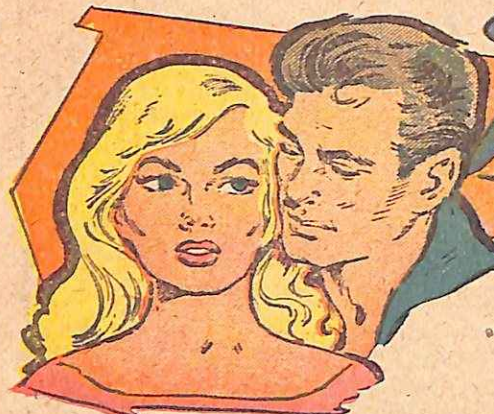
Ἐντὸς ἀπὸ μισὸν αἰῶνα ἀπαιχεῖται καὶ πάλι ἡ διχοτόμησι τῆς πλατείας.

Ἀσφαλῶς, ὅμως, ἀργὰ ἢ σύντομα, κάποιοι θὰ βρεθῇ νὰ ἐνώσῃ τὰ δυὸ κομμάτια καὶ νὰ ξαναδώσῃ στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος τὴν κανονικὴν μορφὴν της. Καὶ θὰ ἔχουν μείνει μόνο τὰ ἔξοδα ποὺ θὰ τὰ πληρώσῃ... ἑλληνικὸς λαὸς, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ πληρώσαν ἐκεῖνοι ποὺ ἀναλαμβάνουν τέτοιες ἐπιχειρήσεις, χωρὶς μάλιστα τὴν σήμερον γνῶμη τοῦ Δήμου Ἀθηναίων.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Ἑλλάς ἔγινε κράτος οἱ πλατεῖες τῶν πόλεων ἀνέκων στοὺς δήμους, ποὺ ἔχουν τὴν εὐθύνη καὶ τὴν πρωτοβουλία γι' αὐτές.

Καὶ στὴν προκειμένη περίπτωσι ὅχι μόνο ὁ Δήμος δὲ συμφωνεῖ μὲ τὰ ἔργα ποὺ γίνονται στὴν πλατεία Συντάγματος, ἀλλὰ καὶ διαμαρτυρήθηκε γι' αὐτά.

ΕΠΙΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Πονεμένη αγάπη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Τα χρόνια περνούσαν κι η Ροζαλία, ύστερα από το γυρισμό της από την Αμερική, εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Ήρθε να γνωρίσει τη Ρένα και της φάνηκε ότι ο φάνης ζούσε και την αγαπούσε ακόμη. Ήθελε όμως να μάθει αν η καρδιά της ήταν ελεύθερη, γι' αυτό δεν αποφάσισε να της φανερώσει πού βρισκόταν και για ποιο λόγο είχε εξαφανιστεί από τη ζωή της. Η Ρένα τότε, κλαίνοντας άρχισε την οδυνηρή εξομολόγησή της...

13ον —Αυτό δεν έπρεπε να γίνει σε σένα... Όχι γιατί δε σ' αγαπάει και δε σε θεωρώ πιστή μου φίλη... αλλά γιατί έπρεπε να το κάμω—και θα το κάμω!—πιο επίσημα... σ' έναν πνευματικό... Είναι από τα πιο παράξενα πράγματα αυτό που μου έχει συμβεί μ' αυτό τον άνθρωπο. Όταν τον πρωταντίκρισα, ό,τι έχω φωτεινό μέσα μου, το μυαλό μου, η συνειδησή μου, ολόκληρη η ηθική μου ύπαρξη ξεσηκώθηκε εναντίον του σ' ακατανίκητη κίνηση αποτροπής... Τον αποστρεφόμενος από τα πρώτα βλέμματα που μου ρίξε, όταν ήμουνα νύφη κι ήτανε καλεσμένος στο γάμο μου. Δε μπορούσα να τον υποφέρω... έννοιωθα στην ύπαρξή του κάτι το ύπουλο και το συκαμένο... και τον απόφευγα... Όμως, από το άλλο μέρος, ό,τι έχω σκοτεινό μέσα μου—και έχω δυστυχώς, και το ξέρω—πράγματα του ζώου και του ενστικτού ή και κάτι παθιασμένο ακόμη, με τραβούσαν, τον ίδιον καιρο, σ' αυτόν με μία δύναμη, πού, όρσε-ώρες, μου θόλωνε το μυαλό... Σ' αυτό το μείρασμα το ξέσχιμα του εαυτού μου, έδωλεπα έναν διαρκή κίνδυνο... και είχα ένδοιμους φόβους και λαχτάρες... Πολλές φορές είπα στο Φάνη πως έπρεπε να τον απομακρύνω από κοντά μου... είχα φτάσει να του πω—και ήταν αλήθεια—ότι ο Ντόλφης μου είχε ριχτή... Δεν πίστευε τίποτε και γελούσε... Τίμια ψυχή, άνθρωπος που δεν έβαζε ποτέ κακό στο νου του, νόμιζε πως όλα αυτά τέλεια γι' ατί τον αντίπαθούσα... Ήτανε, βλέπεις, παιδικός του φίλος... από τα θρανία του σχολείου μαζί... και τούχε τυφλή εμπιστοσύνη. Σ' αυτόν άναβσε να με ξεγεννήσει... και σ' αυτόν να παρακολουθώ το παιδί... Ήταν ο γιατρός του σπιτιού... μπαϊνόβγαίνε ελεύθερα... ώσπου τόλμησε μία νύχτα, πούλειπε ο Φάνης, να μπη στην κάμαρά μου μ' αντικλειδί και να με πάρει με τη βία...

—Με τη βία;—ρώτησε κατάπληκτη η Ροζαλία.
—Δηλαδή...—εξήγησε η Ρένα—βία ήτανε τις πρώτες στιγμές. Ύστερα ό,τι ήτανε μέσα μου του ζώου και του πρωτόγονου ενστικτού, νικώντας νου, συνείδησι, όλο το φωτεινό μέρος του εαυτού μου υποτάχτηκε στην όρμη του...
—Κι' έπειτα;—έκαμε η Ροζαλία σαν τρομαγμένη.
—Καταλαβαίνεις—είπε, συντριμμένη, εξουθενωμένη πιά η Ρένα—την άλλη νύχτα δεν είχε ανάγκη να μεταχειριστή αντικλειδί...
—Δυστυχισμένη...—μουρμούρισε η Ροζαλία, με βαριά συμπόνοια για την πτώση της Ρένας.
—Προσπάθησα—εξακολούθησε η Ρένα—άμα συνήλθα κάπως από τις πρώτες

συγκλονιστικές εντυπώσεις να συγκρατηθώ... πάλεψα... και τότε νικήτρια και πότε νικήτρια, σερνόμενα, άβουλη κι' άκατευθυντή στο δρόμο της άμαρτίας... Ός την ημέρα που εξαφανίστηκε, πού χάθηκε από τα μάτια μου ο Φάνης... Τότε, για κάμποσο καιρό, θάρρεψα πως είχα λυτρωθώ από το πάθος... Νόμισα, πως έπειδή μπόρεσα ν' αντισταθώ για πολύ σ' ό,τι ονομάζω πρόστυχο μέρος του εαυτού μου, ήμουν για πάντα γλυτωμένη... Πλάνη... Ξανακούλησα χειρότερα...

—Και τώρα... τώρα πως είσαι;...Αυτό καταλαβαίνεις πόσο μ' ενδιαφέρει...
—Τώρα βαδίζω προς την απολύτρωσι... και δε μου φαίνεται ν' απέχω πολύ απ' αυτόν... Αλλά θα σε ρωτήσω κι' εγώ με τη σειρά μου και σε παρακαλώ σ' εξορκίζω να μου πής όλη την αλήθεια... Ή εξαφανιστεί του Φάνη έχει άμεση σχέση με την πεσιπέτειά μου;

—Δεν έχω ακόμη την εντολή να έκφρασθώ καθαρά πάνω σ' αυτό... Απ' ό,τι ξέρω όμως, δεν είναι καθόλου άπίθανο...
—Όποτε ο Φάνης ξέρει τα πάντα;—ρώτησε με φωνή γεμάτη τρομάρα η Ρένα.
—Τα πάντα!... Δεν ξέρω... δεν μπορώ να το βεβαιώσω... αλλά, βέβαια, δεν είναι δυνατόν να μην έμαθε τίποτα...

—Και ποιός μπορεί να τον πληροφορήσει;... Και τί τον ανάγκασε να φύγει;
—Δεν ξέρω ποιός τον πληροφορήσε... ούτε τί τον ανάγκασε να φύγει... Αλλά κι' αν ήξερα σε τί θα μάς χρησίμευε;... Έδώ προσπαθούμε να φέρουμε μία προσέγγισι. Πιστεύεις πως ο καλλίτερος τρόπος δέ ή-ταν να παρουσιαζότανε και να σούλεγε: «Τα ξέρω όλα, σε συγχωρώ, έλα να ζήσουμε μαζί»; Με το να ξέρεις, ότι αυτός γνωρίζει τα πάντα θα ντροπάζουνε να τον άτειλεις στα μάτια—θα ντροπάζουνε διαρκώς και θα σουνε πάντα ταρταμένη πλάι

Ενστασιαι

Το ανώνυμο γράμμα

Ανών φιλανδές, πολύ παρδαλές, η Ντόρα και η Δόλα, λένε τα ιδιαιτέρως τους.

—Αστα, καυμένη, και είμαι πολύ στενοχωρημένη, αρχίζει η πρώτη.
—Μα τί σου συνέβη, γουσή μου; ρωτά με περιέργεια η άλλη.

—Νά, κάποιος παληάνθρωπος έστειλε ένα ανώνυμο γράμμα στον άνδρα μου και τού λέει ότι έχω φίλο! Και να φανταστής πως γράφει και τ' όνομά του ακόμη!...

—Και τί θα κάνεις τώρα;

—Ξέρω κι' εγώ;

—Εγώ νομίζω, άρχίζει να την συμβουλεύει η Δόλα, πως είναι ποικιμώτερο να όμολογήσης την αλήθεια στον άνδρα σου και να διακρύψης άμέσως τις σχέσεις σου μ' αυτόν τον κύριο...

—Αυτό τό σκέφτηκα κι' εγώ... άπανταίε κομπιάζοντας η Ντόρα.

—Και γιατί δεν τό έκανες;

—Νά, ό άντρας μου δεν θέλει να μου δείξη τό γράμμα και δεν ξέρω με ποιόν πρέπει να διακρύψω!...

Ο ΦΑΚΟΣ

του... Και με το να σε συγχωρήσει θα σ' είχε σκιάσει του έφ' όρου ζωής... Δε νομίζεις ότι ένας άνδρας ευγενικός και πού αγαπάει πραγματικά δε θα τό ήθελε, ποτέ αυτό;... Δε νομίζεις ότι θα προτιμούσε μάλλον να λησμονήσ... και να μη μάθης ποτέ ότι ξέσες τα πάντα... και να μη τού χρωστάς καμιά εύγνωμοσύνη πού σε συγχωρήσει;...

—Μά... αν είναι έτσι—φώναξε η Ρένα, ξεσπώντας—τότε γιατί εξαφανίστηκε; Γιατί χάθηκε; Και γιατί ζή μακρυνά μας;

—Δεν έχω καμιά εξουσιοδότησι να τό φανερώσω. Και μπορεί και να μην ξέρω και τον πραγματικό λόγο... Αλλ' άς δούμε μαζί σαν ποιός μπορεί να είναι... Μία μέρα κάποιος τού φανερώνει—ας υποθέσουμε—τη σχέση σου με τό γιατρό... Ποιά θα ήταν η πρώτη του αντίδρασι;... Η προσδοσία ή δική του, ενός παλιού φίλου και συμμαθητή είναι φυσικό να τον έξερεθισέ περισσότερο από τη δική σου, πού, επί τέλους τού είχες έπιστήσσει την προσοχή. Η πρώτη του σκέψη είναι να τιμωρήσει αυτόν τον άπιστο φίλο. Όσο μεγαλειότερη ήταν η έμπιστοσύνη πού τού είχε, τόσο πιο δυνατή και άκρόκτητη είναι και η όργη του και ή δίψα για έκδικισι... Παίρνει την καραμπίνα του και πάει να τον συναντήσει.

—Πού τό ξέρεις αυτό;—ρωτάει η Ρένα τρομαγμένη.

—Έσύ μου τό είπες... Βρήκανε την καραμπίνα του σε κάτι θάμνους...

—Ναι με τόσο μακριά από τό σπίτι—έκαμε η Ρένα.

—Δεν έχει να κάμω... Τό σημαντικό είναι ότι την πήρε από κει πού την είχε τακτικά, ότι όπλιστηκε...

—Αλλά τότε βάπτεπε να σκοτώσει—φώναξε η Ρένα—ή έμένα ή αυτόν...

—Δεν ξέρουμε αν δεν τον έμπόδισε κάτι...

—Τί θα μπορούσε να τον έμπόδισι;—Ένα περιστατικό... μία σύμπτωση... Ένα έμπόδιο... ή κι' ένας συλλογισμός...

—Ένας συλλογισμός;—φώναξε η Ρένα—Δεν καταλαβαίνω!...

—Μπορεί να σκέφτηκε, την τελευταία στιγμή τί θα κέρδιζε αν σκότωνε τό γιατρό. Έσένα πάντως όχι, άφου θα σκότωνε τον άνθρωπο πού είχες προτιμήσει απ' αυτόν... Σκέφτηκε τό σκάνταλο, πού θα φούντωνε γύρω σου... τό στίγμα, πού θα σου κολλούσε.

Κι' αλλάζοντας τόνο ή Ροζαλία πρόσθεσε:

—Κι' έπειτα πού τό ξέρεις, αν σκέφτηκε και κάτι άλλο...

—Ποιό άλλο;—ρώτησε με αγωνία η Ρένα.

—Την κόρη σου... τη Ρέα!... Αύτός, μετά την πράξι του, θα πήγαινε στη φυλακή... Και θα την άφνε σε σένα... Έπρεπε, λοιπόν, αυτό τό κορίτσι, πού έσύ θα τ' ανάτρεφες να μην έχη μία μάνα μουντζουρωμένη... Αν σκότωνε τό γιατρό θ' άφνε την κόρη του, μ' έναν πατέρα φονιά, στα χέρια μιάς μητέρας πού άπατούσε τον άνδρα της... Τό άποκλείεις ένα τέτοιο ενδεχόμενο;

Αλλά ή Ρένα δεν ήτανε σε θέση να δώση καμιάν άπόκρισι. Είχε βάλει τώρα τό πρόσωπό της άνάμεσα στα χέρια της κι' έκλαιγε μ' άναφυλλητά.

—Αν είναι κάτι τέτοιο—μπόρεσε να πη κάποια στιγμή, με τσακισμένη φωνή—πόσο μεγάλη ψυχή δείχτηκε!... Προτίμησε να εξαφανισθώ... να φύγη μακριά... να τρώη τό πικρό ψωμί της ξενητιάς με δάκρυα... γιά να μην κάη κακό σε μένα και στο παιδί μας!... Κι' εγώ;... Εγώ, τί άνανδρη και τί έλεεινή πού στάθηκε... Δόλφινά στον άνδρα πού μισούσα με την

ψυχή μου, γιατί με τραβούσε από την πιο σκοτεινή πλευρά του εαυτού μου!...

Η Ροζαλία της χάιδε, με συμπόνοια τα μαλλιά, και προσπαθούσε να την παρηγορήσει:

—Ποτέ δεν είναι άργά!—της είπε—και τώρα μπορούν όλα να διορθωθούν...

—Με ποιόν τρόπο;—ρώτησε η Ρένα, σκουπίζοντας τα δάκρυά της.

—Αν καταφέρεις να τελειώσης με τό Ντόλη Βλαντή, άλλα πραγματικά, άλλα όριστικά, γιά πάντα...

—Αυτό δεν εξαρτάται από μένα μονάχα... Πρέπει να τό θελήση κι' εκείνος...

Και ή Ρένα σαν νάπαιρνε κάποια όδυνηρή και μεγάλη απόφασι—την άπόφασι να γυμνώσει την ψυχή της μπροστά στη Ροζαλία—της είπε:

—Κάθισε... Θέλω να σου πω όλα, γιά να ξέρης πόσο πληρώνει μία γυναίκα ένα άρχικό παραπάτημα...

—Σ' άκούω—έκαμε η Ροζαλία, γεμάτη περιέργεια, συγκεντρώνοντας τώρα όλη την προσοχή της...

—Ο γιατρός μ' άγάπησε με τον τρόπο του και όσο μπορεί ν' άγαπήσει αυτός... είμαι, στη ζωή του, μία από τις πιο δυνατές περιπτώσεις... αλλά έχει στο αίμα του, στο νου του, στην ψυχή του, μέσα την άπιστία... Δεν μπορεί, με κανέναν τρόπο, να είναι ποτέ ο άνδρας μιάς γυναίκας...

Κι' αυτό μ' έκαμε πολλές φορές να κόψω κάθε σχέση με τό μαχαίρι. Όση άδυναμία και να έχω μαζί του, έχω και την περιφάνεια όμως να μην είμαι γι' αυτόν μία τού σωρού, αλλά ως μόνη, ύστερα από τό δράμα, πού έχω ζήσει μαζί του...

Αλλά κάθε φορά πού τον άπομάκρυνα τρελλαίνονταν!... Με πολιορκούσε, δε μ' άφνε ν' άναπνεύσω, μ' άκολουθούσε παντού, έπεφτε στα πόδια μου... μ' άνάγκαζε να τον συγχωρώ... κοντά στ' άλλα γιστι, κάθε φορά, κινδύνευα να μ' έκβέση με τη φοβερή καταδίωξι πού μου κάνα...

Τελευταία είχα πέσει στην άντίληψι μου μία περιπέτειά του, πού μουδούσε άφορμή να τον άπομακρύνω από κοντά μου... και να πιστέψω μάλιστα πως αυτή ή φορά ήταν ή τελευταία...

Η Ρένα σταμάτησε γιά μία στιγμή, να πάρη άναπνοή.

Η Ροζαλία ρώτησε:

—Τόν είχες άπομακρύνει όριστικά;

—Ναι... Αυτή, τουλάχιστον, ήταν ή άπόφασί μου... Και φάνηκε, γιά μία στιγμή, ότι κι' αυτός τό είχε πάρει άπόφασι... Είχε πάψει να κινή σαν τρελλός...

—Καλά... και ή Βαρμπόμπη... πού μάς παρακολουθούσε και μιά κόλλησε;...

—Αυτό ήταν άρκετά ξαφνικό... και μού έκαμε και μένα έντύπωση...

—Α, έτσι;...έκαμε η Ροζαλία, κρατώντας ύπό σημείωσι αυτή τη λεπτομέρεια—Εξακολούθησε...

—Έδώ, στη γειτονική μας μικρή πολιτεία είναι μία κοπέλλα—δηλαδή κοπέλλα δεν είναι τώρα πιά—κόρη ενός άρκετά πλούσιου νοικοκύρη: Τη λένε Τασία Βάρδα... Είναι μία νόστιμη μελαχροινή, αν και κάπως χοιτροκοιμμένη... Αυτή ήθελε τό Ντόλη γι' άνδρα της...

Ο πατέρας της τού είχε κάνει πρότασι, μιά ο γιατρός την άπόρριψε... Και τί δεν έκανε αυτή γιά να τον τραβήξει... Μά ο γιατρός στο τέλος της δήλωσε—και ήτανε κι' αυτός ένας λόγος, πού μ' έκανε να πιστεύω στην άγάπη του—ότι είναι άποφασισμένος να μείνη άνύπαντρος... Αλλά ή Τασία ήτανε ιαζι του έρωτευμένη θανάσιμα... Και άποφασισμένη να τον άποκτήσει με κάθε βυσία... Δέχεται, λοιπόν, ή καλή σου, να πάρη τον άνδρα πού της ποτέινε ο πατέρας της, έναν καλόν έμπορο τού τόπου... παντρεύεται... και όταν ήτανε ν' άποκτήσει παιδί... πηγαίνει να ξεγεννήσθ στην κλινική τού γιατρού... όπου μένει τρείς δόκληρες βδομάδες, μετά τη γέννα, στην κλινική τού Ντόλη, με την πρόφασι ότι είχε ανάγκη από άμεση έπίδλψι και περίθαλψι ή κλονισμένη υγεία της, ώσπου ο άνδρας της την πιάνει με τό γιατρό σε πολύ τρυφεράς στιγμές... και τώρα τη χωρίζει... Σκάνδαλο μεγάλο... βούτζε ο τόπος... Είσαι γυναίκα... και καταλαβαίνεις τώρα πόσο τόν σιχάθηκε κι' αν ήτανε πιά δικά της... άνεχθώ... Φάνηκε ότι τό κατάλαβε πιά κι' αυτός... και δεν τόλμησε να με καταδιώξη όπως άλλοτε.

—Κι' αυτό της Βαρμπόμπης λοιπόν;

—ρώτησε ή Ρένα με τόνο γεμάτον σημασία.

—Φαίνεται ότι τώρα θέλει να ξαναγυρίσει... Γιατί ό,τι και να κάνη στο μεταξύ... γυρίζει πάντα σε μένα... Δεν μπορεί να μείνη πιστός σε μία γυναίκα... είναι άνώτερο από τη δύναμή του... και όμως μ' όλες τις στιγμιαίες του άπιστίας έρχεται πάντα σε μένα.

Η Ροζαλία την κύτταζε τώρα με βαθύτατον όικτο:

—Και νομίζεις ότι προσπαθεί τώρα να ξαναγυρίση κοντά σου γιά σένα;—τη ρώτησε.

Η Ρένα χαμογέλασε πικρά.

—Αλλά γιά ποιόν άλλον;

—Μά δεν έπρόσεξες, λοιπόν, κάτι στη Βαρμπόμπη;

—Τι πράγμα;—ρώτησε ή Ρένα με βαθεία άπορία.

—Δεν έπρόσεξες πως τόν κύτταζε ή κόρη σου;

—Η Ρέα;—έκαμε ή Ρένα κατάπληκτη.

—Η Ρέα!... ή Ρέα!... μάλιστα!...—έπέμεινε ή Ροζαλία.

—Αυτό τό κοριτσέλλι;... Αυτή ή κοπελίτσα, πού μόλις έπρόλαβε ν' άρχιση να ζή;

—Μάλιστα!... αυτό τό κοριτσέλλι... αυτή ή κοπελίτσα πού μόλις έπρόλαβε ν' άρχιση να ζή... Έπιασα τό βλέμμα της κάποια στιγμή... τόν κύτταζε με την κρυφή φλόγα μιάς γυναίκας ώριμης πού ποθεί. Δεν υπάρχουν σήμερα, Ρένα μου, κοριτσέλλα και κοπελίτσες... Τό δαιμόνιο τού θηλυκού ζυπνάει μέσα τους νορίστα. Μά δεν έπρόσεξες, λοιπόν, κι' ένα άλλο;

—Τι πράγμα;—ρώτησε ή Ρένα με κομμένη φωνή.

—Ότι τόν πήρε άμέσως και τραβήξαν μπροστά οι δύο τους, να τα πούμε;

—Αυτό, νομίζω—είπε ή άλλη—ήτανε πρωτοβουλία δική του... Πάντα κάνει έτσι... προσπαθεί να μ' άφανεί, όταν είμαι άλλοι μπροστά, ότι ένδιαφέρεται γιά μένα...

—Ναι, αλλά είδες ότι τραβήξαν πολύ μπροστά από μάς σαν να είχανε να πούμε κάτι δικό τους...

Η Ρένα γέλασε πικρά:

—Με τη Ρέα; Μά είναι δυνατόν;

—Γιατί όχι;... Η κόρη σου είναι καλλονή... Είναι όπως θα ήσουν στην ηλικία της και σύ... και μάλιστα στο καλλίτερο. Και είναι πολύ φυσικό να τού θυμίζει έσένα, όταν άνοιξη τό ιδιόλλό σάς...

—Η Ρέα!... Η Ρέα!... Άδυνατον να τό χωρέση ο νους μου!...—είπε ή Ρένα μ'

ανάτριχασμα, σαν να της είχανε χύσει εξαφνικά παγωμένο νερό στην πλάτη.

Όστόσο ή Ροζαλία είχε άνάψει τό φούηλι, πού χρησίμευε στο σκοπό της. Ήν αρχή κάποιου πρόωγου ειδυλλίου της Ρέας με τό γιατρό τότε θα κρατούσε στο χέρι της ένα μέσο άποτελεσματικό γιά να λύση τό δράμα της Ρένας και να φέρη τό Φάνη, σίγουρο πιά γιά τό μέλλον, στην άγκαλιά της.

Όλη τη νύχτα ή Ρένα δεν μπόρεσε να κλείση μάτι. Ψάχνοντας μέσα στο μυαλό της να θυμηθί κάτι πού να δικαιώνει τις ύποψίες της Ροζαλίας, βρήκε δύο τρία πράγματα πού την έκαμαν να σταθί. Πού την είχε ίδη την τελευταία φορά ο γιατρός την κόρη της; Σε μία φιλιανθρωπική έορτή, όταν ή Ρέα, γυρίζοντας από τό κολλέγιο, είχε πάρει μέρος σαν «άνθοπώλις». Ήτανε ντυμένη στ' άσπρα. Και της είχε κάνει έντύπωση της Ρέας τό ξαφνικό ξεπέταγμα της κόρης της, οι άπαλές καμπύλες της, πού άνοιξαν να τονίζωνται, μ' ένα λόγο τό γυναικάμα της:

«Είναι ίδια εγώ νύφη»—είχε ψιθυρίσει τότε.

Κάτι, πού θυμήθηκε ακόμη από την ή-μέρα εκείνη, ή Ρένα, ήταν, ότι ο γιατρός είχε πλησιάσει την κόρη της και της άγόρασε όλο τό κανιστρο με τα λουλούδια και ότι ή Ρέα είχε κοκκινίσει ως τ' αυτιά, ενώ της μιλούσε. Ήτανε τότε τό σκάνταλο με την Τασία Βάρδα άπάνω στο μεγάλο του φούντωμα. Και είχε άποδώσει αυτό τό κοκκίνισμα στη ντροπή της Ρέας, πού την πλησίασε και της φέρεθηκε τόσο γαλάντικα ο Δόν Ζουάν... Θυμήθηκε ακόμα και κάποιες άλλες λεπτομέρειες, πού τις πρόσθετε τώρα στο φέρεσιμό της Βαρμπόμπης... Ένα σωρό φίδια φασακερασα να ώρμησαν στον κόρφο της και τη δάγκωναν στην καρδιά!

—Η Ρέα!... ή Ρέα!...—ψιθύριζε, κόθε τόσο, σαν τρελή.—Αν είναι δυνατόν!

Όταν, τέλος, ξημέρωσε και της φέανε, όπως πάντα, τό πωινό της—ή Χαρίκλεια, γερασμένη άκοκτά και βασανισμένη από τύψεις γιά τό δόσινά πού είχε δημιούργησει, την υπηρετούσε ακόμη—ή Ρένα είχε πάρει κάποιες άποφάσεις: Ή κυριότερη ήτανε να μη φανερώσει καμιά ύποψια ή άνησυχία στη Ρέα, παρά να την παρακολουθήσει άγρυπνα, με την πρόθεσι να συλλάβη καμιά ένδειξι πιά βετική.

Άφησε να περάση λίγη ώρα, σηκώθηκε από τό κρεβάτι, έκαμε την τουαλέττα της και τραβήξε στο δωμάτιο της κόρης της. Ήτανε ανεδόν ένας γούνος πού μύνα

"Όλη τη νύχτα ή Ρένα έψαχνε μέσα στο μυαλό της να θυμηθί κάτι, πού να δικαιώνη τις ύποψίες της Ροζαλίας...

και κόρη δεν κοιμόντανε πια στην ίδια κάμαρη. Η Ρένα, για να της δώσει κάποιον αυτότελειο κι' ελευθερία, ν' άνοιξη ν' αναπτύσσει την προσωπικότητά της, είχε εγκαταστήσει την κόρη της σε δικό της δωμάτιο. Της είχε την τουαλέτα της, τα συρτάρια, τις ντουλάπες της κι' ένα θαυμάσιο παλιό γραφείο, αληθινό κομψοτέχνημα.

Κι' η ίδια η Ρένα δεν κατάλαβε γιατί πλησίασε στην πόρτα του κοριτσιού της στις μέρες των ποδιών, σαν να έπρόκειτο να την πιάνει επ' αυτοφώρω σε κάτι απαγορευμένο και δεν ήθελε να την ακούσει. Έπιασε το πόμολο της γύρισε πολύ άσφρα, ανεπισημά, τη γύρισε χωρίς να κάνει τον παραμικρό θόρυβο—η πόρτα ήταν ανοιχτή—έσπρωξε το πορτοφύλλο και μπήκε για να βρεθεί μπροστά σ' έκπληξη: Η Ρένα σκετότανε στον καθρέφτη της τουαλέτας της κι' έδωζε κόκκινο στα χείλη της.

—Τι κάνεις εκεί, παιδί μου;—φώναξε, σαν λαχταρισμένη.

Η Ρένα γύρισε απότομα, λίγο τρομαγμένη, με κρύβοντας όσο μπορούσε την ταράχη της.

—Δε βλέπετε, μαμά; Κάνω, δ,τι κάνετε κι' εσείς, πριν βγείτε έξω...

—Μα εγώ, παιδί μου—έκαμε η Ρένα, κατάχλωμη, γιατί της φάνηκε, ότι κάθε ύποψια μπορούσε να στηριχθεί μπροστά στο θέαμα, που αντίκριζαν τα μάτια της—είμαι μεγάλη...

—Κι' εγώ τί είμαι, μαμά; Μικρή; Για δώστε δώ!

Και, στηριγμένη στα τακούνια και χωρίς ν' άφηση το κραγιόνι κάτω έστρεψε προς το μέρος της με μιά κίνηση που έκανε να φανή όλο το μέτωπο του κοριτσιού της.

—Άφησε άμέσως το κραγιόνι κάτω!—της φώναξε.—Πού το βρήκες;...

—Είναι από τα δικά σας, μαμά—αποκρίθηκε η Ρένα σε τόνο ευθυμο.—Ο,τι είναι δικό σας μου πάει τρομερά.

—Το βλέπω δυστυχώς—αναστέναξε η Ρ.—έβγαλε το κραγιόνι, σου είπα! και άνοιξε κανένα παράθυρο να φύγουν απ' εδώ οι μυρωδιές!... Μα τί έκανες, παιδί μου, πριν πέσης;... Αρωμάτισες το δωμάτιό σου... τί είν' αυτό;...

—Λίγη λουρίν από τη δική σου έβαλα, μαμά, μετά το υπνίνο...

—Όποτε μου παίρνεις τώρα τα πράγματά μου;

—Έλάτε τώρα, μαμά, μη με μαλώνετε... Εσείς είσατε τόσο καλή!...

Και την άγκάλιασε, χαδιάρια σαν γατίτσα, θέλοντας να την αφοπλίσει. Η Ρένα τη φίλησε, όπως έκανε πάντα, με στην καρδιά της φώλησε η ανησυχία και η τρο-

μάρα!

—Θες μου—έλεγε μέσα της, ενώ της χάιδευε τα μαλλιά—ας μην ήταν αλήθεια—όσα μου έβαλε η Ροζαλία στο νου!...

Εκείνη την ημέρα (ήταν γιορτή) είχαν συμφωνήσει από βραδύς ότι θα πήγαιναν μαζί στην εκκλησία του κτήματος, να λειτουργηθούν. Κι' οι καμπάνες χτυπούσαν τώρα.

—Πήγαινε να είσαι μισή, μαμά—έκαμε η Ρένα—εγώ σε δέκα λεπτά θα είμαι ετοιμη...

—Ετοιμάσου έσύ, παιδί μου, εγώ δε θάρρω... και ξέβαψε τα χείλη σου, σε παρακαλώ...

—Α, όχι, μαμά—έκανε κλαψιάρικα η μικρή—από σήμερα έλεγα να τα βάσω κάθε μέρα!...

—Αδύνατον, παιδί μου... Σου το απαγορεύω!...

—Μα γιατί, μαμά;...—μισόκλαιγε η Ρένα.—Αν ήτανε κακό δεν θα το κάνατε ούτε σείς...

—Είναι κάτι πολύ γελοίο οι μικρές, όταν θέλουν να κάνουν τις μεγάλες...

—Μα δεν είμαι μικρή πια!...—Ός πότε πια θα με βλέπετε με την ποδιά;...

—Ο διάλογος κόπηκε απότομα σ' αυτό το σημείο.

—Ενωό να κάνης αυτό που είπα—πρόσθεσε προσταχτικά η Ρένα—είναι η πρώτη φορά που συζητάς τα λόγια μου.

Κι' έδωκε από την κάμαρη της κόρης της, ταράγμένη. Είχε το σχέδιό της, που δεν έπληξε μαζί της στην εκκλησία. «Θέλε να κάνει γενική έρευνα στο δωμάτιο της κόρης της... Την άφησε κι' έπληξε. Κι' έπειτα αναποδογύρισε τα πάντα, ως και τα στρώματα... Για μεγάλη της έκπληξη, το άπλωμα συρτάκι του μικρού γραφείου της Ρένας, το βόηκε κλειδωμένο και το κλειδί έλειπε.

Τι νάκουβε, άρα γε, η Ρένα μέσα σ' αυτό το συρτάκι; Δεν σήψε ανεξερεύνητη την παραμικρή γωνίτσα, στις ντουλάπες της, στην τουαλέτα της, σε μιά μικρή βαλίτσα στο τσαντάκι της, στο «γεσεσέρ», που παίρνει στις εκδρομές... τίποτα!... Ξαφνικά, είδε πεταμένη, πλάι σ' ένα μεγάλο μπλόκ, που χρησιμοποίησε η Ρένα, όταν μάθαινε ζωγραφική, μιά μικρή κασσετίνα με τις νερομπογιές. Τη άνοιξε, έτσι, για να μη λήη, ότι δεν έβγαζε και σ' αυτή... Ένα κλειδάκι βόηκε ανάμεσα στα νωμάτα... Το δοκίμασε άμέσως με νευρική ανυπομονησία. Και με μεγάλη χαρά είδε, ότι έπιανε.

—Αλλά τί μεγάλη λαχτάρα την περίμενε!... Μόλις τράβηξε το συρτάκι, είδε μέσα σε ξερά λουλούδια δυο καλοδιπλωμένα γράμματα με του φακέλλους των.

Μόλις τ' άνοιξε, πιάστηκε από το χέρι της καρέκλας για να μη σωριαστή... και διώκε έπεσε βαρειά στο κάθισμα: «Ο γραφικός χαρακτήρας ήτανε του Ντόλη!... Άρχισε να διαβάει το πρώτο. Από την πρώτη φράση, τα μάτια της έκαναν μυγιάκια: «Παιδί μου... είσαι ο άσπρος κρίνος, που περιμένα... Δε μπόρεσε να πιά πιά πέρα... Έμεινε ξερό στην καρέκλα...

Ευτυχώς, συνήλθε γρήγορα και μπόρεσε να διαβάσει και τα δυο γράμματα, πριν γυρίση η Ρένα από την εκκλησία, να τα βάλει στη θέση τους και να τοποθετήση πάλι το κλειδάκι στην κασσετίνα, ψιθυρίζοντας με πόνο:

—Θεέ μου!... Ένα κορίτσι ούτε η μάνα του δεν μπορεί να το ξέρη!...

Γιατί απ' αυτά τα γράμματα, φαινόταν καθαρά, ότι η Ρένα όχι μόνο είχε δεχτεί τις εξομολογήσεις του γιατρού, αλλά είχε πεί, ένα δειλινό, στο σπιτάκι που είχε κτίσει ο Ντόλης για τις συναντήσεις με τη μητέρα της, στην άκρη του άμπελιού, κοντά στη ρεματιά της Μπαλτάρας.

Η Ρένα άνοιξε, όταν διάβασε τις έντυπώσεις του γιατρού από τη συνάντησή με την κόρη της στο ίδιο σπιτάκι. Στο ίδιο σπιτάκι και στο ίδιο βέβαια—έκείνη ντιβάνι... Απέναντι άδεια κυριεύσε την ψυχή της όχι μόνο για το γιατρό, διωκε, παρά και για τον ίδιο τον έαυτό της. Θυμότανε το φοβερό λαϊκό οπτό, που η μάνα της, η άσπρη Σεβαστή Γέρακα, έλεγε και ξανάλεγε, κάθε φορά, που παρουσιαζόταν ένα παράδειγμα κόρης κακής, αντάξιας κακής μητέρας: «Το μύλο κάτω από τη σπλιά θα πέση!... Κι' αναστέναζε βαθεία...

Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε, άμα συνήλθε κάπως από την οδυνηρή έκπληξη, ήταν, ότι δεν έπρεπε να φανερώσει στη Ρένα το παραμικρό. Έπρεπε να κάνει πως δεν ξέρει τίποτα, να παρακολουθήσει μ' αγρυπνια μάτια και να επείθει, μόλις θα φαινότανε, χειροπιαστή, κάποια επίκρινση συνέχεια. «Αλλά γι' αυτό ήθελε να συμβουλευτεί πρώτα τη Ροζαλία. Δεν τολμούσε ν' αναφέρει τίποτα απ' αυτά, ούτε στη μητέρα της, που ήταν άρρωστη από ρευματισμούς, ούτε στη θεία Βασιλική που της είχε ρίξει κάποτε πόντους για το γιατρό, με τρόπο που δεν άρεσε καθόλου στη Ρένα.

Η Ρένα γύρισε κάποτε από την εκκλησία κι' έτρεξε ν' ανταμώσει τη μητέρα της που, ξαπλωμένη σε μιά πολυθρόνα, στο μεγάλο χαγιάτι, προσπαθούσε να κατευγάξει τη συγκίνησή της διαδίδοντας ένα μυθιστόρημα.

—Έχασες, μαμά—της είπε μπαίνοντας χαρούμενη, μ' ένα μπουκέτο λουλούδια του αγρού—που δεν ήρθες... Ο αρχιμανδρίτης Θεόφιλος λειτουργήσε πολύ συγκινητικά... Ήτανε κι' ο γιατρός Βλαντής...

Η Ρένα τινάχτηκε σαν να την τσίμπησαν με ηλεκτροφόρο σύρμα. «Όμως υπόρεσε να συγκρατηθώ!

—Ο γιατρός Βλαντής;—ρώτησε άδιάφορα τάχα.—Πώς τόπαρε;... Είχε χρόνια να 'ρθή στην εκκλησία του κτήματος...—Μπα;... Ήτανε μ' ένα κοστούμι καφέ άνοιχτό, που του πήγαινε θαύμα!... Και είχε μιά γραβάτα μπλε... που ταίριαζε τόσο καλά μ' αυτό το καφέ...

—Άρχισες, βλέπω, να προσέχης και τις γραβάτες των κυριών—έκαμε είρωνικά η Ρένα.

—Όχι, αλλά ο γιατρός ξέρει να ντυθώ...

—Κι' αυτά τα λουλούδια;—ρώτησε η μάνα.

—Ο γιατρός μου τάδωσε.

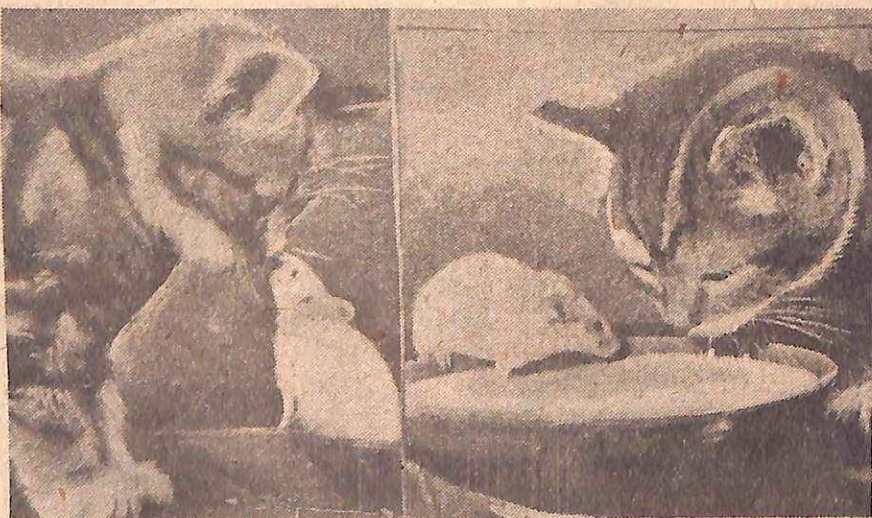
—Ήθε με λουλούδια στην εκκλησία!—Όχι... μου τα μάζεψε, όταν βγήκαμε από τη λειτουργία...

—Βγήκατε μαζί;

—Μά, βέβαια, μαμά... Από τη Βαρυμπόμπη μου το έχει πη πως βρίσκει πολύ γούστο στη συντροφιά μου...

—Και κάποτε περπατάτε μαζί;

—Ός το πάρκο, μαμά... Και να δίντε τί ώρα μιλεί... και τί ώρα διαλέγει τα λουλούδια... «Κι' αυτό για σας, δεσποινίς... Κι' αυτό!... Κι' αυτό!...». Τι καλός που είναι... Τί υποχρεωτικός... Και δεν πιστεύω τίποτα απ' όσα λένε γι' αυτόν...

ΠΑΡΑΞΕΝ ΕΣ ΦΙΛΙΕΣ

Οι δυο αυτές φωτογραφίες αποτελούν μιά απόδειξη του τί μπορεί να επιτύχει η ανθρωπινή θέληση. Ένας Γερμανός ζωγράφος κατόρθωσε να κάνει φίλους, τους δυο προαιωνίους εχθρούς: μιά γάτα κι' ένα ποντικό. Φυσικά παρέλασε και τα δυο ζώα από πολύ μικρά και τα μεγάλωσε μαζί. Τώρα όμως συζούν αρμονικά και δεν μαλώνουν ούτε καν στην πιο κρίσιμη στιγμή: την ώρα του γεύματος!...

—Τί λένε;—ρώτησε η Ρένα, κάνοντας την άνηση.

—Νά... ότι καταστρέφει τις γυναίκες... κι' έπειτα τις παρατάει... όπως την Τασσία... Αυτά είναι όλα ψέμματα. Αυτές τρέχουν κοντά του... κι' έπειτα τα ρίχνουν όλα σ' αυτόν...

Η Ρένα έκοψε την κουβέντα, αλλάζοντας θέμα:

—Να είσαι μισή, παιδί μου—της είπε—γιατί αύριο θα φύγουμε για την Αθήνα...

—Γιατί, μαμά;—έκαμε μ' άφέλεια η κόρη.

—Δεν έχει γιατί!... Μας καλούν οι φίλοι μας.

—Η κυρία Ροζαλία;

—Μάλιστα, η κυρία Ροζαλία... και θα πάμε για δυο μέρες...

Η Ρένα ανυπομονούσε να ιδεί τη Ροζαλία, να της ανακοινώσει όσα είχε ανακαλύψει, άπιστευτα και φοβερά και που δικαίωναν τέλεια τις υποψίες της φίλης της.

Το πρώτο, αναμφισβήτητο επιβεβαιωτικό γεγονός—μετά τα τόσα που είχε ανακαλύψει η Ρένα—ήταν η παρουσία του γιατρού στην Αθήνα και τούτη τη φορά.

Η Ροζαλία, η Ρένα και η Ρένα δεν είχανε βγεί περίπατο τώρα, για να ιδούν το γιατρό να τις παίρνει από πίσω. Έγινε κάτι άλλο πολύ πιο κτηνικό: Ακούστηκε το κλάδον του ξύλου από το σπύρι και είδαν τη Ρένα να βγαίνει, άτακτα, από το παράθυρο—προς το δρόμο—και να κρεμιέται κυριολεκτικά για να τον ιδεί...

Οι δυο φίλες συνέχισαν την διμιλία που είχαν άρχισει στο κτήμα. Η Ρένα είπε στη Ροζαλία όλα τα καθέκαστα, τις επιτολές του γιατρού και τον καινούργιο περίπατο στο πάρκο με τη Ρένα. Η Ροζαλία, χωρίς να φανερώσει στη Ρένα, ότι είχε λάβει από τον πατέρα της μεγάλο γράμμα που της έδινε καινούργιες οδηγίες και της συνιστούσε να βάλει όλα της τα δυνατά να της δώσουν τη Ρένα να την πάει στην Αίγυπτο, χωρίς να πη δόλου, ούτε στη Ρένα, ούτε στην κόρη, ότι έπρόκειτο να ιδεί τον πατέρα της, άτακτα την ευκαιρία για να πη στη φίλη της:

—Ο μόνος τρόπος να σώσης την κόρη σου από τα νύχια του είναι να μου τη δώσεις μαζί μου στην Αίγυπτο.

Τα μάτια της Ρένας άστραψαν:

—Πρόκειται να φύγεις για κάτω;

—Ναι, λέω να πάω για κανένα μήνα—έναντιστο στο Κάφρ έλ Ζαγιάτ, κοντά στον πατέρα μου. Μπορείς να μου τη δώσεις. Θα καταλάβεις έτσι πολλά πράγματα. Θα ιδής αν τ' αίσθημα της κόρης σου είναι προχωρημένο. Θα ιδής ακόμη και τί θα κάνει αυτό το άχρειο πρόσωπο... και τέλος θαχης όλον τον καιρό να μιλήσης μιά και καλή μ' αυτόν και να διαρρήξεις άριστικά κάθε δεσμό, φτύνοντάς τον κατά πρόσωπο. Και τότε θα ιδής, αν η άγκαλιά του Φάνη είναι άνοιχτή.

Το σχέδιο αυτό άρεσε στη Ρένα. Η Ροζαλία μίλησε στον άνδρα της κι' αυτή τη φορά τον ενημέρωσε στους σκοπούς της. Αυτός πρότεινε να πάνε να διπνήσουν σ' ένα παραθαλάσσιο, κυκερινό, χορευτικό κέντρο. Η Ρένα πηδούσε απ' τη χαρά της.

—Αχ, ναι, μαμά!... Θα είναι τέλει!... Θα χορεύουμε!...

—Με ποιόν; Έσύ δεν έχεις καθά-λιέρο...

Η Ρένα απόμεινε σαν ζεματισμένη. «Αλλά το βράδυ οι δυο φίλες είδαν, όχι χωρίς έκπληξη για το θράσος, στην άλλη άκρη του κυκερινού κέντρου, αντίκρυ από το τραπέζι τους, να θρονιάζεται ο γιατρός, αφού προηγουμένως είχε ψάξει με τα μάτια και είχε ιδεί που καθόταν η παρέα τους. Τους έστειλε με κίνημα του κεφαλιού ένα μακρινό χαιρετισμό, που η Ρένα όμως άπάντησε άμέσως, σαν ηλεκτρισμένη, μ' ένα ζωηρότατο κούνημα του χεριού.

Οι δυο φίλες έκαναν πως δεν έπρόσεξαν. Ο άνδρας της Ροζαλίας όμως ρώτησε:

—Ποιος είναι αυτός ο κύριος;

—Ο γιατρός Βλαντής... Είναι γνώριμος της Ρένας...

—Και δικός μου!—έκαμε, γελώντας, περιέργα, η Ρένα.—Είναι αυτός που θα με χορέψει...

—Α, όχι παιδί μου... γιατί ασφαλώς

πριν από σένα—είπε η Ρένα—θα πάρη θ' μένα και δεν έχω καμιά όρεξη να χορέψω μαζί του... Κι' αν δεν χορέψω εγώ... βέβαια δεν θα χορέψης και σύ...

—Μα γιατί, μαμά;—είπε παραπονιάρικα και χαδιάρικα η Ρένα.—Έχω τόσο κέφι να χορέψω...

Η Ρένα της έριξε μιά άυστηρή ματιά. Και η κουβέντα κόπηκε. Είχανε συμφωνήσει, οι δυο φίλες, η πρόταση του ταξιδιού για την Αίγυπτο, να μη γίνη από τη Ρένα για να μην κινήσει τις υποψίες της μικρής. Η βραδυά κοντά στη θάλασσα ήτανε μαγευτική, η όρχηστρα έπαιζε τα πιο ζωηρά κομμάτια της, τα ζευγάρια ώρμησαν, σε φαίριδο τρικυμία, στο στίβο. Ο γιατρός σγκώθηκε δίσχιζε ένα σωρό τραπέζια και για όχι μικρή και στενόχωρη έκπληξη έκαμε την υπόκλησή του στη Ρένα. Και δεν χρειαζότανε να είναι κανείς σπουδαίος παρατηρητής για να ιδεί, ότι την ίδια στιγμή η μάνα χωριόσε σαν να της είχε φύγει όλο το αίμα από το πρόσωπο και η κόρη κοκκίνισε ως τ' αυτιά σαν να την είχαν ξαφνικά βράσει με δλίχη μπογιά.

Με συγχωρήτε—τραύλισε αδέσια η Ρένα—το γοβάκι μου η πληγώσει το πόδι.

—Ω, μα γιατί δεν προσέχετε, δεσποινίς μου;—έκαμε ο Ντόλης, κυττάζοντας λοζά τη Ρένα.

Και, γυρίζοντας κατ' αυτήν, πρόσθεσε:

—Εσείς... Μήπως θα θέλατε να φέρομε ένα γούρο;

—Είναι περίεργο—έκαμ' η Ρένα, γελώντας ψεύτικα—μάννα και κόρη έχουμε γοβάκια που δαγκώνουν!... Και μένα μ' έχει πληγώσει το γοβάκι μου!...

Ο γιατρός άποτροβήθηκε κιτρινίζοντας. Η Ρένα μελαγχόλησε.

—Ενωία σου, σύ—της είπε τότε, αρπάζοντας τη στιγμή, η Ροζαλία—και σου έτοιμάζω καθάλλιερους στην Αλεξάνδρεια και στο Κάιρο, στο Σάιπερς και στο Μένα Χάους, που θα βαρεθής να χορεύεις... Γιατί ξέρεις ότι λέω να σε πάρω μαζί μου, τώρα, που θα κατέβω στην Αίγυπτο.

Η Ρένα την κύτταζε τώρα με δυσάρεστη έκπληξη:

—Εμένα; ρώτησε με μισή φωνή.—Εμένα θέλετε να με πάρετε μαζί σας;

—Λέω να παρακαλέσω τη μητέρα σου να σ' εμπιστευθώ σ' έμένα. Θα πάμε στο Κάφρ έλ Ζαγιάτ... και με κέντρον τα κτήματά μας θα γράψουμε τεράστιον κύκλο σ' όλο το Δέλτα του Νήλου θα φτάσουμε ως το Ασουάν... Είναι μαγευτικό το Δέλτα του Νείλου... Θα ταξιδέψουμε με ντα-

χαμπίες μέσα στο ποτάμι... Θα χορτάσμε όμορφα εξωτικά τοπία... Θα έπισκεφτούμε στο Μπαράζ τ' άριστοτερο πάρκο της γης.

—Ευχαριστώ πολύ—έκαμε η Ρένα—πως άνορεχτα—μα δεν αλλάζω με τίποτα το κτήμα μας...

Η Ροζαλία έριξε μιά λοζή, σημαντική ματιά στη Ρένα, που ήτανε σαν να της έλεγε: «Δεν θέλει να ξεκολλήση, βλέπεις, από την περιοχή του γιατρού». Αλλά είπε στη Ρένα:

—Λες έτσι, γιατί δεν ξέρεις τί σπουδαίο παραμύθι είναι ο Νείλος... Θα χάσης το μυαλό σου. Έπειτα θα ιδής ώραιες και πλούσιες πόλεις... μεγάλα κέντρα... καινούργιον κόσμο... ώραιες διασκεδάσεις... Έδώ ξεκινούν από χώρες μακρινές, από την Αυστραλία, από τον Καναδά, από τη Νότιο Αμερική, από τη Νορβηγία, για να την έπισκεφτούν... Όχι έμεις, που θα είμαστε, μέσα σε λίγες ώρες εκεί, με το αεροπλάνο!...

—Δεν έχω ταξιδέψει μ' αεροπλάνο. Το φοβάμαι—προφασίστηκε η μικρή.

—Ενας λόγος περισσότερος—έπαινε η Ροζαλία—να γυρίσης κι' αυτή την άπολαυσι...

—Αδύνατον!...

—Κι' επί τέλους δεν πάει κανείς μ' αεροπλάνο... Πάει με το άτμόπλοιο...

—Εστώ!... Αλλά να το αποφασίσω εγώ, δεν έχει καμιά σημασία...—είπε τέλος η Ρένα, έλπιζοντας, ότι θα μπορούσε ν' αρπαχθεί ίσως από μιά άνοιξη της Ρένας.—Να ιδούμε τί λέει και η μαμά.

—Θα το σκεφτώ, είπε πονηρά η Ρένα, κρύβοντας τελείως το παιγνίδι της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

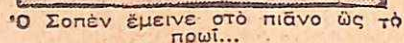
Πλουσιώτατο σε όλη και γεμάτο χρήσιμες πληροφορίες έκκυκλοφόρησε το 7ο τεύχος του περιοδικού «Σάββατο Ήγελας». Παράθετο μερικά από τα περιεχόμενά του: Άρθρο του Άγγλου φυσιοθεραπευτού Στανλεϋ Λήφ για τη «θεραπεία των αιμορροΐδων», «Τι πρέπει να τρώμε», του έπιστήμονος φυσιοθεραπευτού βροδ Δ. Χρόνη, «Φυσιοφαγία», ή φυσική τροφή του ανθρώπου, «Οι εκ της κρεοφαγίας κίνδυνοι», «Πώς αντιμετώπιζεις η φυσιοθεραπεία τις όξεις εμπύρετες άρρώστειες» κ. ά.

Έκυκλοφόρησε σε έπιμελημένη και καλαίσθητη έκδοσι ένα νέο βιβλίο του συναδέλφου κ. Χρυσάνθου Γαίου, που περιλαμβάνει μιά τριπλή τραγωδία του με τον τίτλο «Ο Σπάρτακος», στην οποία δίνεται η πύλη των δούλων της προχριστιανικής εποχής εναντίον της Ρώμης.

ΕΝΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΔΩΡΟ ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ

Ενώ άλλα παιδιά άρκούνται σε μικρογραφίες αυτοκινήτων και αεροπλάνων ο πατέρας της Κριστίν Μπορντ της χάρισε ένα αληθινό και ολοκαίνουργιο «Σούπερ-Κοστέλεϊσιον» έπ' ευκαιρία της επέτειού των γενεθλίων της. Η Κριστίν βρισκόταν την ημέρα αυτή στο Φαίρμπαρκ της Καλιφορνίας, όπου μένουν η γιαγιά και ο παππούς της, ο δέ πατέρας της, ο οποίος είναι γενικός αντιπρόσωπος της «Αϊρ-Φράνς» στην Αμερική, έφτασε στο αεροδρόμιο του Φαίρμπαρκ, με το καινούργιο αυτό αεροπλάνο, πηλάδα την κορούλα του και την μετέφερε στο Όρλντ του Παρισιού, δι' απ' εδθείας πτήσεως. Εκεί της χάρισε το αεροσκάφος το όποιο η μικρή σέρει συμβολικά πίσω της στη φωτογραφία μας, με μιά μακριά μεταλλική κορδέλλα. Το δώρο άρεσε πολύ στην Κριστίν, αλλά βρίσκει πως κάπως δύσκολα θα μπόρεση να πάει μ' αυτό.

Τὸν ἐνέπνευσε ἓνας ἀνθρώπινος
σκελετὸς

Πίσω από τη σύνθεσι του μουσικού αυτού χριστουργήματος, βασίζεται μια παράξενη κι' άγνωστη Ιστορία και ένα συμβολικό παιχνίδι τύχης.

Ένα βράδυ, βρέθηκε σὲ μιὰ συν-
κέντρωσι, ποὺ εἶχαν ὀργανώσει με-
ρικοὶ φοιτητὰὶ τῆς Ιατρικῆς τοῦ δια-
μέρισμα ἑνὸς συμφοιτητοῦ τους. Ἡ
ἀποσφαίρα ἦταν γεμάτη κέφι καὶ
οἱ προσκεκλημένοι φρόντιζαν γὰρ
διασκεδάσουν, κάνοντας τὰ πιὸ
τελλὰ πράγματα.

Βλέποντας, ότι ο μουσικός ήταν
μελαγχολικός, ο οικοδεσπότης άπε-
φάσισε να τον διασκεδάσει. Πλησία-
σε το σκελετό και σήκωσε τα κόκα-
λα του χεριού, σε ένα είδος χαί-
ρετισμού. Οι προσκεκλημένοι γέλα-
σαν με το άστειο, ενώ στα χείλη
του νεαρού μουσικού φάνηκε ένα
θλιμμένο χαμόγελο.

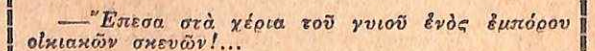
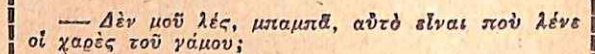
Ο Σοπέν έμεινε στο πιάνο δα-
τά χαράματα. Όταν δέ χτυπούσε
τά πλήκτρα, έγγρασε σε πρόχειρα
χαρτί, κομμάτια από την πέννηση
συνθεσι, που τριγύριζε στο μαζά-
λι του. Όταν έφτανε και ό τελευταίος
προσκαλεσμένος, ό Σοπέν σπκώθηκε
δε από τό πιάνο. Είχε έτοιμο, στις
γενικές γραμμές, τό πέννημο έμβα-
τήριο, που του είχε έμπνευσει ή μα-
κάβρια συγχροσία.

Ἔτσι, τὸ χτύπημα τοῦ σκελετω-
μένου χεριοῦ πάνω στὸ πιάνο, χά-
ρισε στὸν κόσμο μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ ὑ-
πέροχες μουσικὲς συνθέσεις, χάρις
στὴν ἔμπνευσι ποὺ ἔδωσε στὸ Σο-
πέν.

Αὐτὸ τὸ «Πένθιμο ἑμβατήριον» συνώδευσε καὶ τὸ Φρειδερίκο Σοπὲν — ὅπως καὶ πολλὰς ἄλλας προσωπικότητες — στὴν τελευταία τοῦ κατοικίας, τὸ πρῶτὴ τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου 1849.

☆☆
*Θ σκοτεινὸς γίγας

“Όταν ο μακρυνός πλανήτης Ποσειδών
 ηλπίσας τελευτάως στη Γη, ο αστρο-
 νόμος όλου του κόσμου στον πολλές
 νύχτες, μετέδωκε τον προσωπικό βίολο-
 γό με την ελπίδα ν’ ανακαλύψουν κάτι
 το ενδιαφέρον γι’ αυτό το γαντα του
 ‘Αρείου. Δε βρήκαν όμως ποτέ ουσια-
 στήματα, γιατί όσο κι αν πέρασαν
 στον πλανήτη μας, έμεινε και πάλι σε
 τεραστία απόσταση από μας: περί τα
 370 εκατομμύρια χιλιόμετρα! Το μόνο
 που διαπίστωσαν οι αστρονόμοι με ρε-
 χιστοίτη, ήταν ότι δε φάνηκε παρά ελα-
 χιστό ήλιακο φώς στην επιφάνειά του,
 900 φορές λιγότερο απ’ όσο δέχεται η
 Γη. Πορείες να σημειωθεί ότι ο Ποσειδών ά-
 νακαλύφθηκε πριν τον δουνε με τα τηλε-
 σκόπια. Ο Γάλλος αστρονόμος Λεβερ-
 ριέ ανακάλυψε τον Ποσειδών το από τους
 θεματικούς υπολογισμούς του, κι υπέ-
 ρβηξε μάλιστα να ποια θέση έπρεπε να
 βρίσκεται. Πραγματικά κι στις 23 Σε-
 πτεμβρίου 1846, τον είδε στη θέσι αυτή
 ο καθηγητής Γκάλλ, του ‘Αστρονομικού
 του Βερολίνου.

Ἡ ἀνυπακοή στὰ παιδιὰ

και ιωαννινών ως που μπορεί να γίνει επισημάνση. Η επισημάνση των παιδιών, για να πετύχει, Έκτος από την κατασκευή της διασύνδεσης σας, το παιδί, για να πετύχει, αυτό που θέλει, μεταχειρίζεται και άλλους τρόπους, που, αν και δεν είναι καθαρή άσκηση, έχει σχεδόν τα ίδια στοιχεία μ' αυτήν και προπαντός τα ίδια αποτελέσματα. Περιμένει δηλαδή την κατάλληλη στιγμή, π. χ. όταν θα έλθε άρκετα κουρασμένο, ώστε να μην έχετε όρεξη να ακούτε κλάματα και φασαρίες, και τότε σας ζητά κάτι που θέ να του το επιτρέψετε ποτέ σε μία άλλη περίπτωση. Αυτό δείχνει πως έβρει από ψυχολογία και πως έχει καταλάβει τα δύσκολα σημεία σας, τα οποία και εκμεταλλεύεται όσο μπορεί.

Με συγχωρείτε για την ερώτησή, αλλά είστε σιγουρή, ότι έχετε να δίνετε μια συμβουλή, μια διαταγή; Υπάρχει μια τέχνη για να κάνεις τους άλλους να σε υποτάσσουν, και καλά μάλιστα πρέπει να την έχεις. Μη λέτε ποτέ στην κήνη αυτό που θέλεις να την κάνει. Επειδή αν το κάνει, τότε θα σου φέρει δυο ενοχλητικούς σκύλους, που έχουνε συνήθειες να τις λένε ελαττώματα, ορισμένες ψυχολογίες, κάποιες, που έχουνε συνήθειες να τις λένε ελαττώματα, θα προσπαθήσουν να εδoς αυτοματισμού, που θα χαλινάγηση τα ένστικτα να μην έρθω για τις ζωτικές ανάγκες.

Δε μπορώ να καταλάβω γιατί οι περισσότερες μητέρες, αντί να χρησιμοποιούν έναν τόνο ήσυχο, αλλά αποφασιστικό, όταν απαγορεύουν κάτι στα παιδιά τους, προτιμούν να φωνάζουν ή να του λένε εκνευρισμένες: «όχι, κόρη/ γιό μου, έτσι θέλω εγώ». Αυτό δεν έχει καμιά αποτελεσματική, εκτός αν το κάνουν για 5-10 λεπτά. Αυτό δεν έχει καμιά αποτελεσματική, εκτός αν το κάνουν για 5-10 λεπτά. Αυτό δεν έχει καμιά αποτελεσματική, εκτός αν το κάνουν για 5-10 λεπτά. Αυτό δεν έχει καμιά αποτελεσματική, εκτός αν το κάνουν για 5-10 λεπτά.

Τὸ παιδί εἶναι πάντα διαψασμένο γιὰ λογικὴ καὶ δικαιοσύνη. Μιὰ παράλογη διαταγή, π. χ. ἡ απαγόρευσις κάποιοι πράγματα ποὺ τοῦ ἐπιτρέπεται τὴν προηγούμενην ἡμέρα, ἢ εἰς ἀνεξήγητον ὄχι, τοῦ δημιουργεῖ μιὰ δυσάρεστη ἐντύπωση καὶ μιὰ δικαιοδοκίαν διὰ τὴν ἀνταρξίαν.

[illegible]

να ικανοποιητές τα εγώσιμα που δεν πρέπει, μη του απαντήσε με κιν έσοο
 "Όταν επιμένει να κάνει κάτι που δεν πρέπει, ας έρετο", έβελήσθε κάθε δυ-
 ναμι. Πριν να προβέλλε το κατηγορηματικό σας έρετο, παραδεχτεί μόνο του πως αυτό που
 κάνει προσπαθεί, ώστε να το κάνει να παραδεχτεί μόνο του το παιδί είναι άδικα
 ζητά είναι πραγματικά άδικο. Δείξτε ύποληψη όσο το παιδί είναι άδικα
 πολύ μικρό, συζητήστε μαζί του τη γνώμη σας μετά τα ένια ένα χρόνια.
 Μην υποχωρήτε όμως ποτέ και να κάνετε τράπο. Μην του λέτε καν
 Μην το ανταμείβετε με δώρα, γιατί την ύπαρξη που έδειξε, μην του λέτε καν
 έπαυσι. Δώστε του να καταλάβει, ότι δεν έκανε τίποτα περισσότερο από το
 χρέος του. Έξηγηστε του, ότι οι άνθρωποι είναι πάντα ύποταγμένοι σε κάτι,

Πάντως, είναι φυσικό, όσο καλά και αν ξέρετε τον τρόπο που πρέπει να του φερθείτε, να κάνει κάπου-κάπου και κάποια ξεροκεφαλιά. Μην ανησυχείτε αν είναι κάτι σπάνιο. Πρόκειται απλά για ένα ξέσπασμα του έγωισμού του. Στην πραγματικότητα έχετε νικήσει.

Θα έχετε προσέξει, ότι δὲν παραλείπομε σχεδὸν ποτὲ νὰ ἀναφέρουμε τὴν ἀντίστασι πρὸς τοὺς προβλέπεις τῷ παιδί, κάθε φορά πὺ μωρῖζει, ὅτι τοὺ θίγουν τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀνεξαρτησία του. Προσπαθεῖ νὰ προστατεύη ἄλλοτε μὲ θυμούς, ἄλλοτε μὲ πείσμα καὶ ἄλλοτε ἀδιαφορώντας γιὰ τὴς συμβουλὲς καὶ τὴς διττασίας τοῦ τοῦ δυνάμι αὐτοῦ ἀντιπάλου.

Τις διατάξεις που του δίνουν οι μέγιστοι.
 "Η αλαβασία είναι ένα από τα μέσα που χρησιμοποιεί όταν θέλει να εκνευρίσει τους γονείς του, πράγμα που φέρνει π. χ., όταν ακούτε το μικρό σας να επαναλαμβάνει κοριζοειδικτικά τις τελευταίες λέξεις κάθε φράσής σας; 'Ακριβώς αυτό ήθελε να πετύχει, όταν το έκανε.

Κι' ἂν δώμοι τὰ παῖδι εἶναι πειθαρχικά κι' ἂν
ἔξη περιστορίσι σὲ λογικά ὅρια τῆ φυσικῆς ἐπιθετικότη-
τῆς του, θεσπάζει κάποτε, προπαραδόντας, τελειώ-
σασκευδῆτα, ἐν ὁσπᾷ τὸν ῥεθρο ῥυθμὸ τῆς καλῆς
ἀνατορίας πού τοῦ δώσατε. Ζητᾷ νὰ πετάξῃ ἀπὸ
τοὺς ὧμους του τὸ φορτίο τοῦ πολιτισμοῦ, πού του
φαίνεται πολύ βαρὺ, καὶ νὰ ξεσκαρπῇ πῇ ἐλευθερίᾳ
τοῦ ἀγριώματος. Στὶς περιπτώσεις αὐτῆς δὲ χρῆσιμος
ποιεῖ ἑστὸς θυμὸς, γιατί δὲ μπορεῖ νὰ θυμῶναι συνε-
χῶς, οὔτε ψυχτικῆς ἀντοχής, γιατί ἡ φύσι τὸ ὕ-
ποχρεῖται κάποτε νὰ φῇ, οὔτε πείσματος πού τὸ
κουράζον περισσότερο ἀπὸ ὅσο κουράζον ἑσάς. Τὸ
μοναδικὸ ὅπλο του εἶναι ἡ αὐθάδεια, ἡ ἑλλειψις πε-
δασμοῦ πρὸς τοὺς μεγάλους, μὲ λίγα λόγια, ἑνα-
εἶδος δολοφονικῆς ἀπόπειρας ἐναντίον τῆς προσωπικῆς
ἀξίας τῶν ἄλλων καὶ ἐναντίον τῶν κοινωνικῶν
ἀξιώσεων. Καὶ ῥερεῖται τί περιμένατε τότε ἀπὸ τῶς
Πάλης; Καὶ ὅταν ἔβῃ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ἀντοχήν
τοῦ σπινῶτα τὸν ὧμον καὶ τὸ εἰρηνικὸ βλέμμα, δὲ
προσκόρησθαι σὲ ἀπότομες χειρωνακικῆς καὶ σκληρῆς λέ-
ξεις καὶ γρήγορα δὲ ξεπεράσῃ τὰ ὅρια τῆς ἀντικτι-
κότητος σας.

«Αν δεχτήτε την πώλη, έστω και αν νικήσετε, δε θα κερδίσετε τίποτα άλλο από μια πρόσκαιρη νίκη και ίσως μια μικρή άσπαση. Σε λίγο όμως θα ξεσπάσει δεύτερη επίθεση. Ακόμα πιο άγρια. Προσπαθήστε, λοιπόν, να αποφύγετε τη μάχη, άτασχαλάντας το παιδί σας με κάτι άλλο και λένοντας: «Θα το ξαναπάρω αργότερα, τώρα κάνε αυτό...». Έτσι θα το δώσετε τον καιρό να σκεφτεί πώς φέρθηκε και να προσπαθήσει να επανορθώσει το λάθος του. Ένώ, αν το αναγκάσετε έσείς να ζητήσει συγγνώμη, θα εξακολούθησε να σας βλέπει σαν έχροδο. Αργότερα, όταν η κρίσι θα έχη περάσει, θα το θυμίζετε έσείς, την άσχημη στάση του — αν και δεν την έχει ξεχάσει ούτε στιγμή. Με κανένα τρόπο δεν πρέπει να δείξετε, ότι τα λημονήσατε και τα συγχωρήσατε όλα. Κάθε άλλο. Πείτε του πρηνά: «Μοι φαίνεται, ότι, πριν από λίγο, έδειξες κάποια έλπιση σενασμού απέναντί μου. Δε νομίζεις; Μπορείς να μου πεις γιατί έδειξες έλπιση;»

...ὁ παῖς δὲ θὰ βρῇ καμνία ἀπάντην. Ἐστίς ἡ ἰδία θὰ τοῦ πῆτε το ῥόγο. βινόντας του θὰ καταλάβῃ, ὅτι ἐρεῖτε καθε τὶ πού γίνεται μέσα του. Χωρὶς θυμῷ, ὁμως, χωρὶς φωνῆς. Ἦσυχά καὶ μαλακά, θὰ βοηθήσετε τὸ μικρὸ σας νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῆς ἐπαναστάσεως πού ἔχουν μείνει στὴν μέση του.

«Αν δε φοβάστε εσείς, μην απορήσετε αν σε λίγο καιρό ή κρίσις επανέλθῃ με την ίδια μορφή, η κρυμμένη κάτω από αδικαιοσύνην τεμπελιά, απάθεια ή ακόμα κάποια νευρική παθολογία. Θα είναι τελείως φυσικό και αναπόφευκτο. Με τιμωρίες, απειλές και φρασίες σαν κι' αυτή: «Φοβήθηκες σὺν ἑαυρῇ ἡλίου-αναστροφῇ, δε θὰ ἔχτες κανένα καλὸ ἀποτέλεσμα. Οὐτὲς ἀνέκα και μετὰ ἐκκλίπαι πρὸς τὰ φαιδρὰ αἰσθήματα τοῦ παιδιοῦ: Ἐεῦ τοῦ ἀγαπᾶς τὴ μα-υὴν προ-μυλὴν τῆ σπυρνοκρίσεως... κλπ.

[illegible]

Το καλύτερο που έχετε να κάνετε την πρώτη φορά που θα συμβεί κάτι τέτοιο, είναι να δείξετε πώς τάχα δεν καταλάβατε τίποτα. Μπορεί το παιδί να τραπεί γι' αυτό του και να μην το επαναλάβει ποτέ. "Αν όμως ξαναγίνει, σπρώχνετε και βήχετε από το δωμάτιο, κρύβοντας το όμοιο σας και λέγοντας ήμερα άλλα περιφρονητικά: «Δε μπορεί να μείνουν κανείς στην ίδια κάμαρα με ένα παιδί, που μιλάει έτσι». Το χτύπημα θα είναι μεγαλύτερο από κάθε είδους τιμωρία και χιλίες φορές πιο αποτελεσματικό.

Εάν πάλι το παιδί φερεται καλά στο σπίτι, άλλα μάναβτε, ότι κράτησε καμνην στην στο σχολείο ή απέναντί σε κάποιο φίλο του, μη διαστρέψετε να αλλάξετε. Έλαβε, χωρίς να του κάνετε καμία παρατήρηση, πείτε του στα-
 ρά. Έλαβε, πάλι προσπαθούν να κάνουν παλαιότητες, αυτό το απόρ-
 ρατο επαναλαμβάνει, και τότε υπάρχει κάποιος που ζητάει να του επιβάλει
 να γίνει επιτακτικός. Με κάνουν το μικρό σας να είναι πολύ πρακτικότερο
 στις εξασκήσεις και σε άλλους τρόπους του, για να δείξει, ότι κανείς δε μπορεί
 να το αλλάξει αν θέλει να, και ότι δεν τους θέλεις, τα, και

Προσέξτε, όσο μεγάλη κι' αν είναι η αθάνατη που θα δείξη τὸ παιδί σας, μὴ φονεύσατε τὸν ἐκνευρισμό σας καὶ νὰ ἀκολουθήσετε πιστὰ τὴς συμβουλῆς μου, ἂν θέλετε νὰ νικήσετε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Γιατί λένε ψέμματα τα παιδιά. Οι μικροί λωποδύτες.

«Κανω ό,τι θέλω εγώ, άρα ύπάρχω», συλ
λογίζεται το παιδί που τρέχει στην έξο
χή με τὸ τόξο του...

ἔκονε.

Αριστερά: Η Μαγδαληνή Χαφενσέερ μπροστά σ' ένα πίνακα της. Δεξιά: Ο πίνακας που παριστάνει μια σκηνή από τη ζωή των μεσαιωνικών γυναικών της αριστοκρατίας.

ΖΩΓΡΑΦΙΖΕΙ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ... ΚΛΕΙΣΤΑ!

Ένα παράξενο ψυχικό φαινόμενο στη Βιέννη

Για να πετύχει την άδεια να φωτογραφήσει τους δυο ζωγραφικούς πίνακες που βλέπετε, ένας φωτορεπόρτερ ιδρώσε πολλές φορές. Δέ βρισκόταν στις αίθουσες κανενός περιφημου μουσείου, αλλά σ' ένα φτωχόσπιτο, στη λαϊκή συνοικία Μασστράσε της Βιέννης. Στους τοίχους αυτού του σπιτιού είναι κρεμασμένοι δέκα μεγάλοι πίνακες μ' ελαιοχρώματα. Η ιδιοκτήτρια του σπιτιού και των πινάκων, είναι μια γυναίκα 55 χρόνων, χήρα ενός θυροφυλάκα Τραπεζίτη. Η κυρία Μαγδαληνή Χαφενσέερ, όπως είναι τ' όνομά της, απάντησε μ' ευγένεια και προθυμία σ' όλες τις ερωτήσεις του επισκέπτη της, αλλά όταν τον είδε να ετοιμάζει τη φωτογραφική του μηχανή, του δήλωσε κατηγορηματικά πως δε θα του επέτρεπε να τη χρησιμοποιήσει. Κι' ως δικαιολογία της ανήσυχης της, του ανέφερε, ότι «ο Σολομών δεν το θέλει».

Μονάχα, λοιπόν, ύστερα από επίμονες παρακλήσεις και πέντε αλληπαλλήλες επισκέψεις, η Μαγδαληνή Χαφενσέερ υπέχωσε. Κι' έτσι, για πρώτη φορά, δυο από τους πίνακες του Σολομώντος είδαν το φως της δημοσιότητας.

Αλλά ποιος είναι αυτός ο Σολομών; Δεν είναι άνθρωπος, αλλά πνεύμα.

Φυσικά, το χέρι που κρατούσε το πινέλλο ήταν εκείνο της Μαγδαληνής Χαφενσέερ, που ζωγράφιζε με... κλειστά μάτια, στα τελευταία έτη της ζωής της, τους πίνακες αυτούς. Μα ο πραγματικός εκτελεστής τους ήταν ο Σολομών, όπως είναι το όνομα του μυστηριώδους πνεύματος, που προστάζει, εμπνέει και καθοδηγεί την ανόητη κι' απλόκτη γυναίκα για να φτιάχνει αυτούς τους πίνακες.

Το παράξενο αυτό φαινόμενο είχε αναταράξει τη Βιέννη, όταν πρωτοεμφανίστηκε. Έκτος από το κοινό, που διάβασε απλώς τις εφημερίδες, ασχολήθηκαν μαζί του κι' οι ειδικοί, αλλά χωρίς να κατορθώσουν να του δώσουν μιά ικανοποιητική εξήγηση.

Πρέπει, ωστόσο, να σημειωθεί, πως όσο κι' αν εί-

ναι αλλόκοτο κι' έντυπια, αυτό το γεγονός, δεν αποτελεί όμως κάτι το όλοτελα πρωτοφανές για όσους ασχολούνται με τα φαινόμενα των ψυχικών έρευνών. Έτσι, π.χ., ο Βίκτωρ Ουγκώ, που ήταν περίφημο μάντιο, ωμολογούσε, ότι πολλά από τα ποιήματά του τα είχε γράψει υπνωτισμένος κι' ότι του τα είχαν υπαγορεύσει τα πνεύματα. Ένας χωρικός, ξέ άλλου, από τη Ρηνανία, ο Γιόχαν Στέλε, στις αρχές του αιώνα μας, είχε γράψει πολλά πρωτότυπα κι' ωραία τραγούδια, λαϊκού στυλ, χωρίς να ξέρει καθόλου από νότες. Το χέρι του το καθόδηγούσε, καθώς έλεγε, ένα πνεύμα. Κάτι, λοιπόν, παρόμοιο συνέβη και με τη Μαγδαληνή Χαφενσέερ.

Τα πρώτα συμπτώματα αυτού του καταπληκτικού φαινομένου της παρουσιάστηκαν το 1943. Κάθε βράδυ έπεφτε σ' ένα βαθύτατο ύπνο και της φαινόταν πως βρισκόταν μέσα σε πύργους του μεσαιώνα με φαντασμαγορική, παραμυθένια διακόσμηση. Από όνειρο σε όνειρο το περιβάλλον ήταν άρκετά διαφορετικό, αλλά πάντα υπήρχε κοντά της μια πόρτα με ανάγλυφα, ή ίδια σ' όλες τις περιπτώσεις, πίσω δε απ' αυτή ακουγόταν μιά απόκομη φωνή, που της προέλεγε, ότι θα γινόταν... ζωγράφος.

Στην αρχή, η Μαγδαληνή Χαφενσέερ δεν έδωσε μεγάλη σημασία, αλλά σιγά-σιγά άρχισε να αισθάνεται την ανάγκη να συμμορφωθεί με τις προειδοποιήσεις της μυστηριώδους εκείνης φωνής.

Έτσι αγόρασε ένα καβαλέττι, μουσαμάδες, χαρμάνια και πινέλλα και περίμενε τις οδηγίες που θα της έδινε το πνεύμα για να εκτελέσει την προσταγή του.

Οι οδηγίες, όμως, αυτές αργούσαν να έρθουν. Αν και τα όνειρά συνεχίζονταν, καθώς κι' οι προειδοποιήσεις του πνεύματος, η Μαγδαληνή Χαφενσέερ δεν ήθελε ούτε πως να πιάσει το πινέλλο και περίμενε να τη βοηθήσει το πνεύμα. Έτσι τα χρόνια πέρασαν σιγά-σιγά, χωρίς να γίνει τίποτ' άλλο.

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ του 1948, όμως, ο Σολο-

μών διέταξε την προστατευόμενη του να άρχει από την άλλη μέρα το έργο της. Δεν είχε παρά να πιάσει το πινέλλο και να κλείσει τα μάτια της. Τα υπόλοιπα θα ήταν δική του δουλειά.

Η απλόκτη γυναίκα συμμορφώθηκε με την εντολή αυτή. Την άλλη μέρα, πήγε κοντά στα σύνεργά της, που τα είχε έτοιμα από καιρό, έστησε ένα μουσαμά στο καβάλτο, πήρε το πινέλλο στο χέρι και την ίδια στιγμή, ενώ έκλεινε τα μάτια κι' έφευγε σ' ένα είδος υπνώσεως, το χέρι της άρχισε να κινείται ανάμεσα στο μουσαμά και την παλέττα και να ζωγραφίζει. Ο πίνακας εκείνος τελείωσε σε όχτω μέρες και παρίστανε μιά σκηνή από τη ζωή των μεσαιωνικών γυναικών της αριστοκρατίας.

Από τότε, σε άσπια διαστήματα, η Μαγδαληνή Χαφενσέερ έφτιαξε κι' άλλους εννιά πίνακες με ανάλογα θέματα. Μιά αξιοσημείωτη λεπτομέρεια είναι ανάμεσα στις άλλες κι' η ταχύτητα με την οποία εκτελέστηκαν αυτοί οι πίνακες. Για να περιοριστούμε σ' ένα παράδειγμα, ο πίνακας που βλέπετε, δεξιά, φτιάχτηκε από τη Μαγδαληνή Χαφενσέερ, μέσα σε πέντε συνολικά ώρες, ενώ, όπως δήλωσαν οι ειδικοί που τον είδαν, η ζωγραφική αυτή σύνθεσι θα χρειαζόταν τουλάχιστον τοις πλάσι χρόνο για να φτιαχτεί από έναν έμπειρο ζωγράφο.

Η Μαγδαληνή Χαφενσέερ βεβαιώνει, ότι ο «Σολομών» θα τη βάλει, όπως την προειδοποίησε, να φτιάξει άλλους έφτα ακόμα τέτοιους πίνακες, πριν πεθάνει.

Διάφορες πινακοθήκες κι' επίσημα ιδρύματα, έχουν κάνει δελεαστικές προσφορές ως τώρα στη γυναίκα αυτή, για να τους πουλήσει πίνακές της. Αλλά εκείνη, όχι μονάχα δε δέχεται να τους πουλήσει, αλλά ούτε και να τους δανείσει εκθέσεις.

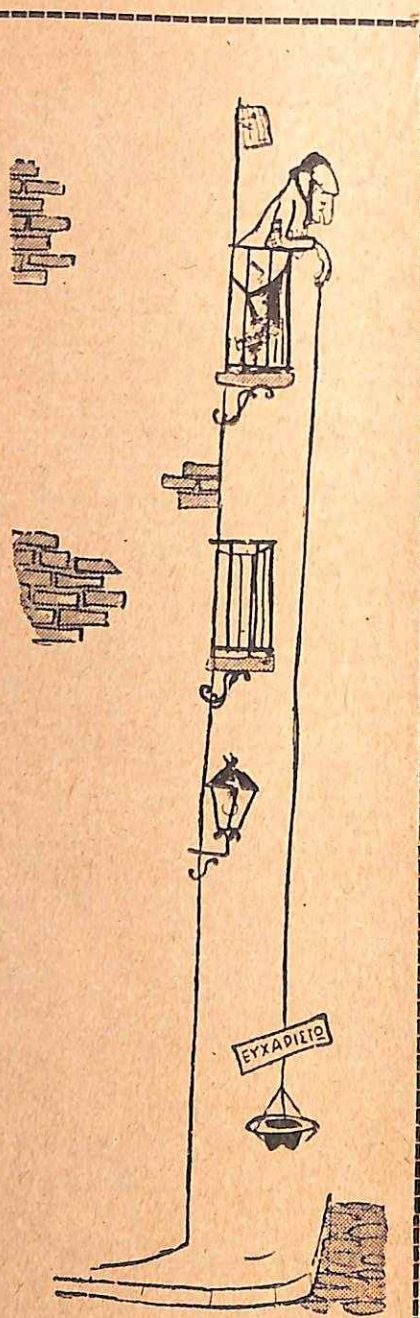
Τα ταμπλό αυτά, λέει, δεν είναι δικά μου. Τα ζωγράφιζε με το δικό μου χέρι το πνεύμα κι' ανήκουν σ' αυτό!...

Σε

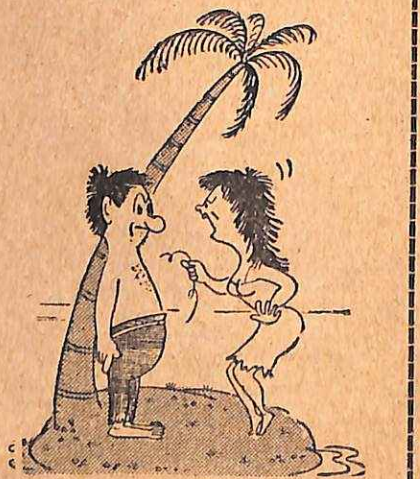
Ασφάλισε τη μύτη του για 1.600.000 δραχμές

Διάφοροι επιστήμονες τονίζουν ότι κινδυνεύουμε να χάσουμε την όσφρησή μας, γιατί την αφήνουμε να πέσει σιγά-σιγά σε αχρηστία. Σήμερα, χρησιμοποιούμε μόνο το 20% της όσφρητικής μας ικανότητας. Άλλοτε όμως, οι άνθρωποι είχαν όσφρησι δυνατό σαν των σκυλιών, και το ίδιο συμβαίνει και σήμερα στους πρωτόγονους λαούς, γιατί η αίσθησή αυτή τους είναι απαραίτητη στον αγώνα της ζωής.

Μιά γυναίκα, που έχασε την όσφρησή της από ένα αυτοκινητικό δυστύχημα, το 1948, πήρε μιά αποζημίωση που αντιστοιχεί με 20.000 σημερινές δραχμές. Κι' ένας άλλος, που ασχολείτο με την αρματοποιία, ασφάλισε την πολύτιμη και απαραίτητη αυτή αίσθησή του για 1.600.000 δραχμές.

Χωρίς λόγια.

Μια ξανθή τριχα! Πού ήσουν πάλι, Καζανόβα;

Οι μεγάλοι μυθικοί της ιστορίας

Η αυτοκράτειρα Θεοφανώ

Ο ΤΑΝ ο γιός του Κωνσταντίνου του Πορφυρογέννητου, Ρωμανός Β', ανέλαβε τη διοίκηση του κράτους, ήταν μόλις είκοσι δύο ετών. Ωστόσο την ίδια εκείνη μέρα που ανέβηκε στο θρόνο του πατέρα του, ο λαός ξεσηκώθηκε μ' απειλητικές διαθέσεις: «Έφτασε κάτω από τ' ανάκτορα κι' άρχισε να ξεφωνίζει άγρια και να πετροβολάει τα παράθυρά του. Ο Ρωμανός, μ' όλο που δε φοβιόταν για την τύχη του, αποφάσισε να βγεί σ' έναν έξωστη και να ρωτήσει για ποιά λόγο τον έβριζαν και τον άσπασαν.

Κάτω ή Θεοφανώ! Ήταν η απάντησή. Δε θέλουμε να μας κυβερνάει μιά μπερκομάντα!...

Ο νεαρός αυτοκράτωρ μπορούσε ν' ανεχθεί τα πάντα, όχι όμως και να προφέρουν με ασέβεια τ' όνομα της αγαπημένης του, που μόλις την είχε παντρευτεί. Έστειλε, λοιπόν, τη φρουρά του να διαλύσει το συγκεντρωμένο πλήθος. Πώς όμως η Θεοφανώ ευχάτηρη ούσα καπήλου—όπως αναφέρει ο Α. Ανδρεάδης στη «Βυζαντινή Ιστορία» του—υπηρετούσα εις το καπηλείον του πατέρα της και εδρικομένη διαρκώς εις κατόστασιν μέγας, κατάρρωσε να γνωρίσει μετά του Ρωμανού και ν' ανέλθει εις τον μεγαλύτερον θρόνον της οικογένειάς της; Η Θεοφανώ, παρ' όλη τη σκληρότητα και την κακομοιρία της, είχε μιά συναρπαστική ομορφιά. Ο πατέρας της βίωσε, ένας φοβερός κι' άπιστος άνθρωπος, ήταν ικανός να σκοτώσει τον πρώτο που δε επιχειρούσε να την άγγιξει...

Αυτό φυσικά δε γινόταν από ενδιαφέρον για την κόρη του. Φοβόταν απλώς μη την ξεμυάλισι κανείς και τη χάσει. Γιατί αν του έφευγε, θα έχανε μοίραια και την πελατεια του, που αποτελούσε γυρίσι από βαρκοθήρες, ναυτικούς και βασιτάζους. Το καπηλείο βρισκόταν κοντά στο μεγάλο λιμάνι της Κωνσταντινουπόλεως και φιμίζονταν για δύο πράγματα: Για το περίφημο κρασί του και την πενταμόρη εκκράσσή του. Σίγουρα έλεγαν τότε εις γυναίκες που δούλευαν σαν σερίφτες, στα διάφορα λαϊκά ταβέρνια. Και η φήμη των δύο αυτών εξαιρετών προϊόντων ήταν τόσο μεγάλη, που έκανε το Ρωμανό—ακόμη δεν είχε ανέβει στο θρόνο—να πάρη κάποιο φίλο του και να επισκεφτεί το φτωχό εκείνο καπηλείο. Ήταν κι' ο ίδιος μεταμφιεσμένος σε ταξιδιώτη.

Αυτό ήταν. Είπε την καταπληκτική καλλονή της μικρής σερίφτας ο μέλλων αυτοκράτωρ κι' έμεινε με στόμα ανοιχτό.

Αν και το κρασί που πούλανε έδω έχει την ίδια δύναμη, είπε στο φίλο του, τότε θ' άναγκαζήσαι να φέρης φορείο για να με πάρουν...

Ακουσε τα λόγια αυτά η Θεοφανώ και, καθώς του γέμισε την κόψα με τ' ωραίο κρασί που άφριζε ελαιοίσα, του είπε χαμηλόφωνα:

Αν σ' άκουγε ο πατέρας μου, άρχοντα, θα χρειαζόσουν ασφαλώς φορείο για να πιάς στο σπίτι σου...

Γέλασε ανοιχτόκαρδα ο φίλος του, μιά ο Ρωμανός την άρπαξε από το μπράτσο και την έσυρε σιμά του.

Κόησε έδω, της είπε σχεδόν ασήπτα. Θέλω να μού εξηγήσεις από πού κατάλαδες ότι είμαι... άρχοντας!

Η Θεοφανώ χαμογέλασε.

Μπορεί να προσποιηθεί το εχον-τράνθρωπο, μα δεν θα καταφέρει καλά, αποκρίθηκε. Τα... λεπτοκαμωμένα σου χέρια, δε μοιάζουν ούτε μ' έμπορο, ούτε με ταξιδιώτη. Αν θές ωστόσο να κερδίσω μερικά νομίσματα, έλα να στοιχηματίσουμε...

Να στοιχηματίσουμε; ρώτησε γελώντας τώρα με τη σειρά το βασιλόπουλο. Πού θές, λοιπόν, να βάλω τα νομίσματα; Στ' ακόντιο ή στη σφύρα;

Στις κοψές! απάντησε η Θεοφανώ. Μια με τρείς! Σε κανέναν άλλον δεν κάνω τέτοια υποχώρηση, μα με σένα αλλάζει το πράγμα. Έσύ δε μ' ανησυχάς να πίνεις σαν το ζηνόδιο ή να παρβένεις. Μα και μ' αυτούς θα ταξάγαμε πέρα, αν δεχόντουσαν να στοιχηματίσουν μαζί τους...

Ο Ζηνόδιος κι' ο Παρβένιος, ήταν φημισμένοι υπερήφανοι του Βυζαντίου. Πολλοί χρονογράφοι της εποχής, τους αναφέρουν συχνά στα γραφτά τους. Άγνωστο, βέβαια, αν η Θεοφανώ μπορούσε να τους νικήσει ή όχι. Αλλά η τύχη αυτή για να κάνει εντύπωση, μάλλον δε δέχτηκε να «εδαγώνισθη» μαζί της επει-μώς το ζήτημα, ο Ρωμανός δε δέχτηκε να δεχάται αν δεχόταν το στοιχείο δεν πιστεύει τις καυχησιολογίες της. Νόμιζε πως αν δεχόταν αυτό εκείνη, θα την έπαιρνε στο... λαϊκό του. Σαν να το κατάλαβε αυτό εκείνη, γέμισε μιά βαθεία ξύλινη κόψα με μαύρο μωροδάτο κρασί και την κατέβασε μονορούφι. Το βασιλόπουλο έμεινε και πάλι με στόμα ανοιχτό. «Υστερα σηκώθηκε από τη θέση του και κατακλύδα άναίσθητη στο πάτωμα. Αυτή βίαιος πως θα την έβλεπε να κατακλύδα από κοντά, ενώ του άπλωνε το χέρι, όμως τραβήχτηκε απότομα από κοντά της. Ήταν έξης σκοπό να πιάς έξω κι' ένα...»

Εμπήρε! του φώναξε. Αν δεν έβλεπε τους δολούς. Έλπιζω δαχτύλο περισσότερο από μένα, τότε κατέβαινε τους δολούς. Έλπιζω να φανής τίμιος...

Ο Ρωμανός έσυρε κάτω από το μεταξωτό του χιτώνα ένα μικρό βαλάντιο και της το πέταξε από μακριά. Τ' άρπαξε εκείνη στον αέρα και το ζύγισε ήδονικά στη φούχτα της. Μονομιάς φάνηκε η χαρά ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

Κανείς μέχρι σήμερα δε μού χάρισε τόσο χρυσάφι, ψιθύρισε όχηρή

από συγκίνηση. Έσ' είσαι ο πρώτος, ξένη. Γι' αυτό έπιθυμώ να σ' εδ-χαριστήσω με κάποιο ιδιαίτερο τρόπο. Τι θές από μένα;

Να μην ξεαναβάλω κρασί στο στόμα σου, αποκρίθηκε το βασιλό-πουλο. Θα γεράσης γρήγορα κι' είναι άμαρτία να χάση μιά τέτοια ο-μορφιά...

Ζήτησέ μου δ.τι άλλο θές, μα όχι αυτό! απάντησε λυπημένη η νέα. Μ' αυτό ζώ. Όσο περισσότερο πίνω, τόσο περισσότερα χρήματα μαζεύω. Άλλωστε ο πατέρας μου θα μ' έδερνε όπως μ' έδερνε κι' άλλες φορές, αν δεν συγκέντρωνα στο μαγαζί του, τους πελάτες εκείνους που θέλουν να στοιχηματίσουν μαζί μου...

Το παιχνίδι με τις κοψές ήταν κάτι συνηθισμένο την εποχή εκείνη, όπως σήμερα ο ατζόγος. Σήμερα παίζουν χαρτιά, για να κερδίσουν το ένα ή το άλλο ποσό. Τότε έπαιζαν τις κοψές, στοιχηματίζοντας όλοι-κληρες περιουσίες. Αυτός άλλωστε είναι κι' ο λόγος που το Βυζάντιο έδωσε μεγάλα και φημισμένα υπερήφανοι, όχι μόνο άντρες αλλά και γυναίκες. Οι κοψές ήταν της μόδας από το 560 περίπου, ως την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως. Ήταν ένα παιχνίδι που όχι μόνο δεν άναγο-ρεύονταν, αλλά και προστατευόταν με ειδικό νόμο, που τον έφτιαξε ο αυτοκράτορας Μιχαήλ ο Γ', ίσως επειδή ήταν κι' ο ίδιος... σπαδός των κρα-σιών. Μεταξύ άλλων, ο νόμος αυτός έλεγε: «Όποιος συλλαμβάνεται να στοιχίζει τους... διαγωνιζομένους ή αυτούς που άρνείται να καταβάλει να στοιχίσει, θα μισοφέρεται στη φυλακή». Η ποιή-χαμένη ποσόν του στοιχηματισμού, θα μεταφέρεται από τρεις ως ένενά που προβλεπόταν για τα δύο αυτά «αδικήματα» ήταν στα θαλάσσια κρατικά μνησά στα δεσμοφύρια του Ταύρου ή στη λίμνη στα θαλάσσια κρατικά κάτεργα. Όλα αυτά τ' αναφέρει με πολλές λεπτομέρειες ο Ιστορικός Θεοφανής.

Ωστόσο το γεγονός είναι ένα: Ο Ρωμανός ξεπερασμένος με την πεν-τάμορη θυγατέρα του καπήλου, έδωσε ένα μεγάλο ποσό στον πατέρα της και την παντρεύτηκε. Λίγον καιρό όμως μετά το γάμο τους, ο Κωνσταν-τίνος ο Πορφυρογέννητος πέθανε έντελως άναπάντεχα. Ο Ιεροκρονο-γράφος της εποχής εκείνης—λέει ο Ανδρεάδης—υποτινύει ότι εκ συμφωνίας ότι ο Ρωμανός, ώθημένος υπό της Θεοφανούς, έδηλητήρισε στον πατέρα αυτού, μη αναμένον τον φυσικόν του θάνατον, όπως καταλάβαιν τον θρόνον; Ήταν αλήθεια αυτό ή όχι; Ά-γνωστο...

Από τη στιγμή εκείνη, η εμέθοσος των καταγ-γελίων της Κωνσταντινουπόλεως, έγινε κυρία της τύχης του Βυζαντίου. Ο λαός, μ' όλο που προερχόταν απ' τις τάξεις του ή νέα Αύγουστα, τη μίσησε. Η Θεοφανώ άρχισε να ζή παράσημη και μυστηριώδη ζωή. Σί-γχα την έδλεπαν να τριγυρίζει μεθυσμένη μέσα στις ά-περαντες αίθουσες του παλατιού και να τραγουδά τρα-γούδια του δράμου.

Λέγεται πως ο Ρωμανός πέθανε από μωροσάδι, επειδή δεν κατόρθω-σε να της κόψει τη συνήθεια του να πίνει. Και λέγεται ακόμη πως, πεθαί-νοντας, έλεγε:

Ο καρμός του δέντρου δε μπο-ρεί να λιώσει αν μεγαλώσει στραβά. Ούτε ή θυγατέρα ενός καπήλου, θα μπορούσε ποτέ να γίνει βασίλισσα... Δεν είχε όμως δική να κέρτεσαι έτσι. Γιατί η Θεοφανώ όταν έμεινε μόνη, έδειξε πάρα πολλές ικανότη-τες. Παντρεύτηκε άμυσλα σχεδόν τον περίφημο στρατηγό Νικηφόρο Φωκά και με τη βοήθειά της κατορθώσε να τον άναγκάσει να αυτοκράτορα. Η γυ-ναίκα αυτή του λημανίου, πολυμήρη, δρα-στήρια και συγχρόως όμως, υπό την φερόντα του κρασιού και του φο-βερού της συμβουλής—του εύαιχου «Ιωσήφ»—άρχισε να έλκει τα πιο ά-πίθανα εγκλήματα. Ο τελευταίος, της έδινε να πίνει εφάτανον αντί οι-νου—όπως άρκεώς γράφει ο Θεο-φανής—πράγμα που την έβγαζε από τον εαυτό της.

Πάνω σε μιά τέτοια στιγμή, έπεσε στην άγκαλιά του άνηψιού του Φωκά—του Ιωάννη Ταμισακλή—και του πρότεινε να σκοτώσει τον αυτοκράτο-ρα. Τρομαγμένος εκείνος, την κύτ-ταξε στα μάτια.

Μιά είναι σύζυγός σου και θεός μου! πώς είπα χωρίς, Δε θα είχα ποτέ το θάρρος να σηκώσω το χέρι μου εναντίον του...

Η Θεοφανώ γέλασε σαρκαστικά. Πίεσε μιά κόψα κρασί και θα το ήθελε! αποκρίθηκε. Δε θάβλεπε, λοιπόν, να κυβερνήσουμε μαζί μια αυτο-κρατορία; Έκτος αν θεωρής άνάτιον τον εαυτό σου...

Ο Ταμισακλής κατάλαβε τον υπαινιγμό. Και με τη βοήθειά της, συνω-μότησε εναντίον του θείου του, με σκοπό να τον βγάλει από τη μέση. Πέριμενε μόνο την ευκαιρία. Έτσι μιά νύχτα, άφου ή αητοκράτειρα τον μέθυσε με κάθε είδους ποτό, τον έστειλε να εκτελέσει το φοβερό του εν-κλήμα. Χωρίς να διαστει περισσότερον εκείνος, μπήκε κρυφά στον κοι-τώνα του θείου του μαζί μ' ένα δολοφόνο—το Λεοντα Βαλάνη—και τον σκότωσε με τ' οπασθί του την ώρα που κοιμόταν άμεσημύς. Ήταν 10 Δεκεμβρίου του 969.

Ο Ιωάννης Ταμισακλής ανακηρύχτηκε αυτοκράτωρ. Άλλά το πρώτο που έκανε σχεδόν, μόλις ανέβηκε στο θρόνο, ήταν να εξορίση τη Θεοφανώ σε «επικύβονον» για την αυτοκρατορία.

Την έστειλαν σε κάποιο νησί της Προποντίδας. Εκεί άρχισε πιά να πίνει άδιάκοπα και να συνομιλή με διάφορους φίλους της, που την έπι-σκεπτόνταν κρυφά. Τίποτε όμως δε μπορούσε πιά να κατορθώσει. Έτσι μέρα με την μέρα, ώρα με την ώρα, άρχισε να φθίνει. Κι' ένα πρωί τη βρήκαν νεκρή, πλάι στην άδειανή της κόψα.

Γ. ΠΑΡΙΛΑΝΟΣ

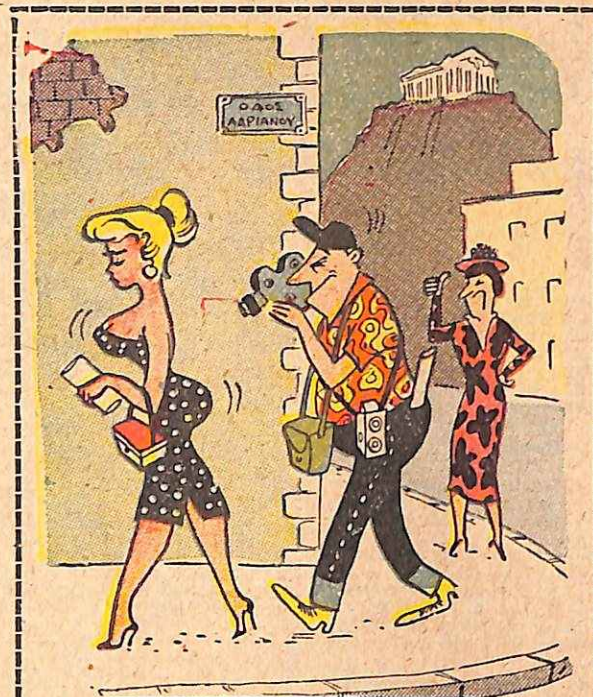
Περίεργες ειδήσεις και παρά-
ξένα περιστατικά

— Στά 1898, χάρις στις ενέργειες της 'Αρχαιολογικής 'Εταιρείας, είχε ψηφισθῇ διάταγμα, με τὸ ὁποῖο ἀπαγορευόταν ρητῶς τὸ χτίσιμο σπιτιῶν γύρω στὴν 'Ακρόπολι, στὴν Πνύκα, στὸν 'Αρειο Πάγο.

— Στά 1885, μιὰ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα, δημοσίευσε τὴν ἐξῆς ἀγγελίαν: «Ἐννοικιάζεται μὲ ὅλο τὸ πλῆρωμα, ἀνὰ 18 λίρῶν Ἀγγλικῶν τὸ μῆνα, γιὼν πρὸς διασκέδασιν, τόννον 18, μὲ 2 δωμάτια, 4 κοκέττες, μαγειρεῖον, δωμάτιο γιὰ τοὺς ναῦτες καὶ ὅλα τὰ ἔπιπλα, ὀνομαζόμενον «Καστέλο» καὶ μὲ σημαίᾳ ἑλληνικῇ».

— Το Πανεπιστήμιο άρχισε να χτίζεται στα 1839. Ή πρώτη πτέρυγα τελείωσε στα 1842. Τα θεμέλια της μεσαίας και της δεύτερης πτέρυγας έγιναν ύστερα από δυο χρόνια και το χτίριο ολοκληρώ τελείωσε στα 1849. Η διακόσμηση του εσωτερικού τελείωσε στα 1864, με τη συνδρομή του Δημ. Βερναρδάκη. Στα 1871 φοιτούσαν 1178 φοιτητή, που απ' αυτούς οι 237 ήταν άλλοδαποι.

— Στά 1836, παραχωρήθηκε στο Βασίλειο "Θωάνα το οικόπεδο, όπου είναι και σήμερα το μέγαρο του Μετοχικού Ταμείου, για να εγκαταστήσει εκεί τους σταύλους του. Το οικόπεδο που παρασχέθηκε με μάντρα, χτισήκανε με ος οι σταυλοι για τ' έλογα και με βάθος σπιτάκια για τους Βανυρού σταυλίτες. 'Ανάξια δέν υπήρχαν τότε, γιατί δέν υπήρχαν άμαξίτοι δρόμοι. "Ο "Θωαν κι' η 'Αμαλία πήγαν ναν στις τελετές έφιππου. Κατόπιν βασιλείας Γεώργιος και η βασιλίσσα "Ολγα, που δέν τους άρεσε η Ιπποσία, παράγγειλαν, με την ευκαιρία της εικοσιπενταετηρίδας τους, έν χρυσόστέλλιο άμάξι. Στά 1909 άπεί φασίστηκε να μεταφερθούν άλλοι σταύλοι. 'Η άπόφασι πραγματοποιήθηκε στά 1923 κι' έτσι χτίστηκε η σημερινό μέγαρο.

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ
— Τζών, απ' ἐδῶ εἶναι ἡ 'Ακρόπολι!...

ΚΑΜΜΙΑ ΦΟΡΑ

Καμμία φορά φαντάζομαι
πώς έγινες δική μου
και τότε πιὰ στοχαζόμαι
πώς είμαστε άγκαλιά
κι' ότι σε σφίγγω μ' έρωτα,
ψυχή μοναδική μου,
μ' όνειρα χρυσοφτέρωτα
σε μιά κρυφή φωλιά...

Ὅμως δὲν ξεθαρρεύομαι
ὅταν ψευτοκοιμάμαι,
ξέρω πῶς ὄνειρεύομαι
στὸν βίον τὸν πεζό,
καὶ ἂν σέ συλλογίζωμαι
καὶ πάντα σέ θυμάμαι,
μ' ὄνειρα νανουρίζομαι
καὶ μ' ἐφιάλτες ζῶ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ἀπὸ τις 7 τὸ βράδυ ὡς τὰ με-
σάνυχτα

Πρόκειται για μία καινούργια και σύγχρονη πολύ παλιά μέθοδο, που εφαρμόθηκε ήδη με εκπληκτικά αποτελέσματα στην Αυστρία και στη Γερμανία, αρχισαν δε τώρα να τη συνιστούν και στη Γαλλία μερικοί προσοδευτικοί γιατροί. Οι σχετικές πληροφορίες δημοσιεύθηκαν στο τελευταίο τεύχος ενός γνωστού αγγλικού περιοδικού.

Έτσι, τουλάχιστον, υποστηρίζει ο καθηγητής Στόκιαν, ο πατέρας της καινοφυίας αυτής θεραπευτικής μεθόδου, σ' ένα σχετικό βιβλίο του που κυκλοφόρησε τελευταίως. Φέρνει δέ για χαρακτηριστικό παράδειγμα το σπινεράτι του δόκτορα "Άλφρεντ Γίνι, που κοιτούσε τα 80 χρόνια κι' όμως φαίνεται μονάχα 50 ως 55, χάρις στη θαυματουργή μέθοδο του κήλιακού ύπνου.

Κατὰ τὸν καθηγητὴ Στόκμαν καὶ τὸ δόξατος τίνος, πρέπει νὰ μετῶμεν νὰ παραβροχίσωμεν τὴν ἐξέλιξιν ἐπὶ ἡλικίαν χρόνον. Ἡ ἡλικία ἐξέλιξις βρίσκεται στὸ κορυφαῖον τῆς ἀπὸ τῆς 7 ὥς τὰ μεσάνυχτα — κ' ἴδιον ἂν ὑπάρχῃ τότε ὁρατὸ φῶς. Τίς φέρεται αὐτὴς, ὡστε τὴ γῆ νὰ δόρατες κ' ἐνεργητικὸς ἀκτίνες, πού ἔχουν ἀπείρη τονωτική ἐπίδρασις στὸ νευρικό μας σύστημα, φορτισμένο νὰ ἐνεργήσει τὸν ὁργανισμό μας, ζωογονοῦν τὰ κορυσσομένα ὄργανα καὶ τὸ αἷμα.

“Ο ἥλικιός χρόνος” —ἐξηγεῖ τὸ δόκτορ Τίβς— εἶναι ἀπαράβατος. Γιὰ τὰ καὶ ζωὰ προσμαρτυρήσαντα σ’ αὐτόν, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ὁ ἥλικιός χρόνος εἶναι ἡ ζωὴ καὶ πρέπει νὰ υπακούσῃ σ’ αὐτόν.

Τελευταίος, ἡ θεωρία αὐτὴ δοκιμάσθη-
κε σ’ ἑνα αὐτιάστιχο σανατόριο, πᾶν ὡς
ὁμάδες ἀρρώστων ποὺ ἐπῆσαν ἀπὸ θαλά-
νειας τῆς καρδίας, τοῦ ἥπατος, τοῦ κυκλω-
φορικοῦ συστήματος, τοῦ στομάχου καὶ
τῶν πνευμόνων. Ἐπειτα, λοιπόν, ἀπὸ ἑνα
χρονικὸ διάγραμμα 15 - 21 ἡμερῶν, οἱ τοὶ
ποὺ θεραπεύεσθαι θέλουν, ἡ σημείωσαν
τόση καλὴτέρεσι, ὥστε νὰ μὴ χρειάζωνται
παρὰ λίγων ἡμερῶν συμπληρωματικὴ
θεραπεία.

Ἀντίθετα, ὅσοι ἐξακολούθησαν να κοιμῶνται τὸ «εκατοντὸς» ὀκτάωρο, ὅπως ὁ πῶλος κόσμος, παρουσιάζαν μιά ἐλαχίστη καὶ ἀσημαντή καλλιτέρευσι.

Τὸ μόνον ἀόχημον εἶναι, ὅτι ἡ μέθοδος τὸ «ἐπληροῦ ὑπνῶν» προσαρμόζεται δύσκολα στὸν πολυπλοκὸν τρόπο ζωῆς τοῦ σημερινοῦ πολιτισμένου κόσμου. Πῶς να μάθουμε να κοιμώμεθα ἀπὸ τρεῖς ὥρες τὰ μεσάνυχτα, στίς ὅρες, δηλαδὴ, τῆς μεγάλης κινήσεως, κ' ὕπνα να μένουμε ζῆντιοι ὅλη τὴν ὑπόλοιπη νύχτα, ὅταν ὁ πῶλος κόσμος κοιμάται; Αὐτὸ δὲ μισοῦναι νὰ γίνῃ εὐκόλου, μόνον ἂν ὅλοι προσαρμοσθοῦν στὸν νῦν αὐτὸ τρόπο ζωῆς.

Στο μεταξύ, ο δόκτωρ Τίνς, συμβουλεύει να κάνουμε μία δοκιμή, στο διάστημα της καλοκαιρινής αναπαύσεως. Συνιστά ν' αρχίσουμε τότε να επιπλέαμε μεθοδικά στις 5' το πρωί, ώστε όταν φτάνουν οι 7 το βράδυ να νωσταζόμαστε και να πέφτουμε στο κρεβάτι. Έπειτα, σιγά-σιγά, θα περιορίσουμε τις ώρες του ύπνου μας, επιπλέοντας στις 4, στις 3, στις 2, και τέλος τα μεσάνυχτα.

Και κάτι άλλο ακόμη: Οι μοναχοί του καθολικού τάγματος Σαλτρέ, εφαρμόζουν ανέκαθεν τον ηλικιακό χρόνο. Κοιμούνται, δηλαδή, μόνο από τις 7 ως τα μεσάνυχτα. Κι' όμως, ενώ υποβάλλουν το σώμα τους σ' ένα σωρό στερήσεις, αυστηρές ηθικές και σκληρές δοκιμασίες, είναι υπερίσχυτοι και εξαιρετικά μακρόβιοι! Μπορεί να υπάρξει καλύτερο παράδειγμα της αξίας του ηλικιακού ήττου;

— Παύ:
— Στοπ Λέλη.
— Είμαι κι' εγώ;
— Άφου σ'αυ λέω «είμαστε», θά πη πώς
είσαι κι' εσύ. Μου τ'ότ'όντισε ιδιαίτέρως μά-
λιστα: «Νά φέρης και τ'Οθωράκη. Θα μού
κάνη μεγάλη χαρά νά τόν δω στο σπίτι μου».
Κι' έχει πολύ όμορφο στίτι ό Λέλης. Έπι-
πλωμένο μόντερά, φυσικά.

Φυσικά, πολύ φυσικά. Γι' αυτό δεν είχα καμμία διάθεση ν' αμφισβάλω. 'Ο Λέλης είναι ο κατ' εξοχήν μοντέρνος τύπος — μοντέρνος σε όλα του. Φοράει φανταχτερές γραβάτες, χρωματιστά σακκάκια, παπούτσια παντοφλέ, άλλοτε γυρίζει μ' ένα ποικίμοιο σαν φόρμα ηλεκτρολόγου, διαβάει σουρεαλιστικά ποιήματα και λέει πώς τὰ καταλαβαίνει και, σαν μοντέρνος άνθρωπος, πάει συχνά και στο δημοπράτήριο, γιὰ ν' ανακαλύψῃ τίποτα περίεργα παλαιὰ τσανακία και νὰ τὰ κουβαλήσῃ σπίτι του, μὲ τὴ σιγυράδα πὼς πύχτει ἀμύθητος καλλιτεχνικὸς θραυστός. Είναι περιττὸ νὰ πῶ, ὅτι ὁ Λέλης ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ χόρεψαν τὸ ράκ ἐντὶ ρόλλ, μολοντοὶ δὲν εἶναι εἰκοσάρης, ἀλλὰ κατὶ τετραετίας παραπάνω.

Τέλος πάντων, στο σπίτι του δεν είχα λάβει την ευκαιρία να πάω ποτέ. Το μέν παλίο του δεν τόξερα, το δε καινούργιο δεν ήταν ούτε τρείς μήνες γύρω τόχει πιασμέν'. Έτσι το τουτο το καινούργιο τόπιασε όταν παντρεύτηκε με την Πέρσα που ήταν ένα φρόνιμο και μετρημένο κορίτσι, αλλά το έμπασε κι' αυτό στα μυστήρια του μοντερνισμού, καθώς είχα μάθει.

— Θά δῃς μιὰ ἐπιπλωσι, προσθέτει ὁ Νάσος, πού θά σοῦ ξανοίξῃ τὴν καρδιά.
— Εἶναι ἐπιπλωσι εὐθυμῆ,
— Ἀπάνω-κάτω. «Οὐκ τὰ συνθησιμένα ἐπιπλά, τὶς συνθησιμένες καρέκλες καὶ τὶς πιὸ συνθησιμένες πολυθρόνες. Ἀλλὰ ἐπιπλά ἀπὸ κείνα πού βλάπτεις στὰ ξένα φανταχτερά περικοιδιά. Ὁ Λέλης εἶναι ἄνθρωπος μὲ γούστο. Ὅπως καὶ νάναι, θά περάσουμε εὐχάριστα.

Και ήμαστε από τούς πρώτους που δώσαμε το παρών. Και οι πρώτοι που είδαμε στο χώλ κάτι κρεμαστές αξιοπεριεργες, σαν προεκταμένες ξιφολόγους, που ή βάσι τους μπλεκόταν με κάτι ψεύτικα αναρριχητικά, με φύλλα και λουλούδια από πλαστική ύλη. Στη γωνία είχε κι ένα πολύ μικρό καρεκλάκι. Τόσο μικρό, που δε χωρούσε να καθίση άνθρωπος. Ό Λέλης, σαν να κατάλαβε την άπορία μου και μου εξήγησε:

— Δέν είναι γιά νά κάθεται κανείς. 'Α-
πλώς είναι διακοσμητικό στοιχείο.
Στήν άλλη γωνία του χώλ ήταν τοποθετη-
μένο ένα τεράστιο κινέζικο βάζο: σάν κιούπι,
από κείνα που εβάζε η γιγαία μου τίς ἐλῆς
— στο μέγεθος ἐννοῶ. Γιατί τοῦτο ἐδῶ,
το κινέζικο, πρέπει, βέβαια, νά ἦταν πολὺ με-
γάλης ἀξίας, ὥπως καί τὰ δικά μας, ἄλλως
τέ, στήν Κίνα.

Ὁ δὲ Λέλης, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δὲ φουρούσε
μοντέρνα ἀμφίεσι, ἀλλὰ ἕνα σοβαρὸ μπλέ
σκούρο κοστούμι, μὲ ἀσημιά γραβάτα. Καὶ ἡ
Πέροσα ἦταν χαριτωμένη, μὲ τὸ φόρεμά της.
Ἔνα σπάνιο ὑμπριμέ. Φούτο πρὸς τὸ γκρί
αζῶν, μὲ ἀναπαυράσεις ἀπὸ τὴν κινεζικὴν
ζωή: Παγόδες, Βουδδες, δράκοι, παραδείσια
πῆλη, ὁμορφες λοξομάτες Κινεζοπούλες μὲ
ὑμπριλέτα καὶ Κινεζὸν τῆς παλιάς ἐποχῆς,
ποὺ φούμαιριαν μακρὺ ταμπουκί. Πολὺ τὸ
θαύμαζα αὐτὸ τὸ φόρεμα καὶ ὁ Λέλης μοῦ
εἰήτησε:

— Είναι άσπορτι με το βάδο!
"Έκανα, ότι μπήκα στο νόημα και προχώρησα προς το σαλόνι. Τα βλέμματά μου συνηθισμένα στις επιπλώσεις ρυθμού, εξαφνίστηκαν από το έξαιρετικό θέαμα που είδαν: Πρώτα-πρώτα, οι τοίχοι είχαν τεσσάρων τοίχας και το δικό του. "Επειτα ήταν κάτι τι μπλά. Κι' έπειτα τα καθίσματα, διάφορα στυλ, λυθρύνες, πολυθρόνιτες, καρεκλάκια, πού τι τεχνιοτροπία. "Άλλα καθίσματα είχαν τρία άλλα πέντε. "Άλλα ήταν πού ψηλά, άλλα χαμηλότερα. "Άλλα ήταν, όπως είπα, σχέδια νονικό ύψος. Και όλα, όπως είπα, άλλουνο πού καθιστήρι που ήταν μακρόστενο, άλλουνο πού λουνο, έτσι, άλλουνο, άλλουνο. Ή άλήθεια

Λάμοντέρνα
Επιπλα

πελυθρόνα πλατεία καὶ χορταστική, σὲ παλι-
σχεδίο καὶ ντυμένη μὲ παλιό, τριμμένο κα-
ξεβαμένο ὄψωμα. Αὐτὴ πρέπει νὰ ἦταν αὐ-
τὸ πύκνισμα ἀπὸ τὸ δημοπρατήριον — γιὰτὶ, ὡ-
πως ξέρετε, οἱ μοντέρνοι ἔχουν ῥοπή καὶ πρὸς
τὴν παλαιατοσύνην. Καθὼς τὴν κύττασα, ὁ Λέ-
λης μὲ πληροφορεῖ πὺς αὐτὴ ἡ πολυθρόνα.
— Εἶναι Λοῦί Κῆνς βερνταμπλ.

— Μπράβο, είπα.
Στὸ γυνίκι βλέπω κι' ἓνα τζάκι.

— Έχεις και τέτοιο, τῷ λέω. Δηλαδή τὰ χειμῶνα θὰ εὐχαριστιέσαι ζέστη. Καλοριφέρ καὶ τζάκι μαζί!

— Δὲν ἀνάδει, μοῦ λέει ὁ Λέλης μ' ἕνα
γαμμόνγελο συγκαταβατικῶς εἰρωνείας.

— Τότε γιατί τόχεις;
— Είναι μιὰ διακοσμητική νότα.

Και είχε ακόμα κι' ένα κλουβί με κάποιο
πρόσιτο πουλί και μοντέρνους ζωγραφικούς
ήτανες. 'Ο ένας μου έκανε εξαιρετική εντύ-
πωση. Περιλάμβανε κάτι μυστηριώδη τριγώνα,
ένα κατάφυτο μάτι, άγνωστο γιατί βγαλμένο
και βαλμένο μέσα σ' ένα βιολί χωρίς χορδές,
δύο ζάρια που έφεραν εξάρες, το σκελετό
ενός ψαριού, ένα μαραμένο γαρύφαλλο, μία
κομψή γυναικεία γάμπια και μία φέτα καρ-
πούζι. Στο βάθος, τρία κύματα σε χρώμα
πρόσιτο και μισό καράβι που άρμενζε.

— Τί παριστάνει τούτο ἐδῶ; ρωτάω τὸ
Λέλη.

— "Ὅ,τι θέλεις, μοῦ ἅπαντᾶ.
— Πῶς ὅ,τι θέλω; Δὲν καταλαβαίνω.

— Μά είναι πολύ απλό. Το νόημα του ἔργου διαμορφώνεται κι ἄλλοι, ἀνάλογα με τὴν ἀντίληψη, τὰ καλλιτεχνικά ἐνστικτὰ καὶ τὴν ψυχικὴ διάθεσι, ἡκεῖνου ποὺ τὸ βλέπει. Ἐμένα π. χ. ὥρες-ὥρες μοῦ ὑποβάλλει τὴν ἰδέα τῆς μοναξιάς. Ὁρες-ὥρες μοῦ δίνει τὴν ἐντύπωση τῆς ἀρμονίας τῶν πραγμάτων. Ἀλλοτε μοῦ μιλάει γιὰ τὴ ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων.

— Έγώ λέω πώς παριστάνει τὸ μέλλον
τῆς ἀνθρωπότητος! πετάγεται ἡ Πέρσα, ποὺ
ἦταν μπασμένη στὸ νόημα τῆς μοντέρνας τέ-
χνης.

— Εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ ἐρμηνεία! παραδέ-
χεται ὁ Λέλης. Ἐσὺ πάλι — λέει σὲ μένα
— δικαίωμά σου νὰ δώσης ὅποια ἐξήγησι
θέλεις.

— Ἐγὼ τὴν ἔχω βρῆ, Λέλη.
— ᾤ! Ὠραῖα. Τί εἶναι,
— Τὸ λεγόμενον «τουρλοῦ-τουρλοῦ μανιφα-
τούρα!».

— Κι' αὐτὴ ἐπίσης εἶναι μιὰ ἐρμηνεία!
Κατὰ τὰ ἄλλα, πῶς σοῦ φαίνεται τὸ σπίτι
μου:

— Έχει προσωπικότητα, Λέλη. Αυτό φαίνεται μόνο του.

Ο Λέλης κολακεύτηκε. Στο πρόσωπό του ξεχύθηκε μία γλύκα, σαν να το είχαν πασαλείψει πενήντα άσφατοι μπακλαβάδες.

— Δεν καθόμαστε τώρα; προτείνει ο Νάσος, που παρακολούθησε όρθιος τη συνδιάλεξη.

Κάθισαν πρώτα οι άλλοι. Εγώ επισημώρησα τα πολυποικίλα καθίσματα και διάλεξα ένα από τα κείνα που το καθιστήρι τους έμοιαζε με αναποδογυρισμένη βαθιά αχλάδα. "Ηταν δέ και στενό και χαμηλό. Συνθρισημένος πλανόδιος κάθισμα, έπρεπε με την ανάλογη φόρα, σίγουρος πως το ανάλογο καθίσμα του σώματος, που χρησιμοποιεί ο άνθρωπος για να καβατάει, θάρσκει την ανάλογη ένταση". Αλλά δεν τη θάρσκει. Για μια στιγμή, τρέμας, νομίζοντας πως έπρεπε να πάσα στο κέντ. Είχα την έντυπια πως μου έφαινε μια τεράστια καπνοσκαούλα. Εύτυχως, συγκράτησα το «οοκ», που έπαθα, κι έβασα την αξιοπρέπεια μου που την ένιωθα με ένα χαμόγελο αδιαφορίας. Οι άλλοι κάθισαν πιο άνετα και πιο τυχερός στάθηκε ο Νάσος, που διάλεξε ένα άλλο είδος καθίσμα, μία τριγωνική πολυθρόνα. Μείναμε έτσι μέχρι δέκα λεπτά της ώρας, ή Πέρασα μάς έβαλα. Τότε είδα το Νάσο να σηκώνεται. "Ο Κι" ο Νάσος, που είχε περισσότερο βάρος τούτη την πικάντικη απάντησι:

— Σηκώθηκα για να δεκουραστώ, Λέλη μου. Δέ θέλω να προσβάλω τα νεότερνα επιπλά, αλλά αυτές οι πολυθρόνες είναι λιγάκι κουραστικές.

πού μου χτύπησε άμέσως πολύ ευχάριστα στο μάτι. Τό άραιον με ουγκινεί βαθύτατα και, μόλις τή βλέπω, λέω από μέσα μου: «Θες μου, νά τής χτυπήσω κι' εγώ ευχάριστα στο δικό της μάτι». Θά έκανα ό,τι μπορούσα.

Μόλις μπαίνουν στο σαλόνι, ο Λέλης κάνει τις συστάσεις. Ο κύριος και ή κυρία Παπαουζούνη, ή δεσποινίς Λίλιαν, αδελφή της.

Έρχεται και ή σειρά μου νά χαιρετήσω και νά πώ τό «χάρηκα πολύ». Δίνω, λοιπόν, μιά ώθησι πρὸς τά πάνω, γιά νά σηκωθώ, ακριβῶς τή στιγμή, πού ή Λίλιαν έχει άπλώσει τό χεράκι της. Καί τότε γίνεται τό μεγάλο κάζο: Τό ειδικό μέρος τοῦ σώματος, πού είπα, δέν κατάρθωσε νά ξεκολλήσῃ από τήν πολυθρόνα. Είχε κυρίως λεκτικά σφηνωθῇ εκεί μέσα. Καί με τό «άπ», πού έκανα, ή μοντέρνα πολυθρόνα, πού με είχε μαγκώσει, βρέθηκε κ-λλημένη πίσω μου, όπως τό σαμάρι στο γαίδαρο, μόνο πού έτούτο τό σαμάρι ήτανε πιά κάτω από τό κανονικό. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, κατάλαβα τί θά πῇ ήθική κατάρρευσις τοῦ ανθρώπου. Όλοι έβαλαν τά γέλια και περισσότερο ή Λίλιαν, πού ξεσπάει σ' ένα ξεκάρδισμα τοῦ διαβόλου. Έγώ τά χάνω μένω γιά λίγο σύζυλος κ. έπειτα προσπαθῶ νά ξεκολλήσω τήν πολυθρόνα από πίσω μου. Άδύνατον όμως!

Γυρίζω, ξεφρενιασμένος, δεξιά κι' αριστερά, τήν τραβάω από δώ, τήν τραβάω από κεί, πού νά ξεκολλήσῃ ή άτιμη! Χώρα τῶ ύφασμα, είχα μαγκώσει, καί στά σωληνωτά της εξαρτήματα. Κι' όπως γύριζα, μου ήρθε στο νοῦ, πού μιά φορά είχα δῇ ένα σκύλο νά παιδεύεται νά βγάλῃ έναν τενεκέ, πού τοῦ είχαν δέσει στήν ουρά.

— Στάσου, λέει ο Λέλης, ο μόνος απ' όλους, πού κρατούσε λίγη σοβαρότητα σ' όλο αυτό τό δράμα.

Στέκομαι. Ο Λέλης πιάνει από δυό μεριές τήν πολυθρόνα και τήν τραβάει απότομα. Ξεκόλλησε σάν βεντούζα.

— Πῶς κατάφερες νά πιαστής έτσι άσχημα, βρέ παιδί μου; άπερεί τάχα.

— Μά πολυθρόνες είν' αυτές, βρέ Λέλη! Αυτές είναι παγίδες! Έτούτη εδώ είναι ό,τι χρειάζεται νά τή ρίξης στην άκρογιαλιά, νά πιάνης γαρίδες!

Οι άλλοι εξακολουθούσαν νά γελοῦν με τό πάθημά μου, με κάποια μετριοπάθεια τώρα. Τό μάτι μου έπεσε στην πολυθρόνα Λουί Κένζ. Έδώ είναι ή σωτηρία μου, σκέπτομαι. Πολυθρόνες αιώνιες, νά κάθεται ο άνθρωπος με σιγουριά. Νά καθίσω κι' εγώ λίγο, μέχρι νά δεχαστῇ ή σκηνή πού είχε γίνει, νά φέρουμε τήν κουβέντα σ' ένα θέμα, όπου νά δείξω τήν υπεροχή μου, και νά κερδίσω τή συμπάθεια αὐτῆνης ἐδῶ τῆς δεσποινίδος, πού μ'ύραισε τήν καρδιά. Καί, απελπισμένος, ρίχνωμαι μ' όλο μου τό βάρος, στή Λουί-Κένζ. Καί βρίακομαι μονομιάς με τήν πλάτη κάτω και γ'η πέδια άπάνω. Η πολυθρόνα ήτανε, ὡς φαίνεται, τρύπια και ύποχώρησε μ' αὐτόν τό σατανικό τρόπο. Με κατάπιε. Καλύτερα νά με κατάνιψε ή γῆ. Μέσα στή σαστιμάρα μου, τό μόνο πού δεχώρισα, ήταν τό νέο ξεκάρδισμα τῆς Λίλιαν.

Τό ένοιωθα καλά πῶς είχα ντροπιαστῇ ανεπανόρθωτα. Έτρεξαν όλοι κι' έβαλαν χέρι νά με σηκώσουν. Όλοι, πλὴν τῆς Λί-

λιαν, πού είχε ξαπλώσει σέ μιά μοντέρνα πολυθρόνα και είχε έπιδοθῇ στο κοροϊδευτικό της γέλιο.

— Χριστιανέ μου, λέει ο Λέλης, γιατί κάθισες σ' αὐτήν τήν πολυθρόνα; Αὐτή δέν τήν έχω γιά νά κάθωνται.

— Άλλά;

— Παίζει άπλῶς διακοσμητικό ρόλο.

— Γιατί δέ με είδοποιούσες, φίλε μου;

— Δέν πρόφτασα.

— Νά με συγχωρήσ, Λέλη, ἀλλά έπρεπε νά βάλης μιά ταμπέλα άπάνω. «Μὴν κάθασε. Κίνδυνος θάνατος».

Στό μεταξύ, τινάζοῦν νά μου φύγουν τά μπαμπάκια, πού είχαν κολλήσει άπάνω μου. Καί στο μεταξύ, επίσης, ή Λίλιαν νά εξακολουθῇ τό χαχανητό της, πού μου έδινε νά καταλαβαίνω όλο τό μέγεθος τοῦ ήθικοῦ μου κατακυλισματος. Είχα χάσει τήν αξιοπρέπεια μου και μαζί κάθε ελπίδα γιά νά κερδίσω τήν προσοχή τῆς Λίλιαν — τήν προσοχή, πού έννοῶ εγώ.

— Κύριε Θεοδωράκη, μου λέει, είσθε πολύ χαριτωμένος. Ποτέ δε γέλασα τόσο στή ζωῇ μου. Ούτε στις κωμωδίες τῶν Μάξ Μπρόντερς! Μά είσθε πολύ χαριτωμένος!

Συγκέντρωσα τό υπόλοιπο τῆς αξιοπρεπείας μου — αν είχε μείνει.

— Έμένα με συγχωρήτε, λέω. Πρέπει νά πηγαίνω. Λέλη, σ' ευχαριστῶ πολύ γιά τήν ώραία βραδιά.

— Θά μάς λείψετε πολύ, κύριε Θεοδωράκη! πετάγεται πάλι ή Λίλιαν.

— Λυπάμαι πολύ, μαμζέλ. Άς συμπληρώσῃ κανένας άλλος τό πρόγραμμα. Γεια σας και καλές τοῦμπες!

Χύθηκα στή σκάλα, χύθηκα στο δρόμο και μπήκα στο πρώτο καφενείο, πού είδα. Οι καρέκλες του, αὐτές οι κοινές καρέκλες με τήν πλεχτή ψάθα και τά τέσσερα ποδάρια, μου φάνηκαν σάν φίλοι, πού μου έκαναν αδελφικό νόημα: «Έλα νά καθίσῃς». Στρώθηκα σέ μιά και πήρα κι' άλλες τρείς γιά ν' άκουμπήσω χέρια και πόδια. Μάλιστα, τώρα συνήλθα. Όσο γιά σένα, κύριε Λέλη, δέν έχεις τό δικαίωμα νά καλῇς ανθρώπους στο σπίτι σου, αν δέν κάνουν πρώτα πεντέξη μαθήματα γιά νά εξασκηθῶν στά μιντέρνα καθίσματα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο άτακτος αδελφός

Είχε βαρεθῇ πιά τις άνυπακοές και τις άταξίες τοῦ αδελφοῦ τῆς ή κ. Κάθριν Ράμερ, κάτοικος τοῦ Πασαίκ (Ηνωμ. Πολιτείες). Ζήτησε, λοιπόν, έπιτέλους, τή μεσολάβησι ενός δικαστοῦ τῆς πόλεως της. «Προσπαθῶ νά τόν διορθώσω — τοῦ είπε — ἀλλ' αὐτός δέν παίρνει από λόγια». Η ύπομονή της εξαντλήθηκε πιά, όταν ο αδελφός της άρνῆθηκε μιά μέρα νά πῇ τό σόσι πού τοῦ είχε ετοιμάσει και βγήκε έξω ν' αγοράσῃ μύζα.

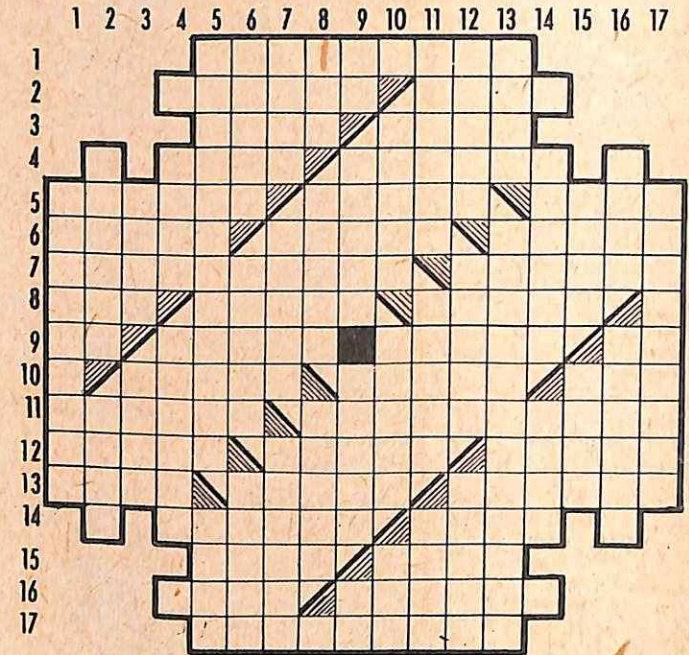
Ο δικαστής άκουσε με συμπάθεια τά παράπονά της κι' ύστερα τῆς σύστησε νά δώσῃ ἀκόμα μιά ε-καιρία στον αδελφό της νά διορθωθῇ.

Παραλείψουμε νά πούμε, ότι ή κ. Ράμερ είναι 80 χρονών κι' ο αδελφός της 84!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 646

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Βασίλισσα με όργιῶδη ζωῇ και τραγικό τέλος.
- 2 Τέτοιος πρέπει νά εἶναι κάθε κεντρικός δρόμος. — Καρποφόρο δέντρο.
- 3 Σωματικό ελάττωμα. — Ρήμα πού γεμίζει τό στομάχι μας.
- 4 Κοινῶς λέγεται άγριόγαλος.

— Αφορούν μιά τῶν ἐποχῶν (οὐδ. πληθ.).

5 Περιήγησις μάντις τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. — Ζώδιον. — Ἱστορικὴ βυζαντινὴ στάσις.

6 Μᾶς δροσίζει τώρα τό καλοκαίρι. — Κάνει θαύματα. — Ἐπώνυμον στάρ πού πέθανε πρὸ μηνῶν.

7 Δήμος τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, τοὺς ἀρχαίους τάφους τοῦ ὁποίου ἔφεραν στο φῶς συνεχεῖς ἀνασκαφές. — Ἑορτὲς τῶν ἀρχαίων πού γίνονταν στή Νεμέα.

8 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.). — Μικρότερος. — Ἐνας ἀπὸ τοὺς 7 σοφοὺς τῆς ἀρχαίότητος.

9 Κατὰ τοὺς ἀρχ. Αἰγυπτίους ἄλλο ὁμοίωμα τοῦ σώματος, πού ἐπιζύσε μετὰ θάνατον. — Ἐνας ἀπὸ τοὺς δυὸ πού ἔχει κάθε πλοῖο. — Λέγονται και χερούλια. — Καλύπτουν ἓνα μέρος τῆς Κρήτης.

10 Κοινῶς λέγεται νυφίτσα. — Ἀνόητος. — Ἡ Κορέα χωρὶς τὰ δυὸ της ἄκρα.

11 Στοιλίζουν τὰ ἀλογα. — Λέγεται και μαϊμουδισμός.

12 Μουσικὸ ἔργο. — Βοήθησε τὸν Θεῶδα νά σκοτώσῃ τὸν Μινώταυρον. — Τὸ χρησιμοποιοῦν συχνὰ οἱ περιέργοι.

13 Μέρος τοῦ αὐτοκινήτου. — Προβίδει χαρὰ και εὐτυχία. — Τραυματισμός.

14 Φυτό πού υφιστάμεται τῇ σαλάτα. — Χωριὸ τῆς Β. Α. Γαλλίας κοντὰ στο ὁποῖο τὸ 1814 ὁ Ναπολέον νίκησε τὸν Μπλύχερ.

15 Φτερωτὸς θεός. — Ἰωάννης... Γερμανὸς συγγραφεὺς. Μαζί με τὸν Χόλτς εἰσήγαγε τὸ νατουραλισμὸ στή γερμανικὴ λογοτεχνία.

16 Μέγα ὁροπέδιον τῆς Δ. Ἀσίας. — Ἄξιος.

17 Ἀποτρέπει τῇ μόλυνσι πληγῆς (οὐδ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Δέν ἔχει διάθεσι γιά διασκέδασι.

2 Ἡδονικὴ ἀπόλαυσι. — Ὀλόκληρο.

3 Ἀκαθαρσία. — Μονάδες τοῦ

ἱππικοῦ.

4 Τά πρόσωπα αὐτὰ δέν προβιδουν υγεία. — Νησί τῶν Ἀνατολικῶν Σποράδων.

5 Ἀδελφὴ τῆς ὥραιας Ἑλένης και σύζυγος τοῦ Ἀγαμέμνονος. — Κυματοειδεῖς ἀποχρώσεις.

6 Τανάλια. — Ἀθηναϊκὴ ἐφημερίς. — Φέρει τὴν ἀνθρώπινη ζωῇ πρὸς τῇ δύσι της.

7 Χρονικὸ διάστημα. — Διαδέχεται καμμιὰ φορὰ τὸν ἔρωτα. — Κωμῶπολις τῆς Πυλίας, τοῦ νομοῦ Μεσσηνίας, μετὰ τὴν μεσαιωνικὴ ἱστορία.

8 Ὅργανον αἰσθήσεως. — Τροπικὸ ἐπίρρημα. — Καπέλλο.

9 Δυὸ σύμφωνα πού μποροῦν ν' ἀντικαταστήσουν ἓνα ἄλλο. — Προϊὸν ἐργασίας. — Τὸ πρῶτο φιλμ πού γυρίστηκε μετὰ τὸ σύστημα Σινεμασκόπ. — Ἀντεστραμένο ἐρωτηματικόν.

10 Ἐνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα. — Σφάλμα. — Σπῶρ.

11 Βασίλευε ἄλλοτε σὲ εὐρωπαϊκὴ χώρα. — Ἀσιατὴς μονάρχης. — Ἐπίσημο καπέλλο.

12 Κίνησι ὑγροῦ. — Κίμ... : νέα γόσση τοῦ Χόλλυγουντ. — Περιήγησις.

13 Χωρὶς νά τό θέλῃ. — Διπλωματικὸ ἔγγραφο πού οδηγεῖ συνήθως σὲ πόλεμον.

14 Ἐπίρρημα πού παραβαίνει τοὺς νόμους. — Λόφος κοντὰ στήν Ἱερουσαλήμ.

15 ... Ντάν: παλαιὰ δόξα τοῦ κινηματογράφου. — Ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ πρόσωπα.

16 Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Πιὸ γνωστὴ ὡς τρακατρούκα.

17 Ἀκυρώνει καμμιὰ φορὰ δικαστικὴ ἀπόφασι.

ΠΑΝ. ΠΟΡΤΟΥΓΑΣ

Η λύσις τοῦ 645

σὴ σελ. 98

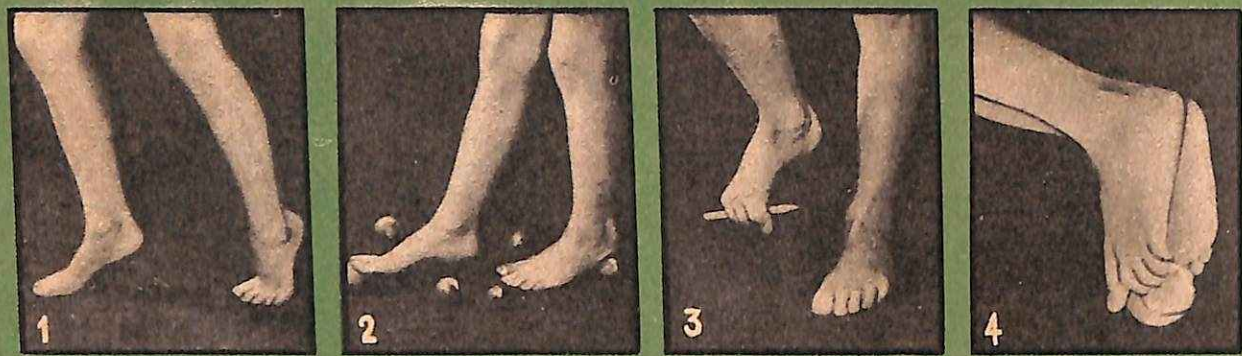
— Καλά είναι ἐδῶ... Μᾶς βλέπουν ἀπὸ παντοῦ!...

— Νά σκεπᾶς τό μπαμπά με ἄμμο; Ναι, ἀγοράκι μου, ἔρχισε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ!...

— Ἐ!... πα... πα... παρ- τνόν... κυ... κυ... κυρία μου!...

— Πῶς τὰ καταφέρνει ὁ Κω- στας κι' ἔχει τόσο σουξέ στις γυ- ναικες; — Ἀπλούστατα, κάνει πῶς δέν ἔχει ἑλληνικά!...

— Βέβαια, με μάθατε πέρυσι καλὸ κολύμπι, ἀλλὰ θέλω κι' ἐ- φέτος μερικά συμπληρωματικὰ μαθήματα!...

1) Συνηθίστε να περπατάτε κάθε μέρα επί πέντε λεπτά με γυμνά τα πόδια, πατώντας στις μύτες. Θα δυναμώσετε έτσι τους μυς της κνήμης και θα ξεφύξετε τις αρθρώσεις του κάτω μέρους του ποδιού. 2) Προσπαθήστε να κρατήσετε την ισορροπία σας, πατώντας πάνω σε μερικές μπιλλίτσες του μπιλλιάρδου, που θα τις πετάξετε εδώ κι' εκεί στο πάτωμα. 3) Έξασκήστε τα δάκτυλα των ποδιών σας προσπαθώντας να πιάσετε μ' αυτά ένα μολύβι που βρίσκεται στο πάτωμα. 4) Πάρτε μία μπάλλα του τένις με τα πόδια σας και στριφογυρίστε την προς όλες τις διευθύνσεις χωρίς να σας πέση.

Πώς θα διαλέξετε τα παπούτσια σας

ΑΦΗΓΟΥΝΤΑΙ ότι κάποτε ένας Εύρωπαίος δημοσιογράφος, που είχε παρακολουθήσει τις επιδείξεις ενός 'Ινδού φακίρη, πήγε στο τέλος της παραστάσεως, γεμάτος από ένθουσιασμό, να τον συγχαρή. Ο 'Ινδός φακίρης, ούτε λίγο ούτε πολύ, είχε περπατήσει πάνω σε άναμμένα κάρβουνα, καθώς και πάνω σε μία σανίδα με καρφιά. Ακούγοντας τα συγχαρητήρια του δημοσιογράφου, κούνησε το κεφάλι του και πήρε λυπημένο ύφος.

— Δεν αξίζω τα συγχαρητήριά σας, του είπε. Σεις οι Εύρωπαίοι είσατε ανώτεροι από μένα.

— Για ποιο λόγο; ρώτησε απορώντας ο δημοσιογράφος.

— Γιατί καταφέρνετε να περπατάτε κλείνοντας τα πόδια σας μέσα σε παπούτσια!...

Το παπούτσι είναι πραγματικά ο μεγαλύτερος εχθρός του ποδιού. Κι' αυτό ισχύει περισσότερο για τις γυναίκες, που, για να υποταχθούν στη μόδα, αγοράζουν παπούτσια ανθυγιεινά.

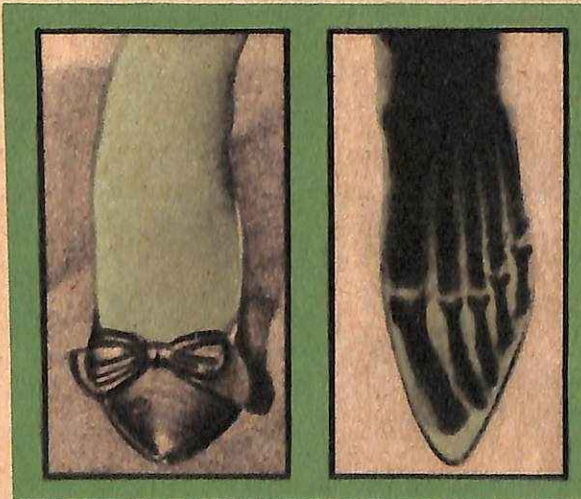
Το υγιεινό παπούτσι είναι εκείνο που δε στενοχωρεί πουθενά το πόδι. Τα παπούτσια που συμπιέζουν τα δάκτυλα ή σφίγγουν τον αστράγαλο ή «πιάνουν» στο πίσω μέρος, είναι καταστρεπτικά για την υγεία. Δεν παραμορφώνουν μόνο το πόδι, αλλά επιδρούν και στη γενική κυκλοφορία του αίματος και μπορούν να προκαλέσουν σοβαρώτατες ασθένειες (φλεβίτιδα, κιρσούς, κτλ.). Αλλά ποιά παπούτσια πρέπει να προτιμήσετε; Τα χαμηλά ή εκείνα που έχουν τακούνι. Και θα προτιμήσετε τα ψηλά ή τα χαμηλά τακούνια;

Τα παπούτσια χωρίς τακούνι (στον τύπο των «μοκασέν») δεν είναι αξιόιστα για τις νέες που υποφέρουν από διαταραχές των ενδοκρινών αδένων ή της κυκλοφορίας, καθώς και για τις γυναίκες κατά τη στιγμή της έμμηνου ροής, γιατί μπορεί να προκαλέσουν πλατυποδία. Κατά τις δύο αυτές περιόδους το μαλακό μέρος των ποδιών (τένοντες, νεύρα, μυώνες) χαλαρώνει και προκαλεί πτώση της αψίδας του πέλματος. Αυτή η πτώση θα είναι περισσότερο έντονη, όσο πιο πολύ η σόλα του παπουτσιού πλησιάζει στην οριζόντια θέση. Πρέπει να ξέρετε, ωστόσο, ότι η πλατυποδία είναι κληρονομική κι' ότι μόνον τα παπούτσια δε μπορούν να την προκαλέσουν.

Τα παπούτσια με τακούνι είναι προτιμώτερα για τις γυναίκες των πόλεων, που περπατούν πάνω στην ασφάλτο και τα πλακόστρωτα πεζοδρόμια. Έτσι, η αντίδραση του εδάφους γίνεται λιγώτερο αισθητή, γιατί εξουδετερώνεται σε μεγάλο βαθμό από το τακούνι.

Τα ψηλά τακούνια, εξ' άλλου, συντελούν στην όρθια στάση της σπονδυλικής στήλης, συγκρατούν τη λεκάνη, που παρουσιάζει στις γυναίκες μία έντονη τάση προς τα κάτω και ενισχύουν την κυ-

Ή γόβα αυτή (άριστερά) δε φαίνεται ότι στενοχωρεί το πόδι. Κι' όμως, στην ραδιογραφική πλάκα (δεξιά) πώς είναι το πόδι μέσα σ' αυτό το παπούτσι. Τα τρία πρώτα δάκτυλα βρίσκονται στη θέση τους. Τα δύο τελευταία όμως, έχουν συμπιεστεί και παραμορφωθεί.

κλοφορία του αίματος στα πόδια.

Τα τακούνια δεν πρέπει να ξεπερνούν τα 4½—5 εκατοστά. (Για τους άνδρες 2—2½ εκατοστά είναι αρκετά).

Τα παπούτσια πρέπει να είναι ανοιχτά στο πλάι ή κλειστά;

Οι ανοιχτές στα πλάγια γόβες, που δε συμπιέζουν τους αστραγάλους και δεν παρεμποδίζουν την κυκλοφορία, είναι προτιμώτερες.

Οι γυναίκες, όμως, που έχουν αδύνατους αστραγάλους είναι καλύτερο να φορούν κλειστά παπούτσια που συγκρατούν καλύτερα το πόδι.

Τα κλειστά παπούτσια ενδείκνυνται επίσης στις γυναίκες που επιδίδονται σε ώρισμα σπόρων, πεζοπορίες, ορειβάσια, πατινάζ, κτλ.

Και τώρα να μία σύσταση, που δεν απευθύνεται μόνον σ' εκείνες που διαθέτουν άφθονα οικονομικά μέσα. Όλες οι γυναίκες μπορούν να την εφαρμόσουν, κάνοντας μερικές οικονομίες. Δεί πρέπει να φοράτε πάντοτε το ίδιο παπούτσι. Γιατί η υγρασία από τον ιδρώτα που συσσωρεύεται στο πόδι είναι βλαβερή.

Πρέπει, τουνάντων, ν' αλλάζετε συχνά παπούτσια. Να φορήτε π. χ. ένα ζευγάρι το πρωί κι' άλλο το απόγευμα. Ή ένα ζευγάρι τη μία μέρα και δεύτερο την άλλη.

Γιατί και τα παπούτσια πρέπει να ξεκουράζονται.

Με τον τρόπο αυτό, άλλωστε, θα διατηρηθούν περισσότερο και θα έχετε και οικονομία.

Αν υποθέσουμε π. χ. ότι περνάτε μ' ένα ζευγάρι παπούτσια, που το φοράτε συνεχώς, τρεις μήνες. Με δύο ζευγάρια δε θα περάσετε εξή, αλλά οκτώ ή δέκα μήνες, γιατί η συχνή αλλαγή τους θα τα κάμη να διατηρηθούν περισσότερο.

Επίσης δεν πρέπει ν' ακολουθήτε τυφλά τη μόδα των παπουτσιών, όταν για κάποιο λόγο δε θα ήταν καλό να φοράτε παπούτσια με πολύ ψηλό τακούνι, ή αντίθετα απλά σαντάλια.

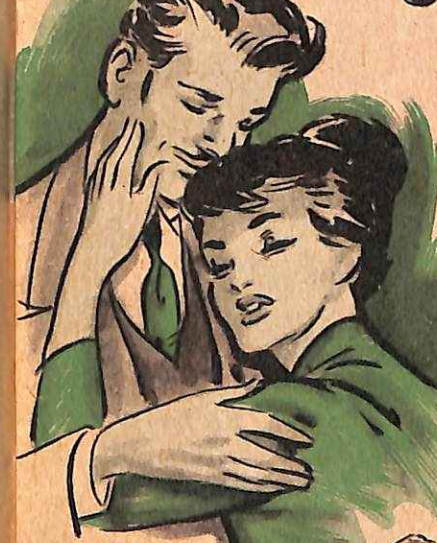
Κάθε παράβασι αυτού του βασικού κανόνα, εκτός του ότι έχει επίδραση στη γενική κατάσταση των ποδιών και γενικά στον οργανισμό σας, αλλοιώνει και τον τρόπο του βαδίσματος.

Όπως ξέρομε, το ωραίο βάδισμα, που έχει χάρι, ρυθμό, αρμονία, είναι ένα από τα σπουδαιότερα στοιχεία της γυναικείας γοητείας.

Το αρμονικό βάδισμα είναι μάλλον μία ολόκληρη τέχνη, που διδάσκεται στην Εύρωπη από ειδικούς.

Απαραίτητο, λοιπόν, για την επιτυχία του είναι τα κατάλληλα παπούτσια και όχι απλώς εκείνα που λανσάρεϊ ή μόδα σε κάθε εποχή.

Όπως έχουμε γράψει και τονίσει κι' άλλοτε, αμέτρητες φορές, η κομψή γυναίκα πρέπει ν' ακολουθή τη μόδα μόνο ως ενδιάμεσο όριο, προσαρμόζοντάς την στις ατομικές συνθήκες της.

Δυό' Αιμέδ...

Εάν σκιές και σαν δραπέτες κάποιου κόσμου μακρονού μια γρηούλα κι' ένας γέρος, στα κατάμαυρα ντυμένοι, ανηφόριζαν με κόπο στην οδό 'Αδριανού και μπροστά σε μιαν όκλελλα στάθηκαν λαχανιασμένοι. Ή γρή 'χλωμή κι' ο γέρος σκεπτικός και σκυθρωπός ξεχαστήσαν να κυττάζουν θαρραυμένοι γύρω - γύρω. Κι' έπαιρναν βαθιές ανάσεις, που κατείς θαρούσε πως μιας άδοτης γαζίας έρρουφούσανε το μύρο.

Τότε, τα παλιά τα χρόνια, κι' ακριβώς στην ίδια θέση δεν υπήρχε αυτή η όκλελλα, μα το δίπλωτο το σπίτι του Γρηγόρη του Λεμπέση πουχε μιαν αγαπημένη και μονακριβή κοπέλλα, μιαν πεντάμορφη κοπέλλα σαν το κρύο το νερό. Καί, λοιπόν, που λέτε, τότε, μια φορά κι' ένα καιρό, του Λεμπέση του Γρηγόρη τη μονακριβή την κόρη, που νεράδα ήταν σωστή και τη λάμψη της ζήλευαν κι' ο Αύγερινος κι' η Πούλια, την αγάπησε ο Μαρίνος, σαν την ελπίδα γελαστή στην αυλή της κάποια μέρα να ποτίζη τα ζουμπούλια.

Μια ματιά της είχε ρίξει μοναχά δειλή, κλεφτή, και με μια ματιά μοναχά τον αγάπησε κι' αυτή. Κι' από τότε, παραστέκον και τ' αστέρια κι' η σελήνη τον άγγε τον έρωτά τους, τον κρυφό και τον βουβό κι' άκουγόταν μια καντάδα μες στης νύχτας τη γαλήνη: —Κάντα τα μαλλιά σου σκάλες, κάντα σκάλες ν' α- (νεβώ...)

Έτσι πέρασαν δυό χρόνια—έφτασες τόσες μέρες! Και, το δίπλωμα όταν πήρε του γιατρού πια ο Μαρ- (ρίνος,

την εξήγησε σε γάμο, γρήγορα πέρασαν βέρες, κι' ο Λεμπέσης, θαρραυμένος από τη χαρά κι' ενέινος, τους εφίλησε μ' αγάπη και τους δυό τους σταυρωτά κι' είπε κλαίγοντας μετά:

—Κόρη μου, γλυκειά μου Άννα, εύχομαι να εύτυχής και ως σύζυγος κι' ως μάνα. Νάν' ο δρόμος της ζωής σου φωτεινός, ανθοσπαρμένος, σύντομα τα γερατιά μου ένα εγγόνι να θερμάνη και τα μάτια μου, παιδί μου, να τα κλείσω εύτυχισμένος σαν ή ώρα μου σημαγή.

Και το δίπλωτο το σπίτι, που το πήρε η Άννα προίκα, πόση εύτυχία είδε, πόσες γνώρισε χαρές. Κι' ο άχος απ' τα τραγούδια κι' απ' τα γέλια ως την (Πύνα

έφτανε πολλές φορές. Τα χτυπήματα της μοίρας τα δεχτήκανε σωρό. Αχ! αλλοίμονο! ήσαν χρόνια μαύρα, δύσκολα, πικρά, που τα όμορφα όνειρά τους τα σωριάσανε νεκρά. Ατυχήες, στενοχωρίες, πένθη, δάκρυα και θρήνος. Και κουράστηκε η Άννούλα, και απόκαμε ο Μαρίνος, κι' ήλ' αλλάξαν στη ζωή τους, κι' άλλαξαν ιδιοκτήτη και το δίπλωτο το σπίτι...

Πότε πέρασαν τα χρόνια; Πότε γίγαν ήλ' αυτά και είναι πια δυό γεροντάκια κουρασμένα και συν- (φτά, που σιγά κατηφορίζουν την οδό 'Αδριανού, αν σκιές και σαν δραπέτες κάποιου κόσμου μακρονού...

Ευνοστάσεις η Ευνοστάσεις Τ. Mrs. T. Anna

ΕΛΛΗΝΕΣ ΒΑΛΑΣΣΟΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Α) Π «ΜΑΞ ΒΟΛΦ»

ΤΗ νύχτα της 10 Μαΐου 1940, ο Ραδ. Σταθμός των Βρυξελλών πληροφορούσε όλο τον κόσμο πως η Γερμανία κήρυξε τον πόλεμο έναντιον του Βελγίου. Και δεν ήταν παρά τεσερισημίση πρωί, όταν τα πρώτα αεροπλάνα της Λουφτβάφφ, έκαναν την έπισκεψή τους πάνω από την Αμβέρσα, για να χτυπήσουν το μεγάλο λιμάνι της, όπου βρισκότανσαν άγκυροβολημένα ένα σωρό εμπορικά σκάφη. Ανάμεσα στα τελευταία ήταν και τα δικά μας «ΙΘΑΚΟΣ» και «ΜΑΞ ΒΟΛΦ». Το πρώτο έπιασε άμεσως φωτιά και μισοκαταστράφηκε. Το δεύτερο όμως που ήταν ένα από τα μεγαλύτερα φορτηγά της ναυτιλίας μας — 9805 τόνων, ιδιοκτησία Γ. Πόρτολου — έδωσε μι' άπνευσμένη μάχη, που λίγο έλειψε να την κερδίσει. Δεν τα κατάφερε. Άφησε όμως πίσω του το θρύλο της λεβεντιάς του...

Είχε κινήσει από το Μπουένος Άϊρες στις 17 Μαρτίου, με φορτίο σιτηρών και 850 τόνους γαιάνθρακα. Ταξιδευόντας προς την Αμβέρσα, προσήγγισε στο Βίνοντ του Πράνιου. Άκρωτρίου και στην Γενερφόρ των Καναρίων νήσων, απ' όπου παρέλασε άλλους 350 τόνους κάρβουν. Στις 23 Απριλίου έφτασε στο Γουέτ Μινθ για έλεγχο. Από κει τραβήξε για το Νέδους, στις 7 Μαΐου έφτασε στο λιμάνι του προορισμού του, όπου άρχισε άμεσα η εκφόρτωση. Εκεί τους βρήκε η αεροπορική επίδρομή των Γερμανών...

Ευτυχώς, το ελληνικό φορτηγό δεν έπαθε άπολύτως τίποτα. Η δουλειά, με άλλεπάλληλα διαλείμματα από τις εσθρικές έπισκέψεις των στούκας, πηγαίνει κορδόνι ως την Κυριακή της 12 Μαΐου. Την ημέρα εκείνη, έκτος από την άπαραίτητη βάρδια, όλο το υπόλοιπο πλήρωμα είνε βγή έξω. Στο πλοίο όμως βρισκόταν ο καπετάν Γιάννης Ματαράγκας, ο κυβερνήτης του. Κατά τις έξη το απόγευμα, τον κάλεσε ο πρόξενος μας Β. Νεοφύτου και του είπε πως, αν ήθελε να σώσει το πλοίο και τους ανθρώπους του, έπρεπε ν' αποπλεύσει άμεσα. Μ' όλο τον τρομερό βουβαρισμό, κατάρθισαν να βγούν από το λιμάνι. Αλλά κατά τις ένενά το βράδυ, ο καπετάν Ματαράγκας ειδοποιήθηκε από ένα δολανδικό αντιτορπιλικό να σταματήσει το ταξίδι του, επειδή η διάρρυα ήταν γεμάτη από μαγνητικές νάρκες.

Θέλοντας και μη εκείνος, υπάκουσε. Το πλοίο έμεινε άκινητο πάνω στη σκοτεινή έπιφάνεια του νερού, μα έπειτα από δυο μέρες ελασθε διαταγή ν' αναχωρήσει και πάλι, περιόντας τη νύκτα όχθη της διάρρυας. Έτσι κι έγινε. Ύστερα από μερικές ώρες, βρισκόντουσαν έξω από το Φλίσιγκεν. Εκεί, περισσότερο από ώρα, γινόταν ένας πρωτοφανής βομβαρδισμός, όπου τα γερμανικά αεροπλάνα έβαζαν έναντιον του άμαχου πληθυσμού με τα μυδράλλιά τους. Οι στιγμές που πέρασαν οι Έλληνες ναυτικοί, ήταν αφάνταστα τραγικές. Οτόσο κατά τις όχτς το πρώτο, ο καπετάνιος έλαθε έντολή από ένα γαλλικό πολεμικό, να τραβήξει για τη Δουνκέρκη. Ήταν άμφίβολο αν θα κατάρθωναν να φτάσουν εκεί. Κι όμως ήφασαν κατά τις έφτα το απόγευμα, χωρίς να πάθουν την παραμικρή ζημία, έκτος από την ψυχική τους λατάρια.

Την έπομένη, καινούργια διαταγή, έδινε οδηγίες γι' αναχωρήσει προς τη Χάρβη. Από κει πάλι προς τη Ρουέν για εκφόρτωση. Φυσικά ο καπετάν Ματαράγκας διαμαρτυρήθηκε έντονα. Έπειδή το πλοίο ήταν παραφορτωμένο, η άνοδος στον ποταμό ήταν εξαιρετικά επικίνδυνη. Κανείς ώστόσο δεν βέβαιε να τον άκούσει κι' έτσι αναγκάστηκε να ξεκινήσει με σφιγμένη καρδιά. Παρ' όλα αυτά έφτασαν στον προορισμό τους, δίχως πολλές φασαρίες. Μα πέρασαν τέσσερις δόκλιπες ώρες χωρίς ν' άρχισή η εκφόρτωση. Ως τότε θα κρατούσε αυτή η άναποδιά; Ο πρόξενος άρχισε άμεσα τις ενέργειές του. Άνεδοκα-τέθηκε σκαλιά, μίλησε με αρμαβίους, πήρε υποσχεσεις, μα και πάλι το άποτέλεσμα στάθηκε μηδέν. Οι άρχες δεν επέτρεπαν να γίνη εκφόρτωση στοταρίο που προερχόταν από την Άργεντινα. Για ποιά λόγο; Κανείς δεν ήξερε την άπάντησι. Και σαν να μην έφτανε αυτό, δεν τους έδιναν κι' άδεια άπώλου. Στο τέλος, ο καπετάν Γιάννης θυμήθηκε πως στο Παρίσι ζούσε ο άπόστρατος ναύαρχος Κάρολος Βρυάκος, που είχε πολλές γνωριμιές με τις αρμαβίες γαλλικές άρχες. Έως αὐτός να πετύχαινε, εκεί που άπέτυχαν όλοι οι άλλοι. Ο Θεός του φώτισε τον πλοίαρχο να του γράψη: Δεν πέ-ρασε ούτε βδομάδα, όταν τον κάλεσαν στο Λιμεναρχείο και τοδωσαν στο χέρι την άδεια εκφόρτωσης.

Οτόσο λίγο έλειψε να χαλάσουν πάλι τα πράγματα. Η εκφόρτωση δε μπορούσε να γίνη, γιατί δεν υπήρχε κάρβουνο να βάλουν σε κίνησι τα μηχανήματα. Άναψαν πάλι οι ποδιές του πλοίαρχου και δεν άφησε γραφείο για γραφείο. Τελικά τα κατάφερε. Ύστερα από τρεις μέρες τρεχατάτα, του χορήγησαν 158 τόνους γαιάνθρακα. Τώρα πια μπορούσε να κοιμηθ ήσυχος ώπου να σηκώσει άγκυρα. Να δούμε μόνο σε ποιά λιμάνι θα τον έστειλαν. Στις 8 Ιουνίου ήρθε η έντολή: Στη Νάντη. Από την προηγούμενη κιόλας μέρα, πολλά από τα πλοία είχαν παρατήσει το λιμάνι. Άλλωστε όλοι οι κάτοικοι της περιοχής έφυγαν πανικόβλητοι. Είχε άρχισή η προσφυγιά. Άμαξάκια, καρροτάκια, ποδήλατα, γυναίκες, άντρες, παιδιά, με τα μυγαλάκια τους και τον τρόμο στην ψυχή τους, είχαν πάρει τον μικρό δρόμο του ξε-σπιτωμάτος. Ποιά ήθαιαν; Άν τους ρωτούσες, κανείς δε θάξερε να πη. Ένας μόνο ήταν ο σκόπος τους: Να φύγουν. Να φύγουν όσο το δυνατό γρηγορότερα, πριν τους προλάβη η μπόρα των ναζιδων...

Λίγο προτού κινήσουν για τη Νάντη, έξασσε ένας φοβερός βομβαρδισμός. Την ώρα εκείνη ο πλοίαρχος βρισκόταν στην πόλι για δουλειές. Τρώαζε σαν ένιοισσε να σιείται κάτω από τα πόδια του η γη κι' ο νους του πέταξε στο καρβάι του. Έπρεπε να τρέξη στο λιμάνι να δει τι γίνεται. Πεταχτηκε στο δρόμο όπως έπος, λαχανιασμένος, άνηστος, πηγαίνε παραπατώντας. Ο πληθυσμός έτρεχε να χυθί στα καταφύγια. Καθώς προχωρούσε, κάποιος του φώναξε με τ' όνομά του: Καπετάν Γιάννη! Καπετάν Γιάννη Ματαράγκας...

Γύρισε εκείνος να δει από πού τον καλούσαν, μα δεν πρόλαβε. Άκούσε γύρω του κάτι σαν καταπιεσμένη άνάσα, που εξαμολιέται έλευθερα. Κι' ένιωσε ένα κοφιο τράνταγμα, που έκανε ξαφνικά τα πλευρά του να πονούν. Δεν υπήρχε άμφιβολία. Βρισκόταν στον άέρα και το κορμι του διέγραφε μι' μικρή καμπύλη. Όσο σύντομο όμως κι' αν ήταν το πέσιμό του, πρόλαβε να σκεφθί πολλά πράγματα: Μπρός στα μάτια του, σε μικρή άπόστασι απ' αυτόν, είχε σκάσει έχθρική βόμδα. Αὐτός που τον φώναζε είχε γίνει χίλια κομμάτια κι' ήταν άμφίβολο αν θα τον αναγνώριζε πιά.

Σαν τον τυφλό, έβαλε τα χέρια μπροστά κι' έφυγε τρέχοντας. Είδε από μακριά το «Μάξ Βολφ» να στέκεται όρθο και άκέραιο στη θέση του και τούβρε να κελώνισ. Το πλήρωμα είχε πέσει στις κοκέτες του και κοιμόταν. Χαράς στην παλληκαριά τους! Μονάχα ο Λευτέρης Χιονής — δόκιμος πλοίαρχος — κι' ο άνθυποπλοίαρχος Καθόδισας, είχαν καταφύγει στο πρόστεγο.

— Γιατί μαζεuthήκατε εδώ; τους ρώτησε ο καπετάνιος. Τι πάθατε; — Έδώ είναι μεγαλύτερη ασφάλεια, άποκρίθηκε ο Χιονής. Άν πέσει καμμία βόμδα στο πλοίο, κανονικά πρέπει να σκάσει στη μέση του σκάφους...

Άνασθήκασε τους ώμους του ο πλοίαρχος και μπήκε στο τσάρτρουμ. Ο Γιώργης Κασσιμάτης ήταν εκεί και τον περίμενε. Τον είδε σε κεία τα χάλια και πεταχτηκε έντρομος πάνω. Ο καπετάν Ματαράγκας του έξηγήσε την περιπέτεια του με βαθεία φωνή. Ο άλλος τον άκουγε ξαφνιασμένος, άμילητος, βουβός από άγνωση. Στο μεταξύ ζημώρως, δεν έλεγε να φανή. Μονάχα μι' φρουρά από Γάλλους έκανε την εμφάνισή της κοντά στην κρεμαστή γέφυρα. Άρχισαν να την υπονομεύουν βενζίνης, στα πυρομαχικά, παντού. Βούιζε ο τόπος από τους δαιμονιμένους θόρυβους κι' η θάλασσα πλημμύρισε από φλόγες, πύρινες γλώσσες που μακραιναν, κυλούσαν κι' έρχονταν ν' άγγιζούν το γέρικο άκρη του φορτηγού. Ή κατ'άστασι δε χωρούσε άνοήσεις. Το «Μάξ Βολφ» κινδύνευε να καί και μαζί τον να καί δολάληρο το πλήρωμα.

— Δεν πρέπει να χάνουμε καιρό, Γιώργη! είπε στον Κασσιμάτη ο καπετάνιος. Τρέχα να σημάνης συναγεριμό. Άνάγκη να έγκαταλειθθ το σκάφος...

Έν' άπαισιό ούρλαχτό ξεσχισε τ' αυτιά των ανθρώπων. Σαν κυνηγημένα άγρίμια, οι άντρες του πληρώματος πεταχτηκαν στο κατάστρωμα. Τα μάτια τους γεμάτα τρόμο κύτταζαν τον ούρανο νομίζοντας πως ήρθαν αεροπλάνα. Το πηγούνι του Άλεκου Τσότρα, που έμενε, έτρεμε σαν το φύλλο. Χτυπούσαν τα δέστια του και μάταια πάχυνε να του δώση θάρρος ο Άντώνης Μπατωάτσος, ο θερμαστής. Ο πλοίαρχος τους έξηγήσε την κατάσταση και τους είπε να πάρουν τους σάκουους τους και να βγούν έξω. Από στιγμή σε στιγμή, το καρβάι κινδύνευε να τυλιχθ στις φλόγες. Καλύτερα να λάβαιαν τα μέτρα τους...

Άρπαξαν τα πράγματά τους εκείνοι και πήδησαν στη στεριά με την ψυχή στο στόμα. Ο καπετάν Γιάννης ζύγωσε τον επί κεφαλής αξιωματικό που έκανε τις άνατινάξεις και τον παρακάλεσε να τον βοηθήσει

να έπικοινωνήση με τον Πλοηγικό Σταθμό. Ο Γάλλος τηλεφώνησε άμέσως εκεί που έπρεπε και τον πληροφορήσε πως ο πλοηγός έρχόταν να τους παραλάβη. Το πολύ σε μι' ώρα θα ήταν εδώ. Χάρηκε ο καπετάνιος με το εύχάριστο νέο κι' έτρεξε να πη στους άντρες του να έπιδιαστούν πάλι στο πλοίο. Αὐτή τη φορά τα ψέμματα τελείωναν. Θά-φηναν άπωδότητε. Και δεν έπεσε βροχά. Άκριδώς στις έφτάμιση το βράδυ, το ελληνικό φορτηγό άποχαίρειτοσε την κόλασι εκείνη του λιμάνιου. Ύπερφηανο, σαν νικητής φορτωμένο με δάφνες, διέσχισε τα νερά το Σηκουάνα. Μα όλοι τους είχαν περασμένα τα σωσίδια τους. Κι' όλος ο βάρκας κρεμόντουσαν στα πλευρά του καρβάιου, έτοιμες να πέσουν στο νερό στην πρώτη άνάγκη.

Μπρός απ' το «Μάξ Βολφ» πηγαίαν άλλα όχτς φορτηγά. Μιά άλυ-σίδα από σκάφη, που η μοίρα τους ήταν άδηλη άκόμη. Φλεγόταν ο Σηκουάνας στις όχθες του κι' άπου έστρεφε κανείς το μάτι, δεν άντά-μωνα τίποτε άλλο από πύρινες γλώσσες και μαύρους καπνούς. Καπνοί και φλόγες. Σαν να καιγόταν η γη απ' άκρη σ' άκρη. Τι κατάρ Θεού ήταν αὐτή; Πως τρελλάθηκαν έτσι οι άνθρωποι κι' έκαναν δ,τι τους πρόσταζε το κακό ένστιχό τους; Ο Γιώργης Κασσιμάτης ζύγωσε τον πλοίαρχο.

— Πήγαμε να ξαπλώσει λίγο, καπετάνιε, τον παρακάλεσε. Πρέπει να ξεκουραστή το κορμι σου.

— Κι' εσύ είσαι καλύτερα; χαμογέλασε νευρικά ο άλλος. Γιατί δεν πας να ξαπλώσει εσύ;

— Κι' εγώ αυτό θα κάνω, άποκρίθηκε ήσυχα ο Κασσιμάτης.

— Και ποιάς θα μείνη πάνω;

— Εγώ! έκανε ο άνθυποπλοίαρχος Καθόδισας. Πηγαίνετε και μη σας νοιάζει. Σαν χρειαστή η βοήθειά σας, θα στείλω να σας ξυπνήσουν...

Ο καπετάν Ματαράγκας άνασθήκασε τους ώμους.

— Έν τάξει, είπα, με καταφέρατε. Πάμε, Γιώργη! Ο Θεός βοηθός...

Έφυγαν οι δυο άντρες κι' ο καθενας μπήκε στην καμπίνα του. Ο άνθυποπλοίαρχος έπεσε όπως ήταν στο κρεβάτι και προσπάθησε να κοιμηθ. Δεν τα κατάφερε κι' άθόρυβα, για να μη τον πάρη είδησι ο καπετάνιος, έαναγκάστηκε έξω. Τον είδε ο Καθόδισας, κατάλαβε και χαμογέλασε.

Το φορτηγό χάραζε ένα σέλικι πάνω στην έπιφάνεια του ποταμού, που είχε τη γυαλάδα γκριζόχ κυματιστά μεταξότου. Ή νύχτα ήταν όμορφη μέσα στην παράξενη άγριότητα της. Ή έλκα άγκομαχούσε, Ταρασμένως φωνές έθβαιαν από το σπιράγιο κι' από το καρβάι του στόκολου. Κι' ανάμεσα στον ύποχθόνο εκείνο θόρυβο, άκούστηκε ο βουβός κι' άμει-

λκτος βόμβος των έχθρικών βουβαριστικών. Μέσα σ' ένα λεπτό, τα στούκας άρχισαν τη φοβερή τους έπίθεσι έναντιον του φορτηγού. Άσ-που να πεταχτή ο καπετάνιος πάνω, η κοουέρτα έγινε κιόλας ένας σωρός σανίδια, σήχες και τσασκισμένα έλλοια σκελετά. Όκνες τούφες καπνού, άρχισαν να σγουραίνουν άνάμεσα στα μάζα των συντριμμιών.

Έδώ κι' εκεί, ένα κομμάτι έλλο, υπηγάμεν όρθιο, στεκόταν σαν παλούκι. Και πάντα ο άέρας που έρχόταν από μακριά, ο ούρανος, κάποιος άόρατος πνεύμα, κραύγαζε να βιαστούν. Να πηδήσουν έξω, όσο ήταν άκόμη καιρός. Το «Μάξ Βολφ», το άθάνατο ελληνικό φορτηγό, βρισκόταν στο ξεμυχιάμα του. Ή πυρκαγιά σιγόκαινε στα μαύρα του σπλάχνα. Άρα την ώρα, στιγμή σε στιγμή, θάρτανε το μεγάλο κακό. Μιά από τις βάρκες κατέβηκε στο νερό. Μέσα πήδησαν μπουλούκι οι άντρες. Ο Νικόλας Καυμενάκης, ο Γεράσιμος Μορφέςης, ο Μανώλης Κονταξής, ο Δημήτρης Κόντης, ο Βαγγέλης Έλευθεράτος, ο Γιώργης Σκευοφύλακας, ο Άνδρέας Ήραδός, ο Άντώνης Μπατωάτσος, ο Βαγγέλης Πλατάς, ο Σωτήρης Κρητικός, ο Κωστής Κασπεντάκης, ο Κω-στής Πόρτολος, ο Άριστέιδης Γιαννιώτης, ο Προκόπης Σαυράγγελας, ο Δημήτρης Καραγιάννης κι' ο Γιώργης Ρεμαντιάς.

Οι ύπόλοιποι έμειναν πάνω στο πλοίο, προσπαθώντας να κατεβάσουν τη δεύτερη βάρκα. Ξάφνου, σε μι' αριπή ένας αεροπλάνο, που χαμή-λωσε άναπτήρα, τινάχτηκεν σχεδόν στον άέρα, τρία παλληκάρια: Ο δόκιμος πλοίαρχος Λευτέρης Χιονής, ο τρίτος μηχανικός Χρυσοφάκης κι' ο Γάλλος πλοηγός Άνρι Μπρετόν. Έπεσαν πάνω τους οι άλλοι και τους άνασθήκασαν όπως έπος. Ο Χρυσοφάκης ήταν πληγωμένος βαρεία στο στομάχι. Το αίμα κυλούσε κοχλαστά από μέσα του, άδειάζε θαρ-ρείς δολάληρος. Ο Γάλλος είχε χτυπήσει στο πόδι. Μονάχα ο Λευ-τέρης Χιονής χαμογέλουσε. Δεν πήρε στα χέρια ο Γιώργης Κασσιμάτης και τον κυτάζε στα μάτια.

— Μανούλα...

Τίποτ' άλλο. Το παλληκάρι έγειρε το κεφάλι κι' άφησε τη στερνή του πνοή. Άπλωσε τα τρεμμένα δαχτύλα του ο ύποπλοίαρχος και τ' άπόθεσε άνάλαφρα στα βλέφαρά του.

— Πήγαμε στο καλό, άδελφέ μου! ψιθύρισε. Αὐτή ήταν η μοίρα σου...

Κι' ώπου να καλοσυνέλθουν απ' τη λύπη τους, είδαν το Χρυσο-φάκη ν' άνοιγι διάπλατα τα μάτια και το στόμα, σαν να γύρευε να τον σώσουν. Πως; Με ποιά τρόπο; Έτρεξαν να ρίξουν τη δεξιά βάρ-κα στο νερό, να προλάβουν. Τα κατάρσαν με δυσκολία. Έκοψαν τα σχοινιά που τη συγκρατούσαν και το μικρό σκαφίδι κόλλησε βαρύ στη θάλασσα. Πήγαν να πάρουν τότε τον Χρυσοφάκη, να τον μεταφέρουν στη βάρκα. Ο μηχανικός ήταν νεκρός. Το αίμα είχε παγώσει στην πληγή του, σε μι' μαύρη, άπαισία κρούστα. Άναγκάστηκαν να τον παρατήσουν και να πιάσουν τον Άνρι Μπρετόν, που δεν μπορούσε να περπατήσει. Πάνω στην ώρα όμως, καινούργιος χαλασμός. Ένας τρο-μαχτικός κρότος άκούστηκε και το «ΜΑΞ ΒΟΛΦ» πήγε κι' ήρθε πολ-λές φορές.

Έφεγγε τώρα σαν μέρα. Λες και γιόρταζε ο Σηκουάνας με βεγ-γαλικά και ρουκέτες. Το παρατέτασμα της φωτιάς ήταν θεαμα τρο-μαχτικό και η κάμα της άφώρητη. Ο καπετάν Γιάννης έδωσε προστα-γή να πηδήσουν κι' οι άλλοι στη βάρκα. Πά πυρίνα μπουκέτα των βομβαρδιστικών τους κατέκλυζαν απ' όλα τα σημεία άσφυκτικά. Έξ-φνου χτυπήθηκε κι' ο Δημήτρης Χαλκίοπουλος στο πρόσωπο κι' έβγα-φνου χτυπήθηκε κι' ο κάτοικος έντρομο παρατόχων τον τόπο πλησίαζαν στην περιοχή κι' οι κάτοικοι έντρομο παρατόχων τον τόπο τους κι' έφευγαν κυνηγημένοι από τα βομβαρδιστικά. Παλιόμοιοι απ' όλα τα σημεία. Οι Έλληνες ναυαγοί άποχαίρεισαν το «ΜΑΞ ΒΟΛΦ» κι' ακολουθήσαν έξωπισα τα μπουλούκια της προσφυγιάς. Έ-πειτα από πολλές ώρες, έφτασαν στην πόλι Κορνέλ. Ο καπετάν Γιάν-νης δε μπορούσε πια να περπατήσει. Είχε ένα τραύμα στο πόδι, που τον πονούσε τρομερά. Το ίδιο κι' ο Δημήτρης Χαλκίοπουλος. Έδυ-τώς, τους πήρε μαζί του ένα μικρό αυτοκίνητακι και τους μετέφερε στην Άλανσόν, όπου και τους άφησε.

— Ποιά είναι ο Χιονής κι' ο Χρυσοφάκης;

Τους έβειξαν με τα μάτια το φλεγόμενο σκάφος κι' εκείνοι κατά-λασαν. Χαμήλωσαν το κεφάλι και δεν έδωσαν τιμωδιά. Ο πόνος για το χαμό των συναδέλφων τους τους έπληνε. Τι να πουν; Μήπως κι' οι ίδιοι ήταν βέβαιε για τον έαυτο τους; Πατούσαν σε στεριά, μα κι' εδώ ο κίνδυνος ήταν θανάσιμος. Τα γερμανικά στρατεύματα πλησίαζαν στην περιοχή κι' οι κάτοικοι έντρομο παρατόχων τον τόπο τους κι' έφευγαν κυνηγημένοι από τα βομβαρδιστικά. Παλιόμοιοι απ' όλα τα σημεία. Οι Έλληνες ναυαγοί άποχαίρεισαν το «ΜΑΞ ΒΟΛΦ» κι' ακολουθήσαν έξωπισα τα μπουλούκια της προσφυγιάς. Έ-πειτα από πολλές ώρες, έφτασαν στην πόλι Κορνέλ. Ο καπετάν Γιάν-νης δε μπορούσε πια να περπατήσει. Είχε ένα τραύμα στο πόδι, που τον πονούσε τρομερά. Το ίδιο κι' ο Δημήτρης Χαλκίοπουλος. Έδυ-τώς, τους πήρε μαζί του ένα μικρό αυτοκίνητακι και τους μετέφερε στην Άλανσόν, όπου και τους άφησε.

Την έπομένη έφτασαν εκεί ο άνθυποπλοίαρχος Καθόδισας κι' ο πρώ-τος μηχανικός Γιώργης Χρυσοφάκης, καβάλα σε... ποδήλατο.

— Το βρήκαμε στο δρόμο, δικαιολογήθηκαν τα παλληκάρια στον πλοίαρχο που τους κυτούσε περίεργα. Δεν είχε νοικοκύρη και το πη-ραμε...

Ο «Έλληνας θαλασσολόκος χαμογέλασε.

— Για ναμει έλικρινής, εγώ θα... τσικέλα! άποκρίθηκε. Έτσι που καταντήσαμε, χάσαμε πια τον άνθρωπισμό μας. Τι κάνουν οι άλλοι;

Τους είχαν άφησει στην Κορνέλ, σ' ένα φοβερό βομβαρδισμό.

— Εγώ με το Χαλκίοπουλο θα φύγουμε για το Μπαρντό, τους έ-ξηγήσε ο καπετάν Ματαράγκας. Βρήκαμε δυο θέσεις στο τραίνο και σκέφτομαι να μην τις χάσουμε. Είμαστε τραυματισμένοι και πρέπει να κυταχτούμε. Έσείς δε περιμένετε εδώ τους άλλους. Θά σας δώσω δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα, για να κοινοσπεράσετε. Με τη βοήθεια του Θεού, έλπίζω να ξανατάμωσουμε γρήγορα...

Άγκαλιάστηκαν, φίληθηκαν και χώρισαν. Μα οι έλπίδες του Γρη-γορά ήταν μονάχα σχήμα λόγου. Ήξεραν πως θα περνούσαν πολ-λές μέρες, ίσως και βδομάδες και μήνες, για να σμίξουν πάλι όλοι μαζί. Κι' έτσι ήταν πραγματικά. Μα εδώ δεν πρόκειται να περιγρά-φουμε τις δραματικές περιπέτειες των ναυαγών του «ΜΑΞ ΒΟΛΦ». Τις άπιστευτες περιπέτειες που δοκίμασαν γυρίζοντας από πόλι σε πόλι, κυνηγημένοι από τ' αεροπλάνα, άρρωστοι, πεινασμένοι, δίχως στέγη και χωρίς χρήματα. Όλα αυτά είναι άλλη ιστορία. Έδώ μι-λήσαμε μονάχα για τη θάλασσα.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Βρισκόταν στον άέρα και το κορμι του διέγραφε μι' μικρή καμπύλη...

Η Ίταλίδα στάρ γνωρίζει τη μεγαλύτερη δόξα της καριέρας της

Α Π' εδώ και δυο μήνες, που η Τζίνα Λολομπριντζίντα άπευρε προσηγνία από τον παιδί που πρόκειται να φέρει στον κόσμο, η επικίνδυνη αντίπαλος της Σοφία Λόρεν γνωρίζει δόξες και υπεργράφει συμβόλαια, που ούτε στον όπνο της δεν είχε ονειρευτεί προηγουμένως!

Είναι απερίγραπτος ο ένθουσιασμός με τον οποίο οι Αμερικανοί υποδέχθηκαν τη Σοφία πριν μερικές βδομάδες στο Χόλλυγουντ. Και ακόμη πιο άπιστευτα τα ποσά που της προσφέρουν για να δεχτεί να υπογράψει ένα πολυτελές συμβόλαιο. Μία βδομάδα πριν να φύγει από το Χόλλυγουντ για να ξαναγυρίσει στη Ρώμη, κάλεσε τη μητέρα της στο τηλέφωνο, οπότε υπεργράφη συνδυάζει 6 λεπτών και της είπε γεμάτη ένθουσιασμό:

«Είναι άπιστευτο αυτό που συνέβη μ' εμένα εδώ στο Χόλλυγουντ. Όλα τα μεγάλα και γνωστά στούντιο επί δυο βδομάδες συναγωνίζονταν ποιο θα μου προσφέρει το καλύτερο συμβόλαιο και τα περισσότερα δολάρια. Φυσικά, ακολουθώντας τις οδηγίες, που μου έδινες κάθε μέρα από το τηλέφωνο, υπεργράφη μ' ένα μόνο από τα στούντιο αυτά. Μέσα σε διάστημα δυο ετών είμαι υποχρεωμένη να έρθω 6 φορές στο Χόλλυγουντ για το γύρισμα 6 ταινιών της απολύτου έκδοσης μου, για τις οποίες θα εισπράξω συνολικά 3 εκατομμύρια δολάρια, από τα 3 ποια αν αφαιρέσουμε τους βαρυστάτους φόρους και διάφορα άλλα έξοδα, θα μου μείνουν περισσότερα από ένα εκατομμύριο. Υστερα από το θρίαμβο αυτό είσαι ικανοποιημένη από την κόρη σου, μητέρα μου;»

Αυστηρώς, δε μάθαμε τι ακριβώς απάντησε στη Σοφία η «Μαμα» Ρομλίντα Σικολόνε Βιλλάντι, η μητέρα της, μία πανέξυπνη Ναπολιτάνα 43 ετών, γιατί, όπως λένε οι φίλες από τη Ρώμη, μόλις άκουσε το αστρονομικό αυτό ποσό λιποθύμησε! Δε μπορούμε να ξέρουμε αν η ξαφνική παγκόσμια ζήτηση που έχει σήμερα το αστρο της Σοφίας Λόρεν οφείλεται στην προσωρινή απομάκρυνση από την οθόνη της Τζίνας. Το βέβαιο, όμως, είναι ότι τόσο οι Ίταλοι και Γάλλοι παραγωγοί ταινιών, όσο και οι Αμερικανοί, κάνουν το πλάν και προσφέρουν αστρονομικά ποσά για να εξασφαλίσουν τη Σοφία έστω και για ένα φιλμ. Όσο εργαζόταν μόνο για τα Ιταλικά στούντιο, η άμοιδη της δεν ήταν μεγαλύτερη από 15.000 δολάρια για κάθε φιλμ. Από τότε, όμως, που ο Αμερικανός παραγωγός και σκηνοθέ-

της Σοφία και η Μαρία έχουν στη μέση τη «Μάμα Σικολόνε», την τετραπέρατη μητέρα τους.

της Στάνλεϋ Κράμερ της πρόσφερε 200.000 δολάρια για να πρωταγωνιστήσει στο ιστορικό-πολεμικό φιλμ «Υπερφάνεια και πάθος», μία ταινία που μοιάζει κάπως με το «Για ποιών χτυπάει η καρδιά», η τύχη της έκανε ένα τεράστιο άλμα προς τα επάνω και συνέχισε την καταπληκτική άνοδό της. Το φιλμ γυρίστηκε πέρυσι στην Ίσπανία με πρωταγωνιστές τον Κάρο Γκράντ και τον Θράνκ Σινάτρα και είχε παγκόσμιο επιτυχία.

Αμέσως έπειτα, πριν η Σοφία προφτάσει να αναπαυτεί λίγο, την προσέλαβε ένας άλλος Αμερικανός παραγωγός και σκηνοθέτης, ο Γιάν Νεγκουλέσκο, ο οποίος της έδωσε 230.000 δολάρια για να πρωταγωνιστήσει με τον Άλαν Λάντ στο φιλμ «Το παιδί και το δελφίνι». Το φιλμ γυρίστηκε κατά το μεγαλύτερο μέρος του στην Ελλάδα και ήρθε να προσθέσει καινούργιες καλλιτεχνικές δάφνες στην Ίταλίδα στάρ. Άλλα πριν τελειώσει το γύρισμα και της ταινίας αυτής, ένας τρίτος Αμερικανός σκηνοθέτης και παραγωγός, ο Χένρυ Χατγουόρντ, πρόφτασε να υπογράψει μαζί της συμβόλαιο για ένα φιλμ με άμοιδη 250.000 δολάρια. Πρόκειται για το περιπετειώδες-αισθηματικό φιλμ «Η λεγόμενη των χαμένων», με τον Τζών Γουαϊν και τον Ροσάνο Μπράτσι, που όλα τα εξωτερικά του γυρίσματα στην Τριπολιτάνια και τώρα τελειώνει στα Αμερικανικά στούντιο. Για το σκοπό αυτό ταξιδεύει και η ίδια η Σοφία στο Χόλλυγουντ. Άλλα μόλις έφτασε εκεί, την πολιορκούσαν άμέσως 80 και πλέον παραγωγοί ταινιών και άρχισαν να της προσφέρουν συμβόλαια με άμοιδη που δε φαντάστηκε ποτέ ούτε η Γκρέτα Γκάρμπο, ούτε η Ίνγκριντ Μπέργκμαν! Κι' έτσι, με τις

Σοφία Λόρεν

ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

πολύτιμες συμβουλές της μητέρας της, η Σοφία υπεγράψε ήδη ένα συμβόλαιο για 6 φιλμ εντός 2 ετών με συνολική άμοιδη 3.000.000 δολάρια.

Στις 20 του προεχούς Σεπτεμβρίου η Σοφία Λόρεν θα συμπληρώσει τα 23 χρόνια της. Γεννήθηκε σ' ένα χωριό της περιφέρειας Νεαπόλεως από φτωχούς και πολύτεχνους γονείς. Δυο αδελφάκια πέθαναν μικρά και δυο κατά τη διάρκεια της κατοκλήτης, που μέχρι τώρα δε δείχνει καμιά διάθεση να ακολουθήσει τον κινηματογράφο τα ίχνη της αδελφής της.

Προτιμάει να μένει κοντά στη μητέρα της και στον πατρίδα της, που και οι δυο σήμερα κολυμπούν στα πλούτη εξ αιτίας της τυχερής Σοφίας.

Πριν 15 χρόνια ολόκληρη η οικογένεια Σικολόνε πενούσε κυριολεκτικά κατά την περίοδο της κατοχής της Ίταλίας από τους Γερμανούς.

Οι περισσότεροι Ναπολιτάνοι θυμούνται ζωηρά ένα ψαλίδινο, καχεκτικό και με κουρελιασμένα ρούχα κορίτσει 11 ετών που τριγύριζε στους δρόμους της Νεαπόλεως και, μετά την άφιξη των αμερικανικών και αγγλικών στρατευμάτων, στις διάφορες στρατιωτικές καντίνες για να οικονομήσει λίγο ψωμί και καμιά κονοέρδα...

Ήταν τόσο γνωστή για την αδυναμία και τη φτώχεια της, ώστε όλοι την ήξεραν με το παρατσούκλι η «όδοντογλυφίδα». Το πώς η «όδοντογλυφίδα» αυτή κατόρθωσε άμέσως μετά την απελευθέρωση της Ίταλίας να γίνει ηθοποιός του κινηματογράφου στην πατρίδα της είναι γνωστό κι' έχει γραφτεί πολλές φορές. Κανείς, όμως, δεν είχε φανταστεί ότι θα είχε τη σημερινή εξέλιξη και θα γινόταν στάρ του διεθνούς κινηματογράφου, με άμοιδες που ελάχιστα γυναίκες-καλλιτέχνιδες έχουν εισπράξει μέχρι τώρα!

Σύμφωνα με το τελευταίο συμβόλαιο που υπέγραψε, η Σοφία βρίσκεται πάλι στο Χόλλυγουντ τώρα με συντροφιά την αδελφή της Μαρία, αυτή τη φορά.

Εκεί, στα στούντιο Παραμάουντ, άρχισε ήδη το γύρισμα των πρώτων σκηνών της ταινίας «Πόθος και λευκή», από το όμώνυμο έργο του Εγγένιου Ο' Νήλ. Η Σοφία Λόρεν έχει για συμπρωταγωνιστή στο φιλμ αυτό τον καινούργιο και συμπαικτικότατο ζέν-πρεμιέ Άντονι Πέρκινς.

Ο θρίαμβος έτσι της χθεσινής φτώχειας και ξυπόλητης παιδούλας συνεχίζεται ανάμεσα στους κατάπληκτους από τη φινέτσα της και ένθουσιώδεις από το ταλέντο της Αμερικανούς.

Και δε νομίζετε ότι η ιστορία της καλλιτεχνικής εξέλιξης της Σοφίας μοιάζει πολύ με το γνωστό παραμύθι της «Σταχτοπούτας»;

A. ΜΙΘΩΝΙΕ

Η Σοφία Λόρεν και ο Κάρο Γκράντ σε μία σκηνή της ταινίας «Υπερφάνεια και πάθος».

Η Τζίνα Λολομπριντζίντα περνά τις ώρες της πλεονέκτης μαρμαριάζοντας.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

★ Η Ίταλίδα στάρ Έλσα Μαρτινέλλι παντρεύτηκε την περασμένη βδομάδα τον κόμη Φράνκο Μανταίνι Σκότι στη μικρή δημοκρατία του Αγίου Μαρίνου. Η Μαρτινέλλι που γεννήθηκε πριν από 22 χρόνια σε μία από τις πιο φτωχές συνοικίες της Ρώμης και εργάστηκε στην αρχή ως μοντέλο, γνώρισε τον άντρα της πρό δυο χρόνια με φρενιλά της Βενετίας και από τότε είχαν εμφανιστική κατ' επανάληψη μαζί. Το ζευγος περνά τώρα το μήνα του μέλιτος στην Ίταλία, η δε Έλσα διώχνει στους δημοσιογράφους πώς δε θα έγκαταλείψει προς το παρόν τον κινηματογράφο. Το γιατί το έζηγισε ο ίδιος ο κόμης, ο οποίος διεκδικεί στη Ρώμη μία μεγάλη καριότιση.

★ Το Χόλλυγουντ ετοιμάζει μία διασκευή του έργου του Τσέχαφ «Οι τρεις αδελφές», μεταφέροντας τις τρεις ηρωίδες στη σύγχρονη εποχή. Λένεται ότι οι τρεις βασικοί ρόλοι θ' ανατεθούν στην Άντρεϋ Χέμπερσον, την Ίνγκριντ Μπέργκμαν και τη Σοφία Λόρεν.

★ Στη Γαλλία υπάκουσαν 5146 κινηματογραφικές αίθουσες με 2.750.000 καθίσματα. Στους κινηματογράφους αυτούς μπήκαν κατά το 1956 410 εκατομμύρια θεαταί, οι οποίοι πλήρωσαν για εισιτήρια 50 δισεκατομμύρια γαλλικά φράγκα.

★ Η στατιστική αυτή αποδεικνύει πώς ο άριστης των θεατών αυξήθηκε κάπως. Ο Γάλλος όμως παραμένει ο θεατής που πηγαίνει πιο σπάνια στον κινηματογράφο. Κατά μέσον όρον ένας Γάλλος πηγαίνει μόνο 9 φορές το χρόνο στο σινεμά, ο Αμερικανός και ο Γερμανός πηγαίνουν 15, ο Ιταλός 16 και ο Άγγλος 23.

★ Κατά το 1956 γυρίστηκαν στη Γαλλία 129 φιλμ έναντι 110 του 1955. Η Γαλλία καταλαμβάνει έτσι την τετάρτη θέση στην παγκόσμια κινηματογραφική παραγωγή. Πρώτη έρχεται η Ιαπωνία με 400 φιλμ, και ακολουθούν οι Ίνδιες με 300 και οι Ην. Πολιτείες με 277.

★ Ο καλύτερος πελάτης του γαλλικού κινηματογράφου είναι η Δ. Γερμανία, η οποία άφισε κατά το 1956 ταινίες αξίας 598 εκατομμυρίων φράγκων. Ακολουθούν το Βέλγιο (544 εκατομμύρια), η Ελβετία (229), η Ίταλία (155) και οι Ην. Πολιτείες (141 εκατομμύρια φράγκα).

★ Από τις 12 Απριλίου, ημέρα κατά την οποία έπεσε και χτύπησε στη σπονδυλική της στήλη, οι πόνοι δεν άφρασαν τη Μαρτίνα Κανό, η οποία υπέγραψε με την εταιρεία της Κριστιάν Ζάκ μάδα ο σύζυγός της την παρακολούθηση διαιτητή την ολιγοτερο ευχαριστούν αλλά μία πρακτική λύση: έριστη στο γύφο ολόκληρη την πλάτη της Μαρτίνα Κανό. Έτσι η στάρ πέτη της Μαρτίνα Κανό χωρίς πόρους. Πειριμένοντας τη θεραπεία της γυναίκας του, ο Κριστιάν Ζάκ γύρισε όλες τις σκηνές του φιλμ «Νατάλι», στις οποίες δεν εμφανίζεται η Μαρτίνα και τώρα όλοι περιμένουν με αγωνία την επάνοδο της στάρ στα στούντιο για να ξαναγυρίσει το γύρισμα.

★ Στην Αμερική εμφανίστηκε

Η σελίδα του εξωφύλλου μας
ΡΟΥΘ ΛΕΟΥΡΙΚ

Ένας νέος επικίνδυνος αντίπαλος του Πρίσλεϋ. Το όνομά του είναι Τόμυ Στήλ και είχε 20 χρόνια. Πέρυσι ο Στήλ εργαζόταν ως καμαρότος πάνω σ' ένα πλοίο και κέρδιζε 20 δολάρια τη βδομάδα, ενώ τώρα το πρώτο φιλμ που θα γυρίσει θα του εξασφαλίσει 200.000 δολάρια.

★ Η πρώτη ταινία που θα γυρίσει η Τζίνα Λολομπριντζίντα ούστερα από το εύτυχες γεγονός που περιμένει, θα είναι μία βιογραφία της Παυλίνης Βοναπόρτη, που θα έχει για τίτλο «Αυτοκρατορική Αφροδίτη».

★ Ο τρίτος σύζυγος της Έλίζαμπετ Τάιηλορ, ο παραγωγός Μάικλ Τόντ, έλεγε στους φίλους του:

— Είναι πολύ άσχημο να έχω κανείς το ίδιο όνομα με τον πρώην σύζυγό της γυναίκας μου. Κάθε φορά που η Λίζ προσφέρει στον όπνο της το όνομα «Μάικλ» έχω την εντύπωση πως δεν σκεπτεται έμένα, αλλά τον προκατόχό μου.

Υπενθυμίζουμε πώς ο πρώην σύζυγος της Έλίζαμπετ ήταν ο Άγγλος ηθοποιός Μάικλ Γουάιλντινγκ.

★ Η Νάντια Γκράι έφτασε στο Λονδίνο για να πρωταγωνιστήσει στο νέο φιλμ του Γιάν Νεγκουλέσκο, που θα γυριστεί στην αγγλική πρωτεύουσα. Πρόκειται για μία κινηματογραφική έρμηνεια του έργου της Φρανσέσκας Σαγκάν «Ένα κάπνισμα χαμόγελο». Στο φιλμ πρωταγωνιστεί επίσης και η νέα στάρ Τζην Σίμπεργκ.

★ Στη Νέα Υόρκη προέβαλλε από ημερών με σημαντική επιτυχία το ελληνικό φιλμ «Στέλλα», στο οποίο πρωταγωνιστούν η Μελίνα Μερκούρη, ο Γιώργος Φούντας και ο Άλκης Αλεξανδράκης.

★ Το Χόλλυγουντ ετοιμάζει μία διασκευή του έργου του Τσέχαφ «Οι τρεις αδελφές», μεταφέροντας τις τρεις ηρωίδες στη σύγχρονη εποχή. Λένεται ότι οι τρεις βασικοί ρόλοι θ' ανατεθούν στην Άντρεϋ Χέμπερσον, την Ίνγκριντ Μπέργκμαν και τη Σοφία Λόρεν.

★ Στη Γαλλία υπάκουσαν 5146 κινηματογραφικές αίθουσες με 2.750.000 καθίσματα. Στους κινηματογράφους αυτούς μπήκαν κατά το 1956 410 εκατομμύρια θεαταί, οι οποίοι πλήρωσαν για εισιτήρια 50 δισεκατομμύρια γαλλικά φράγκα.

★ Η στατιστική αυτή αποδεικνύει πώς ο άριστης των θεατών αυξήθηκε κάπως. Ο Γάλλος όμως παραμένει ο θεατής που πηγαίνει πιο σπάνια στον κινηματογράφο. Κατά μέσον όρον ένας Γάλλος πηγαίνει μόνο 9 φορές το χρόνο στο σινεμά, ο Αμερικανός και ο Γερμανός πηγαίνουν 15, ο Ιταλός 16 και ο Άγγλος 23.

★ Κατά το 1956 γυρίστηκαν στη Γαλλία 129 φιλμ έναντι 110 του 1955. Η Γαλλία καταλαμβάνει έτσι την τετάρτη θέση στην παγκόσμια κινηματογραφική παραγωγή. Πρώτη έρχεται η Ιαπωνία με 400 φιλμ, και ακολουθούν οι Ίνδιες με 300 και οι Ην. Πολιτείες με 277.

★ Ο καλύτερος πελάτης του γαλλικού κινηματογράφου είναι η Δ. Γερμανία, η οποία άφισε κατά το 1956 ταινίες αξίας 598 εκατομμυρίων φράγκων. Ακολουθούν το Βέλγιο (544 εκατομμύρια), η Ελβετία (229), η Ίταλία (155) και οι Ην. Πολιτείες (141 εκατομμύρια φράγκα).

★ Από τις 12 Απριλίου, ημέρα κατά την οποία έπεσε και χτύπησε στη σπονδυλική της στήλη, οι πόνοι δεν άφρασαν τη Μαρτίνα Κανό, η οποία υπέγραψε με την εταιρεία της Κριστιάν Ζάκ μάδα ο σύζυγός της την παρακολούθηση διαιτητή την ολιγοτερο ευχαριστούν αλλά μία πρακτική λύση: έριστη στο γύφο ολόκληρη την πλάτη της Μαρτίνα Κανό. Έτσι η στάρ πέτη της Μαρτίνα Κανό χωρίς πόρους. Πειριμένοντας τη θεραπεία της γυναίκας του, ο Κριστιάν Ζάκ γύρισε όλες τις σκηνές του φιλμ «Νατάλι», στις οποίες δεν εμφανίζεται η Μαρτίνα και τώρα όλοι περιμένουν με αγωνία την επάνοδο της στάρ στα στούντιο για να ξαναγυρίσει το γύρισμα.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο αλήτης των δρόμων και των δασών

(Ένα καλοκαιρινό πάρτυ στη βερνάντα κάποιου ρετιρέ. Νεολαία, πικ-άπ με Πρίσλεϋ, ατίμωφα μοντερισμού, που εκφράζεται με κλωστές, κουτουλιές — και μερικά ξεμοναχίσματα των πιο «αισθηματικών», στις πιο σκοτεινές γωνιές...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (μυλόν ούριμος στα χρόνια, στη σκεπή, στη διάθεση): Κάτσε, ντέ, να τα πούμε λίγο...

ΕΚΕΙΝΗ (παλιοκόριτσο και στα χρόνια, και στη σκεπή, και στη διάθεση... Με έλαφρη δυσφορία, ενώ κυττάζει νοσταλγικά αυτούς που κλωτσούν σε ρυθμό ροκ-έντ-ρόλ): Τι να πούμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί, δηλαδή... Βρίσκεις ότι δεν είναι δυνατό να έχουμε να πούμε τίποτα κι' εμείς;

ΕΚΕΙΝΗ: Σέρω γώ; ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάθε, λοιπόν, ότι έχουμε να πούμε... Και από αυτά που έχουμε να πούμε, δε μπορεί παρά να ωφεληθής θετικά...

ΕΚΕΙΝΗ: Περιμένω να τ' ακούσω... (Στην πραγματικότητα άκουει τους θραυκούς αλαγμούς του Μπίλ Χάλλου από το πικ-άπ...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Προχτές σε είδα χωρίς να με δες εσύ... ΕΚΕΙΝΗ: Πιά; Άλφρεντ; Και που με είδατε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σε είδα να βγαίνεις από ένα απόμειρο δασάκι κάποιου προσώπου κοντά στην Αθήνα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι; ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δε σε είδα μόνον σου, φυσικά... Κάποιος νεαρός σε συνόδευε...

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει μία γκριμάτσα που δείχνει να κλαίει):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μένει η ντροπή... ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε αυτή δε μένει... Τι σκεπάζει η ντροπή με... Κι' αυτός ο φυσικός; Ντροπέμαστε όταν τρώμε, όταν μα-

μα... ΕΚΕΙΝΗ: Θέλει και δε θέλει. ΕΚΕΙΝΟΣ: Λαμπρά! Από την πλευρά, λοιπόν, των δικών σου, περιορισμός δεν υπάρχει καν...

ΕΚΕΙΝΗ: Μένει να σε περιορίσει λιγάκι η διάθεσή σου... ΕΚΕΙΝΟΣ: Η διάθεσή μου;... Μα, δεν πιστεύω να με θέλετε κανένα τέρας, που να μην έχω ανάγκη κι' εγώ από έναν «μπουφόν»...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι; ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δε σε είδα μόνον σου, φυσικά... Κάποιος νεαρός σε συνόδευε...

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει μία γκριμάτσα που δείχνει να κλαίει):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μένει η ντροπή... ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε αυτή δε μένει... Τι σκεπάζει η ντροπή με... Κι' αυτός ο φυσικός; Ντροπέμαστε όταν τρώμε, όταν μα-

μα... ΕΚΕΙΝΗ: Θέλει και δε θέλει. ΕΚΕΙΝΟΣ: Λαμπρά! Από την πλευρά, λοιπόν, των δικών σου, περιορισμός δεν υπάρχει καν...

ΕΚΕΙΝΗ: Μένει να σε περιορίσει λιγάκι η διάθεσή σου... ΕΚΕΙΝΟΣ: Η διάθεσή μου;... Μα, δεν πιστεύω να με θέλετε κανένα τέρας, που να μην έχω ανάγκη κι' εγώ από έναν «μπουφόν»...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι; ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δε σε είδα μόνον σου, φυσικά... Κάποιος νεαρός σε συνόδευε...

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει μία γκριμάτσα που δείχνει να κλαίει):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μένει η ντροπή... ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε αυτή δε μένει... Τι σκεπάζει η ντροπή με... Κι' αυτός ο φυσικός; Ντροπέμαστε όταν τρώμε, όταν μα-

μα... ΕΚΕΙΝΗ: Θέλει και δε θέλει. ΕΚΕΙΝΟΣ: Λαμπρά! Από την πλευρά, λοιπόν, των δικών σου, περιορισμός δεν υπάρχει καν...

ΕΚΕΙΝΗ: Μένει να σε περιορίσει λιγάκι η διάθεσή σου... ΕΚΕΙΝΟΣ: Η διάθεσή μου;... Μα, δεν πιστεύω να με θέλετε κανένα τέρας, που να μην έχω ανάγκη κι' εγώ από έναν «μπουφόν»...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι; ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δε σε είδα μόνον σου, φυσικά... Κάποιος νεαρός σε συνόδευε...

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει μία γκριμάτσα που δείχνει να κλαίει):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μένει η ντροπή... ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε αυτή δε μένει... Τι σκεπάζει η ντροπή με... Κι' αυτός ο φυσικός; Ντροπέμαστε όταν τρώμε, όταν μα-

μα... ΕΚΕΙΝΗ: Θέλει και δε θέλει. ΕΚΕΙΝΟΣ: Λαμπρά! Από την πλευρά, λοιπόν, των δικών σου, περιορισμός δεν υπάρχει καν...

ΕΚΕΙΝΗ: Μένει να σε περιορίσει λιγάκι η διάθεσή σου... ΕΚΕΙΝΟΣ: Η διάθεσή μου;... Μα, δεν πιστεύω να με θέλετε κανένα τέρας, που να μην έχω ανάγκη κι' εγώ από έναν «μπουφόν»...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι; ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δε σε είδα μόνον σου, φυσικά... Κάποιος νεαρός σε συνόδευε...

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει μία γκριμάτσα που δείχνει να κλαίει):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μένει η ντροπή... ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε αυτή δε μένει... Τι σκεπάζει η ντροπή με... Κι' αυτός ο φυσικός; Ντροπέμαστε όταν τρώμε, όταν μα-

μα... ΕΚΕΙΝΗ: Θέλει και δε θέλει. ΕΚΕΙΝΟΣ: Λαμπρά! Από την πλευρά, λοιπόν, των δικών σου, περιορισμός δεν υπάρχει καν...

ΕΚΕΙΝΗ: Μένει να σε περιορίσει λιγάκι η διάθεσή σου... ΕΚΕΙΝΟΣ: Η διάθεσή μου;... Μα, δεν πιστεύω να με θέλετε κανένα τέρας, που να μην έχω ανάγκη κι' εγώ από έναν «μπουφόν»...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι; ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δε σε είδα μόνον σου, φυσικά... Κάποιος νεαρός σε συνόδευε...

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει μία γκριμάτσα που δείχνει να κλαίει):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μένει η ντροπή... ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε αυτή δε μένει... Τι σκεπάζει η ντροπή με... Κι' αυτός ο φυσικός; Ντροπέμαστε όταν τρώμε, όταν μα-

μα... ΕΚΕΙΝΗ: Θέλει και δε θέλει. ΕΚΕΙΝΟΣ: Λαμπρά! Από την πλευρά, λοιπόν, των δικών σου, περιορισμός δεν υπάρχει καν...

ΕΚΕΙΝΗ: Μένει να σε περιορίσει λιγάκι η διάθεσή σου... ΕΚΕΙΝΟΣ: Η διάθεσή μου;... Μα, δεν πιστεύω να με θέλετε κανένα τέρας, που να μην έχω ανάγκη κι' εγώ από έναν «μπουφόν»...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι; ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δε σε είδα μόνον σου, φυσικά... Κάποιος νεαρός σε συνόδευε...

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει μία γκριμάτσα που δείχνει να κλαίει):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μένει η ντροπή... ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε αυτή δε μένει... Τι σκεπάζει η ντροπή με... Κι' αυτός ο φυσικός; Ντροπέμαστε όταν τρώμε, όταν μα-

μα... ΕΚΕΙΝΗ: Θέλει και δε θέλει. ΕΚΕΙΝΟΣ: Λαμπρά! Από την πλευρά, λοιπόν, των δικών σου, περιορισμός δεν υπάρχει καν...

ΕΚΕΙΝΗ: Μένει να σε περιορίσει λιγάκι η διάθεσή σου... ΕΚΕΙΝΟΣ: Η διάθεσή μου;... Μα, δεν πιστεύω να με θέλετε κανένα τέρας, που να μην έχω ανάγκη κι' εγώ από έναν «μπουφόν»...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι; ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δε σε είδα μόνον σου, φυσικά... Κάποιος νεαρός σε συνόδευε...

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει μία γκριμάτσα που δείχνει να κλαίει):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μένει η ντροπή... ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε αυτή δε μένει... Τι σκεπάζει η ντροπή με... Κι' αυτός ο φυσικός; Ντροπέμαστε όταν τρώμε, όταν μα-

μα... ΕΚΕΙΝΗ: Θέλει και δε θέλει. ΕΚΕΙΝΟΣ: Λαμπρά! Από την πλευρά, λοιπόν, των δικών σου, περιορισμός δεν υπάρχει καν...

ΕΚΕΙΝΗ: Μένει να σε περιορίσει λιγάκι η διάθεσή σου... ΕΚΕΙΝΟΣ: Η διάθεσή μου;... Μα, δεν πιστεύω να με θέλετε κανένα τέρας, που να μην έχω ανάγκη κι' εγώ από έναν «μπουφόν»...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι; ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δε σε είδα μόνον σου, φυσικά... Κάποιος νεαρός σε συνόδευε...

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει μία γκριμάτσα που δείχνει να κλαίει):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μένει η ντροπή... ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε αυτή δε μένει... Τι σκεπάζει η ντροπή με... Κι' αυτός ο φυσικός; Ντροπέμαστε όταν τρώμε, όταν μα-

μα... ΕΚΕΙΝΗ: Θέλει και δε θέλει. ΕΚΕΙΝΟΣ: Λαμπρά! Από την πλευρά, λοιπόν, των δικών σου, περιορισμός δεν υπάρχει καν...

ΕΚΕΙΝΗ: Μένει να σε περιορίσει λιγάκι η διάθεσή σου... ΕΚΕΙΝΟΣ: Η διάθεσή μου;... Μα, δεν πιστεύω να με θέλετε κανένα τέρας, που να μην έχω ανάγκη κι' εγώ από έναν «μπουφόν»...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι; ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δε σε είδα μόνον σου, φυσικά... Κάποιος νεαρός σε συνόδευε...

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει μία γκριμάτσα που δείχνει να κλαίει):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μένει η ντροπή... ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε αυτή δε μένει... Τι σκεπάζει η ντροπή με... Κι' αυτός ο φυσικός; Ντροπέμαστε όταν τρώμε, όταν μα-

μα... ΕΚΕΙΝΗ: Θέλει και δε θέλει. ΕΚΕΙΝΟΣ: Λαμπρά! Από την πλευρά, λοιπόν, των δικών σου, περιορισμός δεν υπάρχει καν...

ΕΚΕΙΝΗ: Μένει να σε περιορίσει λιγάκι η διάθεσή σου... ΕΚΕΙΝΟΣ: Η διάθεσή μου;... Μα, δεν πιστεύω να με θέλετε κανένα τέρας, που να μην έχω ανάγκη κι' εγώ από έναν «μπουφόν»...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι; ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δε σε είδα μόνον σου, φυσικά... Κάποιος νεαρός σε συνόδευε...

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει μία γκριμάτσα που δείχνει να κλαίει):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μένει η ντροπή... ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε αυτή δε μένει... Τι σκεπάζει η ντροπή με... Κι' αυτός ο φυσικός; Ντροπέμαστε όταν τρώμε, όταν μα-

μα... ΕΚΕΙΝΗ: Θέλει και δε θέλει. ΕΚΕΙΝΟΣ: Λαμπρά! Από την πλευρά, λοιπόν, των δικών σου, περιορισμός δεν υπάρχει καν...

ΕΚΕΙΝΗ: Μένει να σε περιορίσει λιγάκι η διάθεσή σου... ΕΚΕΙΝΟΣ: Η διάθεσή μου;... Μα, δεν πισ

εδώ, όταν πίνουμε νερό, όταν ε-
ναπνέουμε... (προς στιγμήν αποστο-
μωμένος) «Οχι βέβαια...»
ΕΚΕΙΝΗ (θριαμβευτικά)... Είδατε;
Το λέτε και μόνος σας... Γιατί, λοι-
πόν, να ντραπώ για τον έρωτα, ά-
φου δε ντρέπομαι για το φαί, για
το νερό, για τον αέρα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά)... Γιατί, απλού-
στα, μικρή μου (μοντέρνα) δε-
σποινίς, ο έρωτας είναι κάτι απλό-
τα ιδιωτικό και προσωπικό ζήτημα...
Έξω από την κλειστή πόρτα του έ-
ρωτα ο Βίκτωρ Ουγκώ έχει τοποθε-
τήσει φύλακα έναν άγγελό με το
δάκτυλο στα χείλη... Τι άγγελος ό-
μως υπάρχει έξω από ένα δασάκι,
όπου ο έρωτας αλητεϊάζει, κυλιέται
και σκονίζεται στο χώμα;

ΕΚΕΙΝΗ: Σκεπτόσαστε σαν ένας
ρομαντικός της εποχής του Ουγκώ.
Ο κόσμος άλλαξε από τότε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Οχι στο ζήτημα της
γυναικείας ευπρέπειας, της κοριτσι-
σκιακής ντροπής... Αυτά όλα μείνα-
νε τα ίδια... Κι' αν η εποχή μας,
που λέει ότι (μοντερνίζει), προ-
πάθησε να τα αλλάξει, δεν κατάφε-
ρε να μεταβάλει παρά μόνο την ε-
ξωτερική τους εμφάνιση, όχι όμως
και την πραγματικότητα: Η γυναί-
κα πρέπει να είναι ευπρεπής. Το
κορίτσι πρέπει να μπορεί να κοκκι-
νίζει...

ΕΚΕΙΝΗ: Προτιμάτε, τις υποκρί-
σεις, που κάνουν ότι κοκκινίζουν;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Προτιμώ αυτές που κοκ-
κινίζουν πραγματικά! Το κοκκί-
νισμα της ντροπής αναδύεται από τα βά-
θη του κοριτσιάτικου οργανισμού,
σαν φυσιολογικό ξεχειλίσμα... Αμα
λείπει η ντροπή, τότε λείπει και το
κορίτσι... Και άμα λείψι το κορίτσι,
τότε κι' ο άντρας πάει περίπατο, το
σκάει, γίνεται λαός!

ΕΚΕΙΝΗ (συνωφώνει τα χείλη
της): «Υπερβολές... Είδατε να γίν-
ναι αυτός που ήτανε μαζί μου;
ΕΚΕΙΝΟΣ (με μεγαλοκήλη βεβαι-
ότητα): Κι' αν δεν τον είδατε να
τρέχει για να γονατίσει μπροστά σου,
ήμεις και να γονατίσει μπροστά σου.
ΕΚΕΙΝΗ (με ελκρινή απoria):
Να γονατίσει μπροστά μου; Τι να το
κάνω το γονατίσει μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρά): Βεβαίως τι να
το κάνεις... Έπαψε να είσαι μεγα-
λειώτης και να θυμάσαι με σεβασ-
μό... Τι σου χρειάζεται ο έρωτικός
σεβασμός; Στις σχέσεις σου με τον
άντρα κυριαρχεί η αυθάδεια και ο
προκλητικός ρεαλισμός... Όλες οι
προλήψεις οδυστήκανε σαν άχρη-
στες... Κι' όμως, ήτανε τόσο χρησι-
μες!

ΕΚΕΙΝΗ (με περιφρονητικό χαμό-
γελο): «Ήτανε χρήσιμα τα ραβασά-
κια, οι κανόνες, οι στεναγμοί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάτι πιο πολύ από χρή-
σιμα... Απαραίτητα... Γιατί όλα αυτά
δημιουργούσαν τις δυσκολίες, ώρ-
θωνε τους σωτήριους τοίκους ανά-
μεσα στους ερωτευμένους, που δεν
πέφτανε άμεσως υπό τους ήκους
των σαλπινγών, όπως τα τείχη της
Ιερικούς, αλλά χρειάζονταν
φοινικέλλο για να πέσουν! Όλα
αυτά ήτανε τα αναγκαία προσή-
ματα που κάνανε τον έρωτα θεότι-
τα δέρινη και όχι αλήτη των δρό-
μων και των δασών.

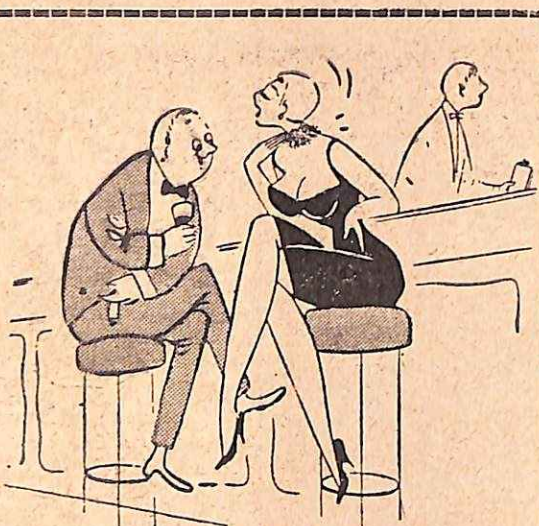
ΕΚΕΙΝΗ (με ανυπομονησία): Πολ-
λά είπαμε... Πολλά και άχρηστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αχρηστά;
ΕΚΕΙΝΗ: Ναι... Γιατί δεν πρόκει-
ται να με πείσετε, το ίδιο όπως και
δεν πρόκειται να σας πείσω... Αλ-
λωστε, έχω χάσει τρία μάμπα και
τέσσερα ροκ-έντ-ρόλ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τρομερή απώλεια! Σου
ζητώ ταπεινότητα συγγνώμης... (Ε-
κείνη φύγει προς την αλαλάζου-
σαν γοητεία του Πρίστου, Έκείνος
μένει στις απηχαιωμένες θεωρίες
και στο σκοτάδι του ρετιρέ...)
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

10
«Ο σωφәр με το κάρρο

«Όταν η αστυνομία του άφαιρεσε
το δίπλωμα του σωφәр, για τις πολ-
λές παραβάσεις που είχε κάνει, ο
Μάρτυ Ο' Χάρα - έμπορος αυτοκινή-
των στην Όμαχα της Αμερικής - έ-
λυσε με πρωτότυπο τρόπο το πρό-
βλημα των μετακινήσεών του: Αγό-
ρασε ένα κάρρο με δυο μούλαρια,
και κυκλοφορεί μ' αυτό! Το ώρα-
ίο είναι πως η ταχύτητα που αναπτύ-
σει - 6 ως 7 χιλιόμετρα - δεν είναι
μικρότερη από την ώρα - δεν είναι
κατορθώνουν ν' αναπτύξουν τα πιο
μοντέρνα αυτοκίνητα στους γεμά-
τους δρόμους της πόλεως!

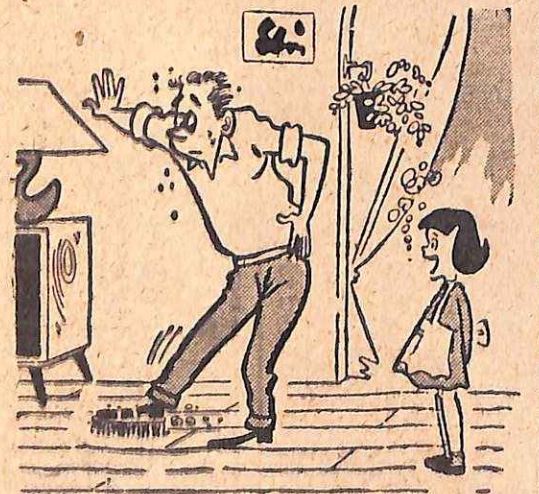

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

— Είναι θαυμάσια!... Και είναι αληθινά;
— «Οχι... Αυτά είναι τα ψεύτικα. Τα αληθινά
τα έχω στο σπίτι!...

— Αυτοῦμαι, κυρία μου, αλλά κι' εγώ είμαι
ξένος εδώ!...

— Νομίζεις, μπαμπά, πως θα μπορέσω να βρω
κι' εγώ ένα καλό κορίδιο σαν και σένα, όταν θα
έρθω ή ώρα να παντρευτώ;

Φοράτε μόνο ΔΕΡΜΑΤΙΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Για να μη κινδυνεύει η υγεία σας

Ο άνθρωπος, ανάλογα με τις διαφο-
ρες εποχές, χρησιμοποιεί και διαφορε-
τικά υλικά για τα ρούχα, που προ-
στατεύουν το σώμα του. Σε κάθε ε-
ποχή, εποχή, και μ' οποιοδήποτε και-
ρό, ένα και μοναδικό πρέπει να είναι
το υλικό, από το οποίο φτιάχνει τα πα-
πούτσια του: το δέρμα.

Θα ρωτήσετε: Γιατί αυτή η απο-
κλειστική προτίμηση στο δέρμα; Α-
πλούστατα, γιατί μονάχα τα δερμάτι-
να παπούτσια είναι ωφέλιμα κι' ακίν-
δυνα για την υγεία των ποδιών σας,
και όλου του οργανισμού σας.

Θα ξέρετε, βέβαια, ότι τα πιο συ-
χνά κρυολογήματα τα παίρνουμε από
τα κάτω άκρα μας. Την αιτία αυτής της
προτιμήσεως δεν την έχει ακόμα
βρει η επιστήμη. Αλλά το γεγονός μέ-
νει και κανείς δεν το αμφισβητεί. Ντυ-
θήτε όσο ζεστά θέλετε, σκεπάστε το
κεφάλι σας, τυλίξτε το λαιμό σας. Θα
κρυολογήσετε όταν αφήσετε εκτεθειμένα
τα πόδια σας.

Κι' ότι ισχύει για τα κρυολογήμα-
τα, ισχύει επίσης και για ένα σωρό
άλλες αρρώστιες και διαταραχές της
υγείας, που όλες τους βρίσκουν άφορη
για να μας επισκεφθούν από τα ακά-
λυπτα πόδια μας. Ρευματισμοί, γα-
στρίκες κι' έντερικές διαταραχές, άνω-
μαλίες στις περιόδους της γυναίκας
και πολλές άλλες παθήσεις εμφανίζο-
νται ή χειροτερεύουν μ' αυτήν την α-
φορη.

Όταν, όμως, μιλάμε για κρύο ή ψύ-
χρα, πρέπει να εννοούμε κυρίως την
υγρασία. Η υγρασία είναι πολύ πιο
επικίνδυνη απ' ό,τι το καθαυτό κρύο.
Εναντίον λοιπόν, ακριβώς της υγρα-
σίας, δεν υπάρχει ιδανικότερο προ-
στατευτικό μέσο για τα κάτω άκρα από
τα δερμάτινα υποδήματα.

Θα πη ίσως τώρα κανείς: Καλά, αλ-
λά μήπως και τα λαστιχένια παπού-
τσια, ιδίως τώρα το καλοκαίρι, δεν
μας παρέχουν την ίδια προστασία;
Αυτό είναι σωστό. Αλλά τα λαστι-
χένια υποδήματα, αν προστατεύουν α-
πό την υγρασία, βλάπτουν από άλλη
πλευρά. Επειδή το υλικό αυτό είναι
απόλυτα αδιάεργο, δηλαδή χωρίς πό-
ρους, εμποδίζει την «ανάπνοή» του πο-
διού. Όταν υπάρχει πολλή ζέση ή ο-
ταν περπατάμε ή κινούμαστε όρθιοι αρ-
κετό διάστημα, τα πόδια μας γίνονται
πολύ πιο θερμά κι' ιδρώνουν. Μέσα σ'
ένα δερμάτινο υπόδημα, αυτός ο ιδρώς
εξατμίζεται κανονικά. Όταν, όμως, το
παπούτσι είναι ολόκληρα αδιάεργο, ο
υδρασία, που δημιουργείται, μένει μέ-
σα στο παπούτσι και μουσκεύει το πό-
δι. Με την τριβή δε του ποδιού στα
εσωτερικά τοιχώματα του παπουτσιού,
όταν περπατάμε πολύ, ερεθίζεται η ε-
πιδερμίδα, σχίζεται σε διάφορα ση-
μεία και μπορεί να δημιουργηθούν πλη-
γές ή ακόμα και μολύνσεις επικίνδυ-
νες.

Ένας άλλος λόγος, που επιβάλλει
να χρησιμοποιούμε αποκλειστικά δερ-
ματίνα παπούτσια, είναι ο εξής: Οι
περισσότεροι άνθρωποι, έχει υπολογιστή
ότι περνούν το τέταρτο της ζωής τους
πάνω στα... πόδια τους, δηλαδή όρ-
θοι. Το δέρμα, λοιπόν, στα υποδήμα-
τα, με τη στερεότητα και ελυστικότητα,
που το διακρίνει, είναι το μόνο ό-
πλο, που μπορεί να μας υποστηρίξει
χωρίς να μας κάνει κακό.

Θα ρωτήση τώρα ίσως κανείς: Μά
είναι ανάγκη να υπάρχει κάτω από το
σώμα ένα... υπόθετο; «Αν μπορού-
σαμε να περπατάμε διαρκώς με γυμνά
πόδια, θάταν, βέβαια, περίφημη λύ-
ση. Δυστυχώς, όμως, εκτός από τους
αγρίους, έμεις οι πολιτισμένοι άνθρω-
ποι, δεν έχουμε αυτή την ωραία συνή-
θεια και μονάχα το καλοκαίρι κάπου -
κάπου την τηρούμε.

Όπως έχει επιστημονικά εξακριβώ-
θει, η όρθια στάση της σπονδυλικής
στήλης, στον ανθρώπινο οργανισμό,
εξαρτάται κυρίως από τη φυσιολογική
και κανονική στάση που παίρνουν οι
κνήμες μας. Όταν, λοιπόν, το πόδι
στηρίζεται σε μη υγιεινό παπούτσι, η
κνήμη μεταδίδει σ' όλο το κορμί μια
κακή και λανθασμένη στάση. Η σπον-
δυλική στήλη αντίδρα τότε, χάνει το
σωστό σχήμα της και πραγματοποιού-
νται παραμορφώσεις σ' όλο το σκελετό.

Η επιστήμη σήμερα συνιστά τα
δερμάτινα παπούτσια και στα πολύ μι-
κρά παιδιά για όλους τους παραπάνω
λόγους, ιδιαίτερα δε για τον τελευ-
ταίο, γιατί στην τρυφερή ηλικία ο
σκελετός του ανθρώπου παίρνει πιο εύ-
κολα τις κακές συνήθειες.

Αριστουργηματικό Ιστορικό μυθιστόρημα υπό Άλεξ. Δουμά

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΗΣ ΛΑΜΠΗΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο δούκας ντε Ρισελιό αναγγέλλει στο
βαρύνον ντε Ταβερνέ ότι ο βασιλιάς ε-
δόκμης να δώση ένα λόχο στο γιού του
και ταυτόχρονα του περιγράψει με ζω-
χρώματα το ένδοξο φρόν του Λουδοβίκου
15ου για την 'Αδριανή. Ο βαρώνος φαί-
νεται ευχαριστημένος απ' αυτό το ενδια-
φέρον και επισημαίνει την τύχη της κό-
ρης του στο δούκα, που είναι φανερό ότι
σκοπεύει να προωθήση την 'Αδριανή στη
θέση της βασιλικής ευνουχισμένης. Φεύγον-
τας παίρνει μαζί του και τη Νικόλ, που
φαίνεται ότι η συνδρομή της είναι απα-
ραίτητη για να επιτύχουν τα σχέδιά του.
Στο μεταξύ, ο Ρουσσώ παρακολουθεί τη
συνεδρίαση μιάς ελεβερεκτονικής στοάς,
αλλά δεν δέχεται να γίνη μέλος γιατί α-
ποστρέφεται τη βία και την επανάσταση.
Μετά τη λήξη της συνεδριάσεως, ο χει-
ρουργός Μαρσά, που μετέχει επίσης σ' αυ-
τή, φεύγει μαζί με το Βάλαμο.

— Άλλ' η ποιητή του αποκεφα-
λισμού υπάρχει ακόμη στη Γερ-
μανία, παρατήρησε ο Βάλαμος.

— Με το τσεκούρι όμως, Άλλ'.
δπως σας είπα, το χέρι του ανθρώπου
μπορεί να τρέμει.

— Μιά μηχανή σαν αυτή που μου πε-
ριγράψατε, λειτουργεί στην 'Ιταλία. Ένα
μαχαίρι κυλάει ανάμεσα σε δυο κομμάτια
ξύλου... Αυτή τη μηχανή τη λένε μανάγια.

— Και λοιπόν;

— Είδα έγκληματίες, που ο δήμιος τους
είχε αποκεφαλίζει, να τινάζοντας πάνω
χωρίς κεφάλια, να κάνουν τρεκλίζοντας
καμμία δεκαριά βήματα κι' έπειτα να σω-
ριάζοντας κάτω. Πήρα κεφάλια καταδίκων
που ή μανάγια τα είχε γυρίσει από το σώ-
μα τους, κι' όταν ψιθύριζαν σ' αυτά τους
το βαφτιστικό τους όνομα, τους είδα να
ανοίγουν τα μάτια τους και να κυττάζουν
δλόγυρα για να ιδούν ποιός τους φώναζε.

— Πρόκειται για μιά απλή νευρική αν-
τίδραση, είπε ο Μαρσά.

— Και υήπως τα νεύρα δεν είναι όρ-
γανα των αισθήσεων; Το ότι αυτοί οι άν-
θρωποι αισθάνονται, σημαίνει, ότι ζούν...
Ακούστε με, φίλε μου Μαρσά. Αντί για
μιά μηχανή, που σκοτώνει, θα ήταν κα-
λύτερο να βρεθί ένας τ' -πος τιμαρίας που
να μην άφαιρη τη ζωή του ανθρώπου. Μιά
κοινωνία που θα βρεθί αυτό τον τρόπο, θα
είναι ή καλύτερη από όλες.

— Ουτοπίες! είπε ο Μαρσά.
Τυλίξε ταυτόχρονα το κεφάλι της γυ-
ναίκας μέσα στο μαντήλι του κι' έδεσε
προσεχτικά τις άκρες.

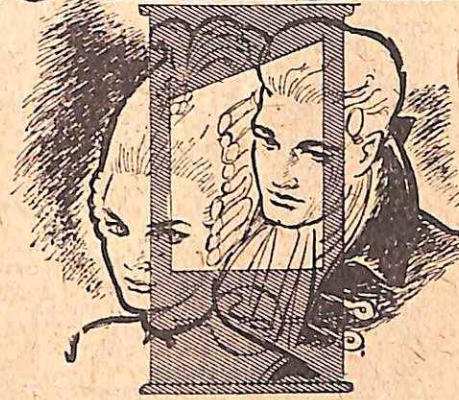
Πήραν το δρόμο του νοσοκομείου.
— Κόψατε με μεγάλη επιδεξιότητα αυτό
το κεφάλι, είπε ο Βάλαμος καθώς διευ-
θύνονταν προς τα εκεί. Αλλά θα ήθελα να
σας ρωτήσω: αισθανόσαστε συγκίνηση ό-
ταν πρόκειται για έναν ζωντανό άνθρωπο;

— Η συγκίνηση δείχνει αδυναμία, όπως
είναι έδειξε αδυναμία και η λιποψυχία του
δημιού μπροστά στο θύμα του, απάντησε
ο Μαρσά. Ένας καλός χειρουργός πρέπει
να κόβη με το μυαλό του κι' όχι με την
καρδιά του.

Ένας περίεργος τρόπος άκισθησίας
«Έφτασαν σε λίγο στο νοσοκομείο και
μήψαν στην αίθουσα των έγχειρήσεων. Ο
Μαρσά δεν είχε αφήσει από τα γέλια του
το κομμένο κεφάλι.

Οι νοσοκόμοι είχαν φέρει στο χειρουρ-
γείο έναν νέο, που τον είχε παρασύρει ένα
βαρύ αμάξι και τον είχε σπάζει το ένα
πόδι. Όταν τον πρωτοπήσαν στο νοσο-
κομείο, του έκαναν μιά έγχειρηση, για να
συγκολλήσουν το σπασμένο κόκκαλο. Άλλ'
είχε αναπτύχθη γάγγραινα κι' ήταν επεί-
γουσα ανάγκη τώρα να του κόψουν το πόδι.

Ο δυστυχισμένος κύτταζε με έκφραση
άνειπτης αγωνίας τους γιατρούς και
τους νοσοκόμους που είχαν συγκεντρωθί
δλόγυρα και που συνέχιζαν με απόδει-
α τις απαραίτητες προετοιμασίες για την
έγχειρησι.

ρεμύσετε την ψυχή του:

— Δεν έχωμε άλλο μέσον για να ήρε-
μήσωμε την ψυχή του, εκτός από τα λό-
για, απάντησε ο Μαρσά. Γι' αυτό του είπα
πρωτύτερα πως δε θα πονέση. Είναι το
μόνο που μπορούσα να κάμω. Τα υπόλοι-
πα άς τα κανονίση η ψυχή του.

Την εποχή εκείνη, η αναισθησία ήταν
άγνωστη κι' οι άρρωστοι υπέφεραν τα πάν-
δεινα κατά τις έγχειρήσεις. Πολλοί απ'
αυτούς πέθαιναν από τους πόνους.

— Νομίζετε, λοιπόν, πως δεν υπάρχει
άλλος τρόπος για να ήρεμήση η ψυχή αυ-
τού του ανθρώπου; ρώτησε ο Βάλαμος.

— Αν ξέρετε σείς άλλον, δεν έχετε παρά
να δοκιμάσετε, απάντησε ο Μαρσά. Η ε-
κείνη είναι πολύ καλή.

— Έχετε δικη, είπε ο Βάλαμος.
Και, πηγαίνοντας κοντά στον άρρωστο,
στήλασε τα μάτια του μέσα στα δικά του
κι' έπειτα του είπε με επιτακτική, αλλά
ήρεμη φωνή:

— Κοιμησου!

Ο χειρουργός είχε σκύψει κι' όλος πά-
νω στο πόδι του άρρωστου κι' έδειχνε
στους βοηθούς του τις προόδους του κα-
κού.

Αλλά, ξαφνικά, τα μέλη αυτού του άν-
θρώπου ξεσφίχτηκαν και το κεφάλι του έ-
γειρε στα πλάγια. Έκλεισε έπειτα τα μά-
τια του.

— Λιποθύμησε, είπε ο Μαρσά.

— «Οχι, απάντησε ο Βάλαμος. Κοι-
ται.

«Ολοι γύρισαν και κύτταξαν αυτό τον
παράξενο άνθρωπο, νομίζοντάς τον για
τρελλό.

Ένα δύσπιστο χαμόγελο φάνηκε στα
χείλη του Μαρσά.

— Οι άνθρωποι που λιποθυμούν μιλάνε;
ρώτησε ο Βάλαμος.

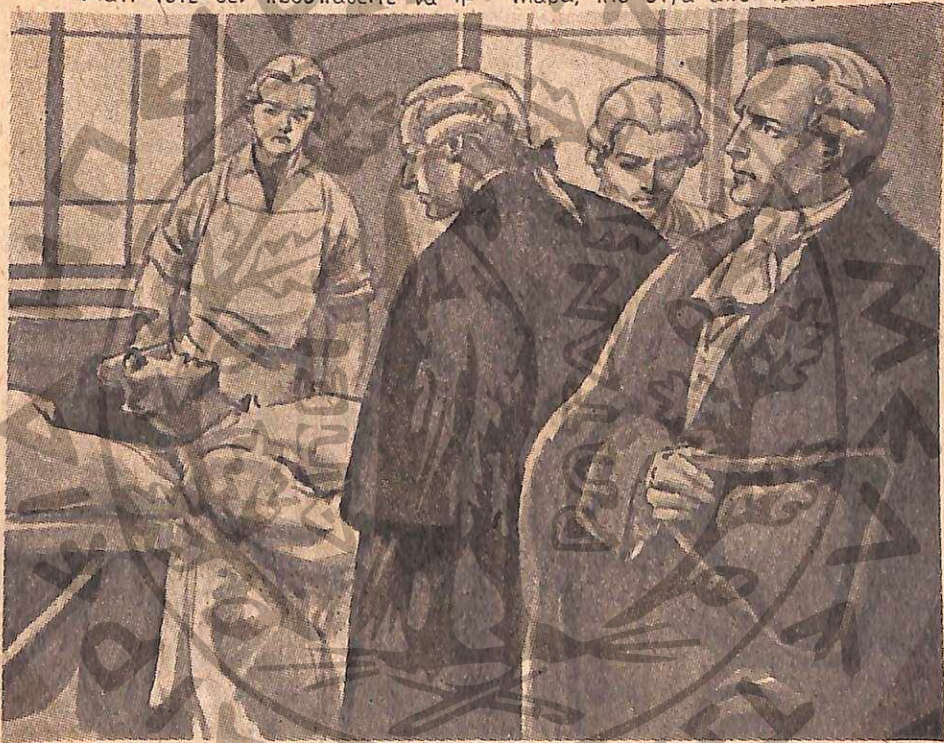
— «Οχι.

— Ο άνθρωπος αυτός, όμως, θα σας ά-
παντήση αν του μιλήσετε.

— Έ, νέε μου! φώναξε ο Μαρσά.

— Δεν είναι ανάγκη να φωνάξετε τόσο
δυνατά, του είπε ο Βάλαμος.

— Πές μου πως είσαι; Ξαφρώτησε ο
Μαρσά, πιά σιγά από πριν.

— Φίλε μου, είπε ο Βάλαμος στο νέο, μπορείς να μου τραγουδήσης ένα τραγούδι
της πατρίδας σου;

— Κοιμάμαι, απάντησε ο νεος.
— Η φωνή του δεν ήταν φοβισμένη όπως πρώτύτερα, ΑΛΛ' ήρεμη και κανονική.
— Όλοι οι παριστάμενοι αλληλοκυττάχτηκαν έκπληκτοι.
— Λύστε τον τώρα, είπε ο Βάλαμος.
— Αδύνατον, απάντησε ο χειρουργός.
— Αν κάμνη την παραμικρή κίνηση, η έγχειρση θα αποτύχει.
— Δε θα κινήθη.
— Ποιός μου το εγγυάται;
— Εγώ. Αλλά θα σας το βεβαιώσω κι' ο ίδιος...

— Έσκαψε στὸν ἄρρωστο καὶ τὸν ρώτησε:
— Θέλετε νὰ σὲ λύσω, φίλε μου;
— Ναί.
— Καὶ δὲ θὰ κινήθῃς;
— Πρέπει νὰ μὲ διατάξετε.
— Σὲ διατάσσω.
— Μιλάτε μὲ τόση βεβαιότητα, κύριε, εἶπε ὁ χειρουργὸς στὸ Βάλαμο, ποὺ μοῦ δίνετε τὴν ἐπιθυμία νὰ δοκιμῶσω.
— Μὴ φοβόσαστε τίποτα, απάντησε ὁ Βάλαμος.
— Λύστε τον, πρόσταξε ὁ χειρουργός τοὺς βοηθοὺς του, ποὺ ὑπάκουσαν ἀμέσως.
— Ὁ Βάλαμος πῆγε κοντὰ στὸ κεφάλι τοῦ ἄρρωστου.

— Σὲ διατάσσω νὰ μὴν κουνιθῇς καὶ νὰ μὴ φωνάξῃς καθόλου, τοῦ εἶπε.
— Ἐπειτα γύρισε στὸ χειρουργό:
— Μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε, πρόσθεσε.
— Ὁ χειρουργὸς πήρε τὸ μαχαίρι τοῦ κι' ἔσκαψε πάνω στὸ πόδι τοῦ ἄρρωστου. Ἐπειτὰ ἀρχισε νὰ κόβῃ τὴν σάρκα...
— Ὅταν ὁ Βάλαμος εἶδε ὅτι ὁ χειρουργὸς κόντευε νὰ φτάσῃ στὸ κόκκαλο, ἔσκυψε πάνω στὸν ἄρρωστο καὶ τὸν ρώτησε:
— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι, φίλε μου;
— Ἀπὸ τῆς Βρετάνης, κύριε, απάντησε αὐτὸς χαμογελώντας.
— Κι' ἀναπᾶς τὴν πατρίδα σου;
— Εἶναι πολὺ ὁμορφὴ ἡ πατρίδα μου, κύριε.

— Ἐφυγες νέος ἀπὸ κεῖ;
— Ναί... ἤμουν μὲν δέκα χρόνων ὅταν ἦρθα στὸ Παρίσι.
— Ὁ χειρουργὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ κόβῃ τὸ κόκκαλο μὲ τὸ πριόνι.
— Φίλε μου, εἶπε ὁ Βάλαμος, μπορεῖς νὰ μοῦ τραγουδήσῃς ἕνα τραγούδι τῆς πατρίδας σου;
— Ναί, απάντησε ὁ ἄγνωστος καὶ τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ χαρὰ.
— Ἀρχισε ἔπειτα νὰ τραγουδᾷ ἕνα τραγούδι ἀπὸ κείνα ποὺ λένε οἱ ψαράδες ὅταν γυρίζουν κατὰ τὸ σούρουπο ἀπὸ τὸ ψάρεμα.

Ὁ Γκιλλοτίνος

— Όλοι κύτταζαν μὲ ἐκπληξί, τὸν ἄρρωστο καὶ μὲ θαυμασμό τὸ Βάλαμο. Ἦταν μερικοί, ποὺ νόμιζαν πὼς εἶχαν νὰ κάμουν μὲ τρελλούς.
— Ὁ φόβος ἔκαμε αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο νὰ χάσῃ τὸ λογικὸ του, εἶπε ὁ Μαρά στὸ Βάλαμο. Νά γιατί δὲν πονεῖ πιά.
— Νομίζετε; απάντησε ὁ Βάλαμος. Κι' ἐγὼ σας λέω πὼς ποτὲ ἄλλοτε τὸ μυαλό

τοῦ δὲ λειτουργοῦσε τόσο καλὰ. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι, ἂν τὸν ρωτήσετε, θὰ σας ἀπαντήσῃ ποιά μέρα θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ἢ ποιά μέρα θὰ πεθάνῃ.
— Ὁ Μαρά εἶχε ἀρχίσει νὰ πιστεύῃ κι' αὐτὸς πὼς ὁ συννομιλήτης του ἦταν τρελλός.
— Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ χειρουργὸς ἔδενε γρήγορα τὶς ἀρτηρίες τοῦ ἐνχειρισθέντος, ἀπὸ ὅπου τὸ αἷμα ἔτρεχε ὀρμητικά.
— Ὁ Βάλαμος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μπουκαλάκι. ἔχυσε πάνω σὲ μιὰ γάζα μερικές σταγόνας ἀπὸ τὸ ὑγρὸ ποὺ περιείχε καὶ τὴν ἔδωσε στὸ χειρουργό, λέγοντάς του νὰ τὴν βάλῃ πάνω στὶς ἀρτηρίες.
— Αὐτὸς συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐπιθυμία του, περιέργως νὰ δῇ τί θὰ γινόταν.

— Ὁ χειρουργὸς αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἱκανοὺς τῆς ἐποχῆς τοῦ καὶ διακρινόταν γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ πόνου τὴν ἐπιστήμη.
— Ἀντὶ νὰ εἶναι προσκολλημένος στὸ παρελθόν, ὅπως πολλοὶ συνάδελφοί του, ἀναζητοῦσε, τουναντίον, νέες μεθόδους, ποὺ θὰ ἀπλοῦστευαν μιὰ ἐνχειρίση ἢ θὰ μεγάλωναν τὶς πιθανότητες τῆς ἐπιτυχίας τῆς.
— Γι' αὐτό, δὲ δίστασε νὰ κάμῃ αὐτὸ ποὺ τοῦ ὑπόδειξε ὁ Βάλαμος.

— Ἐγίνε τότε τὸ ἐξῆς: Γύρω στὸ στόμιο τῆς ἀρτηρίας σχηματίστηκε ἕνα εἶδος κόρας καὶ τὸ αἷμα ἔπαψε νὰ τρέχῃ. Ἐτσι, ὁ γιαιτρός μπόρεσε νὰ τὴν δέσῃ μὲ μεγάλη εὐκολία.

— Όλοι κύτταζαν μὲ θαυμασμό τὸ Βάλαμο, βέβαιοι, ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μὲ γιαιτρό, Μερικοί, μάλιστα, τὸν ρώτησαν ποῦ εἶχε σπουδάσει.
— Σπούδασα στὸ γερμανικὸ Πανεπιστήμιο τῆς Γκαϊτίνγκης, τοὺς ἀπάντησε.
— Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ εἶναι δική μου. Ἐπιθυμῶ, ὁμως, νὰ μείνῃ μυστική, γιὰτὶ φοβάμαι, ὅτι τὸ Παρλαμέντο δὲ θὰ διστάζε νὰ μὲ καταδικάσῃ σὲ θάνατο καὶ νὰ μὲ στείλῃ στὴν πυρὰ.

— Ὁ χειρουργὸς εἶχε τελειώσει τώρα τὴν ἐπίδεξι τῆς πληγῆς.
— Σὰς ἀκούσα νὰ λέτε πρώτύτερα, εἶπε στὸ Βάλαμο, ὅτι, ἂν ὠρτούσαμε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, θὰ μπορούσε νὰ μᾶς πῇ ποιά ἔκβασι θὰ ἔχῃ ἡ ἐνχειρίση, πράγμα ποὺ δὲν τὸ ξέρομε οὔτε κι' ἐμεῖς.

— Καὶ βέβαια, απάντησε ὁ Βάλαμος.
— Ἄς δοκιμάσωμε τότε.
— Πῶς λέγεται αὐτὸς ὁ φτωχὸς διάβολος;

— Χαδάρ.
— Ὁ Βάλαμος ξαναπῆγε κοντὰ στὸν ἄρρωστο. ποὺ στὰ χεῖλη του ἔβγυναν οἱ τελευταῖες στροφές τοῦ τραγουδιοῦ τῆς πατρίδος του.

— Λοιπὸν, φίλε μου, τὸν ρώτησε, τί λέτε γι' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο Χαδάρ;
— Τί λέω γιὰ τὸ Χαδάρ; εἶπε ὁ ἀκρωτηριασμένος. Πρέπει νὰ γυρίσω ἀπὸ τῆς Βρετάνης, ὅπου βρίσκομαι τώρα, στὸ παρυσινὸ νοσοκομεῖο, ὅπου τὸν ἔχουν πᾶει.

— Γύρισε, κύτταξέ τον καὶ πὲς μου τὴν ἀλήθεια γι' αὐτόν.

— Ὁ, εἶναι πολὺ ἄρρωστος, απάντησε ὁ νέος. Τοῦ ἔκωχαν τὸ ἕνα τὸ πόδι.

— Κι' ἡ ἐνχειρίση πέτυχε;
— Ὁ, ναί... Αλλά...

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἄρρωστου σκυθρωπάσε.
— Ἀλλά πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ μιὰ τρομερὴ δοκιμασία, συνέχισε. Τὸν βλέπω νὰ φνέται στὸν πυρετό...
— Καὶ ποτὲ θὰ τοῦ ἔρθῃ ὁ πυρετός;
— Ἀποφῶς ἐπτά.

— Όλοι οἱ παριστάμενοι αλληλοκυττάχτηκαν.
— Καὶ θὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸν πυρετό;
— Ναί... Ἀλλ' ὁ πυρετὸς θὰ ξαναγυρίσῃ... Δυστυχισμένο Χαδάρ!... Ἐχει γυναικὰ καὶ παιδιὰ...
— Τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα.

— Ἡ γυναίκα του θὰ μείνῃ χήρα καὶ τὰ παιδιὰ του ὀρφανὰ; ρώτησε ὁ Βάλαμος.
— Περιμένετε... περιμένετε!... Ὁ, ἄχι! Ἡ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιὰ του παρακλήσαν τόσο πολὺ, ποὺ ὁ Θεὸς λυπήθηκε τὸν Χαδάρ.
— Ὅ,α γίνῃ, λοιπὸν, καλὰ;
— Ναί.
— Σὲ πόσες ἡμέρες θὰ γίνῃ καλὰ;
— Ὁ, ἡ ἀνάρωσις θὰ κρατήσῃ πολὺ... Περιμένετε... Ἐνα μῆνα, ἔξῃ ἑβδομάδες, δυὸ μῆνες... Μπαθεῖ εἴς ποινὴ ἀπὸ πέντε ἡμέρες. Ὅ,α ἐξαδὴν ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες καὶ δεκαπέντε ἡμέρες.

— Καὶ θὰ βγῇ θεραπευμένος;
— Ναί.
— Ἀλλά, εἶπε ὁ Μαρά, θὰ εἶναι ἀνίκανος νὰ ἐργαστῇ καὶ νὰ θρῆψῃ τὴν γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ του.

— Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος καὶ θὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ δυστυχισμένο τὸ Χαδάρ, απάντησε ὁ ἄρρωστος.
— Καὶ μὲ ποῖο τρόπο θὰ τὸν βοηθήσῃ;
— Ὁ Θεὸς ἔστειλε κοντὰ στὸν κρεβάτι του ἕνα ἐμπλαγχνικὸ ἄνθρωπο, ποὺ τὸν λυπήθηκε καὶ ποὺ εἶπε: «Δὲ θέλω νὰ λείψῃ τίποτα ἀπὸ τὸ φτωχὸ Χαδάρ».

— Ὁ Βάλαμος γύρισε στοὺς παρισταμένους.
— Ἀκούσατε τὰ λόγια του, εἶπε. Δὲν ἔχετε τώρα παρὰ ὅ, ἐλέγχετε τὴν ἀκρίβειά τους.
— Πιστεύετε, λοιπὸν, ὅτι δσα εἶπε, θὰ βγούν ἀληθινὰ; ρώτησε ὁ Μαρά.

— Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γι' αὐτό.
— Ὁ Μαρά κάγχασε.
— Νὰ δοῦμε, ὁμως, ποιάς θὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ του, εἶπε.

— Οἱ προβλέψεις του θὰ βγούν ἀληθινές καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημείο, απάντησε ὁ Βάλαμος.
— Ἐβγαλε τὸνύτοιχον ἕνα μεγάλο διαμάντι καὶ τὸ ἔδωσε στὸν χειρουργό.
— Αὐτὸ τὸ διαμάντι ἀξίζει εἴκοσι περίπου χιλιάδες λίβρες, τοῦ εἶπε. Ὅταν ὁ Χαδάρ πρόκειται νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, θὰ τὸ πούλησετε καὶ θὰ τοῦ δώσετε τὸ ἀντίτιμο.

— Ἀλλ' ἂν δὲ γίνῃ καλὰ;
— Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ γίνῃ.
— Δὲ μπορῶ νὰ πάρω αὐτὸ τὸ διαμάντι χωρὶς ἀποδείξει, εἶπε ὁ χειρουργός.
— Εἶναι περιττό, κύριε.
— Μόνο μ' αὐτὸ τὸν ὄρο θὰ τὸ δεχθῶ.
— Κάμετε ὅπως νομίζετε.
— Τί ὄνομα πρέπει νὰ γράψω;
— Κόμης Φοινῆς.

— Ὁ χειρουργὸς πέρασε σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο. Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, γύρισε ἀπὸ κεῖ κι' ἔδωσε στὸ Βάλαμο μιὰ ἀπόδειξι, ποὺ ἔλεγε τὰ ἐξῆς:
«Πῆρα ἀπὸ τὸν κόμητα Φοινῆκα ἕνα διαμάντι, ποὺ σύμφωνα μὲ τὴν διαβεβαίωσί του, ἀξίζει εἴκοσι χιλιάδες λίβρες, μὲ τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὸ πούλῃσῃ καὶ νὰ παραδώσῃ τὸ ἀντίτιμο στὸν ἀσθενὴ Χαδάρ, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο».

— Ὁ Βάλαμος ἔφυγε κατόπιν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ Μαρά ποῦ, φεύγοντας, δὲν ἔλαχε νὰ πᾶρῃ μαζί του τὸ μακάριο δέμα του.
— Ὑποθέτω, εἶπε ὁ Βάλαμος στὸ συνοδό του, ὅταν ξαναβῆκαν στὸ δρόμο, ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα εἶδατε καὶ ἀκούσατε, δὲ θὰ σας εἶναι εὐκόλο ν' ἀρνηθῇτε τὴν ὑπαρξί τῆς ψυχῆς... Ἀκούστε με, φίλε μου Μαρά. Συνηθίστε νὰ μιλάτε λιγώτερο καὶ νὰ σκεφτόσαστε περισσότερο. Ἐτσι θὰ καταλάβετε πολὰ πράγματα, ποὺ δὲν μπορεῖτε τώρα νὰ προσέξετε.

— Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, χωρίστηκαν. Ὁ Μα-
— Ὁ Βάλαμος πέρασε σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο. Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, γύρισε ἀπὸ κεῖ κι' ἔδωσε στὸ Βάλαμο μιὰ ἀπόδειξι, ποὺ ἔλεγε τὰ ἐξῆς:
«Πῆρα ἀπὸ τὸν κόμητα Φοινῆκα ἕνα διαμάντι, ποὺ σύμφωνα μὲ τὴν διαβεβαίωσί του, ἀξίζει εἴκοσι χιλιάδες λίβρες, μὲ τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὸ πούλῃσῃ καὶ νὰ παραδώσῃ τὸ ἀντίτιμο στὸν ἀσθενὴ Χαδάρ, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο».

— Ὁ Βάλαμος ἔφυγε κατόπιν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ Μαρά ποῦ, φεύγοντας, δὲν ἔλαχε νὰ πᾶρῃ μαζί του τὸ μακάριο δέμα του.
— Ὑποθέτω, εἶπε ὁ Βάλαμος στὸ συνοδό του, ὅταν ξαναβῆκαν στὸ δρόμο, ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα εἶδατε καὶ ἀκούσατε, δὲ θὰ σας εἶναι εὐκόλο ν' ἀρνηθῇτε τὴν ὑπαρξί τῆς ψυχῆς... Ἀκούστε με, φίλε μου Μαρά. Συνηθίστε νὰ μιλάτε λιγώτερο καὶ νὰ σκεφτόσαστε περισσότερο. Ἐτσι θὰ καταλάβετε πολὰ πράγματα, ποὺ δὲν μπορεῖτε τώρα νὰ προσέξετε.

— Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, χωρίστηκαν. Ὁ Μα-
— Ὁ Βάλαμος πέρασε σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο. Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, γύρισε ἀπὸ κεῖ κι' ἔδωσε στὸ Βάλαμο μιὰ ἀπόδειξι, ποὺ ἔλεγε τὰ ἐξῆς:
«Πῆρα ἀπὸ τὸν κόμητα Φοινῆκα ἕνα διαμάντι, ποὺ σύμφωνα μὲ τὴν διαβεβαίωσί του, ἀξίζει εἴκοσι χιλιάδες λίβρες, μὲ τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὸ πούλῃσῃ καὶ νὰ παραδώσῃ τὸ ἀντίτιμο στὸν ἀσθενὴ Χαδάρ, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο».

— Ὁ Βάλαμος ἔφυγε κατόπιν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ Μαρά ποῦ, φεύγοντας, δὲν ἔλαχε νὰ πᾶρῃ μαζί του τὸ μακάριο δέμα του.
— Ὑποθέτω, εἶπε ὁ Βάλαμος στὸ συνοδό του, ὅταν ξαναβῆκαν στὸ δρόμο, ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα εἶδατε καὶ ἀκούσατε, δὲ θὰ σας εἶναι εὐκόλο ν' ἀρνηθῇτε τὴν ὑπαρξί τῆς ψυχῆς... Ἀκούστε με, φίλε μου Μαρά. Συνηθίστε νὰ μιλάτε λιγώτερο καὶ νὰ σκεφτόσαστε περισσότερο. Ἐτσι θὰ καταλάβετε πολὰ πράγματα, ποὺ δὲν μπορεῖτε τώρα νὰ προσέξετε.

ρὰ ξαναγύρισε στὸ σπῆτι του, βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Τὸ μαρτύριο ἑνὸς φιλοσόφου

— Ἀλλ' εἶναι καιρὸς νὰ ξαναγυρίσωμε στὸ Ρουσσώ, ποὺ τὸν εἶδαμε νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν μαρτυρικήν στοὰ τῆς οδοῦ Πλατιέρ χωρὶς νὰ δώσῃ τὸν καθιερωμένον ὄρο καὶ χωρὶς νὰ γίνῃ μέλος αὐτῆς τῆς μυστικῆς ὁργανώσεως.

— Ὁ φιλόσοφος πέρασε ἄσχημη νύχτα. Κι' ἡ ἀγωνία του συνεχίστηκε καὶ τὴν ἄλλη μέρα.
— Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε νὰ μάθῃ, ἦταν ἂν εἶχε ἡ δχι εὐθύνη γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ κίνηση, ποὺ τὴν ἔβλεπε νὰ φουντώνῃ γύρω του.

— Εἶχε συγκεντρώσει τώρα πάνω στὸ τραπέζι του τὰ βιβλία του, τὸν «Αἰμίλιο», τὸ «Κοινωνικὸ συμβόλαιο», τὶς «Ὀνειροπολήσεις ἑνὸς ἐρημίτη», τὴ «Νέα Ἑλσίνκι» καὶ τὰ ξεφύλλιζε, ἀναζητώντας σ' αὐτὰ ἐπαναστατικὰ κηρύγματα.

— Ἀ, φώναξε ξαφνικά. Εἶναι δυνατό νὰ ἐγράψω αὐτὰ τὰ πράγματα;... Ἐμφανίστηκε ποτὲ στὸν κόσμον ἕνας ἐμπρηστής, ἕνας ἀνατροπεὺς σὰν καὶ ἐμεῖς;... Ἐγώ, λοιπὸν, ἐκσφενδόνισα ὅλους αὐτοὺς τοὺς μύθους ἐναντίον τοῦ θρόνου, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας;... Μὲ τὰ κηρύγματα μου γιὰ τὴν ἰσότητα, ἔσπειρα τὴν διχόνοια. Καὶ νὰ ποιοὶ εἶναι οἱ καρποὶ! Οἱ ἀδελφοὶ ξεσηκώθηκαν ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν κι' οἱ γιοὶ ἐναντίον τῶν γονέων... Κά-
— Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος καὶ θὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ δυστυχισμένο τὸ Χαδάρ, απάντησε ὁ ἄρρωστος.

— Καὶ μὲ ποῖο τρόπο θὰ τὸν βοηθήσῃ;
— Ὁ Θεὸς ἔστειλε κοντὰ στὸν κρεβάτι του ἕνα ἐμπλαγχνικὸ ἄνθρωπο, ποὺ τὸν λυπήθηκε καὶ ποὺ εἶπε: «Δὲ θέλω νὰ λείψῃ τίποτα ἀπὸ τὸ φτωχὸ Χαδάρ».

— Ὁ Βάλαμος γύρισε στοὺς παρισταμένους.
— Ἀκούσατε τὰ λόγια του, εἶπε. Δὲν ἔχετε τώρα παρὰ ὅ, ἐλέγχετε τὴν ἀκρίβειά τους.
— Πιστεύετε, λοιπὸν, ὅτι δσα εἶπε, θὰ βγούν ἀληθινὰ; ρώτησε ὁ Μαρά.

— Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γι' αὐτό.
— Ὁ Μαρά κάγχασε.
— Νὰ δοῦμε, ὁμως, ποιάς θὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ του, εἶπε.

— Οἱ προβλέψεις του θὰ βγούν ἀληθινές καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημείο, απάντησε ὁ Βάλαμος.
— Ἐβγαλε τὸνύτοιχον ἕνα μεγάλο διαμάντι καὶ τὸ ἔδωσε στὸν χειρουργό.
— Αὐτὸ τὸ διαμάντι ἀξίζει εἴκοσι περίπου χιλιάδες λίβρες, τοῦ εἶπε. Ὅταν ὁ Χαδάρ πρόκειται νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, θὰ τὸ πούλησετε καὶ θὰ τοῦ δώσετε τὸ ἀντίτιμο.

— Ἀλλ' ἂν δὲ γίνῃ καλὰ;
— Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ γίνῃ.
— Δὲ μπορῶ νὰ πάρω αὐτὸ τὸ διαμάντι χωρὶς ἀποδείξει, εἶπε ὁ χειρουργός.
— Εἶναι περιττό, κύριε.
— Μόνο μ' αὐτὸ τὸν ὄρο θὰ τὸ δεχθῶ.
— Κάμετε ὅπως νομίζετε.
— Τί ὄνομα πρέπει νὰ γράψω;
— Κόμης Φοινῆς.

— Ὁ χειρουργὸς πέρασε σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο. Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, γύρισε ἀπὸ κεῖ κι' ἔδωσε στὸ Βάλαμο μιὰ ἀπόδειξι, ποὺ ἔλεγε τὰ ἐξῆς:
«Πῆρα ἀπὸ τὸν κόμητα Φοινῆκα ἕνα διαμάντι, ποὺ σύμφωνα μὲ τὴν διαβεβαίωσί του, ἀξίζει εἴκοσι χιλιάδες λίβρες, μὲ τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὸ πούλῃσῃ καὶ νὰ παραδώσῃ τὸ ἀντίτιμο στὸν ἀσθενὴ Χαδάρ, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο».

— Ὁ Βάλαμος ἔφυγε κατόπιν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ Μαρά ποῦ, φεύγοντας, δὲν ἔλαχε νὰ πᾶρῃ μαζί του τὸ μακάριο δέμα του.
— Ὑποθέτω, εἶπε ὁ Βάλαμος στὸ συνοδό του, ὅταν ξαναβῆκαν στὸ δρόμο, ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα εἶδατε καὶ ἀκούσατε, δὲ θὰ σας εἶναι εὐκόλο ν' ἀρνηθῇτε τὴν ὑπαρξί τῆς ψυχῆς... Ἀκούστε με, φίλε μου Μαρά. Συνηθίστε νὰ μιλάτε λιγώτερο καὶ νὰ σκεφτόσαστε περισσότερο. Ἐτσι θὰ καταλάβετε πολὰ πράγματα, ποὺ δὲν μπορεῖτε τώρα νὰ προσέξετε.

— Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, χωρίστηκαν. Ὁ Μα-
— Ὁ Βάλαμος πέρασε σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο. Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, γύρισε ἀπὸ κεῖ κι' ἔδωσε στὸ Βάλαμο μιὰ ἀπόδειξι, ποὺ ἔλεγε τὰ ἐξῆς:
«Πῆρα ἀπὸ τὸν κόμητα Φοινῆκα ἕνα διαμάντι, ποὺ σύμφωνα μὲ τὴν διαβεβαίωσί του, ἀξίζει εἴκοσι χιλιάδες λίβρες, μὲ τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὸ πούλῃσῃ καὶ νὰ παραδώσῃ τὸ ἀντίτιμο στὸν ἀσθενὴ Χαδάρ, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο».

— Ὁ Βάλαμος ἔφυγε κατόπιν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ Μαρά ποῦ, φεύγοντας, δὲν ἔλαχε νὰ πᾶρῃ μαζί του τὸ μακάριο δέμα του.
— Ὑποθέτω, εἶπε ὁ Βάλαμος στὸ συνοδό του, ὅταν ξαναβῆκαν στὸ δρόμο, ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα εἶδατε καὶ ἀκούσατε, δὲ θὰ σας εἶναι εὐκόλο ν' ἀρνηθῇτε τὴν ὑπαρξί τῆς ψυχῆς... Ἀκούστε με, φίλε μου Μαρά. Συνηθίστε νὰ μιλάτε λιγώτερο καὶ νὰ σκεφτόσαστε περισσότερο. Ἐτσι θὰ καταλάβετε πολὰ πράγματα, ποὺ δὲν μπορεῖτε τώρα νὰ προσέξετε.

— Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, χωρίστηκαν. Ὁ Μα-
— Ὁ Βάλαμος πέρασε σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο. Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, γύρισε ἀπὸ κεῖ κι' ἔδωσε στὸ Βάλαμο μιὰ ἀπόδειξι, ποὺ ἔλεγε τὰ ἐξῆς:
«Πῆρα ἀπὸ τὸν κόμητα Φοινῆκα ἕνα διαμάντι, ποὺ σύμφωνα μὲ τὴν διαβεβαίωσί του, ἀξίζει εἴκοσι χιλιάδες λίβρες, μὲ τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὸ πούλῃσῃ καὶ νὰ παραδώσῃ τὸ ἀντίτιμο στὸν ἀσθενὴ Χαδάρ, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο».

— Ὁ Βάλαμος ἔφυγε κατόπιν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ Μαρά ποῦ, φεύγοντας, δὲν ἔλαχε νὰ πᾶρῃ μαζί του τὸ μακάριο δέμα του.
— Ὑποθέτω, εἶπε ὁ Βάλαμος στὸ συνοδό του, ὅταν ξαναβῆκαν στὸ δρόμο, ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα εἶδατε καὶ ἀκούσατε, δὲ θὰ σας εἶναι εὐκόλο ν' ἀρνηθῇτε τὴν ὑπαρξί τῆς ψυχῆς... Ἀκούστε με, φίλε μου Μαρά. Συνηθίστε νὰ μιλάτε λιγώτερο καὶ νὰ σκεφτόσαστε περισσότερο. Ἐτσι θὰ καταλάβετε πολὰ πράγματα, ποὺ δὲν μπορεῖτε τώρα νὰ προσέξετε.

— Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, χωρίστηκαν. Ὁ Μα-
— Ὁ Βάλαμος πέρασε σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο. Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, γύρισε ἀπὸ κεῖ κι' ἔδωσε στὸ Βάλαμο μιὰ ἀπόδειξι, ποὺ ἔλεγε τὰ ἐξῆς:
«Πῆρα ἀπὸ τὸν κόμητα Φοινῆκα ἕνα διαμάντι, ποὺ σύμφωνα μὲ τὴν διαβεβαίωσί του, ἀξίζει εἴκοσι χιλιάδες λίβρες, μὲ τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὸ πούλῃσῃ καὶ νὰ παραδώσῃ τὸ ἀντίτιμο στὸν ἀσθενὴ Χαδάρ, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο».

ντὲ Ταβερνέ, ποὺ παρίστανε ἕνα ἀπὸ τοὺς ρόλους.

— Ἡ σύζυγος τοῦ Δελφίνου δὲν ἔπαυε νὰ ἐγκωμιάζῃ τὴ νεαρὴ ἀκόλουθό της, ποὺ ἦταν ἡ ἀποκάλυψις τῆς βραδυάς, κι' ὁ βασιλιάς ἐνθουσιαστικὴ τόσο πολὺ, ποὺ ἐκείνοι ποὺ βρίσκονταν γύρω του, τὸν ἀκούσαν νὰ σιγοτραγουδᾷ τὰ τραγούδια ποὺ ἔλεγε ἡ Ἀδριανή.

— Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ κόμισσα Ντυμπάρὺ λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὸ κακό της. Καί, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησί της, προσφασίστηκε κάποια ἀδιαθεσία κι' ἔφυγε προτοῦ τελειώσουν οἱ δοκιμές.

— Ὁ βασιλιάς δὲν ἔκαμε καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Φάνηκε, μάλιστα, εὐχαριστημένος, γιὰτὶ ἡ κόμισσα τὸν εἶχε ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν παρουσίᾳ της.

— Οἱ δοκιμὲς κράτησαν πολλὰ ὥρα ἀκόμη. Ὁ Λουδοβίκος 15ος, τὶς παρακολούθησε ὡς τὸ τέλος κι' ὅταν ἔφυγε, παρακάλεσε τὸ δοῦκα ντὲ Ρισελιὲ νὰ τὸν συνοδεύσῃ στὰ διαμερίσματα του.

— Ὁ δοῦκας ξαναβῆκε ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα κι' ἀναχώρησε τὸ βαρὼν ντὲ Ταβερνέ.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε, ὅταν σοῦ ἔλεγα, ὅτι ἔκαμες τὴν τύχη σου, δὲν ἤθελες νὰ τὸ πιστέψῃς. Ἄν μπορῆς, μάντεψε τί φέρνω! Τοῦ εἶδετε ταυτόχρονα ἕνα βελονόδειο κουτί, ποὺ στὸ σκέπασμά του δεχώριζαν τρεῖς δόλοχους κρύνα.

— Ὁ Ρισελιὲ σήκωσε ἀργὰ αὐτὸ τὸ σκέπασμα.
— Ἐνα διαμαντένιο κολλιέ! εἶπε ὁ Ταβερνέ.

— Ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὸ βασιλικὸ θησαυροφυλάκιο, συμπλήρωσε ὁ Ρισελιέ.
— Καὶ γιὰ ποῖον προορίζεται;
— Γιὰ τὴν δεσποινίδα Ἀδριανὴ ντὲ Ταβερνέ! απάντησε ὁ Ρισελιέ.

στροφή. Τό καλύτερο γιά σας είναι νά μή μου ξαναμιλήσετε.

— Άλλά δε μπορείτε νά μου άπαγορεύσετε νά αισθανώμαι μιά... ιδιότητα συμπάθειας γιά σας, δεσποινίς, άπάντησε ό Ζιλμπέρ.

— Η Άδριανή τόν κύτταξε κατάπληκτη. — Κύριε Ζιλμπέρ, είπε, σας νομίζα γιά άναίδη. Άλλά βλέπω τώρα πώς είσατε μόνον τρελλός... Φύγετε, σας παρακαλώ, από τό δρόμο μου!

— Άλλ' ό Ζιλμπέρ δέν μετακινήθηκε από τή θέσι του.

— Δεσποινίς, άπάντησε, σας παρυσύρει ή περηφάνειά σας. Ούτε άναίδης, ούτε τρελλός είμαι. Η φύσις μ' έκαμε ίσον με σας και ή τύχη θέλησε νά μου δώση δικαιώματα πάνω στην εύγνωμοσύνη σας.

— Έχετε δικαιώματα στην εύγνωμοσύνη μου; φώναξε ή Άδριανή. Παραλογίζεσθε, κύριε Ζιλμπέρ.

— Θυμόσαστε τή νύχτα τής 31ης Μαΐου, δεσποινίς;

— Καί λοιπόν;

— Τή νύχτα εκείνη, λίγο έλειψε νά βρήςτε τό θάνατο στην πλατεία του Λουδοβίκου 15ου, Ένας άνθρωπος, όμως, διεκίνηθνε τή ζωή του γιά νά σας σώση. Αύτός ό άνθρωπος ήμουν εγώ.

— Η νέα έκκαρδίστηκε στα γέλια. — Τί κρίμα! είπε. Κι' εγώ νομίζα πως με είχε σώσει ό βαρώνος Βάλαμος.

— Κάνετε λάθος, δεσποινίς, άπάντησε ό Ζιλμπέρ. Έγώ σας παρέδωσα στα χέρια αυτού του ανθρώπου... Άλλ' είναι καιρός νά μάθετε τί προηγήθηκε... Άκούστε, λοιπόν...

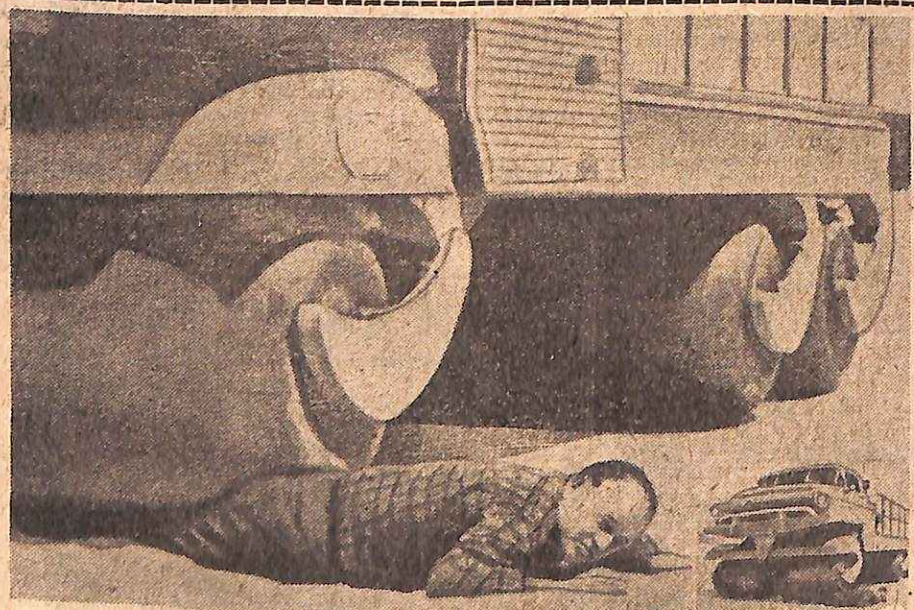
Και τής άφηγήθηκε τήν τρομερή πάλη του, γιά νά μπορέση νά τή γλυτώση και νά τή σώση. Μιλούσε με έξαψι κι' οι έκφράσεις του ήταν ζωηρές και έντονες. Άλλ' ή Άδριανή, άντι νά συγκινήθη, γέλασε και πάλι.

— Μου είχατε πη, ότι μείνατε κάμποσο καιρό κοντά στον κύριο Ρουσώ, άπάντησε, φαίνεται, λοιπόν, ότι αυτός ό καιρός δέν πήγε χαμένος. Γιατί, άν όχι τίποτα άλλο, μάθατε τουλάχιστο νά φτιάχνετε μυθιστορήματα, που δέν είναι κατώτερα από εκείνα του μεγάλου δασκάλου σας. Τά συγχαρητήριά μου!

— Ο Ζιλμπέρ έτρεμε από τό κεφάλι ως τά πόδια.

— Δέν έχετε, λοιπόν, νά μου πητε τίποτε άλλο, δεσποινίς; ρώτησε.

— Ναι, Έχω νά σας πώ άκόμη, ότι ντρέπομαι, γιατί καταδέχτηκα νά σας μιλήσω.

ΝΕΟΙ ΤΡΟΧΟΙ ΓΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

— Ο Άμερικανός Ουίλιαμ Άλμπερτ από τό Μοντερέυ τής Καλιφορνίας κατασκεύασε νέα έλαστικά γιά αυτοκίνητα, τα όποια θα έχουν μεγάλο πλάτος και θα γεμίζονται με πολύ χαμηλή πίεσι άέρος. Για ν' αποδείξη πόσο τά έλαστικά αυτά υποχωρούν μπροστά σε κάθε έμπόδιο, εξασφαλίζοντας στο αυτοκίνητο μιά ιδεώδη σουσαπανιόν, ό κ. Άλμπερτ έφώτισε μ' αυτά ένα μεγάλο φορτηγό αυτοκίνητο τεσσάρων τόνων και έξαπλώνοντας ό ίδιος πάνω στην άμμο έβάλε τό αυτοκίνητο νά περάση από πάνω του. Οι ύπολογισμοί του αποδείχτηκαν άκριβείς και δέν έφταε άπολύτως τίποτα. Χάρης στα έλαστικά αυτά, τά πιο βαρέα αυτοκίνητα θα μπορούν νά ταξιδεύουν άκόμα και πάνω στον πιο άνωμαλο δρόμο σαν νά τρέχουν πάνω σε άσφαλτο.

Καφουρέματα...

Ματιές λοξές και πονηρές πάντα μου ρίχνεις κι' ύστερα σκύβεις τό κεφάλι ντροπαλά, κι' από καιρό, μ' αυτή τή στάσι σου μου δείχνεις πως καφουρεύτηκες μαζί μου γιά καλά.

Τά μεσοδέξικα νά λείπουν και τά νόθα, μίλα μου ντρίτα και ζηγήσου μου σπαθί, γιατί, εκεί πούχουμε φτάσει τήν ύπόθα, δέν επιτρέπεται άλλη λύσι νά δοθ.

Όπως κι' εγώ, παίχτα κι' έσύ όλα γιά όλα και τήν καρδιά σου άκου κι' όχι τό μυαλό, εγώ, τουλάχιστον, δέν έχω άμφίβολα πως θα μάς βγή αυτό τό σάλτο σε καλά.

Μπρός μας έμπόδιο δε βρίσκεται κανένα κι' οι διαταγές σου άκού με—είνε κουτοί, γιατί, παιδί μου, έσύ γεννήθηκες γιά μένα κι' εγώ σου έρχομαι στα μέτρα σου κουτί.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τόν παραμέρισε με μιά βίαιη κίνησι κι' απομακρύνθηκε γρήγορα.

— Ο Ζιλμπέρ τήν έχασε σε λίγο από τά μάτια του. Έσφιξε τότε τίς γροθιές του και τίς σήκωσε ψηλά.

— Φύγε, πλάσμα χωρίς καρδιά, είπε. — Ως σήμερα σε λάτρευα. Άλλά τώρα δέν είσαι γιά μένα παρ'όχι μιά γυναίκα σαν όλες τίς άλλες... Άδριανή ντε Ταδεονέ, σε είχα δυό φορές στην έξουσία μου και σε σεβάστηκα και τίς δυό. Άλλά πρόσεξε μή γίνη αυτό και τρίτη φορά... Γιατί τότε θα σκεφτώ μόνον πως είσαι γυναίκα και πως είμαι άντρας!

— Η Άδριανή, γυρίζοντας στο δωμάτιό της, βρήκε τόν πατέρα της και τό δούκα ντε Ρισελιέ, που τήν περίμεναν εκεί, γιά νά τήν παραδώσουν τό δώρο του Βασιλιά. — Η νέα αιστάνθηκε μιά ζωηρή έκπληξι και είπε στον πατέρα της, ότι δε μπορούσε νά δεχτή αυτό τό δώρο.

— Δέν έχεις τό δικαίωμα νά μή τό δεχτής, άφου προέρχεται από τό βασιλιά, τής άπάντησε ξερά ό βαρώνος ντε Ταδεονέ. Έγώ, κόρη μου, είμαι περήφανος γιά τό ένδιαφέρον που έδειξε και δείχνει ή Αύτου Μεγαλειότης γιά σένα. Και θα ήθελα νά είσαι τό ίδιο περήφανη και σύ. — Όταν ή Άδριανή έμεινε μόνη, ξεσπασε σε λυγμούς. Είχε άνοιξοι νά καταλαβαίνη τόν έλκεινό ρόλο που έπαιζε ό πατέρας της... Κι' αιστάνθηκε μιά άπέραντη άδηία γιά τόν άνθρωπο που τήν είχε φέρεσι στον κόσμο.

— Ω, Φίλιππε, ψιθύρισε άνάμεσα στους λυγμούς της, γιατί νά φύγης;... Ποιός θα με προστατεύει τώρα;... Όλγόμυα μου δε βλέπω παρ'όχι μόνο έχθρους κι' ό χειρότερος άπ' όλους είναι ό πατέρας μου.

Μιά σκέψι πέρασε ξαφνικά από τό μυαλό της. Μήπως είχαν διώξει επίτηδες τό Φίλιππο από τό Παρίσι, γιά νά τήν άφίσουν μόνη και άνυπερόσπστη; Άν αυτό ήταν άλήθεια, δέν έπρεπε νά περιμένη βοήθεια από κανένα.

Τό δρώμα τής Λορέντζας

Έκείνο τό απόγεμα, κατά τίς τέσσερες, ό Φρίτς πήγε ένα γράμμα στον κύριο του. Αυτό τό γράμμα έλεγε:

«Κύριε κόρη, — Ένα πρόσωπο που σας έχει συμβουλευτή μερικές φορές ως τώρα και ίδίως κατά τό διάστημα που προηγήθηκε από τήν πτώσι του ύπουργείου Σουαζέλ, θα έπιθυμούσε νά σας άναιδή. Οι άσυχολίες σας θα σας έπιτρέψουν νά τού χαρίσετε μισή ώρα άνάμεσα στις τέσσερες και τίς πέντε;»

Τό γράμμα αυτό ήταν χωρίς ύπογραφή. — Ο Βάλαμος τό διάβασε δύο-τρεις φορές.

«Δέν αξίζει τόν κόπο νά συμβουλευτώ τή Λορέντζα γιά νά μάθω από ποιόν προέρχεται αυτό τό γράμμα, είπε στο τέλος. Τά γράμματα είναι μεγάλα, πράγμα που φανερώνει άριστοκρατική καταγωγή, άκαινίστα και τρεμολιστά, σημείο γνηστεύου, γεμάτα όρθογραφικά λάθη, ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των αυλικών... Ά, τό μάντεψα! Αυτό τό γράμμα προέρχεται από τό δούκα ντε Ρισελιέ. Και βέβαια μπορώ νά τού διαθέσω όχι μόνο μισή ώρα, αλλά και όλόκληρη ημέρα, μήπως ό δούκας, χωρίς νά τό υποπτεύεται, δέν είναι ένας από τους μυστικούς πράκτορές μου, ένα από τά όργανά μου, που τά κινώ όπως θέλω;»

Άκουσε, ξαφνικά, τόν ήχο ενός κουδουνιού, που βρισκόταν στο ταβάνι.

— Τί σημαίνει αυτό; ψιθύρισε. — Η Λορέντζα με καλεί! Για ποιό λόγο, άρά γε; — Άρχισε άμέσως ν' ανέβαινι τίς σκάλες. — Έπειτα από λίγο, βρισκόταν μπροστά στη νέα.

— Η Λορέντζα, όταν δέν ήταν βυθισμένη σε μαγνητικό ύπνο, τόν δεχόταν όπως έναν έχθρο και τά βλέμματά της έξακόντιζαν άστραπές μίσους. Άλλά τώρα τό πρόσωπό της ήταν πολύ ήρεμο. Αύτή ή ήρεμία άνησύχησε τό Βάλαμο.

— Κάμετέ μου τή χάρι νά καθίσετε κοντά μου, τού είπε ή νέα.

— Ο Βάλαμος συμμορφώθηκε με τήν έπιθυμία της.

— Σας παρακάλεσα νάρηθε γιατί θέλω νά σας ζητήσω μιά χάρι, συνέχισε ή Λορέντζα. Αυτό που θα σας ζητήσω, δέν πρόκειται νά σας στοιχίση τίποτα... Θα ξέρετε, βέβαια, ότι πεθαίνω από πληξι κι' άπελπισία... Τά νείατα μου σβύνουν σιγά-σιγά. Οι μέρες μου είναι ένας άπέραντος λυγμός κι' οι νύχτες μου ένας άτέλειωτος εφιάλτης.

— Αύτή τή ζωή σύ τή θέλησες, άγαπητή Λορέντζα, άπάντησε ό Βάλαμος. Άντι νά πλότης και νά στενοχωριέσαι θα μπορούσες νά ζής σαν Βασιλίσσα.

— Έστω, είπε ή νέα. Γί' αυτό, όπως βλέπετε ξαναγυρίζω μόνη μου σε σας.

— Εύχαριστώ, Λορέντζα.

— Δέ σας ζητάω τήν έλευθερία μου, γιατί ξέρω πως δε θα μου τή δώσετε, έξακολούθησε ή νέα. Τό μόνο που σας ζητάω είναι νά μου επιτρέψετε νά βλέπω άλλους ανθρώπους, ν' άκούω τή φωνή τους, νά βγαίνω, νά περπατάω... Είναι μήπως πολύ;

— Αύτή ή έπιθυμία είναι και δική μου, άπάντησε ό Βάλαμος, πιάνοντάς της τό χέρι. Άλλά σύ μ' έκαμες δύσπιστο... Έ-

νας έρωτευμένος είναι πάντα τρελλός. Κι' έπειδή σ' άγαπάω, Λορέντζα, σε άφησα νά μάθεις μερικά από τά έπιστημονικά και πολιτικά μυστικά μου. Ξέρεις π, χ., ότι ό Άλτονας, ό σοφός δάσκαλός μου, άνακάλυψε τή φιλοσοφική λίθο κι' ότι δε θ' άφύγησθ νά βοή και τό έλιξήσιο τής μακροζωίας. Αύτά γιά τήν έπιστήμη. Από τ' άλλο μέρος, ξέρεις πως οι φίλοι μου κι' εγώ άγωνιζόμαστε ένάντιον των μοναρχιών αυτού τού κόσμου. Τό πρώτο άπ' αυτά τά μυστικά, θα με όδηγήση στην πυρά γιατί οι άνθρωποι είναι άνίκανοι ν' άντιληφθούν τήν έπιστημονική άλήθεια. Τό δεύτερο θα με όδηγήση στον τροχό, σαν ένοχο έσχάτης προδοσίας... Με άπειλήσες, λοιπόν, πολλές φορές ως τώρα ότι, μόλις κατόρθω να βρής τήν έλευθερία σου θα τρενοξες νά με καταγγείλεις στον κόμπα ντε Σαα-τιν.

— Είναι άλήθεια πως, μερικές φορές, ή λύπη μου με κάνει τρελή, παραδέχτηκε ή Λορέντζα.

— Είσαι ήρεμη τώρα, Λορέντζα; ρώτησε ό Βάλαμος. Μπορούμε νά συζητήσωμε;

— Ναι.

— Άν σου δώσω τήν έλευθερία σου, Λορέντζα, θα βρώ σε σένα μιά γυναίκα πιστή και άφοσιωμένη;... Νά ποιά είναι ή ζωρότερη έπιθυμία μου...

— Η νέα δέν άπάντησε. — Θα μ' άγαπήσης, Λορέντζα; συνεχίσε ό Βάλαμος.

— Ούτε ή άγάπη, ούτε τό μίσος δέν εξαρτώνται από μέας, άπάντησε ή νέα. — Ελπίζω κι' εύνομαι ό Θεός νά διώξη τό μίσος από τήν ψυχή μου και νά δώση τή θέσι του στην άγάπη.

— Αύτή ή ύπόσχεσι δέν είναι άρεκτι. Λορέντζα γιά νά μπορώ νά σου δώσω τήν έπισημοσύνη μου, έπρεπε ό Βάλαμος, Μου χρειάζεται ένας όρκος, που ή προσάσάσι του ν' άποτελή ιεροσουλιά. Ένας όρκος που νά σε δένη σ' αυτό τόν κόσμο και στον άλλον. Ένας όρκος που νά έχη ως συνέπεια τό θάνατό σου έδώ και τήν αιώνια καταδίκη σου στον ούνατον... Αυτό τόν όκο θέλεις νά μου τόν δώσης;... Δώσε μου αυτό τόν όρκο, Λορέντζα, όπως θα σου τόν ύπαγορεύσω και με τήν έπιστημοσύνη που θα άπάντησώ και είσαι έλευθερη.

— Ποιό όρκο θέλετε νά σας κάμω;

— Θα μου όρκιστής, ότι ποτέ και γιά όποιονδήποτε λόγο, κανένα από τά έπιστημονικά μυστικά που γνωρίζεις δε θα βγή από τό στόμα σου.

— Είμαι πρόθυμη νά δώσω αυτό τόν όρκο.

— Θα μου όρκιστής άκόμη, ότι τίποτα από όσα ξέρεις σχετικά με τίς πολιτικές άσυχολίες μου δε θα κοινολογηθώ από σένα.

— Κι' αυτό είμαι πρόθυμη νά τό όρκιστώ.

— Με τόν τρόπο που θα σου ζητήσω;

— Ναι. Αυτό είναι όλο.

— Οι δυό όρκοι που σου ζήτησα, άναφέρονται στη ζωή μου. Θα σου ζητήσω όμως και τρίτο που έχει σχέση με τήν εύτυχία μου... Θα μου όρκιστής, ότι ποτέ δε θα ζητήσης νά φύγης από μένα και θα σου δώσω άμέσως τήν έλευθερία σου.

— Η νέα άνατόνισε σαν ένα καφερό σίδερο νά είχε χωθή μέσα στην καρδιά της.

— Και με ποιό τρόπο πρέπει νά δώσω αυτούς τους όρκους; ρώτησε.

— Θα πάμε μαζί σε μιά εκκλησία και θα κοινωνήσωμε με τήν ίδια όστια. Προτού μοιράσωμε αύτή τήν όστια, θα όρκιστούμε, ότι εγώ θα προσπαθώ με όλες μου τίς δυνάμεις νά σε κάμω εύτυχισμένη και σύ ότι δε θα με προδώσης ποτέ.

— Όχι, είπε ή Λορέντζα. Αύτός ό όρκος είναι ιεροσουλός.

— Ένας όρκος δέν είναι ποτέ ιεροσουλός, παρ'όχι όταν τόν δίνη κανείς με τήν πρόθεσι νά μή τόν τηρήση, άπάντησε με μεγαγχολικό ύφος ό Βάλαμος.

— Δέ μπορώ νά κάμω αυτό τόν όρκο, είπε ή Λορέντζα. Φοβάμαι μήπως χάσω τήν ψυχή μου.

— Δέ θα χάσης τήν ψυχή σου, δίνοντας αυτό τόν όρκο αλλά μόνο παραβαίνοντάς τον άπάντησε ό Βάλαμος.

— Όχι, δε μπορώ νά δώσω αυτό τόν όρκο. Ξαναείπε ή νέα.

— Πρέπει τότε νά κάμης ύπομονή, άπάντησε ό Βάλαμος, με ήρεμο άλλ' άπο-

φασιστικό ύφος.

Τό πρόσωπο της Λορέντζας σκυθρώπασε.

— Άρνιόσαστε, λοιπόν; ρώτησε.

— Δέν άρνιέμαι εγώ, αλλά σύ, τής άπάντησε. — Ο Θεός ή ή μοίρα μάς ένωσαν με άκατάλυτα δεσμά. Είναι μάταιο, λοιπόν, νά προσπαθώμε νά τά σπάσωμε... Άφου δε δέχεσαι τους όρκους μου, θα προσπαθήσω νά κάμω κάτι άλλο γιά σένα... Σε όκτώ ημέρες από σήμερα, θα σου δώσω μιά σύντροφο...

— Πδύ.

— Έδώ.

— Πίσω άπ' αυτά τά κάγκελλα, πίσω από αυτές τίς πόρτες, που δέν άνοίγουν ποτέ! είπε ή Λορέντζα. Τί νά τήν κάμω μιά σύντροφο μέσα στη φυλακή μου;

— Κι' όμως, άν σκεπής λίγο, Λορέντζα, θα καταλάβης πως αυτό που κάνω είναι πολύ, άπάντησε ό Βάλαμος.

— Όχι, φώναξε ή Λορέντζα. Δέ δέχομαι γιά σύντροφο τό δυστυχισμένο θύμα, που θέλετε νά μου δώσετε.

— Ήρεμισε, Λορέντζα!

— Ό, τό δήμιο! φώναξε ή νέα. Ζητάει από τό θύμα του νά ήρεμήση!

— Οι θυμοί σου, Λορέντζα, δε μπορούν ν' αλλάξουν τήν κοινή μοίρα μας. Δηλητηριάζουν μόνο τή ζωή μας. Θα σου δώσω μιά σύντροφο, που θα είναι άντάξιά σου και που θα σ' άγαπήση σαν άδελφή... Δέ-ξου αυτό που σου προσφέρω.

— Καταλαβαίνω, είπε ή νέα. Θα βρής μιά δυστυχισμένη νέα, που θα τήν άκριβο-πληρώσης, γιά νά μου κρατάη συντροφιά. Στη νέα αύτή θα πής: «Πρόσεχε την! Είναι τρελή!». Κι' αύτή, θα μου χάριση τή συμπόνια της, που θα είναι άνάλογη με τά χρήματα, που θα τής δίνης.

— Λορέντζα, άπάντησε ό Βάλαμος, δίνοντάς σου μιά σύντροφο, βάζω σε κίνδυνο τήν έλευθερία και τή ζωή σου. Κι' όμως, όπως βλέπεις δε διαστάζω.

— Άφου δε θέλετε νά μου δώσετε τήν έλευθερία μου, άφήστε με τότε νά πάω σ' ένα μοναστήρι, παρακάλεσε ή Λορέντζα. Θα προσευχηθώ εκεί γιά σας πρώτα κι' έπειτα γιά τόν έαυτό μου. Κι' εκεί θα είμαι κλεισμένη... Άλλά τό παράθυρό μου δε θα έχη κάγκελλα και θα μπορώ νά κατεβαίνω στον κήπο και νά εοράζωμαι... Είναι πολύ νά με στείλετε σ' ένα μοναστήρι;

— Λορέντζα, είμαστε αδιάσπαστα ένωμένοι σ' αυτό τόν κόσμο και τίποτα δε μπορεί νά μάς χωρίση, τής άπάντησε.

— Δέ θέλεις, λοιπόν, ούτε σε μοναστήρι νά με στείλεις;

— Δέ μπορώ.

— Καλά, είπε ή Λορέντζα μ' ένα τρυφερό χαμόγελο. Θα προσπαθώ νά είμαι λογική... Μου έχεις πη πολλές φορές, ότι μιά μέρα δε θα ύποφέρω κι' ότι θα είμαι έλευθερη κι' εύτυχισμένη.

— Τό είπα κι' όρκίζομαι στο Θεό, ότι περιμένω αύτή τήν ημέρα με τήν ίδια άνυπομονή, όπως και σύ, τή βεβαίωσε ό Βάλαμος.

— Έπιθυμώ, λοιπόν, αύτή ή ημέρα νά είναι ή σημερινή, συνέχισε ή νέα. Είμαι πολύ κουρασμένη και θέλω νά τελειώση τό μαρτύριό μου... Πρόσεξε, ότι κατέχεις τό μυστικό του κεραυνόδου θανάτου. Πόσες φορές δε σε είδα νά σκοτώνεις με μυστηριώδη τρόπο ζωά, που σου χρησίμευαν γιά τά πειράματά σου; Αύτά τά ζωά ήταν σκλαδωμένα όπως κι' εγώ. Άλλ' ό θάνατος τούς έδινε τήν έλευθερία... Ό,τι έκαμες γι' αυτά τά ζωά πρὸς τό συμφέρον τής έπιστήμης, ζητάω νά τό κάμης και σε μένα γιά λόγους ανθρωπισμού. Η εύγνωμοσύνη μου θα είναι άπέραντη και θα πεθάνω ευλογώντας τό δνομά σου... Σε έξορκίζω στην ψυχή τής μητέρας σου, μή μου τό άνηθής!

— Λορέντζα, παραλογίζεσαι! φώναξε ό Βάλαμος. Νά σκοτώσω έσένα, που είσαι ή ζωή μου;

— Δώσε μου ή τήν έλευθερία ή τό θάνατο!

— Κάμε ύπομονή, γλυκειά μου Λορέντζα, τής είπε Σου όρκίζομαι πως έπειτα από λίγο...

— Δέ θέλεις, λοιπόν, νά μου κάμης ούτε αύτή τή χάρι;

— Λέγοντας αυτά τινάχτηκε πρὸς τά πίσω και ταυτόχρονα έδωλε ένα έγχειρίδιο, που είχε κρυμμένο στις πτυχές του «ορέματός της.

— Λορέντζα! φώναξε ό Βάλαμος τρέχοντας πρὸς τό μέρος της.

— Άλλ' ήταν πιά άργά. Τό χέρι τής νέας κατέβηκε με όρμη κι' ή λεπιδία του έγχειριδίου γάρθηκε στο στήθος της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ Σ: Η συνέχεια.

ΕΝΑΣ ΛΟΡΔΟΣ ΗΡΩΣ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

— Ο Άντονι Μόυνχαν, ό νεαρός Άγγλος λόρδος, που πριν από όκτώ μήνες σκανδάλισ τους άριστοκρατικούς κύκλους του Λονδίνου έγκαταλείποντας πλούτη και τίτλους γιά ν' ακολουθήση μιά νεορά έξωτική χορεύτρια, βρίσκεται τώρα μαζί με τή σύζυγό του στο Μιλάνο τής Ιταλίας. Για νά κερδίση τά χρήματα που τού χρειάζονται γιά νά ζήση, τό ζευγάρι κάνει τό γύρο τού κόσμου και παρουσιάζει χορευτικά νούμερα σε διάφορα μεγάλα νυχτερινά κέντρα. Ο Άντονι Μόυνχαν είναι γιος ενός λόρδου, έξωδέλφου τής βασιλίσσης Έλισάβετ, ένὸ ή ώραία του σύζυγος Κόλιν κατάγεται από τήν Πολωνία. Στη φωτογραφία μας τό ζευγάρι, που τό ένώνει πάντα ένας παράφορος έρωτας, ένὸ γεμιαίνει σ' ένα ρεστοράν του Μιλάνου.

Με τη δικαιολογία ότι δε θέλετε να ζαρώσετε τη φούστα σας, μην παύετε ποτέ αυτή την άσχημη στάση...

Γυναίκες άπροσεξίες που δεν αρεσκούν στους άντρες

Μερικές στάσεις, χειρονομίες και κακές συνήθειες που καταστρέφουν τη γοητεία μιας γυναίκας

Οι γυναίκες, που από φυσικού τους προσέχουν πάντα πολύ τη στάση τους, τις χειρονομίες τους και γενικά τις κινήσεις τους, γιατί ξέρουν πως όλα αυτά έχουν σημασία για την εντύπωση που δημιουργείται στον άντρα, ξεχνούν ωστόσο μερικές φορές ή κι αγνοούν ώριμους κανόνες συμπεριφοράς κι εμφανίσεως. Και το αποτέλεσμα κάποτε είναι όλο άλλο. Γιατί δεν είναι καθόλου σπάνιο φαινόμενο, μία τέτοια μικρή άπροσεξία να έχει σαν συνέπεια της την καταστροφή όλης της γοητευτικής εντύπωσης που μία γυναίκα, με τ' άλλα της χαρίσματα, είχε δημιουργήσει στον άντρα.

Παρά κάτω αναφέρουμε μερικές τέτοιες επικίνδυνες άπροσεξίες, τις οποίες πρέπει με κάθε θυσία ν' αποφεύγετε, γιατί έστω κι αν δεν αποδειχτούν μοιραίες για το σύνδεσμο σας μ' ένα αγαπημένο άντρα, πάντως θα είναι εις βάρος της γενικής εντυπώσεως, που δημιουργείτε γύρω σας και θα δείξουν ότι σας λείπει ή αληθινή ευγένεια.

Με τη δικαιολογία πως δε θέλετε να ζαρώσετε τη φούστα σας, μπορείτε να κάθεστε σηκώνοντας την κι' ανοίγοντας τα πόδια σας. Είναι μία πολύ άσχημη στάση, που καταστρέφει την καλή ιδέα για το άτομο σας. Ποτέ μη κάνετε κάτι τέτοιο.

Προσέξτε, έξ' αλλού τα δάχτυλά σας, όταν πίνετε με φλυτζάνι ή ποτήρι. Μπορεί να χέσετε τη συνήθεια να κρατάτε τεντωμένο το μικρό δάχτυλο, πράγμα που σε καμμία περίπτωση δε μπορεί να θεωρηθεί δείγμα... άβρου τρόπου και φινέτσας. Απεναντίας, είναι κάτι το ολότελο ανώφελο, το προσποιητό και το άρκετα γελοίο.

Ο αγαπημένος σας μπορεί να είναι σπουδαίο πρόσωπο, αλλά δεν είναι σε καμμία περίπτωση...

ασιάτης μονάρχης. Όταν, λοιπόν, τον σερβίρετε, φροντίστε να είστε πρόθυμη, στοργική κι' ακριβής, αλλά με κανένα τρόπο μη δώστε την εντύπωση ούτε στον ίδιο ούτε σ' όσους βρίσκονται γύρω σας, ότι είστε η σκιά του που τον υπηρετεί.

Αυτό προσβάλλει κι' εκείνον και σας.

Αποτελεί μεγάλη προδοσία του καλού γούστου και της γυναικείας ευπρέπειας να περνάτε όλο το πρωινό σας με ρόμπα και παντόφλες. Όταν ο άραβωνιαστικός σας σας επισκεφτεί τέτοια ώρα ή ο άντρας σας γυρίσει το μεσημέρι στο σπίτι, πρέπει να σας βρή ντυμένη.

Όταν εκείνος σας μιλάει, να τον ακούτε με προσοχή. Το αφηρημένο ύφος, που κάποτε συνοδεύεται και μ' ένα άκατανόητο ενδιαφέρον για το... βάψιμο των νυχιών σας, είναι μία πολύ κακού γούστου στάση.

Μία γυναίκα που σηκώνει στο δρόμο το χέρι της για να δείξει κάποιον ή κάτι, είναι ασφαλώς ένα πλάσμα όχι και τόσο καλοσυνάτο. Αυτό προκαλεί συχνά ντροπή στο συνοδό της και τον φέρνει σε άμνηση.

Όταν εκείνος μελετάει ή γράφει, είναι καλύτερα να τον αφήνετε ήσυχο. Οι διαχύσεις σ' αυτή την ακατάλληλη ώρα, προκαλούν συχνά πολύ δυσάρεστες αντιδράσεις εκ μέρους του.

Το να πουδράρετε το πρόσωπό σας ή να περάσετε ξανά με ρουζ ή να χέσετε στο ρεστοβράν ή σε κάποιο κοσμικό κέντρο, είναι κάτι που το βλέπετε ασφαλώς και σε πολλές άλλες γυναίκες. Άλλα ή διάδοσι αυτής της συνήθειας δε σημαίνει καθόλου ότι αποτελεί κάτι που επιτρέπεται. Πρέπει αυτή τη συνήθεια να την κόψετε οπωσδήποτε, αν θέλετε να μη σας σχολιάσουν δυσμενώς όσοι κι' όσες ξέρουν τι θα πη ευγένεια και καλή ανατροφή.

Θρύλοι για το ούραίο τέξο

Σε περασμένες εποχές, υπήρχαν διάφορες προλήψεις σχετικές με το ούραίο τέξο, κι' ώριμμένες απ' αυτές διατηρούνται ακόμη και στην εποχή μας.

Πίστευαν π. χ. άλλοτε ότι το πρώιμο ούραίο τέξο είναι κακό σημάδι, ενώ το απογευματινό προμηνύει αντιθέτως καλοκαιρία μεγάλης διασκέδας.

Οι Γάλλοι χωρικοί λένε ότι, αν επικρατήσει στο ούραίο τέξο το πράσινο χρώμα, πλησιάζει καταιγίδα, αν επικρατήσει το κόκκινο, θα σηκωθεί άνεμος, κι' αν είναι επικρατέστερο το μπλε, χρώμα, πρόκειται να καθαρίσει γρήγορα ο ούρανός και να φτιάξει ο καιρός.

Σε διάφορα μέρη της Κεντρικής Ευρώπης, υπήρχε ο θρύλος ότι δε θα εμφανισθεί καθόλου το ούραίο τέξο στα σαράντα χρόνια που θα προηγούνται από το τέλος του κόσμου.

Οι άρχαιοι Σκανδιναβοί θεωρούσαν το ούραίο τέξο σαν μία γέφυρα που έστησαν οι θεοί για να κατεβούν απ' τον ούρανο στη γη.

Άλλα και στην Ίρλανδία πιστεύουν ακόμη κάτι ανάλογο: πως είναι δηλαδή μία παραμυθένια σκάλα, που συνδέει τον πλανήτη μας με το Υπερπέραν.

Τα βάσανα του Καραμπέτ

Η ΦΑΓΟΥ

Κουζούμ! Προχτές στον διρόμο μία γνωριμία έκαμα άμμμα μεγάλο νίλα έπαθα—βαί, βαί, βαί! Τι ήταν έτοτο γιαδρούμ; Για να σε πω αλήθεια σου χίτε πολύ όμορφη ντέν ήτανε, λίο λιγνή ήτανε, χέρια της, λαιμός της, πειρωσπό της πολύ πειράμια ντέν είχανε, άμμμα μάτια της με ήρεσαν.

— Γιαδρούμ, της λέω, μάτια σου πολύ ώραία ένονται, καρντιά μου καδουρντιστήρι έινε.

Έκείνο χίτε πολύ ζόρι ντέν ήθελε και άμείσως με λέει:

— Σώπα καλέ! Τι με λέτε! — Αλήθεια σε λέω, εγώ της λέω, μα το Θεός πολυ με ήρεσε!

Τότε εκείνο έλια έκανε και λέω άμείσως άιντε Καραμπέτ, βούρ, ντουλειά σου έινε. Για να σε πω αλήθεια σου άσκημο ντέν ήτανε, άμμμα από μπαρμπέρη ξυρισμένος ήμουνα, μουστακάκι μου ώραίο ήτανε, πούντιρα μούντιρα στο μούτρος μου και λεβάντα βαλμένο έκανα—λέω κορίτσι ντέν ήμπόρεσε να άντέξη, γιάχο.

Τέλος σπάγγων από εδω έμιλήσαμε, από εκεί έμιλήσαμε, λέω:

— Ντεσποινίς, όνοματάκι σας, πως σε λένε;

— Λουλούκα, με λέει.

— Άμάν ντεσποινίς Λουλούκα, λέω, έμεις οι ντύο πολυ καλοί φίλοι: θα ινόμαστε. Θέλεις μαζί μου μία μπύρα να ιπαίρη;

— Ιστé το ντεσποινίς Λουλούκα λέει:

— Ό, ευχαρίστω.

Ευχαρίστω έίπε άμμμα, γρήγορα σ' ένα μπαρ-ρία ιμπαίνουμε, σε ένα τιραπέλια καθισμένοι ινόμαστε. Παλαμάκια χτυπημένα έκάνω μπύρα παρ-αγελμένη ένευται.

— Ηθέλεις και λίο μεζεδάκι; λέω.

— Ό ευχαρίστω, λέει.

Γκαρσόνι πύρες ιφέρνει και μεζεδάκι κρεατάκι—βαί, βαί, βαί, πύρα άμείσως κλού, κλού κλού άδει-σμένο έκανε και κρεατάκι από πιάτος της σκουπι-σμένο έκανε.

— Ηθέλεις και άλλο πύρα; λέω.

— Ό ευχαρίστω! λέει.

— Και λίο ακόμη μεζεδάκι;

— Ό ευχαρίστω, λέει. Δε θα σας χαλάσω το χατήρι.

Χατήρι ντέν με έχάλασε, άμμμα μεάλο λαχτάρα με έκανε. Γιατί γκαρσόνι μόλις άλλο πύρα ιφέρνει, άμείσως κλού, κλού, κλού, ποτήρι άντεισμένος μέχρι πιάτο έκανε και πιάτο μεζεδάκι σκουπισμένος έκανε. Χίτε να μά το Θεός σε λέω, εγώ τίποτε ντέν ιπρό-φασσα φαγωμένο να έκανω.

— Βαί κιστόγλου κισπέκ, λέω, τούτο το ύναίκα πόσο καιρό έχει φαγωμένο να ένευται;

— Υστερα λέω:

— Ντεσποινίς Λουλούκα, παίρνεις και άλλο μία πύρα;

— Και μπύρα, με λέει, και ό,τι άλλο θέλετε.

— Μεζεδάκι;

— Και μεζεδάκι και ό,τι άλλο θέλετε.

Τέλος σπάγγων και άλλο πύρα έρχεται και πάλι ποτήρι σπικαμένο έκάνει, κλού, κλού, κλού πύρα κα-τεβάει. Βαί ντινιλι ιμανί, λέω, τί είναι τούτο για-δρούμ; Και ως πού να λέω τί είναι αυτό και το και-νούργιος πιάτος σκουπισμένος έκάνει.

— Ντεσποινίς Λουλούκα λέω, μασαλά πολυ όρε-εις έχετε!

— Ό το φαγητό μ' άρέσει! με λέει.

— Και ή πύρα σας ήρεσει!

— Και ή μπύρα και όλα μ' άρέσουν.

Τέλος σπάγγων σιγά-σιγά και άλλες πύρες κλού κλού κατεβασμένες έκανε και άλλα πιάτα ισκούπι-σε—πού το έβαζε τόσο φαί, τζάνουμ;—Υστερα ξα-φνικά ρολόι της κυταγμένο έκάνει:

— Πώ, πώ, άργησα! λέει. Θα με περιμένη ή μα-μά! Καληνύχτα σας!...

Εγώ άπάνω τιναγμένος ένο-μαι:

— Τί καληνύχτα μπέ; λέω. Που πηγαίνεις;

— Άργησα, άργησα! Με λέει. Άυριο να με περιμένετε εδω την ίδια ώρα και θάρω. Καληνύχτα!

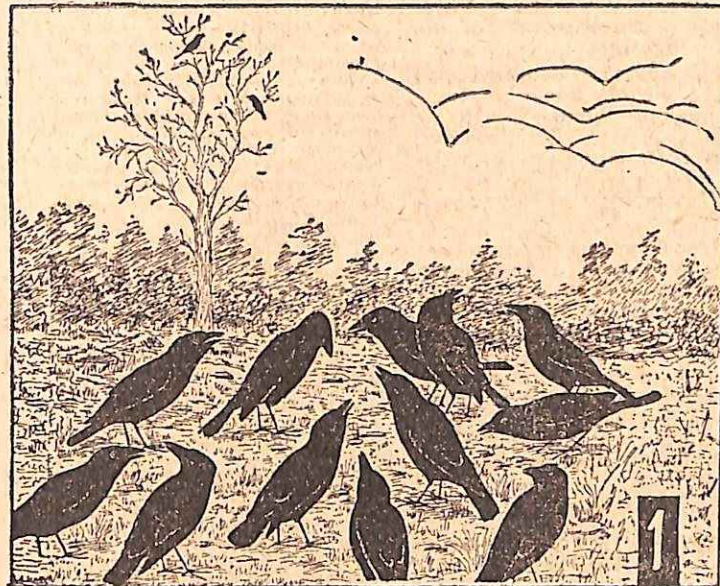
Καληνύχτα έίπε και άμείσως καπνός έινε! Βαί ντινιλι ιμανί-νι! Το άλλο μέρα έπεριμένα, α-να όσο ήλθε σε έμένα, άλλο τό-σο ήλθε και σε μένα. Βαί κιστό-γλου κισπέκ! Νομίζω ότι με την έσκασε, ιστé! Φτού!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

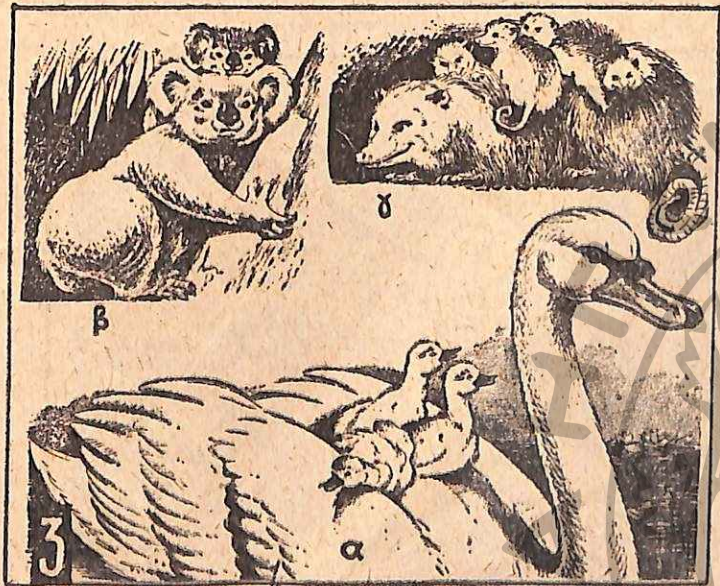

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΖΩΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΟΓΗΣ

Όπως μάς τα παρουσιάζουν διάσημοι φυσιολόγοι

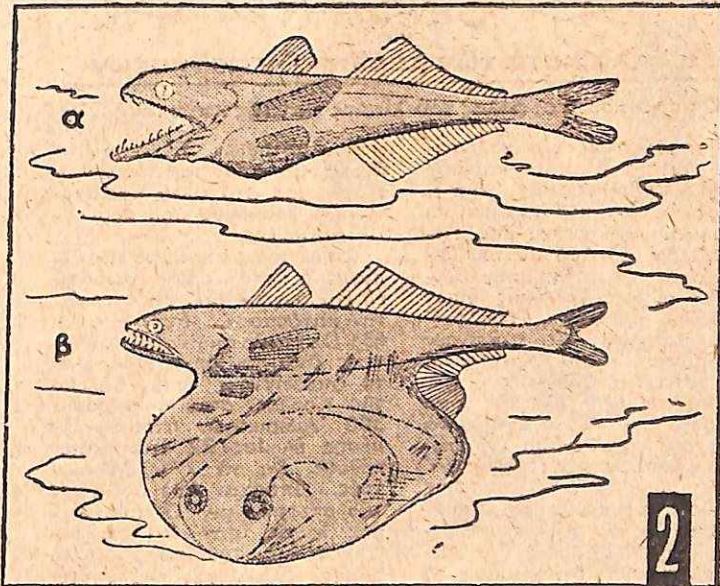

1) ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΠΟΥΛΙΩΝ.— Γνωρίζετε ότι τα πουλιά έχουν κι' αυτά τους νόμους τους, τα δικαστήρια τους και πως δικάζουν και καταδικάζουν κάθε παρανομία; Δεν είναι γνωστά τα αίτια που φέρουν ένα πουλί μπροστά στο δικαστήριο, είναι όμως βέβαιο, πως ο λό-γος είναι πάντοτε σοβαρός, γιατί ή ποινή που του επιβάλλεται είναι πάντοτε ο θάνατος ή ή εξορία. Συχνά τα δικαστήρια αυτά καταδι-κάζουν σε θάνατο ένα ζώο, που παρουσιάζει κάποιο σωματικό ελάτ-τωμα. Αυτό θα σας φανή, ίσως, πολύ σκληρό, αλλά πρέπει να ξέρετε πως και πολλές φυλές έρυθροδέρμων σκοτώνουν τα άνωμαλα παιδιά τους. Άλλη γνωστή περίπτωση καταδίκης πουλιού από τους όμοιους του είναι επειδή συνελήφθη από έναν άνθρωπο και έξημερώθηκε απ' αυτόν. Οι χήνες ιδίως και οι πελαργοί είναι πολυ άσχημοι στην πε-ριπτωση αυτή. Οι πάπιες, πάλι, δε συγχωρούν έκείνη που άνάμεσα στα αυγά που κλωσάει θα τυχ ή βγάλη κοττόπουλα ή φραγκόκοτ-τες. Η ντροπή είναι μεγάλη και τότε τα νεογόνινα θανατώνονται κι' ή ντροπισμένη μητέρα ξεριζώνεται, αν τύχη και γλυτώσει το θάνατο.

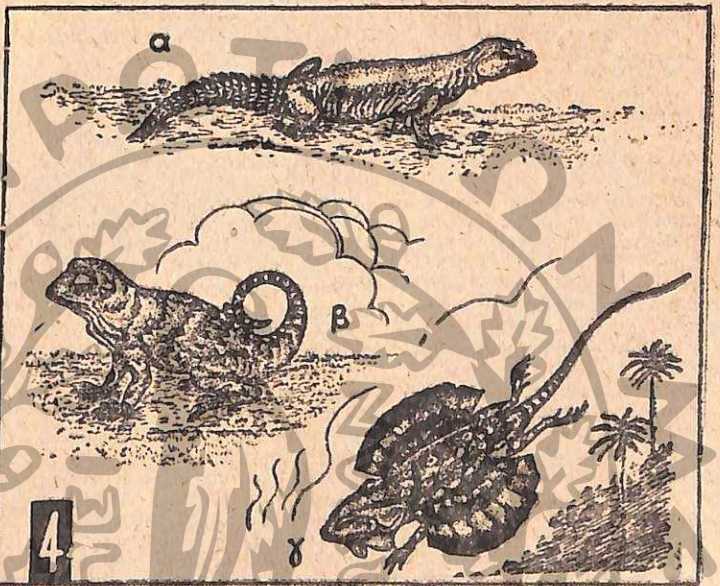
3) ΜΕ ΤΑ ΜΩΡΑ ΣΤΟΥΣ ΩΜΟΥΣ.— Στο βασίλειο των ζώων, πολλές μητέρες φέρουν τα μωρά τους στους ώμους τους ως ή στιγμή που αυτά θα νοιώσουν τον έαυτό τους. Ικανή ν' αντιμετώπισουν τις δυσχέρειες και τους κινδύνους της ζωής α) Ό θηλυκός κύνες τρέ-ξιμους συχνά με τα νεογόνια στην πλάτη του. β) Προσέκικη, ή ξιζέυει συχνά με τα νεογόνια στην πλάτη της. Αμερική, μεταφέρει μαμά-κοάλα, μία μικρόσωμη αρκούδα της. Αμερική, μεταφέρει πάντα μαζί το μικρό της, που την κρατά σφιχταγκισμένη από το λαιμό όταν αυτή σκαρφαλώνει στα δέντρα. γ) Όταν γεννήση, ή κυρία όπισσομυ (διδελφός) μεταβάλλεται σε σωστό λεωφορείο α-ρμόνια μαζί της τα πολυάριθμα παιδιά της παντού όπου πάει.

4) ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΣΑΥΡΕΣ.— Δεν υπάρχει κατηγορία ζώων που να παρουσιάζη τόσο ποικιλία ειδών, σχημάτων και χρωμάτων, όσο οι σαύρες. Τα μικρά έρπετα, που παραθέτουμε, αποτελούν τρία χα-ρακτικά είδη. α) Οι σαύρες με την άγκισθητή ουρά, της κτηριακής δειγμάτια: α) Οι σαύρες είναι προμερα έπιθετικές. Τα δαγκώματά τους άφρικης και της Ασίας είναι τρομερά έπιθετικές. Τα δαγκώματά τους δεν είναι δηλητηριώδη, αλλά ή ούρα τους, ή όποια σκεπάζεται ολό-κληρη με σκληρά και αιχμηρά άγκισθία, αποτελεί ένα φοβερό όπλο, κληρη με σκληρά και αιχμηρά άγκισθία, αποτελεί ένα φοβερό όπλο, γιατί με τα έπαισιμμένα χτυπήματά της το έρπετο προκαλεί φρικτές πληγές σ' όποιον τολμήση να το πλησιάση. Η ούρα αυτή έχει όμοια

Τα δικαστήρια, όμως, που συνεδριάζουν πιο συχνά είναι τα δικαστή-ρια των κοράκων. Δικασταί και ένορκοι συγκεντρώνονται σε κάποιο ύψωμα έχοντας στο μέσον τον κατηγορούμενο. Δυό κοράκια φρουροί καταλαμβάνουν θέσεις πάνω σ' ένα γειτονικό δέντρο. Οι δικασταί είναι άμελικοί και αυτοί δίνουν το συνήμα της έκτελέσεως του κα-τηγορουμένου μετά την έκδοσι της απόφασως.

2) ΑΔΗΦΑΓΑ ΨΑΡΙΑ.— Ό γισαμόδης (α). Ένα μικρό ψαράκι που ζή στα μεγάλα βάθη του Ειρηνικού και μοιάζει με τη γνωστή "ας πέρκα, συναντάται συχνά στην επιφάνεια άναίσθητο και με το πελώριο στομάχι του παραφουσκωμένο από λεία τριπλάσια ή και τε-τραπλάσια από το δικό του όγκο και βάρος. (β) Στην περίπτωση αυ-τή το ψάρι άδυνατεί να κινή και την παραμικρότερη κίνηση. Μέσα από τα τοιχώματα του στομάχου, που το φούσκωμα τα καθιστά διαφανή, διακρίνονται τα θύματα του αδηφαγού αυτού μικρού τέρατος, άπορεί δε κανείς για μερικά απ' αυτά πως το μικρό αυτό ψαράκι, που σπα-νίως ξεπερνά τους 15 πόντους, κατορθώνει να τα καταβροχθίση.

κι' ένα άλλο προοίσιμό. Οι σαύρες την χρησιμοποιούν και για πόρτα. Μόλις μπουν σε μία τρύπα κλείνουν πίσω τους την είσοδο με την ουρά τους και είναι έτσι απόλυτα άσφαλεις και ήσυχοι. β) Η «Σαύρα με την άνασχημένη ουρά» των νήσων Μπαχαμά των Αντίλλων, είναι εντε-λώς άελασκή και συλλαμβάνεται εύκολα από τον άνθρωπο για να γίνη σύντομα πιστός και ήμερος φίλος του. Το μικρό αυτό έρπετο ζή συνη-θως σε όμαδες και δεν είναι σπάνιο το θέαμα δέκα ή και είκοσι από τις σαύρες αυτές να τρέχουν ποδές όλες τις κατεβυδνόμενες με μεγάλη τα-χύτητα, να στομαίζουν έσκαμνα για να άφθαδούν την μεγάλη τα-χύτητα, να κυττάζουν προσεκτικά γύρω τους μήπως ύπάρχει κανένας κινδύ-νος. γ) Οι «Ιπτάμενοι δράκοντες» της Μαλαισίας είναι μία μικρογραφία του μυθικού τέρατος που σκότωσε ο Άγιος Γεώργιος. Οι σαύρες αυτές που φτάνουν σε συνολικό μήκος τα 30 εκατοστά, δεν έινον φτε-ρά αλλά πετούν από το ένα δέντρο στο άλλο με τη βοήθεια μιας πλατειάς μεμβράνης που ύπασχει και από τα δυό πλάγια του σώματός τους. Οι μεμβράνες αυτές άνοίγουν και κλείνουν κατά βούληση, έπιτρέποντας στη σαύρα να φτάση σε άρκετη άπόσταση πετώντας και να πέση από με-γάλο ύψος με έθελ-πλάνην. Όταν περπατά πάνω στο έδαφος, ο «ίπτα-μενος δράκων» μαζεύει τις μεμβράνες αυτές, που του είναι άχρηστες και τις έξοφανίζει σχεδόν τελείως.

Η ανταμοιβή

Ο συμβολαιογράφος: Άν, φίνετε πεντακόσιες χιλιάδες στη γυναίκα σας αν ξαναπαντρευτή, και μόνο ένα κατό χιλιάδες αν μείνη χήρα. Δεν είναι κανονικό, αυτό...

Ο πελάτης: Τό ξέρω! Μά όποιος θα πάρη τη γυναίκα μου, πρέπει ν' ανταμειφθώ!

*

Μπροστά σ' ένα δημόσιο τηλεφωνικό θάλαμο έχουν συγκεντρωθή πέντε-έξη κύριοι και περιμένουν να βγεί μία ωραία δεσποινίς, που ξεφυλλίζει από ώρα τόν τηλεφωνικό κατάλογο. Τέλος, ένας απ' όλους χάνει την υπομονή του, ανοίγει την πόρτα του θαλάμου και της λέει:

— Μου επιτρέπετε, δεσποινίς, να σας βοηθήσω να βρείτε τον αριθμό που ζητάτε;

— Μά δεν πρόκειται για κανένα αριθμό, του απαντάει εκείνη μ' αφέλεια. Άπλοστα, ψάχνω να βρω ένα όνομα του γούστου μου για το παιδάκι που θα βαφτίσω μεθαύριο!

*

Ένας κατεργάρης λέει σ' ένα χωρικό που έχει μία υπόθεσι στο δικαστήριο:

— Δεν είν' ανάγκη να πάω δικηγόρο. Άν μου υποσχεθής να μου δώσης ένα εκατοστάρικο, θα σου μάω εγώ τον τρόπο να κερδίσης τη δική.

— Σύμφωνοι! Μά πρώτα θέλω να μου πής τον τρόπο.

— Νά τ' άρνιέσαι όλα. Νά λές διαρκώς όχι!

Ο χωρικός ακολουθεί αυτή τη μέθοδο και κερδίζει τη δική. Όταν όμως ο άλλος ζητάει την πληρωμή του, ο χωρικός απαντάει:

— Δεν καταλαβαίνω τί μου λές, πατριώτη...

— Μά δέ μου υποσέθηκες ένα εκατοστάρικο.

— Εγώ; Όχι, ποτέ!

Κι' ο κατεργάρης... το φουσάει ακόμη και δεν κρυώνει!

*

Ο άντρας σου, Κική μου, έλεγε προυχτές στο δικό μου ότι ο λόγος του είναι νόμος στο σπίτι σας.

— Ναι, με τη διαφορά όμως ότι είναι απ' τους νόμους εκείνους που... δεν εφαρμόζονται ποτέ!

*

Συζητούμε δυο αλήτες:

— Σε βεβαίω, φίλε μου, πως μπορεί κανείς ακόμη να κερδίση μερικά λεφτά με την τιμιότητα!

Ο άλλος χαμογελάει δύσπιστα, κι' ο πρώτος του έπνεί τότε:

— Άκουσε τί σου λέω! Προχτές έκλεψα ένα σκυλί και γάλασα τον κόσμο για να το πουλήσω ένα εκατοστάρικο. Έ λοιπόν, δέ μπόρεσα! Και τότε ξέρεις τί έκανα; Τό πήγα στην κυρά του, κι' εκείνη μουδωσε έναν πενήνταρι για τον κόπο μου!

*

Μετά το θέατρο.

Η σύζυγος: Πώς τα πέρασες λοιπόν; Σου άρεσε ή κωμωδία που παίζανε;

Ο σύζυγος: Καθόλου. Ήταν φριχτή... Φαντάσου πως τελειώνει δραματικά...

Η σύζυγος: Πώς δηλαδή;

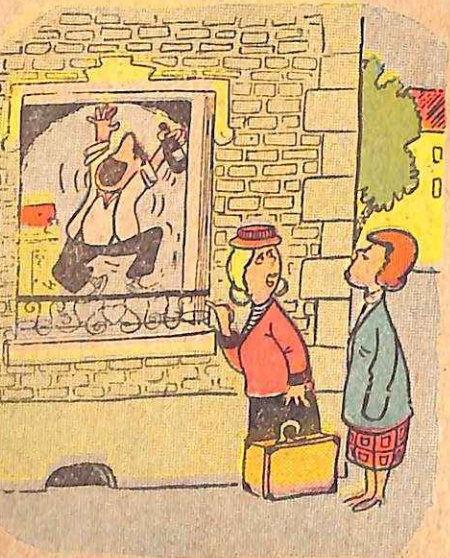
Ο σύζυγος: Μ' ένα νόμο!

— "Όποτε αυτή είναι η βλάβη της κεραίας, πού ανεβαίνεις κάθε τόσο να επιδιορθώσης!..."

POK ENT POA
— Παύλο!... Πού είσαι;

— Είπα στον άνδρα μου πως ξαναγνώριζω στη μητέρα μου!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Άν θέλετε να περιορίσετε στο ελάχιστο το διόρθωμα του βαψίματος των χειλιών σας, μην καπνίζετε ποτέ χωρίς πίπα. Η πίπα σας γλυτώνει από ένα κόπο... κι' από μία δαπάνη, γιατί δεν απορροφάει το λίπος του κραγιονιού των χειλιών, όπως το τσιγάρο-ρόχαρτο.

Η πούντρα στο πρόσωπο

Για να διατηρηθεί η πούντρα πάνω στο πρόσωπό σας, πρέπει να πουντράρεστε όταν η τουαλέτα σας έχει πιά τελειώσει και το δέρμα του προσώπου σας είναι υγρό ακόμη. Η αφού αλείψετε το δέρμα του προσώπου σας μ' ένα ελαφρό στρώμα κρέμας ή με μία ελαϊώδη λοσιόν, όπως είναι π.χ. το γάλα της αγριολόχας (λαί ντε γκυμώ).

Καλοί τρόποι

Στο θέατρο δίνεται συνήθως η ευκαιρία να κρίνη κανείς την ανατροφή των άλλων.

Πρώτα - πρώτα, ο άνθρωπος με καλή ανατροφή φτάνει στην ώρα του, δηλαδή λίγα λεπτά πριν άρχισή η παράσταση. Άλλοιώς, η ευγένεια επιβάλλει —έφόσον δε συνοδεύει κυρία— να περιμένει άρθως σε μία άκρη ως το πρώτο διάλειμμα, για να μην ένοχλήση τους άλλους θεατές στο διάστημα της παραστάσεως.

Δεύτερο δείγμα καλής ανατροφής είναι το να μην κάνη θόρυβο, την ώρα της παραστάσεως: να μη σιγοκουδενιάζει με το διπλανό του, να μην τσαλακώνη χαρτιά, να μη διαπληκτίζεται με την ταξιδέτρια, να μη προσφέρει θορυβώδως μπουμπόνια στις κυρίες της συντροφιάς του, κλπ.

Υπόχρει, τέλος, κι' ένα τρίτο δείγμα καλής ανατροφής: Νά μείνη καθιστός στη θέσι του, ως ότου πέση η αούλαιο της τελευταίας πράξεως. Τό να σηκώνεται πέντε λεπτά προηγουμένως και να ένοχλή τους άλλους για να περάση, ώστε να φτάση στην έξοδο πρώτος, είναι ένδειξι άγενείας και έγωισμού.

Η τέχνη της οικογενειακής ευτυχίας

Δεν υπάρχει άντοας —έκτός ολίγων εξαιρέσεων— πού να μη μιλάη στη γυναίκα του για τις δουλειές του, τις φροντίδες του, την πάλη του με τις αναποδιές της τύχης. Έκείνη πρέπει να ξέρη να τον άκούη με προσχή και να του έμπνεί αισιοδοξία για το μέλλον. Σ' αυτή τη μεγάλη τέχνη βασίζεται πολλές φορές η οικογενειακή ευτυχία.

Σπουδαία τέχνη είναι επίσης για τη γυναίκα το να ξέρη να ξεκουράζη τον άντρα της. Κάθε άνθρωπος έχει άωσιμένες προτιμήσεις: άλλος στη μουσική, άλλος στ' ανέκδοτα, κλπ. Στις στιγμές λοιπόν που νοιώθει πως ο άντρας της χρειάζεται λίγη ψυχική ξεκούρασμα, η γυναίκα άφειλει, με δική της πρωτοβουλία, να βάλη το ραδιόφωνο, να του μιλήση για το τελευταίο βιβλίο που διάβασε, να τον παρασύρη σε κάτι που θα τον ευχαριστήση και θα τον κάνη να ξεχάση τις φροντίδες της καθημερινής ζωής.

Οι γυναίκες που έπωφελούνται απ' τις στιγμές της «έντιμιτς» με τον άντρα τους, για να του ζητήσουν χαϊδευτικά... ένα καινούργιο φόρεμα, καταστρέφουν την ευτυχία τους.

Άν είναι στενοχωρημένος ο άντρας σας, δώστε του θάρρος με τη στάσι σας, με τη ματιά σας, με το ύφος σας μάλλον, παρά με λόγια. Θα τον ενισχύσετε έτσι ψυχικά, χωρίς να το καταλάβη ούτε κι' ο ίδιος, άφινοντάς τον με την έντύπωσι πως η ψυχική αυτή δύναμι προέρχεται απ' τον ίδιο τον εαυτό του.

Άν σας πη: «Άφισε γι' αύριο το νοικοκυριό κι' έλα να καθήσης λίγο κοντά μου», άπακούστε τον με χαρά. Η πεζότης της ζωής πρέπει να παραχωρή κάπου - κάπου τη θέσι της στην άνειροπόλησι...

Η μεγαλύτερη άνοησία που μπορεί να κάνη μία γυναίκα, που περνάει το βράδυ μόντ με τον άντρα της, είναι να του άπαντάη με ύφος κουρασμένο και να ξαναβρίσκη το κέφι της και τη ζωηρότητά της όταν την πάρη στο τηλέφωνο μία φίλη της.

Πώς διατηρούνται οι κάλτσες

Για να διατηρήσετε πολλόν καιρό σε καλή κατάσταση τις κάλτσες σας, πρέπει να τις πλένετε κάθε βράδυ, όταν τις βγάξετε. Τις πλένετε σε μία λεκάνη με κρύο νερό και σαβόνι, χωρίς να τις τρίψετε. Τις κουνάτε πουνάδα, χωρίς να τις τρίψετε. Τις ξεπλέετε μεσα στη σιπουνάδα και τις ξηραίνετε να ντε ύστερα, με κρύο νερό πάντα, δίχως να τις στύψετε. Τέλος, τις κρεμάτε για να στεγνώσουν με κρύα άπό κάθε όωτι ά.

Αλίσια Ράλοτ

ΕΡΑΝΕ αυτό το δέμα για σάς, κυρία, είπε ο μικρός τού άσανσερ της πολυκατοικίας στην Εύα Βάρνερ.

Εκείνη τόν ευχαρίστησε για τόν κόπο του, πήρε το πακέτο κι' έδωσε στο παιδί ένα πουρμπουάρ. Όταν έμεινε μόνη, εξέτασε απ' έξω το μακρόστενο δέμα. Είχε πάνω την ταχυδρομική σφραγίδα κάποιας μικρής πόλεως τού Κεντάκυ. Κι' ήταν σταλμένο πριν από πέντε μέρες.

Η νέα γυναίκα πήγε ως το τηλέφωνο, με κινήσεις αυτομάτου, και πήρε ένα αριθμό.

— Έφτασε!... είπε στο μικρόφωνο. Ναί, είμαι μόνη μου. Μπορεί νάρθης για λίγο; Ν' ανέβης όμως απ' τη σκάλα, σε παρακαλώ... όχι με το άσανσέο!

Εκείσε το τηλέφωνο και πέρασε στην κρεβατοκάμαρα. Στάθηκε μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη, διόρθωσε τα μαλλιά της και βεβαιώθηκε πως το μακιγιάζ της ήταν τέλειο...

Ένα κουδούνισμα στην πόρτα, σε λίγο, την έκαμε ν' ανασκίρτη. Έτρεξε κι' άνοιξε. Τράβηξε μέσα το νέο και τού ψιθύρισε:

— Μήπως σε είδε κανείς, Ντόνυ;

— Το ίδιο με ωτάς κάθε φορά, αγάπη μου, απάντησε εκείνος. Μην ανησυχείς, δε με είδανε...

Ήταν ξανθός, καλοφτιαγμένος, υπερβολικά κομψός και περιποιημένος, σαν «γός» τού κινηματογράφου ή σαν «κούκλος» της βιτρίνας.

— Έφτασε, λοιπόν, ή ώρα! είπε στην Εύα. Είσα ταργαμένη, νευρική;

— Όχι... απάντησε εκείνη, κουνώντας το κεφάλι της. Όχι, ως τώρα...

— Μόλις ο άντρας σου, ο μπεκρής, δη αυτή τη μποτίλια με το εκλεκτό «μπουρμπόν» τού Κεντάκυ, θα την άρπάξει και θ' αρχίσει να πίνει! Δε θα χρειαστή να κάνης τίποτα έσύ...

— Είσα βέβαιος πως θα πάνε καλά όλα;... Είσα βέβαιος... πως δε θα μάς πιάσουνε;

Τό ποτ' ήλθε μέ τ' θάνατο

— Άποκλείεται! Άγόρασα τη μποτίλια με το πιστό σε μία πόλι, το δηλητήριο σε άλλη, και το ταχυδρομίσμα από μία τρίτη πόλι, που βρισκόταν έξω απ' το δρομολόγιό μου. Έξ' άλλου, υποτίθεται πως δε σάς γνωρίζω καθόλου, έσένα και τόν άντρα σου.

— Τόν λυπάμαι, Ντόνυ! Ήταν πάντα τόσο καλός για μένα!... Ναί, ήταν πολύ, πάρα πολύ καλός. Και σ' έδε μπορούεις να κάνης με τέτοιον άντρα, πολύ καλό. Τόν άνεχόσουνά τόν καιρό, μονάχα έπειδή σου εξασφάλιζε την πολυτέλεια και την καλοζωία.

Η Εύα κούνησε το κεφάλι της.

— Κι' εγώ δεν ξέρω τί μου συμβαίνει... πως αποφάσισα ένα τέτοιο πράγμα! Ο Φίλ μ' έδωσε πρόσφερε, δε τι ήθελα... μαζί με την καλωσύνη και την αγάπη του. Θάπρεπε ν'μαι ευτυχισμένη. Κι' όμως προτίμησα έσένα, που δε μου φέρνεσαι καλά!

— Γιατί εγώ σου προσφέρο έκεινο που χρειάζεσαι πραγματικά: τ' πάθος, τη φλόγα!

Τόν, άγκάλιασε και κρεμάστηκε πάνω του.

— Έπειτα;... Τι θα γίνει έπειτα; τού ψιθύρισε.

— Θα γλεντίσουμε τη ζωή και τόν έρωτά μας, άνετα και ξενοιαστά. Θα γυρίσουμε όλο τόν κόσμο!...

— Μά... τί θα πη ή αστυνομία; Τό σκέφτηκες, αυτό;

— Ένας άνθρωπος πλούσιος σαν τ' Φίλ, δε μπορεί παρά ν'αχ' έχθρους... Είναι, έξ' άλλου, γνωστή ή αγάπη του για τ' πιστό. Τί λογικώτερο απ' τ' να έπωλεγήθηκε κάποιος απ' αυτό τ' πάθος του και να τούστείλε το δηλητηριασμένο «μπουρμπόν», για να τόν εκδικηθή;...

— Όσο για σένα, παράσθητες, έπί τρία χρόνια, την πιστή κι' άφοσιωμένη σύζυγο. Κι' ύστερα, δεν πήγες ποτέ σου στο Κεντάκυ. Γιατί, λοιπόν, να σε υποπτευτούνε;...

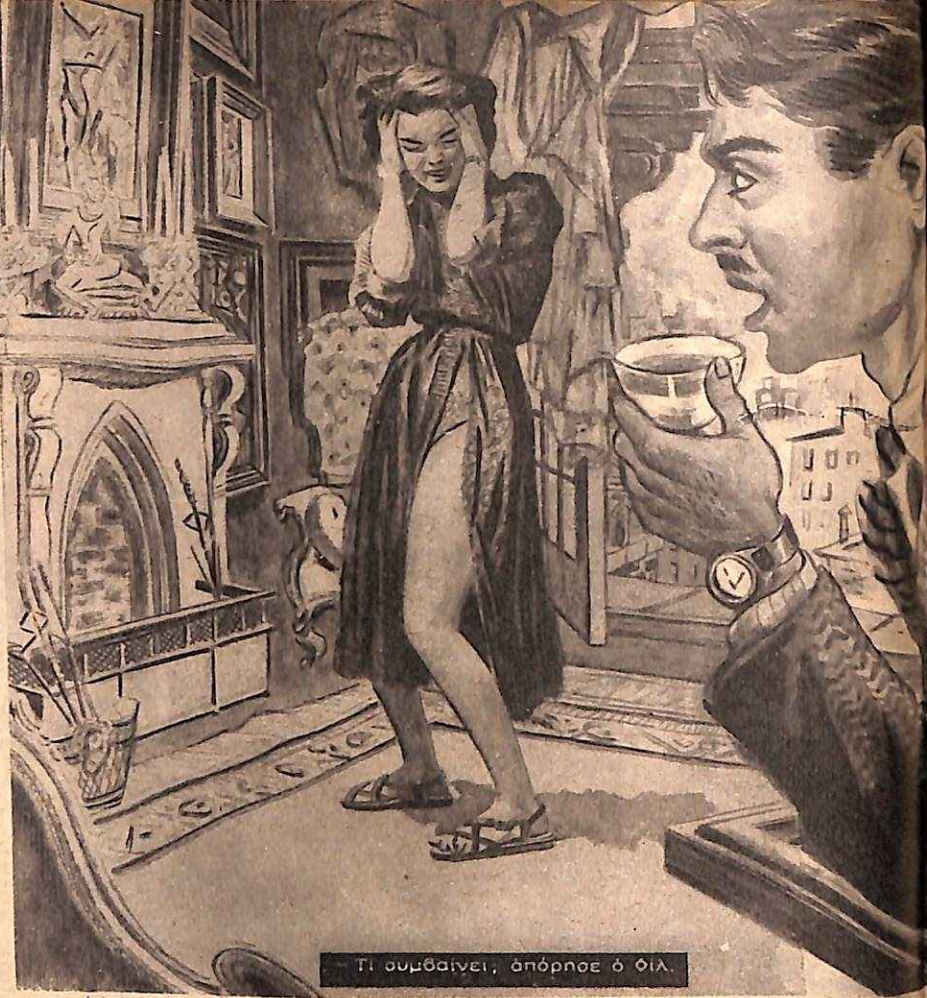
Ενα κλειδί μπήκε ξαφνικά στην κλειδαριά της πόρτας. Πάγωσαν κι' οι δύο, ακούγοντάς το. Τους κυρίεψε πανικός.

— Ο άντρας μου! Γύρισε κωρίτερα σήμερα! Ψιθύρισε ή νέα γυναίκα, ξετρελλαμένη. Θέε μου! Και τώρα τί γίνεται;

Ο Ντόνυ τ' είχε χαμένα. Μά ή Εύα ξανάβηκε κάπως την ψυχραιμία της και τόν τράβηξε ως τ' παράθυρο.

— Θα βγής απ' έξω και θα σταθής πάνω στην κορνίζα τού τριχού, πίσω απ' την κουρτίνα! τού είπε. Είναι αρκετά φαρδεία... Γρήγορα, γρήγορα!

Εκείνος υπάκουσε. Πάτησε στην κορνίζα, κρυμμένος απ' τις κουρτίνες, κι' έριξε μία ματιά κάτω στο δρόμο, απ' τ' ύψος τού δεκάτου έκτου πατώματος της πολυκατοικίας... Δεν ήταν ή πρώτη φορά που είχε βρεθή σε τέτοια δύσκολη θέση! Άξισε τόν

Τι συμβαίνει, άπόρησε ο Φίλ.

κόπο, άλλωστε, μία και βάβαζε στο χέρι όλόκληρη περιουσία!...

— Φίλ, αγάπη μου, γύρισες νωρίς σήμερα, έλεγε στο μεταξύ ή Εύα στον άντρα της, με υποκριτική τρυφερότητα.

— Έτυχε να τελειώσω τη δουλειά μου κι' ήρθα να ξεκουραστώ κοντά σου, της απάντησε ο Φίλ Βάρνερ με τη βαθεία κι' ευχάριστη φωνή του. Σ' άποζητώ τόσο, όταν βρίσκωμαι αναγκαστικά μακριά σου!...

— Είσα πολύ καλός μαζί μου, Φίλ!

— Όχι, δεν είναι καλωσύνη, αυτό. Είν' αγάπη... Μπα, μπα! Τι είν' έκεινο τ' δέμα;

— Δεν ξέρω... απάντησε ή Εύα, προσπαθώντας να μ'ην τρέμη ή φωνή της. Έφτασε σήμερα απ' τ' Κεντάκυ, για σένα.

— Παιός μπορεί να μ'ού τ' στέλνει;

— Έξέτασε τη σφραγίδα τού ταχυδρομείου.

— Δεν έχω ξανακούσει ποτέ αυτή την πόλι, πρόσθεσε.

— Άνοιξε τ' δέμα, με μία παιδιαστική ανυπομονησία, κι' έβγαλε τη μποτίλια τού «μπουρμπόν».

— Διάβολε! φώναξε. Τί ώραία έκπληξη!... Ποιός τ' στέλνει; Δεν υπάρχει καμιά κάρτα... Μά πρέπει να πούμε τώρα άμέσως ένα ποτήρι στην υγεία τού άγνωστου φίλου μας!

Κύτταξε τη γυναίκα του.

— Δε μ'ού φαίνεσαι ένθουσιασμένη απ' την πρότασή μου, πρόσθεσε. Ά, έχασα πως δε σ' άρέσει έσένα τ' «μπουρμπόν»! Έσύ, λοιπόν, θα πής ούισκυ.

Ξεβούλωσε τη μποτίλια και μύρισε άπολαυστικά τ' περιεχόμενό της. Γέμισε ύστερα ένα ποτήρι κι' έτοιμάστηκε να πιή.

Την ίδια στιγμή, πρόσεξε πως ή Εύα κύτταζε με γουρλωμένα μάτια πρὸς τ' παράθυρο. Ή κουρτίνα σάλευε δυνατά, σ' να κουνιότανε κάτι σπασμωδικά πίσω της, κι' ύστερα ξεκρεμάστηκε απ' τη θέση της...

— Τι συμβαίνει;... άπόρησε ο Φίλ. Τι... Τόν έκοψε μία σπαρακτική φωνή, που ξεμάκρυνε άμέσως κι' έσβυσε. Κύτταξε την Εύα, σαστισμένος... Μά εκείνη είχε καταλάβει τί είχε συμβή: Ο φίλος της είχε ζαλιστή ξαφνικά, απ' τ' μεγάλο ύψος, είχε χάσει την ίσορροπία του κι' είχε γκρεμιστή στο δρόμο!

— Ντόνυ!... ψιθύρισε σβυσμένα ή νέα γυναίκα.

Και σωριάστηκε χάμω λιπόθυμη.

Εύα, αγάπη μου! Τι τρέχει;... φώναξε ο Φίλ.

Συνήλθε ώστόσο άμέσως και κατάλαβε πως ή γυναίκα του είχε λιποθυμήσει και πως αυτός κρατούσε στο χέρι του τ' ποτήρι με τ' ποτό, που δεν τ' είχε δοκιμάσει ακόμα.

Έτρεξε κοντά της, έσκυψε πάνω της και της είπε, σαν να μπορούσε να τόν άκούση:

— Πιές αυτό, αγάπη μου! Θα σου κάνη καλό, θα συνέλθης... Άνασκήκωσε τ' κεφάλι της, άνοιξε λίγο τ' στόμα της κι' άδειασε μέσα σιγά-σιγά τ' περιεχόμενο τού ποτηριού... δίκως να φανταστή ούτε στιγμή πως την κερνούσε τ' θάνατο!

ΝΤΙΚ ΧΑΛΒΟΡΣΕΝ

ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΕΣ

κατά βούλησιν!...

Οι εκπληκτικές προοπτικές της σύγχρονης βιολογίας

ΕΝ είναι μακριά ίσως ή ημέρα, που θα είμαστε σε θέση να γονιμοποιήσουμε μία θηλυκή άποιομήποτε μαστοφόρου—συμπερσ και τού ανθρώπου—με ένα χημικό προϊόν, να δώσωμε στα νεογνά που πρόκειται να γεννηθούν όχι μόνο τ' φύλο που θέλωμε, αλλά και τις ιδιότητες της άρρεσκίας μας, να παραγάγωμε κατά βούλησιν διδυμα, γίγαντες, νάνους, τέρατα ή μεγαλοφυίες!...

Όλα αυτά τ' εσσαντικά πράγματα ή έπιστήμη θα μ'πορή να τα πραγματοποιήσ'η σε μέλλον που δε θα είναι πολύ μακρύν.

Αυτό τ' συμπέρασμα προκύπτει από τ' πειράματα που έκαμαν τελευταία οι Γάλλοι βιολόγοι Μπενουά, Λερούα και Βεντερλύ.

Οι τρεις Γάλλοι έρευνήται πήραν δώδεκα πάπιες (τρεις άρρεσικές και έννεα θηλυκές) της ράτσας «Πεκίνο», ηλικίας μίας έβδομάδος, και τούς έκαμαν στο περιτόναιο ένέσεις νουκλεινικών όξέων, που προέρχονταν από πάπιες της ράτσας Κάκι-Κάμπελ. Παρετήρησαν, λοιπόν, ότι οι πάπιες αυτές, μεγαλώνοντας, έχαναν βαθμιαία πολλά από τ' σωματικά στοιχεία της ράτσας του και άποχτούσαν άλλα που ή ανήκαν στη ράτσα Κάκι-Κάμπελ ή ήταν όλότελα νέα. Π.χ. ήταν πιο μικρές από εκείνες της ράτσας «Πεκίνο», είχαν ράμφος πράσινο όπως οι Κάκι-Κάμπελ (ένώ εκείνων της ράτσας «Πεκίνο» είναι κίτρινο), και φτέρωμα λευκό (ένώ τ' φτερά της μ'ν ράτσας «Πεκίνο» είναι κίτρινωπά, της δε ράτσας «Κάκι-Κάμπελ» πρασινόμαυρα).

Οι Γάλλοι έρευνήται, με τις ένέσεις νουκλεινικών όξέων, είχαν έπιτυχει, δηλαδή, μία καινούργια ποικιλία πάπιες.

Δεν είναι ή πρώτη φορά που οι έπιστήμονες έπέτυχαν να μεταβάλλουν τούς σωματικούς χαρακτήρες ζωντανών όντων. Για τ' σκοπό αυτό είχαν χρησιμοποιηθή ως σήμερα φυσικά ή χημικά μέσα, όπως τ' βραχεία κύματα, οι υπεριώδεις ακτίνες, οι ακτίνες Χ, οι ακτίνες γάμμα, διάφορα άλατα τού άρρεσικού ή άλκαλοειδή όπως ή κολχικίνη, όρμονες, σουλφονικά ή αντιβιοτικά παρασκευάσματα κτλ.

Οι μεταλλαγές που είχαν έπιτευχθή με αυτά τ' μέσα ήταν καθαρά άτομικές, περιορίζονταν, δηλαδή σε μόν τ' ζωό στο οποίο είχαν εφαρμοστή. Τ' πείραμα τών Γάλλων έπιστημόνων απέδειξε, όμως, ότι είναι δυνατόν να δημιουργηθούν καινούργιες διασταυρώσεις ή ποικιλίες, που τ' ίδιαι διατηρούν ή αποκληρονομίζουν τ' διαίτερα σωματικά χαρακτηριστικά τους θ' μεταδιδαστούν κληρονομικά και στις έπόμενες γενεές.

Ένδιαφέροντα από αυτή την άποψη είναι και τ' πειράματα που έγιναν σε ίους από τ' γνωστό δόκτορα Χένιτς Φράινκελ-Κόνρατ.

Τ' κυριώτερα συστατικά τών ίων είναι ή πρωτεΐνη και ένα ιδιαίτερο, είδος νουκλεινικού όξέος, τ' RNA. Ο δόκτωρ Φράινκελ-Κόνρατ, άποχωρίζοντας αυτά τ' δύο στοιχεία έπέτυχε τ' θάνατο τού ίου και κατόπιν την αναβίωσή του με την έκ νέου ένωσή τους. Ξεκινώντας απ' αυτή την παρατήρηση, προχώρησε ακόμη περισσότερο. Πήρε δύο ίους διαφορετικής κατηγορίας και άπεχώρισε τ' συστατικά τους. Ένωσε κατόπιν τ' πρωτεϊνικό κύτταρο τού ένός με τ' νουκλεινικό όξύ τού άλλου και τ' νουκλεινικό όξύ τού πρώτου με τ' πρωτεϊνικό κύτταρο τού δεύτερου.

Έπέτυχε έτσι τ' δημιουργία δύο νέων τύπων ίων, που είχαν τ' χαρακτηριστικά τού άδοχικού ίου, από τόν όποιον είχαν πάρει τ' RNA.

Άλλοι έρευνήται πειραματίστηκαν σε βακτηρίδια, που είνε οργανισμοί τελειότεροι και πολυπλοκώτεροι από τούς ίους και κατώρθωσαν να παραγάγουν σ' αυτούς χαρακτηριστικά που μεταβιβάστηκαν κληρονομικά. Ειδικότερα προκειμένου για τούς πνευμονόκοκκους έπέτυχαν να τούς

προκίσουν με 25 καινούργιες ιδιότητες. Σημαντικό βήμα πρὸς τ' άμπρός άποτελούν τ' πειράματα σε πάπιες που άναφέραμε. Γιατί, αυτή τη φορά, δεν πρόκειται για ύποτυπώδεις οργανισμούς, όπως είναι οι ίοι ή τ' βακτηρίδια, αλλά για ζωντανά όντα, που έχουν τέλειο οργανισμό και άποτελούν ιδιαίτερη κατηγορία μεταξύ τών υδρόβιων πουλιών.

Ο διάσημος Γάλλος βιολόγος Ζαν Ροσάν, μιλώντας γι' αυτά τ' πειράματα, είπε τ' εξής:

«Τ' πειράματα τού καθηγητού Μπενουά μάς έπιτρέπουν να κάμωμε και τις πιο τολμηρές ύποθέσεις. Τ' πρόβλημα τών φυλών θα λυθή ατάματα, αφού θα μπορούμε να μεταβάλλωμε τούς μαύρους, τούς κίτρινους και τούς έρυθροδέρμους σε λευκούς. Θα είμαστε επίσης σε θέση από δύο γονείς ήλιθιους να βγάλωμε μία μεγαλοφυία.

Η βιολογία δεν κατώρθωσε ακόμη να χωρή στή ζωή μας παρα τίς μέσου της κόρης της, της Ιατρικής. Άλλά δεν μπορεί πια να άνεχθή περισσότερο αυτή την κηδεμονία. Γιατί έχει φτάσει σε τέτοιο βαθμό ώριμότητας ώστε οι άνακαλύψεις και οι έπινοήσεις της δε μπορούν πια να έπιδράσουν με άποφασιστικό τρόπο στις τύχες και την εξέλιξη τών ότόμων και τών φυλών.

Αύριο ή μεθαύριο, σε μέλλον, πάντως, κοντύν, θα είμαστε σε θέση να τροποποιήσωμε, σύμφωνα με τ' θέλησή και τις άνάγκες μας, τ' φυτικό κόσμο που μάς περιβάλλει και να λύσωμε π. χ. τ' πρόβλημα της παραγωγής κατανάλωσιμων άγαθών, που είναι από τ' σοβαρότερα της εποχής μας. Και θα μπορούμε κατόπιν να έπεκταθούμε στο ζωικό κόσμο, για να περάσωμε τελικά σ' έμάς τούς ίδιους.

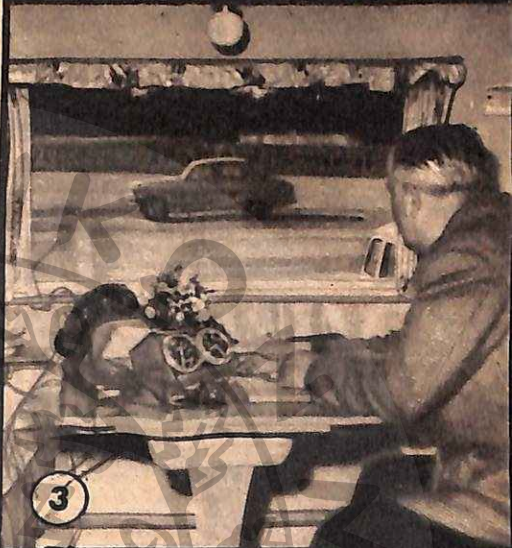
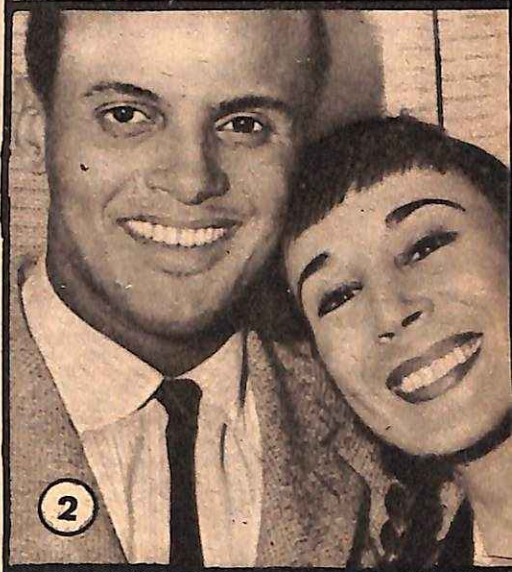
Θ' κατώρθώσωμε άρα γε στο μέλλον να φτιάξωμε μία ανθρωπότητα περισσότερο ευτυχισμένη ή λιγώτερο δυστυχισμένη από τ' σημερινή; Η ύπόθεσι αυτή, όταν την δούμε κάτω από τ' πρίσμα τών καινούργιων προοπτικών της σύγχρονης βιολογικής έπιστήμης, δεν έχει τίποτα τ' άπίθανο.

1 Έφτος ή θερινή σαιζόν άρχισε στη Βόρειο Εύρωπη ένωρίτερα παρά στη Νότιο, όπου ο σχετικά ψυχρός καιρός καθυστέρησε την ένσφιξη τών θαλασσίων λουτρών. Η φωτογραφία μας πάρθηκε στη λίμνη της Βαυαρίας Τεργκενζε και παρουσιάζει δύο χαριτωμένες νέες, οι όποιες φορούνται μοντέρνα όδρτ, πηγαίνουν να νοικιάσουν ένα από τ' πολλά θαλάσσια ποδήλατα, που είναι στη διάθεση τού κοινού για περιπάτους πάνω στα νερά της γραφικής λίμνης.

2 Ο νέγρος τραγουδιστής Χάρρυ Μπεαφόντι παντρεύτηκε πρό ήμερών στο Μεϊκό τη χορεύτρια Τζούλι Ρόμινσον, που ήταν έπί έξη χρόνια μέλος τών μπαλλέτων της Ντάιχαμ. Ο Μπεαφόντι είναι σήμερα ο πιο επικήλυδος άντίπαλος τού Έλβις Πρίσλεϋ, έχει δε έπωνομαστή «Βασιλιάς» τού «Καλυψών» τού νέου χορού που τείνει να έκθρονισή τ' «ρόκ εντ ρόλ».

3 Η «Αρόντα», τ' νέο ατόκινητο τών γαλλικών εργοστασίων «Σιμκα», κατέρριψε πρό ήμερών στο ατόκινητοδρόμιο τού Μονλερϋ ένα πρωτοφανές ρεκόρ. Διέτρεξε 100.000 χιλιόμετρα την ώρα, τρέχοντας συνεχώς 24 ώρες τ' εικοσιτετράωρο, από τις 9 Απριλίου μέχρι της 2ας πρώινης της 16ης Μαΐου. Μία όμας από 8 όδηγους είχε ανάλαβει να κρατήση σε συνεχή κίνησι τη μηχανή με τακτική αντικατάστασι τού όδηγού ανά δίωρο. Ο ίδιος ο όδηγός ήταν όποχρεωμένος να έπισκευάζη κάθε παρουσιασμένη βλάβη και να άνεφοδιάζεται σε καύσιμα τ' πολύ μέσα σε 54 δευτερόλεπτα!

4 Η φωτογραφία αυτή, που πάρθηκε κατά τ' διάρκεια ένός χορού στη σουηδική αλή, παρουσιάζει τη νεορά πριγκίπισσα της Σουηδίας Μαργαρίτα, ή οποία κατά την πρόσητη παραμονή της στο Λονδίνο άγάπησε παράφορα, ως γνωστόν, έναν Άγγλο πιανίστα, άριστοκρατικής καταγωγής, κι' έπιμέλει να τόν παντρευθή, παρά τις άντιρήσεις της οικογενείας της. Πίσω από τη Μαργαρίτα διακρίνεται ή πριγκίπισσα της Νορβηγίας Άστριντ, στο μπράτσο ένός διπλωμάτη, και ή πριγκίπισσα Ντεζιρέ, νεώτερη άδελφή της Μαργαρίτας. Η Ντεζιρέ φέρει τ' δίαιμα της συζύγου τού στρατηγού Μπεριαντότε, την όποιαν άγάπησε ο Ναπολέον και που έγινε ή πρώτη βασίλισσα της Σουηδίας.

ΕΝΑ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟ βύνηρο

ΙΛΟΙ πιστοί κι' αγαπημένοι ο 'Ανέστης κι' ο Δημητρός. Κότι πιο πολύ από φίλοι: αδέρφια. Τόν ίδιο χρόνο είχαν γεννηθῆ κοντά-κοντά—τα σπότη τους ἴτανε πλάι-πλάι ἀνά-νω στὸν Γρανιτόβραχο, τὸ πιὸ γραφικὸ κι' ἄγριο τοπίο τοῦ νοιοῦ τους. Μαζί εἶχανε μεγαλώσει, μαζί εἶχανε κάνει τὰ πρῶτα τους παιχνίδια, εἶχανε οκάρῳσι τὴς πρῶτες τους σκανταλιές, μαζί εἶχανε μαζέψει καθούρια καὶ ἀκινούσι στὰ βραχάκια τῆς ἀκρογιαλίας, καὶ μαζί μιά μέρα—δὲν θάτανε πάρα πάνω ἀπὸ ἐπτά χρόνων διαολάκια... — εἶχανε λύσει τὴν μαρουμὰ τῆς βάρκας τοῦ καπετάν-Νικίτα κι' εἶχανε τραβῆξει μὲ πᾶνι στὰ βαθεῖα! ὅσο ποὺ τὸν εἶχανε πάρει τὴ μέρα ἐκείνη οἱ δικοὶ τους! Χυμῆς στὴ δική του βάρκα ὁ πατέρας τοῦ 'Ανέστη, ὁ Πανάγος, καὶ κατ'ἄφερέ-νὰ φτάει τὰ δυὸ τρελλόπαῖδα, τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνα, οκασμένα στὰ γέλια, τὴν ἀφίνανε νὰ γέρνῃ μὲ τὴ μπάνα καὶ νὰ μπῇ νερὰ! Ζύλο ποὺ τὸ φάγανε τότε! Τῆς προσέχανε μὴν ξανανίη κανένα καινούργιο τέτοιο «παχνίδι».

Καὶ μεγαλώσανε αἰγὰ-αἰγὰ, ὁ 'Ανέστης κι' ὁ Δημητρός. Γίνανε παλληκάρια ὡς ἐκεῖ πᾶν, ὁμορφα, γεροδεμένα—ξανθὸς μὲ ὁ-λμαυρά μᾶτια ὁ 'Ανέστης, μελαχροινὸς μὲ μᾶτια γαλὰνὰ ὁ Δη-μητρός. 'Αγαπημένοι πάντα ἀχώριστοι, πηγαίνανε τὰς στὸ ψά-ρεμα μαζί μὲ τοὺς πατέρας τους στὰ βαθεῖα ὡς τὰ Γαλαζό-νησα, δολώνανε μὲ φρέσκο καλάμαρακι τὸ παραγάδι ἢ ρίχνανε τὰ δίχτυα, κι' ὕστερα βοηθῶσανε στὸ ξεκαθάρισμα τῶν ψαριῶν—ἀλλοὺ τὰ ἀκριβὰ, τὰ μαρμπουῖνια, τὰ λεθρινία, τὰ φαγκρόπου-λα, ἀλλοὺ οἱ μπακαλιάρη κι' οἱ στείρες, ἀλλοὺ ἡ μαρίδα...

Κι' ἔτσι τὰ δυὸ ἀγῶρια, ὁ 'Ανέστης τοῦ Πανάγου κι' ὁ Δη-μητρός τοῦ Κωσταντῆ, ἀδερφωμένα ὅπως ἴτανε, φανερωμένο-σαν σὰ δυὸ σῶματα—δυὸ γερά, ἡλιοκαμένα σῶματα ἀπὸ ἀτσα-λένια σάρκα...—μὲ μιά ψυχὴ!

Ἦτανε μιά ὁμορφὴ καὶ κομψὴ πρωτευουσιὰ μὲ ἡδονικά πρά-σινα μᾶτια καὶ προκλητικὸς τρόπος, ποὺ ἔφτασε ἐνὰ καλοκαι-ριὰκι πρῶτὸν στὸ νηῖ. Συνδεδεῖσταν ἀπὸ μιά συντροφικὰ πα-ραδῶν—ὅπως κι' αὐτὴ... — ἀπὸ νεαροὺς κομψοὺς ποὺ φτάσαν ἀπάνω σ' ἓνα κόττερο κατὰλευκο καὶ γεμισσένε πρωτευουσιάν-τους εἶδαν ὅλους αὐτοὺς μὲ μᾶτι ὀχι φιλικό. Ἐπειδὴ ὅμως, βγαίνοντας στὴν ἀκρογιαλιά, πληρώσανε γενναϊοῦδωρα στὴν τα-δεῖρα τοῦ Κυριάκου, ὅλοι εἶδαν ὅτι ἀπὸ τὴν ἀφίη, ποὺ τὸν μόντε-ρου κόττερου θάρρανε... συνάλλαγμα στὸ φτωχὸ νηῖ! Κι' ἀπο-φασίσανε νὰ θυσιάσουν τὴν προσωπικὴ ἐντύπωσιν τοῦ συμ-φεροῦ.

Ὁ 'Ανέστης κι' ὁ Δημητρός δὲ δώσανε στὴν ἀρχὴ καμμία σημάσια σ' ὅλη αὐτὴ τὴν παρῶν παρῶν, ποὺ κάθε μεσημέρι γδύνονταν γιὰ μπάνιο καὶ γέμιζε φωνές καὶ γέλια τὸ λιμανάκι. Ὑστερα, τὴν ὥρα τῆς ἡλιοθεραπείας, ὅταν ὁ ἥλιος ἐστελνε κάθετες τὴς ἀκτίνες τοῦ νὰ πυρπολῶσιν τὴν ἀμμο, βγαίνανε ὅλοι στὰζοντας καὶ ἑσπλῶνανε ὁ ἓνας δίπλα στὸν ἄλλον, μ' ἐ-κείνην πάντα στὴ μέση... Τότε ἴταν ποὺ σκανταλιζόντουσαν οἱ νησιώτες καὶ δαιμονίζονταν οἱ νησιώτισσες: «Μωρέ, τοὺς εἰ-δάτε!... Γυμνοὶ, ταῖσδοι! 'Αμ' ἐκείνη! 'Ενα χρωματιστὸ πα-νάκι στὴ μέση, ἀλλο ἓνα στὸ στήθος, κι' οὐτὲ τὴ νιοῖάκι ποὺ τὴ βλέπουμε...»

Τὴ νὰ τὴ νιοῖαζῃ. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἐκλείνε στὸ αἶμα τῆς τὴν πρόκλησιν! Τὴν διοκράδαζε ἀφάνταστα ποὺ ἐνοιοῦσε γύρω τῆς νὰ φουσκῶν ἓνα κύμα ἀπὸ θαυμασμὸ κι' ἀγανάκτησιν. Περνοῦσε ἄ-νους κατοίκους τοῦ πρεμοῦ αὐτοῦ νηιοῦ, ποὺ ὡς τὰς δὲν εἶχε φτάσει στὴ γοητευτικὴ ἀκρογιαλιά τοῦ ὁ μοντερινισμός, κι' ἐ-νοιοῦσε κατὶ σὰν ἄγρια χαρὰ, σὰν μεθυστικὴ ἱκανοποίησι!

Ἐνα ἀπάνεμα, ποὺ ἡ προκλητικὴ πρωτευουσιὰ ἀνιψοῖζε τὸ δρομάκι πρὸς τὸ κάτασπρο γραφικὸ ἐρημοκλῆσάκι τοῦ 'Αν-έστη καὶ φάτα μὲ τὸν Δημητρὸ ποὺ κατέβαινε. Ταραχτικὴ ἀ-λοπέρα...

Ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ τὸ πιὸ προκλητικὰ σαγηνευτικὸ τῆς χαμόγελο. Ὑστερα, ἔσκυψε ὁ Δημητρός τὸ κεφάλι τοῦ κι' — Στάσου, ντέ... Ποὺ πᾶς ἐπὶ τὸν κράτος ἀπὸ τὸ μπράτσο; — Μὲ περιμένει ὁ πατέρας γιὰ νὰ ξεμπλέξουμε τὰ δίχτυα... τῆς ἀποκρίθηκε ταραγμένος. Πέρασε μὲ γοητευτικὴ οἰκειότητα τὸ χέρι τῆς κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ. — Δὲν πειράζει... εἶπε: Θὰ περιμένῃ λιγάκι ὁ πατέρας σου, ὅπου νὰ σκαρφαλώσουμε στὸ ἐρημοκλῆσάκι...

Στὴν «καλοσπέρα» τοῦ, ἀποκρίθηκε— μὲ τὸ πιὸ προκλητικὸ χαμόγελο τῆς...

Τὴν ὠδήγησε πρὸς τὸν ψηλὸ, ἀπόκρημνο βράχο, σὰ μεθυσμέ-νος... Ἐκεῖ κάτσανε κατὰχαμα, ἀνάμεσα στὴς κῆπαρες καὶ στὰ ρίκια, καὶ κυττάζανε τὸν ὀλόλαμπρο δίσκο τοῦ ἡλιοῦ, ποὺ βου-τοῦσε βαθεῖα, στὴ θάλασσα...

— Τὴ ὁμορφὰ ποὺ εἶναι ἐδῶ! μουρμούρισε ἐκείνη γοητευμένη, μὲ τὰ μᾶτια τῆς μισόκλειστα.

Τὸ φουστάνι τῆς ἴτανε ἀνασκημένο. Τὸ ἐλαφρὸ μπλουζάκι τῆς λίγο πεσμένο στοὺς ὤμους... Ἀντὶ νὰ κυττάζῃ τὸν ἥλιο ποὺ βασιλεῦε, ὁ Δημητρός κυττάζε ἀπλῶστα ἐκείνην...

Σαφνικά, τὰ πράσινα μᾶτια τῆς μετατοπίστηκαν ἀπὸ τὸ ἡλιο-βασιλεῖμα ἀπάνω τοῦ.

Τὰ σαρκώδη χεῖλια τῆς μισανοῖζαν σ' ἓνα χαμόγελο γεμάτο ἱκανοποίησι: Εἶχε νοιώσει τὴν ἀναστάτῳσιν τοῦ, κι' αὐτὸ τὴν κο-λάκευε φοδερά.

Τοῦ πήρε τὸ σαγόνι μέσα στὸ χέρι τῆς καὶ βούλιαξε, κατε-ρὰ σπαθί, τὰ μᾶτια τῆς στὰ βάθη τῶν δικῶν τοῦ.

— Σέρεις πῶς εἶσαι πολὺ συμπαθητικός;...

Δὲ θὰ μπορούσε ὁ Δημητρός νὰ πῇ πῶς τὰ χεῖλια τοῦς βρε-θῆκαν ἐνωμένα...

Τὸ ἴδιο ἐγίνε ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες καὶ μὲ τὸν 'Ανέστη: Ἡ προκλητικὴ αὐτὴ γυναῖκα τὸν συνάντησε στὸ ἐρημο δρόμο ποὺ ὠδηγοῦσε στὴν Γλαροσπηλιά. Τὸν παρακάλεσε νὰ τὴ συνο-δέψῃ, αὐτὸς δέχτηκε ἀναστατωμένος, καὶ, σὲ λίγο, μέσα στὴν ἀπόμειρ ἐκείνη σπηλιά ποὺ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας δὲν ἔφτανε πα-ρὰ σὰν διαταγμός καὶ σὰν ἀμφιβολία, ὁ ἔρωτας χτύπησε παιχνι-διάρης τὰ φτερά τοῦ...

Ἀπὸ τότε, οἱ δυὸ φίλοι, ποὺ δὲν παραλλάζανε ἀπὸ ἀδέρφια, χωρίστηκαν ἀπὸτομα ἀπὸ ἓνα βαθὺ μῖσος. Ἀποφεύγανε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, καὶ νοιώσανε καλὰ ὅτι ἀνάμεσα τοῦς εἶχε μὴν ἓνα ἐρημόδιο ἀπὸ προκλητικὴ γυναῖκα σάρκα...

Καὶ τόσο τοὺς θάλωσε τὸ μῖσος τὴν καρδιά, ποὺ μιά νύκτα γυρέψανε νὰ δοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ μιλήσουν, νὰ ἐ-ξηγηθοῦν...

Πρῶτος μίλησε ὁ Δημητρός.

— Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴ μέση! μουρμούρισε σκοτεινός...

Ὅλη ἡ παλιὰ φιλία τοῦς εἶχε ξεφτίσει... Τὴν εἶχε σαρώσει τὸ ἀλόγιστο ἐρωτικὸ πάθος ποῦχε φωλιάσει στὴς καρδιές τοῦς! Τώρα, δυὸ ἐκθροὶ βρισκόντουσαν ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον! Δυὸ ἐκθροὶ ποὺ εἶχαν ὁμοῦσι ὁ ἓνας τὸν θάνατο τοῦ ἄλλου!

Σιωπηλοὶ, τραβῆσανε τοὺς σουγιάδες! Κι' ἐκεῖ μέσα στὸ σκο-τάδι, ἄρχισε μιά ἄγρια, λυσσασμένη μονομαχία... Οἱ σουγιάδες τρυπῶσανε τὴς σάρκες καὶ βγαίνανε ματωμένοι!

Πρῶτος ἔπεσε ὁ Δημητρός. Πλάι τοῦ ἔπεσε ἀμέσως κι' ὁ 'Α-νέστης...

Ὅταν τοὺς βρῆκανε, ἄψυχους, βουτηγμένους στὸ αἶμα, οἱ συντοπίτες τοῦς, οἱ φίλοι τοῦς, ἡ ἀγανάκτησι ξεσπᾶσε αὐθόρ-μητα γι' αὐτὴ τὴν ἐλεεινὴν γυναῖκα ποῦχε μὲ τὸ φέροισι τῆς προκαλέσει τὸ κακό! Τόσο, ποὺ ἐκείνη καὶ ἡ παρέα τῆς τὸ κα-τάλαβαν, καὶ σαλπάρανε βιαστικά τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὸ νηῖ.

Ὁ Δημητρός κι' ὁ 'Ανέστης μείνανε πίσω, ματωμένοι, χαροπα-λεωντάς... Στὸ τέλος ὅμως, οἱ γερὲς κρᾶσεις τοῦς μπόρεσαν νὰ νικήσουν τὸ κακό... Κι' ὕστερα ἀπὸ ἓνα μῆνα οηκωθήσαν ἀπὸ τὸ κρεβάτι...

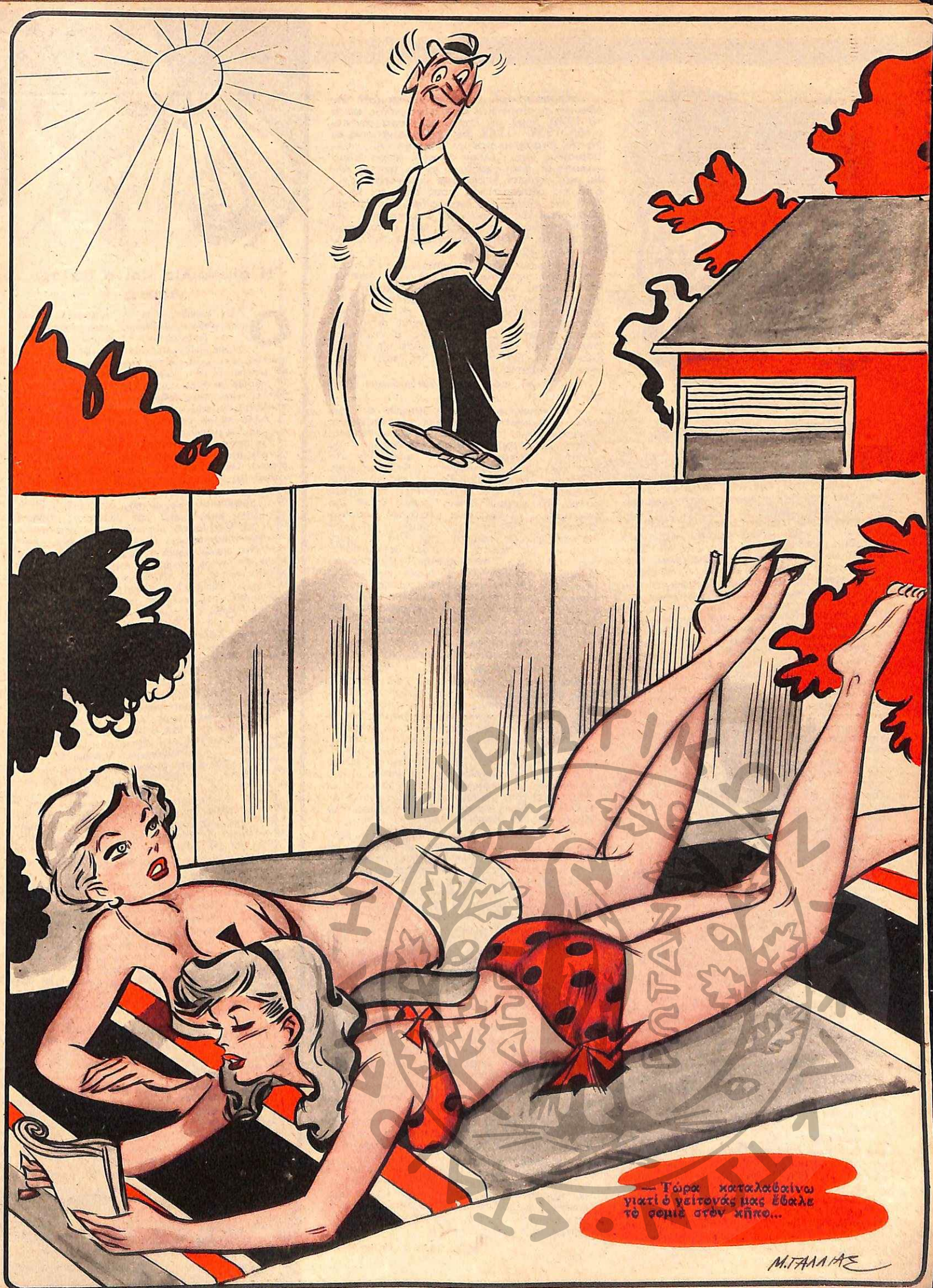
Τὸ πρῶτο ποὺ κάνανε, ἴτανε νὰ κυττάξουνε στὰ μᾶτια καὶ νὰ δώσουνε τὰ χέρια. Ὑστερα πέσανε ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου!

Τώρα ποὺ ἡ ἐλεεινὴ ἐκείνη γυναῖκα ἴτανε μακριὰ, βλέπανε πόσο ἐγκληματικὸ ἴτανε τὸ φέροισι τῆς καὶ πόσο κουτοῖ εἶχανε φανῇ αὐτοὶ νὰ βρεθοῦν ἀντιμέτωποι, γιὰ χατῆρι τῆς, μὲ τοὺς σουγιάδες στὰ χέρια...

Χέρι μὲ χέρι τραβῆσανε γιὰ τὴν ἀκρογιαλιά, ποὺ τοὺς εἶχε δῇ νὰ παίζουν ἀπὸ μικροί.

Ὁ ἥλιος ἔλαμπε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τοῦς. Κανένα σύννεφο στὸν οὐρανό... Καὶ τὸ μαῦρο σύννεφο ποῦχε σκιάσει γιὰ μιά στιγμὴ τὴ φιλία τοῦς, εἶχε διαλυθῇ, εἶχε περάσει...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί ὁ γείτονας μας ἔβαλε τὸ σόμπα στὸν κήπο...

Μ.ΓΑΛΛΙΑΣ

Προβλήματα του 1861

ΠΟΙΑ ήταν τα ενδιαφέροντα και τα προβλήματα της ελληνικής επαρχίας, κατά τις παραμονές της εξέγερσης του 'Οθωμαν; Από τις ανταποκρίσεις που δημοσιεύονται στις εφημερίδες της εποχής, φαίνεται πως δεν ήταν πολύ διαφορετικά από τα σημερινά. Βέβαια, υπήρχαν τα καθημερινά σχεδόν μεθοριακά επεισόδια, καθώς και η ληστεία, που βρισκόταν στην περίοδο της ανθιστικής της. Όμως κατά τα άλλα οι κάτοικοι των επαρχιών είχαν τα ίδια περίπου βάσανα, που έχουν και οι σημερινοί απόγονοί τους.

Και πρώτα -πρώτα οι σεισμοί, που αποδεκνύονται πως είναι ένα είδος μονιμού... εθνικής συμφοράς. Στο «Φώς», τη δημοτική εφημερίδα του Σοφ. Καρύδη, δημοσιεύονται ανταποκρίσεις από την Κόρινθο και τις Θήβες, οι οποίες περιγράφουν τις εντυπώσεις των ανταποκριτών από τους σεισμούς (φύλλο 4ης Απριλίου 1861):

«Κόρινθος — Μέγας και τραμερός σεισμός κατετάραξε σήμερα την πόλιν μας, τον οποίον παρακολούθησαν και τρεις άλλοι, επίσης δυνατοί, αλλά μόνον μία έκκληση έκρημνισθη, καταπλακώσασα ένα ιερό, εντός αυτής ευρεθέντα. Δεν έμεινε ειμή το κωδωνοστάσιον όρθιον, οι δέ τοίχοι της εκκλησίας κατέπεσαν διά μιας και οι τείσορες. Φόβος έκυριευσεν όλους τους κατοίκους, μη επαναληφθούν οι σεισμοί και αν συμβούν και άλλοι μέχρι της έσπέρας, δεν θα κοιμηθί κανείς άποψης, αλλά θα διέβωμεν την νύκτα εις το ύπαιθρον.

Υ. Ν. Νέον κλονισμόν ήσθάνθημεν ταύτην την στιγμήν! Ο Θεός να μάς σώσῃ!...»

Περισσότερο ανήσυχος φαίνεται ο ανταποκριτής των Θηβών, ο οποίος παρουσιάζει και πολύ τραγικότερα τα πράγματα: «Θήβαι — Σας γράφω εν ύπαιθρῳ καί περίφοβος! Οι σεισμοί επανειλήθησαν εις Θήβας, και τόνον δυνατοί και μεγάλοι, ώστε δεν έμεινε ούτε μία οικία άκρημνιστος! Ευρισκόμεθα όλοι, ως άλλοτε, εν ύπαιθρῳ, φεύγοντες ένθεν κακειθεν, διότι ή γή τινάσσεται πανταχού και βοή υπόκωφος μάς κατατρομάζει, ως να είναι κάτωθεν ή μάς ο Άδης! Με θλίβει και έκπληξιν άνεύζομεν μακρόθεν την πόλιν έρημον, και έντρομο βλέπομεν τους καταρρέοντάς των οικιών τοίχους. Η πόλις όλη μετεβλήθη εις έρείπια. Έκ των ανθρώπων ούδεις έπαθεν...»

Όπως βλέπουμε ο άναγνώστης, το πρόβλημα των σεισμών συντηρούσε, ανέκαθεν την άγωνία του Έλληνικού λαού. Όποιασδήποτε εποχής εφημερίδες και άν άνοιξη κανείς, θα βρή πληροφόρησης σχετικές με σεισμικές καταστροφές. Και τότε οι σχετικές συμφορές είχαν όξυτερο χαρακτήρα, για πολλούς λόγους. Πρώτα, γιατί το κράτος ήταν τόσο άνοργάνωτο, τόσο βροδικίνητο και τόσο φτωχό, ώστε δεν κατάφερε να προσφέρει αξιόλογη βοήθεια στα θύματα. Έξ άλλου δεν είχαν ανακαλυφθή τα αντισεισμικά οικήματα και έτσι όσοι άγωνίζονταν να ξανακτίσουν τις στέγες τους τις έβλεπαν να ξανακαταρρέουν στους επόμενους σεισμούς.

Δευτέρα πληγή, ή όποία άρχισε από την όθωνική περίοδο και κλειστική μόλις κατά το 1930, ήταν της ληστείας. Κατά την περίοδο 1858—1863, δεν είχε μείνει περιοχή της ύπαιθρου που να μην είχε τη... συμμοριούλα της. Όλοι οι κατ' επάγγελμα κακοποιοί, όλοι σχεδόν οι φυγόστρατοι, αλλά και πολλοί βαθύτατα άπογοητευμένοι από τις αισθηματικές τους άτυχίες, είχαν βρή στο κλαρί. Οι εφημερίδες της εποχής είναι γεμάτες... γραφικές περιγραφές. Άναδημοσιεύουμε στην τέχη μια ανταπόκρισι από τη Λαμία, από το «Φώς» της 3 Απριλίου 1861:

«Λαμία — Την νύκτα της 12—13 Μαρτίου, ληστρική συμμορία εκ 30 ληστών συγκεκμηνη, και επί κεφαλής έχουσα τον Μπασιούταν Κοντζιλαν, έπιπεσούσα εις έν ποινιοστάσιον εν τη θέσει «Κοντζομίτα» έξωθεν της Άρτας, έλεπλάτησεν αυτό, κάψασα το ότιον ένός ποινίμου, συντίψασα την κεφαλήν έτέρου και δαλούσα εις το πυρ δύν βρόφη, ίνα καταρρώση να λάβη πλείοτερα χρήματα...»

Και άλλο, πάλι κατ' ανταπόκρισι από τη Λαμία:

«Έν τέταρτον της ώρας μακράν του χωρίου καλούμενου Φάρασαν της επαρχίας Παλιπαγώνης, του νομού Άργυρακάστου, κείται μοναστήριον πτωχόν επί όνόματι του Άγίου Ιωάννου του Προδρόμου. Την νύκτα της 15ης παρελθόντος Φεβρουαρίου, Άλβανοί λησται, εισελθόντες εις το μοναστήριον τούτο και συλλαβόντες τον ήγούμενον, τον έτυρανίσαν πολυτρόπως ίνα μαρτυρήσῃ τα χρήματα, χύσαντες βασάντον έλαιον όχι μόνον επί του σώματος του, αλλά και επί της γλώσσης του. Και μη έξορκούμενοι εις ταύτα, έπραξαν φρικωδέστεραν τυρανιών, ήτοι πετυραμίσαν βέργαν τουφεκίου εισήξαν εις την ούρήσαν του. Ο μαρτυς ούτος, συνεπεία των τρομερών βασανιστηρίων, έξέπνευσεν, οι δέ κακούργοι, συνδέναντες τόν εν τη μονή ευρεθέντα ιερό άμφια, σκεύη, χαλκωμένα, βούτυρον, έλαιον, έλαιον και λοιπά, άνεχώρησαν. Η τοιαύτη φρικώδης πράξις τών μουσουλμανικών θρησκειάμας Άλβανών έννοήσῃσε τρόμον εις την επαρχίαν εκείνην.

Και αυτά μέν συνέβαιναν σε περιοχές που δεν είχαν άκόμη άπελευθερωθή, στις οποίες όμως κυριαρχούσε το Έλληνικό στοιχείο. Όμως οι ληστρικές συμμορίες δεν έλειπαν ούτε από τη Θεσσαλία ούτε από την Αιτωλοακαρνανία, ούτε και από την Άττική κοβοιωτία άκόμη. Μόνον στα νησιά δεν έκαναν την εμφάνισή τους. Είχαν κι' αυτά, όμως, τα προβλήματά τους, τα όποια οι κατά τόπους ανταποκριταί διεδίδαν στις εφημερίδες τους για να λάβη γνώσιν το Παλληνίνιο. Νά τί γράφουν από τη Σύρο στο «Φώς» της 18 Μαρτίου 1861:

«Σύρος — Άφού το «Φώς» άρκετόν καιρόν έχει να γράψῃ Συριακά, με τα όποια οι συμπολιταί μου τρέφονται, και υποθέτουν ότι οι εύφεις και άσκινοι ανταποκριταί σας άπηύθησαν σπληνιζόντες τα άδιόρθωτα της κοινωνίας ταύτης, λαμβάνω τόν κάλαμον ο άφελής εγώ μαθητής να σοι παραστήσω την άβυσσον διαγωγής δασκαλαρίων τινών, τα όποια, προς δυστυχίαν της πατρίδος, είναι έπιφορτισμένα το ύψηλότερον κοινωνικόν καθήκον. Έν εκ των δασκαλαρίων τούτων, χάριν εύτελούς άμοιβής ένός άρνίου ή μιάς κάτας, προδίδει της άτυχούς νεολαίας το μέλλον, μεροληπτάν άναιδέστατα, συκοφαντών και διαδραματίζων χάριν τών οικοτρόφων του σκηνάς βδελυγμίας. Κατά του δασκαλαρίου τούτου, κατακαυληγί της έκπαιδευμένης νεότητος όσημέραι κορυφούται και εύχης έργον θα ήταν άν ή Κυβέρνησις έπρόλαμβανε να θέσῃ φραγμόν εις την άπληστίαν του, όπως τούτου μέν διασώσῃ την υπόληψιν, έξασφαλίσῃ δέ τών μαθητῶν του το δολοφονούμενον μέλλον. Καθώς και ο κυρ Μήτρος το της Τήνου δασκαλαρίον. Κρίμα εις τας φουστανέλλας του! Είναι πολύ χείρων του άναφερομένου κατά την αιδόλεια και το χειρότερον άπου εισήλθεν ως δημοδιδάσκαλος πράττει πάν άλλο ή το έργον του...»

Αυτά δεν ήταν, βέβαια, τα μοναδικά προβλήματα της επαρχίας. Ήσαν όμως από τα σημαντικότερα. Γι' αυτό και οι άθηναϊκές εφημερίδες τα παρουσιάζαν στο άναγνώστη των κοινών κατά τόν πιο έντυπωσιακό τρόπο...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Η αίμοφιλία και ο δαλτωνισμός

ΟΛΟΙ ξέρομε, ότι ή αίμοφιλία είναι μία σοβαρή άσθένεια, που χαρακτηρίζεται από το ότι το αίμα ώρισμένων άτόμων δεν περιέχει τα άπαιτούμενα πηκτικά στοιχεία. Έτσι, το παραμικρό τραύμα μπορεί να έχῃ θανατηφόρα άποτελέσματα. Το περίεργο στην αίμοφιλία είναι, ότι προσβάλλει μόνο τους άνδρες, ενώ μεταδίδεται άποκλειστικά από τις γυναίκες.

Άλλά σε τί άκρίβως συνίσταται ο κίνδυνος της αίμοφιλίας;

Τα γεννητικά κύτταρα της γυναίκας (και γενικά όλων των όντων θηλαϊκού γένους) περιέχουν ένα είδικό ζεύγος χρωμοσωμάτων, που καλούνται Χ. Οι άρρενες, αντίθετα, έχουν ένα μόνο χρωμόσωμα Χ, που συνδυάζεται με ένα άλλο χρωμόσωμα πιο μικρό, το Υ (το Υ είναι το είδικό χρωμόσωμα του άρρενος). Καθένα από τα δύο ήμισυ κύτταρα, που άποτελούν το γεννητικό θηλυκό κύτταρο, περιέχει, λοιπόν, ένα χρωμόσωμα Χ, ενώ στον άνδρα τα μισά άπ' αυτά τα ήμικύτταρα περιέχουν ένα χρωμόσωμα Χ και τα άλλα μισά ένα χρωμόσωμα Υ. Κατά τη σύλληψη, ένα θηλυκό κύτταρο, που περιέχει ένα χρωμόσωμα Χ, μπορεί να ένωσῃ ή με ζώαριο, που περιέχει χρωμόσωμα Χ, ή με εκείνο που περιέχει χρωμόσωμα Υ. Στην πρώτη περίπτωση, το παιδί θα έχῃ στα κύτταρά του δύο χρωμοσώματα Χ και θα είναι κορίτσι. Στη δεύτερη, θα έχῃ ένα χρωμόσωμα Χ και άλλο ένα Υ και θα είναι άγόρι.

Τι θα συμβῇ τώρα αν ένα από τα χρωμοσώματα Χ της μητέρας περιέχῃ το γεννητικό αίμοφιλικό;

Η αίμοφιλία, όπως είπαμε, δεν προσβάλλει τις γυναίκες, που είναι μόνο φορείς της άσθενείας. Άς υποθέσουμε, λοιπόν, ότι μία γυναίκα, που είναι φορέας του γεννητικού αίμοφιλικού, παντρεύεται έναν άντρα μη αίμοφιλικό.

Όλα τα κορίτσια, που θα γεννηθούν άπ' αυτό το γάμο, θα κληρονομήσουν από τόν πατέρα τους ένα χρωμόσωμα Χ υγιές. Το άλλο χρωμόσωμα Χ θα προέρχεται από τη μητέρα τους. Για τα μισά, όμως, θα είναι υγιές, ενώ τών άλλων μισών θα περιέχῃ το γεννητικό αίμοφιλικό.

Τα μισά κορίτσια, λοιπόν, θα έχουν ένα υγιές χρωμόσωμα Χ από τόν πατέρα τους κι' άλλο ένα επίσης υγιές από τη μητέρα τους. Σ' αυτά, συνεπώς, ο γεννητικός αίμοφιλικός θα έχῃ έξαφανιστή τελείως.

Τα άλλα μισά, όμως, θα έχουν ένα υγιές χρωμόσωμα Χ από τόν πατέρα τους κι' άλλο ένα μη υγιές από τη μητέρα τους. Έτσι, παρά το ότι οι ίδιες θα είναι υγιείς, θα φέρουν μέσα τους το γεννητικό αίμοφιλικό και θα μπορούν να τόν μεταδώσουν και στα παιδιά τους.

Το ίδιο θα γίνῃ και με τα άγόρια. Τα μισά άπ' αυτά, θα πάρουν από τόν πατέρα τους ένα χρωμόσωμα Υ κι' από τη μητέρα τους ένα χρωμόσωμα Χ υγιές. Τα παιδιά αυτά, λοιπόν, θα είναι άπλως υγιή.

Τα άλλα μισά, όμως, εκτός από το πατρικό χρωμόσωμα Υ, θα πάρουν από τη μητέρα τους ένα χρωμόσωμα Χ μη υγιές και σ' αυτά ή άσθένεια θα έκδηλωθῇ.

Έτσι, τα 50% των άρσενων, που θα γεννηθούν από μητέρες-φορείς του γεννητικού αίμοφιλικού, θα είναι αίμοφιλικά.

Ένας αίμοφιλικός άνδρας δέ μπορεί να

μεταδίδασῃ στα άγόρια του τόν αίμοφιλικό παράγοντα. Γιατί τα άγόρια κληρονομούν από τόν πατέρα τους μόνον τόν παράγοντα Υ. Άλλ' ο πατέρας μπορεί να μεταδίδασῃ τα χρωμοσώματα Χ, που περιέχουν τόν αίμοφιλικό παράγοντα στα κορίτσια του. Αύτος ο παράγων, όμως, θα είναι άνίσχυρος, έφ' όσον τα κορίτσια δεν κληρονομήσουν και από τη μητέρα τους ένα χρωμόσωμα, που να περιέχῃ τόν αίμοφιλικό γεννητικό.

Τι θα συμβῇ τώρα, όταν ένα κορίτσι κληρονομήσῃ τόν αίμοφιλικό παράγοντα από τόν πατέρα και τη μητέρα του ταυτόχρονα (ποτέρας αίμοφιλικούς, μητέρα-φορέα του γεννητικού της άσθενείας); Στην περίπτωση αυτή, ή όμαλη εξέλιξη του τοκετού είναι άδύνατη. Η θά έχωμε, δηλαδή, άποβολή, ή το παιδί θα γεννηθῇ νεκρό.

Η μελέτη του γενεαλογικού δέντρου διαφόρων βασιλευσών οικογενειών της Ευρώπης, επέτρεψε στους έπιστήμονες να παρακολουθήσουν την εξέλιξη της αίμοφιλίας μέσα στην ίδια τη ζωή. Ο σημαντικότερος από τους γνωστούς αίμοφιλικούς κύκλους είναι εκείνος, που έχῃ ως άφετηρία τη βασίλισσα της Άγγλιας Βικτωρία, που ήταν φορέας του γεννητικού αίμοφιλικού.

Η Βικτωρία, σύμφωνα με τους νόμους, που άναφέρονται, τόν κληρονόμησε σε μία από τις κόρες της, την Άλεξάνδρα, που έγινε κατόπιν αυτοκράτειρα της Ρωσίας και πού, με τη σειρά της, τόν μετέδωσε στον Τσάρεβιτς, το γιο του Νικολάου 2ου. Μία άλλη κόρη της Βικτωρίας, που έγινε σύζυγος του βασιλιά της Ισπανίας Άλφόνσου 13ου, άπέκτησε δύο γιους, και τους δύο αίμοφιλικούς. Οι έπιστήμονες υπολογίζουν, ότι ο αίμοφιλικός παράγων βρίσκεται σήμερα σε 8-λες τις βασιλικές οικογένειες της Ευρώπης, σε λαθάνουσα κατάσταση.

Άλλ' εκτός από τις βασιλικές οικογένειες, και πολλές άλλες έχουν αυτή τη θλιβερή κληρονομία μέσα στο αίμα τους και οι γιατροί μάς λένε, ότι οι αίμοφιλικές έκδηλώσεις είναι περισσότερο συχνές από ό,τι φανταζόμαστε.

Μία άλλη κληρονομική άσθένεια, που παρουσιάζει μεγάλη όμοιοτητα με την αίμοφιλία, είναι ο δαλτωνισμός.

Με τόν όρο αυτό χαρακτηρίζομε την άδυναμία, που έχουν ώρισμένα άτομα να διακρίνουν τα χρώματα. Η άσθένεια αυτή, που δεν έχει ιδιαίτερο σωματότητα, εκτός από το ότι έμποδίζει τους πάσχοντες να έπιδοθούν σε ώρισμένα επαγγέλματα, προσβάλλει τους άνδρες σε τριπλάσια άναλογία παρ' ό,τι τις γυναίκες. Μ' όλο, όμως, που είναι σπανιότερη στις γυναίκες, εμφανίζεται σ' αυτές με πολύ μεγάλη δέυτητα.

Τι θα συμβῇ τώρα αν ένας άντρας, που πάσχει από δαλτωνισμό πάρῃ μία γυναίκα υγιή; Τα κορίτσια, που θα γεννηθούν άπ' αυτό το γάμο θα είναι υγιή. Τα μισά από τα άγόρια, όμως, θα πάσχουν από δαλτωνισμό.

Αν ένας άνδρας και μία γυναίκα, που πάσχουν κι' οι δύο από δαλτωνισμό έρθουν σε γάμο, στην περίπτωση μὲν που ο γεννητικός άσθενής βρίσκεται και στους δύο σε ένα μόνον χρωμόσωμα, θα μεταδώσουν αυτή την πάθησιν μόνον στα μισά παιδιά τους, άδιακρίτως φύλου. Αν, όμως, ο γεννητικός βρίσκεται και στα δύο χρωμοσώματα και τών δύο, τότε όλα τα παιδιά τους δέ θα είναι σε θέση να διακρίνουν τα χρώματα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο νόμος τών πιθανοτήτων.

ΙΛΙΓΓΟΣ μάς πιάνει, όταν διαβάσουμε στις εφημερίδες τα τεράστια ποσά, με τα όποια άμείβονται, στην Άμερική, οι βεντέτες του κινηματογράφου και του επαγγελματικού άθλητισμού. Και άναρωτιόμαστε συχνά τι μπορούν να κάνουν αυτά τα χρήματα, άφου καλύψουν όλες τις άνάγκες, που είναι δυνατό να αισθάνεται και ο πιο πολυέσδοος των ανθρώπων.

Στην πραγματικότητα, ωστόσο, οι Άμερικανοί με τα διάσημα όνόματα και τις άστρονομικές άμοιβές δεν άντιμετωπίζουν το πρόβλημα πως θα ξοδέψουν τα κέρδη τους, με ένα άλλο, πολύ δραματικότερο: Πως θα τα καταφέρουν, ώστε να μην πεθάνουν στην πιάβα!

Η έφορία, ή σύγχρονη αυτή... πληγή του Φαραώ στις πολιτισμένες χώρες, φροντίζει να τους άφαιρή το μεγαλύτερο μέρος άπ' όσα κερδίζουν—το ποσοστό του φόρου, στα έξαιρετικά μεγάλα εισοδήματα, φτάνει το 91%—και, κάποτε—κάποτε... περισσότερα άπ' όσα κερδίζουν! Γιατί άρκεί να κινή ο έφοριακός ένα «μικρό λάθος» στους υπολογισμούς του (τα λάθη τών έφοριακών, καθώς ξέρομε, δεν είναι ποτέ εις βάρος της έφορίας!) για να μη μείνῃ στόν φορολογούμενο ούτε το ύπαλοπο 9%...

Άλλά και όταν άκόμη δέ συμβῇ το μοιραίο αυτό λάθος, πάλι ο φορολογούμενος βρίσκεται συχνά σε άδυναμία, τη στιγμή που θα τόν πληροφορήσουν τί χρωστάει στο κράτος, να πληρώσῃ το ποσόν που έχει συγκεντρωθῇ. Στο μεταξύ, έχῃ ξοδέψῃ πολύ περισσότερα άπ' όσα θα έπρεπε να έχῃ ξοδέψῃ και ή εμφάνισι του έφοριακού τόν βρίσκει σχεδόν άπένταρο!

Το τραγικότερο πάθος, ήταν του περιήμου μαύρου πρωτοπυγμάχου Τζέι Λούις, που, όταν άπεχώρησε από το ρίγκ το 1951, το παρουσίασαν έναν λογαριασμό όφειλάν του προς το δημόσιο, άνερχόμενο σε 2.350.000 δολάρια.

Μα στα δώδεκα χρόνια, που άγωνίζομαι, είναι ζήτημα αν κέρδισα τόσα πολλά χρήματα!» διαμαρτυρήθηκε εκείνος.

Οι έφοριακοί, όμως, είχαν διαφορετική γνώμη. Του ήθισσαν πως χάριζε στις άναρχικές φιλένδες του και τις φυγαλίδες έρωτικής γνωριμίας του κοσιήματα ή άυτοκίνητα αξίας το λιγώτερο 5.000 δολλαρίων κάθε φορά. Πως ραδόναν στους άκριβέστερους ράφτες και παράγγελλε τα ποικίλα με τας δωδεκάδες, χωρίς μερικά άπό αυτά να τα φορέσῃ ούτε μία φορά στη ζωή του. Πως συντηρούσε με την γενναίοδωρία του άρκετούς άργασχόλους φίλους του, που είχαν πλουτίσει εις βάρος του, ενώ εκείνος άφανε το ρίγκ τόσο φτωχός, όσο ήταν και πρίν άρχίσῃ την καριέρα του!...

Η λογική έλεγε, βέβαια, πως τα χρήματα αυτά είχαν ξοδευθῇ και, κατά συνέπεια, ήταν πολύ άργά πιά για να φορολογηθούν. Μά ή λογική τών έφοριακών δεν έχει, όπως όλοι το γνωρίζομε, καμμία σχέση με την κοινή λογική! Έτσι, ο «μαύρος δυναμίτης της γροθιάς» είναι τώρα άναγκασμένος να δουλεύῃ σκληρά, για να ξεπληρώσῃ τους καθυστερούμενους φόρους και το πιθανώτερο είναι, καθώς παρατηρεῖ ο άμερικανικός τύπος, πως θα τελειώσῃ τις μέρες του σε κάποιο πτωχοκομείο...

Την ίδια τύχη έμελλε σίγουρα να έχῃ και ο μεγαλύτερος σύγχρονος ήθοποιός της όθωνης, ο Τσάρλυ Τσάπλιν, αν δεν άποφασίσει να βυσιάσῃ τόν τίτλο του υπ' αριθμόν 1 στάρ τών Ηνωμένων Πολιτειών για τόν τίτλο... του υπ' αριθμόν 1 φοροφυγάδου! Το 1952, ο θρυλικός Σαράλν είχε στήσει να χρωστά 1.100.000 δολάρια φόρους στο άμερικανικό δημόσιο. Μη βλέποντας καμμία άλλη λύσι, έφυγε κρυφά με νύχτα κι' έγκαταστάθηκε στην Ευρώπη!

Λιγώτερο τυχερή, ή Τζούντι Γκάρλαντ βρίσκεται σήμερα σε άπόγνωση, μη έξοντας πώς θα πληρώσῃ τα 20.891 δολάρια πού χρωστάει. Φυσικά, το ποσό αυτό θα ήταν άστείο για την Τζούντι στις δέξες της. Σήμερα, όμως, είναι μία ξεπεσμένη στάρ, που το κοινό την έχει βαρεθῇ και κανείς παραγωγός δεν τη θέλει. Απο πού, λοιπόν, θα βγάλῃ τις εικασί χι-

Ο Τζέι Λούις, ή Τζούντι Γκάρλαντ, ο Τσάρλυ Τσάπλιν, ή Ρίτα Χάινγκγουορθ ήταν άνάμεσα στους κυριώτερους στόχους της έφορίας. Από αυτούς, μόνο ο Τσάρλυ Τσάπλιν κατάφερε να γλυτώσῃ μία και καλή!

ΟΙ ΣΤΑΡ ΚΑΙ Η ΕΦΟΡΙΑ

Στην Άμερική, ή φορολογία τους άπογυμνώνει από το μεγαλύτερο μέρος τών εισοδημάτων τους και τους κάνει να πνίγονται στα χρέη!...

Λιάδες δολάρια, που της ζητάει ή Έφορία;

Στην ίδια θέση, βρίσκονταν ως πρίν άπό λίγο καιρό και ή Ρίτα Χάινγκγουορθ, ή πρῶνη πριγκίπισσα Άλβ Χάν, που ο λογαριασμός της προς το δημόσιο έχει άνέβει στα 7.541 δολάρια. Εύτυχώς, μετά από σκληρές προσπάθειες ή Ρίτα, τελευταία, κατάφερε να υπογράψῃ πάλι ένα συμβόλαιο, για να γυρίσῃ ως πρωταγωνίστρια μία νέα ταινία, κι' έτσι θα μπορέσῃ να πληρώσῃ τα καθυστερούμενα. Όχι, όμως, και τόσο εύκολα, γιατί θα έχῃ επίσης να καταβάλῃ και φόρους για τα κέρδη της από την καινούργια ταινία!

Ο Μίκι Ρούνι, το άλλοτε «παιδί θαύμα» του Χόλλυγουντ, που σήμερα χρησιμοποιείται και πού σε δευτερευόντες κομικούς ρόλους χρωστάει άκόμη από καθυστερούμενους φόρους 3.295 δολάρια. Τα τωρινά του κέρδη είναι τόσο πενιχρά, ώστε του είναι άδύνατο να ξοφλήσῃ έστω και μία πεντάρα άπ' αυτό το ποσόν!

Μερικοί στάρ του άμερικανικού κινηματογράφου—όπως ή Μαρίλιν Μονρόε, ο Μπίγκ Κρόμπι, ο Μπάρτ Λάνκαστερ και ο Φράνκ Σινάτρα—βρίσκον κάποιον λύσι στο πρόβλημα, ιδρύοντας δική τους κινηματογραφική εταιρεία, ή συμπράττοντας σε άλλες με ποσοστά, ως μέτοχοι. Έτσι, αντί για το 91% του φόρου εισοδήματος που πληρώναν ως τώρα, πληρώνουν μόνον 52%. Άλλά ή λύσι αυτή δεν είναι εύκολο να γενικευθῇ.

Χαρακτηριστικό άκόμη, για τόν τρόπο που προκαλεί ή Έφορία στους Άμερικανούς κολλιτέχνες, είναι το ότι, είναι από τα... θύματα της, ο νέγρος τραγουδιστής Νάτ Κλν, όταν θέλησε να ξεκουρασθῇ για μερικές μέρες, παρακάλεσε τόν μαντζέρ του να ζητήσῃ, για λογαριασμό του, δεκαπεντέμην αδειά από τούς έφοριακούς!

Μονάχα μ' αυτό τόν τρόπο, ξέροντας πως οι έφοριακοί θα παρακολουθούσαν αν πραγματικά «έξελθες» την αδειά του, μπορούσε να καθυστερήσῃ πως δεν θα τόν φορολογούσαν για τα κέρδη της έργασίας του και κατά τις ημέρες που θα άναπαύονταν.

Τελειώνοντας, ωστόσο, θα έπρεπε να τονίσωμε πως ή άμερικανική Έφορία άμείλικτη για όσους πραγματοποιούν μεγάλα κέρδη, είναι, αντίθετα μ' ό,τι συμβαίνει στην Ευρώπη, έπιεικέστατη για τους μικροεισοδηματίες. Αν ένας Άμερικανός παντρευμένος και πατέρας ένός παιδιού, κερδίσῃ 10.000 δολάρια τόν χρόνο, ή Έφορία δέ δέ του πάρῃ παρά τα 1.500.

Φιλόσοφος

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΣΤΙΓΜΗ που τόσοι καιρό περίμενε ο Λάρρυ, είχε φτάσει επιτέλους. Στεκόταν μπροστά στον Κοσαβέιλ, τον ιδιοκτήτη του μπάρ, με τη χοντρή κοιλιά και το αιώγιο κατσουφιασμένο ύψος. Σε λίγες στιγμές, θα κρινόταν η τύχη του. Αν το παίξιμό του άρεσε στον Κοσαβέιλ και τον άγκαθάριζε, δε θαχε πια ανάγκη να μάχνη ασκότια για δουλειά.

Δίπλα του στέκονταν οι δύο νεαροί, που τον άκομπανιάριζαν.

— Παιδιά, πρέπει να δείξουμε πώς αξίζει πραγματικά το τριό μας, τους είπε με σιγουριά. Πάμε...

Τα δαχτυλά του χάιδεψαν τις χορδές της κιθάρας κι' η μελωδία γέμισε με άπαλές νότες την άδεια αίθουσα.

Ο Κοσαβέιλ τον κτύπησε με άπαλές νότες την άδεια αίθουσα. Μά ο Λάρρυ είχε ξεχάσει την παρουσία του. Πίσω απ' την καρέκλα του διευθυντή στεκόταν η Κέιτ, η μικρούλα του, η αγαπημένη του Κέιτ. Δούλευε κι' αυτή στο ίδιο μπάρ. Δική της ήταν η ιδέα να τον συστήση στον Κοσαβέιλ.

Τα όμορφα γαλάζια μάτια της ήταν καρφωμένα πάνω του, γεμάτα αγάπη. Γι' αυτά τα μάτια έπαιζε τώρα ο Λάρρυ. Κι' όταν άρχισε να τραγουδάει, πάλι σ' αυτήν απευθύνονταν οι ερωτικοί στίχοι που βγαίνουν απ' το στόμα του, γεμάτοι πάθος και ελκυστικότητα...

Οι άλλοι δύο, παρασυρμένοι απ' το θερμό τόνο που τους έδινε, τον άκομπανιάριζαν καλύτερα από κάθε άλλη φορά.

Όταν τελείωσε το τραγούδι, ο Κοσαβέιλ σηκώθηκε και χτύπησε το Λάρρυ στον ώμο.

— Ο κέυ, τα πήγατε πολύ καλά! του είπε φιλικά. Σας προσλαμβάνω.

Έτσι, άρχισε μια εύτυχισμένη εποχή για το Λάρρυ και την Κέιτ. Κάθε βράδυ, όταν φεύγανε οι πελάτες κι' έλεινε το μπάρ, παίρνανε μαζί το δρόμο για το σπίτι της. Σ' αυτούς τους περιπάτους ο Λάρρυ είχε πάντα μαζί του την κιθάρα του. Κάποτε, καθώς περνούσαν από ένα πάρκο, σταμάτησε ξαφνικά κι' άρχισε να παίζει ένα σκοτό, που η Κέιτ δεν τον είχε ξανακούσει ποτέ.

— Είναι πολύ όμορφο!... του είπε, όταν σταμάτησε.

— Τόφτιαξα για σένα και το όνομάς «Κέιτ», της μουρμούρισε.

— Για μένα; Θέλεις να πής πώς εγώ... δηλαδή εσύ... Ο Λάρρυ ήθελε να πής πώς μέσα στη μελωδία έ- κείνη είχε βάλει όλη του την αγάπη. Πώς κάθε νότα, κάθε στροφή, μιλούσε για τα μαλλιά της, για τα γλυκά της χείλη, για τα φωτεινά της μάτια, για τον έρωτα και τον πόθο που του εμπνέουσε. Μά αυτά τα πράγματα δε λέγονται με λόγια, κι' έτσι προτίμησε να την πάρη στην άγκυλιά του...

Η εύτυχία όμως δεν κρατάει ποτέ αιώνια. Κάθε βράδυ, το μπάρ γέμισε από κοπέλλες όμορφες, πλούσιες και κα- περιπτείες. Δεν είχαν άλλη σκέψη από τις ερωτικές τις σερβιτόρες, όπως η Κέιτ, για να ζήσουνε.

Κάθε τόσο, ο Λάρρυ άφηνε τον εαυτό του να παρα- συρθεί και συνώδευε κάποια απ' αυτές τις θαυμαστικές αυτές, κι' ύστερα από λίγο καιρό έτρεχε να ζητήσει συγ- γνώνη απ' την Κέιτ και να της όρκιστή πώς ήταν δικός της, μονάχα δικός της.

Έτσι, μια άλλη στή θέσι της, ναχε βαρεθεί. Μά η Κέιτ απ' τα γελαστά χείλια του, το άρρενωπό πρόσωπό του, γάδια του της ήταν απαραίτητα. Κάθε φορά που τον έβλεπε να μπλέκεται σε μια καινούργια περιπέτεια, ήξερε να υποφέρη λιγότερο. Κι' όμως έφτανε να της πη: «Α- γάπη μου, μη θυμώνεις, σαν παιδάκι που έκανε μια άτα- ξία, για να πέση στην άγκυλιά του...

Έτσι ήταν τα πράγματα, όταν άρχισε να συχνάζει στο μπάρ ο Λάρρυ. Ήταν ψηλή, με πλαστικό κορμί, πλατινένια μαλλιά και κατακόκκινο στόμα. Προσωπο-

ποιησι των ρόλων της «μοιραίας γυναίκας», που έπαιζε στην τηλεόραση.

Ενδιαφέρθηκε για το Λάρρυ κι' αυτός αφέθηκε να πα- ρασυρθεί απ' τη γοητεία της. Δεν ήταν πια ένα άθωο φλέρτ, όπως τις άλλες φορές, αλλ' ένα επικίνδυνο παιχνίδι που έδενε όλο και περισσότερο το νεαρό τραγουδιστή.

Κάθε νύχτα, τη συνώδευε ως το πολυτελές διαμέρισμά της. Και κάθε νύχτα η Κέιτ έκλαιγε, κρύβοντας το πρό- σωπό της στο μαξιλάρι της...

Η Μάργκοτ διασκέδαζε με τις φλογερές ματιές του «νεαρού» της και με την ιδέα πώς θα μπορούσε να τον τραβήξει απ' το κορίτσι του.

— Μίλησα για σένα στο Μπένυ Ρίτσαρντς, του είπε ένα βράδυ, καθώς τον άποχαιρετούσε. Θα σε περιμένη αύριο στο γραφείο του, κατά τις 10, για να σ' άκούση...

Θα είμαι κι' εγώ εκεί. Μετά θα φάμε στο διαμέρισμά μου, οι δύο μας.

Ο Λάρρυ νόμισε πώς όνειρευότανε. Ο Μπένυ Ρί- τσαρντς είχε ένα από τα μεγαλύτερα βαριετέ. Αν τον προσλάμβανε, θα γινότανε διάσημος!

— Πώς να σ' ευχαριστήσω Μάργκοτ; μουρμούρισε, ζα- λισμένος απ' τη καρδιά του. Στις 9½ θα είμαι εκεί. Μόνο που ύστερα έχω ένα ραντεβού με το κορίτσι μου, που γιορ- τάζει τα γενέθλιά του.

— Μην είσαι κουτός, γέλασε η Μάργκοτ. Τι δουλειά έχεις εσύ μ' αυτή την πιτσιρίκα; Ο κόσμος θα γίνη δικός σου, αν πετύχεις.

Ο Λάρρυ δίσταζε ακόμα. Μά, όταν τα φλογερά χείλια της ξανάβλεπε γόησσα, κόλλησαν στα δικά του, τα ξεχασε όλα...

Την άλλη μέρα, όπως του είχε υποσχεθεί η Μάργκοτ, ο Μπένυ Ρίτσαρντς τον περίμενε στο γραφείο του. Όλα ήταν όπως τότε, που είχε παρουσιάσει στον Κοσαβέιλ: Μια μεγάλη άδειανή αίθουσα, ένας βλαστούς τύπος, που θα έκρινε την τύχη του, οι δύο φίλοι του που τον άκομπανιάριζαν...

Κι' όμως, όταν άρχισε να τραγουδάει, η φωνή του δεν είχε τίποτε απ' την παλιά της θερμότητα. Οι νότες ήταν σωστές, μά τους έλειπε η ψυχή... Άδικα η Μάργκοτ προσ- παθούσε να τον ενθαρρύνει με τα χαμόγελά της.

Καί, ξαφνικά, ο Λάρρυ κατάλαβε: Έλειπε αυτή που έκανε το τραγούδι του ερωτική εξομολόγησι. Έλειπε η Κέιτ!

— Θα σε ειδοποιήσω αργότερα... του είπε άδριαστα ο Μπένυ Ρίτσαρντς, όταν τελείωσε.

— Φεύγουμε, Λάρρυ, ρώτησε η Μάργκοτ.

Μά ο Λάρρυ ήξερε πια πώς δεν είχε καμμία δουλειά μαζί της.

— Με συγχωρή; μουρμούρισε αδέξια, αλλά με περι- μένει το κορίτσι μου.

Είχε φτάσει στην έξοδο, όταν άκουσε τη Μάργκοτ να προτείνει στο Μπένυ.

— Τί λες για ένα πάρτυ με δυο άτομα στο διαμέρισμά μου;...

Το μπάρ ήταν πια άδεια. Καθισμένη σ' ένα τραπέζακι, με το κεφάλι αναμειγμένο στα χέρια της, η Κέιτ άφηνε τα δάκρυά της να κυλάνε. Τον είχε χάσει για πάντα...

Ξαφνικά, μια μελωδία έφτασε στ' αυτιά της: Η «Κέιτ».

Πετάχτηκε πάνω. Ο Λάρρυ της χαμογέλασε απ' την πόρτα. Έκανε να τρέξη στην άγκυλιά του, αλλά τη στα- μάτησε το κουδούνισμα του τηλεφώνου. Ζητούσαν το Λάρρυ...

Όταν άφησε ο Λάρρυ τ' ακουστικό, τα μάτια του λάμ- πανε από ένθουσιασμό.

— Κέιτ! φώναξε. Ο Μπένυ με προσέλαβε. Μου προ- τείνει να κάνω μια μεγάλη τουρνέ!

— Ω, Λάρρυ, τί καλά! Θα γυρίσης όλο τον κόσμο! — Όχι «θα γυρίσω», αγάπη μου! «Θα γυρίσουμε» να λές. Χωρίς εμένα δεν αξίζει μια πενήτα!

Τίποτα δε θα μπορούσε να στεγνώσει καλύτερα τα δά- κρυα της Κέιτ, απ' τα φίλια του αγαπημένου της, που ήταν πια σίγουρα δικός της για πάντα.

M. ΜΠΑΡΝΕΣ

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Ο Λάρρυ ήθελε να της μιλήσει για τον έρωτά του, μα προτίμησε να την πάρη στην άγκυλιά του...

Η ΜΑΡΙΣΙΑ ΤΗΣ ΦΡΥΓΙΑΣ

Ο εκατόνταρχος 'Αλέξιος Μήλας, γόνος αριστοκρατικής οικογένειας του Βυζαντίου, είχε τη φυλακή των χωρών της Δυτικής Φρυγίας, που τη λυμαίνονταν οι φερόροι Σαρακηνί του καλήφ Μαμουν της Βαγδάτης. Ο τελευταίος ήταν ένας από τους μεγαλύτερους εθνάρχες της χριστιανισμένης. Την εποχή εκείνη βασιλευσε ο Θεόφιλος, άνθρωπος παράξενος αλλά τολμηρός. Την άνοιξη του 830, νικήθηκε άσχημα στη Μικρά 'Ασία. Τό έπομένο όμως έτος, πέτυχε στην Κιλικία μια περιλαμπρή νίκη έναντι των 'Αράβων, πράγμα που τον έκανε να γίνει θριαμβευτικά δεχτός στην Κωνσταντινούπολη. 'Ωστόσο τα νρόνια που επακολούθησαν τη νίκη αυτή, δεν του έδωσαν πολλές επιτυχίες. 'Ενας Ιστορικός μάλιστα, ο 'Αράβ Γακούμπι, λέει ότι ο Μαμουν απέδλεπε στην ολοκληρωτική υποδούλωση της Βυζαντινής αυτοκρατορίας...

Γεγονός πάντως είναι, ότι ο Θεόφιλος τού έστειλε αντιπροσωπεία με προτάσεις ειρήνης. Ο 'Αράβας όμως άρχηγός δεν πρόλαβε να τις μελετήσει, γιατί πέθανε προτού άρχίσουν οι διαπραγματεύσεις. 'Αμέσως σφεδόν τόν διαδέχτηκε ο αδελφός του Μοτασέμ. Καί τά πρώτα χρόνια της βασιλείας του, έπεκράτσε μια διακοπή των έχθροπραξιών. 'Αλλά τό 837, ο Θεόφιλος έκανε μια επιθετική ενέργεια μ' εξαίρετικά άποτελέσματα. Κατέλαβε και πυρπολήσε την πόλη Ζάπετρο, ενώ συγχρόνως εισέβαλε και σ' άλλα μέρη. Για την καινούργια αυτή επιτυχία του, έγινε δεχτός κατά ένα θριαμβευτικό τρόπο, που άποτέλουσε επανάληψη του θριάμβου, που συνόδευσε την επιστροφή του πριν από έξη χρόνια.

Τό 838, ο Μοτασέμ άρχισε να κινείται ύποπτα. Κι' εκείνο που καταφέρε ήταν, να συνενώσει κάτω από τη σημαία του όλες τις άραβικές φυλές, που τρώγονταν μεταξύ τους ως τότε. Τ' όνδρο του ώστόσο ήταν, να καταλάβει τη σταυδία κι' όχυρωμένη πόλη της Φρυγίας 'Αμόριο. 'Η αλήθεια είναι πως ή κατάληψη της δεν ήταν εύκολη. Γιατί εκτός που την προστάτευαν γερά και πανύψηλα τείχη, ήταν εκεί και ή Μαρσία — Μαρτίτια, κατά τόν Παπαρηγόπουλο — γυναίκα του Μιχαήλ Προβάτα, κυβερνήτη της άπορήτης έκείνης πολιτείας. 'Ήταν δύο χρόνια περίπου που είχε πεθάνει ο άντρας της κι' ο Θεόφιλος έστειλε άντικαταστάτη του τό συναννέω του Θεόφιλο Φυλακτό, άνθρωπο πασιγνώστο για ή δειλία του, τις καταχρήσεις του και ή σκληρότητα του. Τό πρώτο που έκανε αυτός μόλις έφτασε εκεί, ήταν να τά βάλει με ή Μαρσία.

Πρέπει να έγκαταλείψει τό ταχύτερο την πόλη, της είπε. 'Όπου πάω κι' όπου σταθώ, άκούω να μιλούν μόνο για σένα. 'Εμένα κανείς δεν με προσέχει. 'Επειδή, λοιπόν, στέκεσαι έμπόδιο στο έργο μου, πρέπει να φύγεις μια ώρα άρχητερα από δά...
— 'Η Μαρσία τόν κύταξε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.
— Καί που με συμβουλεύεις να πάω; τόν ρώτησε. 'Εδώ είναι ο τόπος μου. 'Εδώ γεννήθηκα, έδώ μεγάλωσα, έδώ παντρεύτηκα. Πώς μπορεί να παραιτώ την πατρίδα μου και να φύγω;

— Δέν έξέρω, άποκρίθηκε. Πήγαινε όπου θέλεις, φάνει να βρίσκεσαι μακριά από τό 'Αμόριο. Πήγαινε να έτοιμαστής! Θά σου δώσω συνοδεία έναν από τους άξιωματικούς μου, τόν 'Αλέξιο Μήλα. Αυτός θά σε βγάλει από τά σύνορα της Φρυγίας...
'Η πενταμορφή νέα δεν είπε λέξη. Χαμογέλασε όμως και πάλι, γύρισε την πλάτη της κι' έφυγε με βήμα άργό και σταθερό. 'Ο Φυλακτός την κύταξε που άπομακρυνόταν με σφιγμένα δόντια. Τή μισούσε θανάσιμα επειδή ήταν γυναίκα του Μιχαήλ Προβάτα, παλαιού αντιπάλου εκείνου. Κι' άν τόν έστειλε τώρα στο 'Αμόριο, έγινε έπειτα από παρακλήσεις και πιέσεις ισχυρών προσώπων. 'Ο αυτοκράτωρ δεν του είχε καμιά έμπιστοσύνη. Γνώριζε τόν άπαίσιο χαρακτήρα του και γι' αυτό τούδωσε μαζί έναν άξιο και δοκιμασμένο άξιωματικό: τόν 'Αλέξιο Μήλα, που τόν προσέχε και παρακολουθούσε όλες τις κινήσεις του. Τότε αυτό ο Φυλακτός κι' έμαχνε να βρή κάποιον τρόπο, για να τόν βγάλει από τη μέση.

Τότε άκριβώς συνέλαβε ένα σατανικό σχέδιο: Νά τόν στείλει δηλαδή συνοδεία της Μαρσίας, ενώ συγχρόνως θά είδοποιούσε κρυφά τόν Μοτασέμ και θά του ζητούσε συνεργασία. 'Ο Θεόφιλος δεν είχε ούτε έρωτά — γράφει — ο Γακούμπι τόν έλεγε προδότη. 'Με τόν Μιχαήλ Φυλακτό με τις προδοσίες του, προετοίμαζε άνησυχίες και πολέμους άρησκειας. Συμφέρον όμως του Μοτασέμ ήταν, να δεχτεί ή συζητήση μαζί του τά ζητήματα που τόν άφορούσαν. 'Ο Φυλακτός θά του παρέδιδε την πόλη Μέρκα της Φρυγίας, ενώ αυτός θ' αναλάμβανε ήν υποχρέωση να εξαφανίσει την Μαρσία και τόν 'Αλέξιο...

Οι συνεννοήσεις έγιναν με τό παραπάνω. 'Ο 'Αράβας άρχηγός δέχτηκε τις προτάσεις του προδότη. 'Ο 'Αλέξιος έστειλε μια ομάδα ανθρώπων του που όδηγούσαν στην Κωνσταντινούπολη. 'Η Μαρσία ήταν άποφασισμένη να πάη στη 'εσσιλεύουσα, να παρουσιάσει τόν αυτοκράτορα και να του έκθεση την κατάστασι. 'Οχι πως δέ μπορούσε να τά βγάλει ά χειρίζεται τά όπλα σαν δοκιμασμένο πολεμιστή. Μά ήθελε να καταστήσει τόν αυτοκράτορα και για ένα σωρό άλλα πράγματα, που είχαν πέσει στην αντίληψη της. Πρό παντός όμως για τις μυστικές συνηνοήσεις του Φυλακτού με τόν Μοτασέμ.

Περιμενε, λοιπόν, να εμφανιστεί ο 'Αλέξιος Μήλας, που θά ή συνόδευσέ τον. 'Εκείνος όμως έφάνη να έτοιμάζεται να πάει στην Κωνσταντινούπολη, να παρουσιάσει τόν αυτοκράτορα και να του έκθεση την κατάστασι. 'Οχι πως δέ μπορούσε να τά βγάλει ά χειρίζεται τά όπλα σαν δοκιμασμένο πολεμιστή. Μά ήθελε να καταστήσει τόν αυτοκράτορα και για ένα σωρό άλλα πράγματα, που είχαν πέσει στην αντίληψη της. Πρό παντός όμως για τις μυστικές συνηνοήσεις του Φυλακτού με τόν Μοτασέμ.

Περιμενε, λοιπόν, να εμφανιστεί ο 'Αλέξιος Μήλας, που θά ή συνόδευσέ τον. 'Εκείνος όμως έφάνη να έτοιμάζεται να πάει στην Κωνσταντινούπολη, να παρουσιάσει τόν αυτοκράτορα και να του έκθεση την κατάστασι. 'Οχι πως δέ μπορούσε να τά βγάλει ά χειρίζεται τά όπλα σαν δοκιμασμένο πολεμιστή. Μά ήθελε να καταστήσει τόν αυτοκράτορα και για ένα σωρό άλλα πράγματα, που είχαν πέσει στην αντίληψη της. Πρό παντός όμως για τις μυστικές συνηνοήσεις του Φυλακτού με τόν Μοτασέμ.

Περιμενε, λοιπόν, να εμφανιστεί ο 'Αλέξιος Μήλας, που θά ή συνόδευσέ τον. 'Εκείνος όμως έφάνη να έτοιμάζεται να πάει στην Κωνσταντινούπολη, να παρουσιάσει τόν αυτοκράτορα και να του έκθεση την κατάστασι. 'Οχι πως δέ μπορούσε να τά βγάλει ά χειρίζεται τά όπλα σαν δοκιμασμένο πολεμιστή. Μά ήθελε να καταστήσει τόν αυτοκράτορα και για ένα σωρό άλλα πράγματα, που είχαν πέσει στην αντίληψη της. Πρό παντός όμως για τις μυστικές συνηνοήσεις του Φυλακτού με τόν Μοτασέμ.

Περιμενε, λοιπόν, να εμφανιστεί ο 'Αλέξιος Μήλας, που θά ή συνόδευσέ τον. 'Εκείνος όμως έφάνη να έτοιμάζεται να πάει στην Κωνσταντινούπολη, να παρουσιάσει τόν αυτοκράτορα και να του έκθεση την κατάστασι. 'Οχι πως δέ μπορούσε να τά βγάλει ά χειρίζεται τά όπλα σαν δοκιμασμένο πολεμιστή. Μά ήθελε να καταστήσει τόν αυτοκράτορα και για ένα σωρό άλλα πράγματα, που είχαν πέσει στην αντίληψη της. Πρό παντός όμως για τις μυστικές συνηνοήσεις του Φυλακτού με τόν Μοτασέμ.

Γυναίκες

— Ένα παιδικό σχεδόν χαμόγελο φάνηκε στα χείλη της.
— 'Ήμουν άποφασισμένη να πάω στην Κωνσταντινούπολη, άποκρίθηκε ήρεμα. Τώρα όμως άλλαξα γνώμη. Δέν πρόκειται να φύγω από δά. Μόνον νεκρή θά με διώξει από τόν τόπο μου ο Φυλακτός...

— 'Ο 'Αλέξιος την κύταξε εξαφνιασμένος, αλλά με κάποια κρυφή ικανοποίηση.
— Για ποιο λόγο άλλαζες άποφαςι; τή ρώτησε. 'Εδώ ή ζωή σου κινδυνεύει...

— 'Η Μαρσία τόν κύταξε στα μάτια.
— 'Ο Μήλας χαμήλωσε έλαφρά τό κεφάλι του.
— Σου επαναλαμβάνω ότι έκτελώ διαταγές... άπάντησε.

— Κι' άν μάθης ότι οι διαταγές που έλαβες προέρχονται από προδότη, τι θ' άποφασίζεις;
— 'Ο 'Αλέξιος τινάχτηκε πάνω.

— Προδότης; ρώτησε. Ποιος είναι λοιπόν ο προδότης;
— 'Ο Θεόφιλος Φυλακτός! 'Ω, μη βιάζεσαι! 'Ακουσε πρώτα και κατόπιν με κρίνεις. Πάντως δεν είμαι τρελλή! Μπορώ όμως να σου άποδείξω ότι ο Θεόφιλος έρχεται σε μυστικές διαπραγματεύσεις με τόν Μοτασέμ...

— Καί τού άφηγήθηκε την ανακάλυψη που έκαναν οι άνθρωποι της: — Έίδαν τόν Θεόφιλο να βγαίνει κρυφά από την πόλη και να πηγαίνει σε μια έρημη τοποθεσία, συνέχισε. 'Εκεί τόν περιμεναν τρεις 'Αραγοί, που τόν πήραν μαζί τους και τόν ώδήγησαν πούς ξέρει που. 'Αραγοί είναι οι 'Αμόριο, έπειτα από μια βδομάδα περίπου...

— 'Ο άξιωματικός έπιασε τά χέρια της Μαρσίας και τάσφιξε στα δικά του.
— Είσαι βέβαιη για όλα αυτά, δέσποινα; τή ρώτησε. Μήπως κανείς λάθος;

— 'Ορκίζομαι στο Θεό και την Παναγία τήν 'Ελεούσα! είπε επίσημα εκείνη. Δέν πρόσθεσα τίποτε περισσότερο σε όλα αυτά που σου είπα...

— Τότε πρέπει έγω να τιμωρηθώ! είπε. 'Ο αυτοκράτωρ μου άνέθεσε να παρακολουθώ τις κινήσεις του. Παρ' όλα αυτά δεν άντιλήθηκα τίποτε τό ύποπτο. 'Ήξερα, βέβαια, πως έλειψε από τό 'Αμόριο γιό μερικές μέρες. Με διαβεβαίωσε όμως ότι θά πήγαινε στη Μέρκα γιό να επωρρήσει τη φρουρά της. Τώρα μόνο καταλαβαίνω γιατί δέ θέλησε να τόν άκολουθώ. Μ' έβαλε άκόμη προσωρινό άντικαταστάτη μου, ενώ υπάρχουν πολλοί άνώτεροι μου βαθμοίχοι...

— 'Είσαι βέβαιη για όλα αυτά, δέσποινα; τή ρώτησε. Μήπως κανείς λάθος;

— 'Ορκίζομαι στο Θεό και την Παναγία τήν 'Ελεούσα! είπε επίσημα εκείνη. Δέν πρόσθεσα τίποτε περισσότερο σε όλα αυτά που σου είπα...

— Τότε πρέπει έγω να τιμωρηθώ! είπε. 'Ο αυτοκράτωρ μου άνέθεσε να παρακολουθώ τις κινήσεις του. Παρ' όλα αυτά δεν άντιλήθηκα τίποτε τό ύποπτο. 'Ήξερα, βέβαια, πως έλειψε από τό 'Αμόριο γιό μερικές μέρες. Με διαβεβαίωσε όμως ότι θά πήγαινε στη Μέρκα γιό να επωρρήσει τη φρουρά της. Τώρα μόνο καταλαβαίνω γιατί δέ θέλησε να τόν άκολουθώ. Μ' έβαλε άκόμη προσωρινό άντικαταστάτη μου, ενώ υπάρχουν πολλοί άνώτεροι μου βαθμοίχοι...

— 'Είσαι βέβαιη για όλα αυτά, δέσποινα; τή ρώτησε. Μήπως κανείς λάθος;

— 'Ορκίζομαι στο Θεό και την Παναγία τήν 'Ελεούσα! είπε επίσημα εκείνη. Δέν πρόσθεσα τίποτε περισσότερο σε όλα αυτά που σου είπα...

— Τότε πρέπει έγω να τιμωρηθώ! είπε. 'Ο αυτοκράτωρ μου άνέθεσε να παρακολουθώ τις κινήσεις του. Παρ' όλα αυτά δεν άντιλήθηκα τίποτε τό ύποπτο. 'Ήξερα, βέβαια, πως έλειψε από τό 'Αμόριο γιό μερικές μέρες. Με διαβεβαίωσε όμως ότι θά πήγαινε στη Μέρκα γιό να επωρρήσει τη φρουρά της. Τώρα μόνο καταλαβαίνω γιατί δέ θέλησε να τόν άκολουθώ. Μ' έβαλε άκόμη προσωρινό άντικαταστάτη μου, ενώ υπάρχουν πολλοί άνώτεροι μου βαθμοίχοι...

— 'Είσαι βέβαιη για όλα αυτά, δέσποινα; τή ρώτησε. Μήπως κανείς λάθος;

— 'Ορκίζομαι στο Θεό και την Παναγία τήν 'Ελεούσα! είπε επίσημα εκείνη. Δέν πρόσθεσα τίποτε περισσότερο σε όλα αυτά που σου είπα...

— Τότε πρέπει έγω να τιμωρηθώ! είπε. 'Ο αυτοκράτωρ μου άνέθεσε να παρακολουθώ τις κινήσεις του. Παρ' όλα αυτά δεν άντιλήθηκα τίποτε τό ύποπτο. 'Ήξερα, βέβαια, πως έλειψε από τό 'Αμόριο γιό μερικές μέρες. Με διαβεβαίωσε όμως ότι θά πήγαινε στη Μέρκα γιό να επωρρήσει τη φρουρά της. Τώρα μόνο καταλαβαίνω γιατί δέ θέλησε να τόν άκολουθώ. Μ' έβαλε άκόμη προσωρινό άντικαταστάτη μου, ενώ υπάρχουν πολλοί άνώτεροι μου βαθμοίχοι...

— 'Είσαι βέβαιη για όλα αυτά, δέσποινα; τή ρώτησε. Μήπως κανείς λάθος;

— 'Ορκίζομαι στο Θεό και την Παναγία τήν 'Ελεούσα! είπε επίσημα εκείνη. Δέν πρόσθεσα τίποτε περισσότερο σε όλα αυτά που σου είπα...

— Τότε πρέπει έγω να τιμωρηθώ! είπε. 'Ο αυτοκράτωρ μου άνέθεσε να παρακολουθώ τις κινήσεις του. Παρ' όλα αυτά δεν άντιλήθηκα τίποτε τό ύποπτο. 'Ήξερα, βέβαια, πως έλειψε από τό 'Αμόριο γιό μερικές μέρες. Με διαβεβαίωσε όμως ότι θά πήγαινε στη Μέρκα γιό να επωρρήσει τη φρουρά της. Τώρα μόνο καταλαβαίνω γιατί δέ θέλησε να τόν άκολουθώ. Μ' έβαλε άκόμη προσωρινό άντικαταστάτη μου, ενώ υπάρχουν πολλοί άνώτεροι μου βαθμοίχοι...

— 'Είσαι βέβαιη για όλα αυτά, δέσποινα; τή ρώτησε. Μήπως κανείς λάθος;

— 'Ορκίζομαι στο Θεό και την Παναγία τήν 'Ελεούσα! είπε επίσημα εκείνη. Δέν πρόσθεσα τίποτε περισσότερο σε όλα αυτά που σου είπα...

— Τότε πρέπει έγω να τιμωρηθώ! είπε. 'Ο αυτοκράτωρ μου άνέθεσε να παρακολουθώ τις κινήσεις του. Παρ' όλα αυτά δεν άντιλήθηκα τίποτε τό ύποπτο. 'Ήξερα, βέβαια, πως έλειψε από τό 'Αμόριο γιό μερικές μέρες. Με διαβεβαίωσε όμως ότι θά πήγαινε στη Μέρκα γιό να επωρρήσει τη φρουρά της. Τώρα μόνο καταλαβαίνω γιατί δέ θέλησε να τόν άκολουθώ. Μ' έβαλε άκόμη προσωρινό άντικαταστάτη μου, ενώ υπάρχουν πολλοί άνώτεροι μου βαθμοίχοι...

— 'Είσαι βέβαιη για όλα αυτά, δέσποινα; τή ρώτησε. Μήπως κανείς λάθος;

— 'Ορκίζομαι στο Θεό και την Παναγία τήν 'Ελεούσα! είπε επίσημα εκείνη. Δέν πρόσθεσα τίποτε περισσότερο σε όλα αυτά που σου είπα...

— Τότε πρέπει έγω να τιμωρηθώ! είπε. 'Ο αυτοκράτωρ μου άνέθεσε να παρακολουθώ τις κινήσεις του. Παρ' όλα αυτά δεν άντιλήθηκα τίποτε τό ύποπτο. 'Ήξερα, βέβαια, πως έλειψε από τό 'Αμόριο γιό μερικές μέρες. Με διαβεβαίωσε όμως ότι θά πήγαινε στη Μέρκα γιό να επωρρήσει τη φρουρά της. Τώρα μόνο καταλαβαίνω γιατί δέ θέλησε να τόν άκολουθώ. Μ' έβαλε άκόμη προσωρινό άντικαταστάτη μου, ενώ υπάρχουν πολλοί άνώτεροι μου βαθμοίχοι...

— 'Είσαι βέβαιη για όλα αυτά, δέσποινα; τή ρώτησε. Μήπως κανείς λάθος;

— 'Ορκίζομαι στο Θεό και την Παναγία τήν 'Ελεούσα! είπε επίσημα εκείνη. Δέν πρόσθεσα τίποτε περισσότερο σε όλα αυτά που σου είπα...

— Τότε πρέπει έγω να τιμωρηθώ! είπε. 'Ο αυτοκράτωρ μου άνέθεσε να παρακολουθώ τις κινήσεις του. Παρ' όλα αυτά δεν άντιλήθηκα τίποτε τό ύποπτο. 'Ήξερα, βέβαια, πως έλειψε από τό 'Αμόριο γιό μερικές μέρες. Με διαβεβαίωσε όμως ότι θά πήγαινε στη Μέρκα γιό να επωρρήσει τη φρουρά της. Τώρα μόνο καταλαβαίνω γιατί δέ θέλησε να τόν άκολουθώ. Μ' έβαλε άκόμη προσωρινό άντικαταστάτη μου, ενώ υπάρχουν πολλοί άνώτεροι μου βαθμοίχοι...

— 'Είσαι βέβαιη για όλα αυτά, δέσποινα; τή ρώτησε. Μήπως κανείς λάθος;

— 'Ορκίζομαι στο Θεό και την Παναγία τήν 'Ελεούσα! είπε επίσημα εκείνη. Δέν πρόσθεσα τίποτε περισσότερο σε όλα αυτά που σου είπα...

— Τότε πρέπει έγω να τιμωρηθώ! είπε. 'Ο αυτοκράτωρ μου άνέθεσε να παρακολουθώ τις κινήσεις του. Παρ' όλα αυτά δεν άντιλήθηκα τίποτε τό ύποπτο. 'Ήξερα, βέβαια, πως έλειψε από τό 'Αμόριο γιό μερικές μέρες. Με διαβεβαίωσε όμως ότι θά πήγαινε στη Μέρκα γιό να επωρρήσει τη φρουρά της. Τώρα μόνο καταλαβαίνω γιατί δέ θέλησε να τόν άκολουθώ. Μ' έβαλε άκόμη προσωρινό άντικαταστάτη μου, ενώ υπάρχουν πολλοί άνώτεροι μου βαθμοίχοι...

— 'Είσαι βέβαιη για όλα αυτά, δέσποινα; τή ρώτησε. Μήπως κανείς λάθος;

— 'Ορκίζομαι στο Θεό και την Παναγία τήν 'Ελεούσα! είπε επίσημα εκείνη. Δέν πρόσθεσα τίποτε περισσότερο σε όλα αυτά που σου είπα...

— Τότε πρέπει έγω να τιμωρηθώ! είπε. 'Ο αυτοκράτωρ μου άνέθεσε να παρακολουθώ τις κινήσεις του. Παρ' όλα αυτά δεν άντιλήθηκα τίποτε τό ύποπτο. 'Ήξερα, βέβαια, πως έλειψε από τό 'Αμόριο γιό μερικές μέρες. Με διαβεβαίωσε όμως ότι θά πήγαινε στη Μέρκα γιό να επωρρήσει τη φρουρά της. Τώρα μόνο καταλαβαίνω γιατί δέ θέλησε να τόν άκολουθώ. Μ' έβαλε άκόμη προσωρινό άντικαταστάτη μου, ενώ υπάρχουν πολλοί άνώτεροι μου βαθμοίχοι...

ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

Οι δύο καινούργιοι φίλοι έπесαν σε συλλογή. 'Επειτα άποφάσισαν να φύγουν και οι δύο για την Κωνσταντινούπολη, να παρουσιάσουν τόν αυτοκράτορα και να του εξηγήσουν πώς άκριβώς είχαν τά πράγματα. Τό ίδιο εκείνο άπόγεμα — άκολο.θούμενοι από μια μικρή συνοδεία, που τους έδωσε μαζί ο Θεόφιλος για προστασία δίδεν — κίνησαν για τό μεγάλο σκοπό τους. 'Ο 'Αλέξιος είχε έντολή να συνοδεύσει την Μαρσία ως τά σύνορα της Φρυγίας. 'Από κει και πέρα άρχιζαν άλλες Βυζαντινές πόλεις κι' έπομένως δεν ύπήρχε κανένας κίνδυνος για τη μικρή ταξιδιωτίσσια. 'Η συνοδεία άποτελούμενη από έφτά άντρες, που είχαν επί κεφαλής τόν 'Αλέξιο, προχωρούσε μπροστά. 'Ο Μήλας με τη Μαρσία, καθισμένοι πάνω στα υπέρφηνα άτια τους, πήγαιναν ο ένας δίπλα στον άλλον. Δέν έλεγαν τίποτα. 'Η συνεννόησι τους γινόταν με τά μάτια. Γιατί ο 'Αλέξιος, που ήξερε πώς οι όπλιτες ήταν άνθρωποι του Θεόφιλου, καταλάβαινε πώς ήταν δύσκολο να τους έγκαταλείψη και να συνεχισή τό δρόμο του προς την Κωνσταντινούπολη. 'Όπωςδήποτε θά τους έκαναν καμιά επίθεση κι' ίσως άκόμη να έπιχειρούσαν να τους σκοτώσουν. 'Όλα έπρεπε να τά περιμένει κανείς...

Ξαφνικά, μακρινό ποδοβολήτο διέκοψε τους συλλογισμούς τους. Και την ίδια στιγμή, στην καμπή του δρόμου πρόβαλε μια μικρή συντροφία καθολάρηδων. 'Η Μαρσία κύταξε περίεργη τό συνοδό της, που είχε τραβήξει κιόλας τό έλφος του.

— Ποιοι είναι άραγε; τόν ρώτησε. Φορούν θώρακες, όμως τ' άλογά τους φαίνονται άραβικά...

— Κι' έγω αυτό πρόσθεσα! φώναξε ο 'Αλέξιος. Σίγουρα έχουμε να κάνουμε με 'Αραβες, μεταμφιεσμένους σε όπλιτες δικούς μας. 'Ετοιμάσου, δέσποινα! Πάρε ένα δεύτερο σπαθί που έχω μαζί μου. Ξέρω ότι χειρίζεσαι τά όπλα όσο κι' εμείς...

— 'Όσο γι' αυτό να είσαι βέβαιος! άποκρίθηκε εκείνη με πεποίθησι. Πρέπει να άσσουμε την ζωή μας, ώστε να μπορούμε να είσοπησουμε τόν αυτοκράτορα για την προδοσία του Θεόφιλου...

Δέν πρόλαβε ώστόσο ν' άποτελειώση τη φράση της. 'Από τά δύο χατζάκια που πλαισίωναν τό δημόσιο δρόμο, πετάχτηκαν καμιά δεκαριά άντρες που κρατούσαν μακρόστενα όστίλετα. 'Η Μαρσία κι' ο 'Αλέξιος κατάλαβαν, πως ή έκτασι της προδοσίας ήταν πολύ μεγαλύτερη απ' όσα φαντάζονταν. Τώρα πιά βρισκότουσαν ανάμεσα σ' έχθρους. 'Ήταν κυκλωμένοι απ' όλα τά σημεία και τίποτα δεν μπορούσε να τους σώσει. Τίποτες. 'Η νέα γυναίκα έστρεψε τ' ώραιο κεφάλι της στους συνοδούς της και με φωνή σταθερή, τους είπε:

— Ξέρω ότι είσαστε άνθρωποι του Φυλακτού! Ξέρω άκόμη ότι έχετε έντολή από τόν ίδιο να μην άνακατευθήτε σ' ό,τι κι' άν συμβεί. Συμφέρον σας είναι να μην άνακατευθήτε με τους αυτοκράτορα και συνεργάζεσθε με τόν αυτοκράτορα. 'Ελληνες; Πώς μπορείτε, λοιπόν, να τό παραδεχθήτε αυτό; 'Αλλωστε μην ξεχνάτε πως ο Φυλακτός θά θελήσει να σας βγάλει από τη μέση, μόνο και μόνο για να μην υπάρχουν μάρτυρες της προδοσίας του...

Είχε τέτοια θέρμη και τόση άποφασιστικότητα ή φωνή της, που κι' αυτός άκόμη ο 'Αλέξιος την θαύμασε. Οι συνοδοί της κινδύνωναν μεταξύ τους. Κι' άξαρνα σηκώνοντας, σαν από σύνθημα τά έξη τους, άρκεστηκαν:

— Ξέρω ότι είσαστε άνθρωποι του Φυλακτού! Ξέρω άκόμη ότι έχετε έντολή από τόν ίδιο να μην άνακατευθήτε σ' ό,τι κι' άν συμβεί. Συμφέρον σας είναι να μην άνακατευθήτε με τους αυτοκράτορα και συνεργάζεσθε με τόν αυτοκράτορα. 'Ελληνες; Πώς μπορείτε, λοιπόν, να τό παραδεχθήτε αυτό; 'Αλλωστε μην ξεχνάτε πως ο Φυλακτός θά θελήσει να σας βγάλει από τη μέση, μόνο και μόνο για να μην υπάρχουν μάρτυρες της προδοσίας του...

Είχε τέτοια θέρμη και τόση άποφασιστικότητα ή φωνή της, που κι' αυτός άκόμη ο 'Αλέξιος την θαύμασε. Οι συνοδοί της κινδύνωναν μεταξύ τους. Κι' άξαρνα σηκώνοντας, σαν από σύνθημα τά έξη τους, άρκεστηκαν:

— Ξέρω ότι είσαστε άνθρωποι του Φυλακτού! Ξέρω άκόμη ότι έχετε έντολή από τόν ίδιο να μην άνακατευθήτε σ' ό,τι κι' άν συμβεί. Συμφέρον σας είναι να μην άνακατευθήτε με τους αυτοκράτορα και συνεργάζεσθε με τόν αυτοκράτορα. 'Ελληνες; Πώς μπορείτε, λοιπόν, να τό παραδεχθήτε αυτό; 'Αλλωστε μην ξεχνάτε πως ο Φυλακτός θά θελήσει να σας βγάλει από τη μέση, μόνο και μόνο για να μην υπάρχουν μάρτυρες της προδοσίας του...

Είχε τέτοια θέρμη και τόση άποφασιστικότητα ή φωνή της, που κι' αυτός άκόμη ο 'Αλέξιος την θαύμασε. Οι συνοδοί της κινδύνωναν μεταξύ τους. Κι' άξαρνα σηκώνοντας, σαν από σύνθημα τά έξη τους, άρκεστηκαν:

— Ξέρω ότι είσαστε άνθρωποι του Φυλακτού! Ξέρω άκόμη ότι έχετε έντολή από τόν ίδιο να μην άνακατευθήτε σ' ό,τι κι' άν συμβεί. Συμφέρον σας είναι να μην άνακατευθήτε με τους αυτοκράτορα και συνεργάζεσθε με τόν αυτοκράτορα. 'Ελληνες; Πώς μπορείτε, λοιπόν, να τό παραδεχθήτε αυτό; 'Αλλωστε μην ξεχνάτε πως ο Φυλακτός θά θελήσει να σας βγάλει από τη μέση, μόνο και μόνο για να μην υπάρχουν μάρτυρες της προδοσίας του...

Είχε τέτοια θέρμη και τόση άποφασιστικότητα ή φωνή της, που κι' αυτός άκόμη ο 'Αλέξιος την θαύμασε. Οι συνοδοί της κινδύνωναν μεταξύ τους. Κι' άξαρνα σηκώνοντας, σαν από σύνθημα τά έξη τους, άρκεστηκαν:

— Ξέρω ότι είσαστε άνθρωποι του Φυλακτού! Ξέρω άκόμη ότι έχετε έντολή από τόν ίδιο να μην άνακατευθήτε σ' ό,τι κι' άν συμβεί. Συμφέρον σας είναι να μην άνακατευθήτε με τους αυτοκράτορα και συνεργάζεσθε με τόν αυτοκράτορα. 'Ελληνες; Πώς μπορείτε, λοιπόν, να τό παραδεχθήτε αυτό; 'Αλλωστε μην ξεχνάτε πως ο Φυλακτός θά θελήσει να σας βγάλει από τη μέση, μόνο και μόνο για να μην υπάρχουν μάρτυρες της προδοσίας του...

Είχε τέτοια θέρμη και τόση άποφασιστικότητα ή φωνή της, που κι' αυτός άκόμη ο 'Αλέξιος την θαύμασε. Οι συνοδοί της κινδύνωναν μεταξύ τους. Κι' άξαρνα σηκώνοντας, σαν από σύνθημα τά έξη τους, άρκεστηκαν:

— Ξέρω ότι είσαστε άνθρωποι του Φυλακτού! Ξέρω άκόμη ότι έχετε έντολή από τόν ίδιο να μην άνακατευθήτε σ' ό,τι κι' άν συμβεί. Συμφέρον σας είναι να μην άνακατευθήτε με τους αυτοκράτορα και συνεργάζεσθε με τόν αυτοκράτορα. 'Ελληνες; Πώς μπορείτε, λοιπόν, να τό παραδεχθήτε αυτό; 'Αλλωστε μην ξεχνάτε πως ο Φυλακτός θά θελήσει να σας βγάλει από τη μέση, μόνο και μόνο για να μην υπάρχουν μάρτυρες της προδοσίας του...

Είχε τέτοια θέρμη και τόση άποφασιστικότητα ή φωνή της, που κι' αυτός άκόμη ο 'Αλέξιος την θαύμασε. Οι συνοδοί της κινδύνωναν μεταξύ τους. Κι' άξαρνα σηκώνοντας, σαν από σύνθημα τά έξη τους, άρκεστηκαν:

— Ξέρω ότι είσαστε άνθρωποι του Φυλακτού! Ξέρω άκόμη ότι έχετε έντολή από τόν ίδιο να μην άνακατευθήτε σ' ό,τι κι' άν συμβεί. Συμφέρον σας είναι να μην άνακατευθήτε με τους αυτοκράτορα και συνεργάζεσθε με τόν αυτοκράτορα. 'Ελληνες; Πώς μπορείτε, λοιπόν, να τό παραδεχθήτε αυτό; 'Αλλωστε μην ξεχνάτε πως ο Φυλακτός θά θελήσει να σας βγάλει από τη μέση, μόνο και μόνο για να μην υπάρχουν μάρτυρες της προδοσίας του...

Είχε τέτοια θέρμη και τόση άποφασιστικότητα ή φωνή της, που κι' αυτός άκόμη ο 'Αλέξιος την θαύμασε. Οι συνοδοί της κινδύνωναν μεταξύ τους. Κι' άξαρνα σηκώνοντας, σαν από σύνθημα τά έξη τους, άρκεστηκαν:

— Ξέρω ότι είσαστε άνθρωποι του Φυλακτού! Ξέρω άκόμη ότι έχετε έντολή από τόν ίδιο να μην άνακατευθήτε σ' ό,τι κι' άν συμβεί. Συμφέρον σας είναι να μην άνακατευθήτε με τους αυτοκράτορα και συνεργάζεσθε με τόν αυτοκράτορα. 'Ελληνες; Πώς μπορείτε, λοιπόν, να τό παραδεχθήτε αυτό; 'Αλλωστε μην ξεχνάτε πως ο Φυλακτός θά θελήσει να σας βγάλει από τη μέση, μόνο και μόνο για να μην υπάρχουν μάρτυρες της προδοσίας του...

Είχε τέτοια θέρμη και τόση άποφασιστικότητα ή φωνή της, που κι' αυτός άκόμη ο 'Αλέξιος την θαύμασε. Οι συνοδοί της κινδύνωναν μεταξύ τους. Κι' άξαρνα σηκώνοντας, σαν από σύνθημα τά έξη τους, άρκεστηκαν:

— Ξέρω ότι είσαστε άνθρωποι του Φυλακτού! Ξέρω άκόμη ότι έχετε έντολή από τόν ίδιο να μην άνακατευθήτε σ' ό,τι κι' άν συμβεί. Συμφέρον σας είναι να μην άνακατευθήτε με τους αυτοκράτορα και συνεργάζεσθε με τόν αυτοκράτορα. 'Ελληνες; Πώς μπορείτε, λοιπόν, να τό παραδεχθήτε αυτό; 'Αλλωστε μην ξεχνάτε πως ο Φυλακτός θά θελήσει να σας βγάλει από τη μέση, μόνο και μόνο για να μην υπάρχουν μάρτυρες της προδοσίας του...

Είχε τέτοια θέρμη και τόση άποφασιστικότητα ή φωνή της, που κι' αυτός άκόμη ο 'Αλέξιος την θαύμασε. Οι συνοδοί της κινδύνωναν μεταξύ τους. Κι' άξαρνα σηκώνοντας, σαν από σύνθημα τά έξη τους, άρκεστηκαν:

— Ξέρω ότι είσαστε άνθρωποι του Φυλακτού! Ξέρω άκόμη ότι έχετε έντολή από τόν ίδιο να μην άνακατευθήτε σ' ό,τι κι' άν συμβεί. Συμφέρον σας είναι να μην άνακατευθήτε με τους αυτοκράτορα και συνεργάζεσθε με τόν αυτοκράτορα. 'Ελληνες; Πώς μπορείτε, λοιπόν, να τό παραδεχθήτε αυτό; 'Αλλωστε μην ξεχνάτε πως ο Φυλακτός θά θελήσει να σας βγάλει από τη μέση, μόνο και μόνο για να μην υπάρχουν μάρτυρες της προδοσίας του...

Είχε τέτοια θέρμη και τόση άποφασιστικότητα ή φωνή της, που κι' αυτός άκόμη ο 'Αλέξιος την θαύμασε. Οι συνοδοί της κινδύνωναν μεταξύ τους. Κι' άξαρνα σηκώνοντας, σαν από σύνθημα τά έξη τους, άρκεστηκαν:

— Ξέρω ότι είσαστε άνθρωποι του Φυλακτού! Ξέρω άκόμη ότι έχετε έντολή από τόν ίδιο να μην άνακατευθήτε σ' ό,τι κι' άν συμβεί. Συμφέρον σας είναι να μην άνακατευθήτε με τους αυτοκράτορα και συνεργάζεσθε με τόν αυτοκράτορα. 'Ελληνες; Πώς μπορείτε, λοιπόν, να τό παραδεχθήτε αυτό; 'Αλλωστε μην ξεχνάτε πως ο Φυλακτός θά θελήσει να σας βγάλει από τη μέση, μόνο και μόνο για να μην υπάρχουν μάρτυρες της προδοσίας του...

Είχε τέτοια θέρμη και τόση άποφασιστικότητα ή φωνή της, που κι' αυτός άκόμη ο 'Αλέξιος την θαύμασε. Οι συνοδοί της κινδύνωναν μεταξύ τους. Κι' άξαρνα σηκώνοντας, σαν από σύνθημα τά έξη τους, άρκεστηκαν:

— Ξέρω ότι είσαστε άνθρωποι του Φυλακτού! Ξέρω άκόμη ότι έχετε έντολή από τόν ίδιο να μην άνακατευθήτε σ' ό,τι κι' άν συμβεί. Συμφ

Η ΑΜΑΖΟΝΙΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΠΟ τὸ ἐρωτικό γραμμα-
τοκιβώτιο μίας παρισι-
νῆς ἐφημερίδος:
«Αποικιακὸς στρατι-
ώτης, ποὺ ὑπηρετεῖ στὴ ζούγ-
κλα τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς, ζη-
τεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέα ἐξυ-
πνη καὶ μορφωμένη».

«Κύριε,
ἔμαι νέα. Ὅσο γιὰ τὴν
ἐξυπνάδα μου, δὲν εἶμαι ἀνόμ-
δια νὰ τὴν κρίνω. Μπορῶ, ὁ-
μως, νὰ σὰς βεβαιώσω πὼς ἐ-
ίσιως κατὰφερα κάτ'ι. Ἀν
θὰ μοὺ περιγράφετε αὐτὴ τὴν περιο-
χὴ τῆς σιωπῆς καὶ τῆς φωτιάς,
ὅπου ζῆτε. Μ' ὅλη τὴ γοητεία ποὺ
ἔχει τὸ Παρίσι γιὰ κείνους ποὺ
ἀλληλογραφία μας ἐγὼ θὰ βγῶ
περισσότερο κερδισμένη».

σεῖς θὰ νοσταλγῆτε, δὲν ὑπάρχει πιά.
Τὸ ὁδοστρωτῆρας τοῦ μον-
τερνισμοῦ πέρασε παντοῦ. Τὸ παλιό
Παρίσι ἀργοπεθαίνει...
»Μελουζίν».

«Δεσποινίς,
Πόσες σκέψεις μοῦφερε τὸ τελευταῖο γράμμα σας!
Ἐχετε δίκιο ὅταν γράφετε πὼς ἡ ζωὴ ἐδῶ ἔχει
ξανγαυρίσει στὴν πρωταρχικὴ
ἀγνότητά της. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, δὲν
ἐξέφυγε ποτὲ ἀπ' αὐτὴν. Χτὲς εἶχα
πάει μαζί με μερικοὺς νέγρους πρὸς
τὸ μέρος τῆς Νταγκούλα, ὅπου ἡλιζα πὼς
θὰ κατὰφερα νὰ ξεμοναχιάσω
κάνα ἐλέφαντα κοντὰ στὶς ὄχθες
τοῦ ποταμοῦ Μαμουίν, ὅπου αὐτὰ
τὰ παχύδερμα πηγαίνουν γιὰ
νὰ δροσιστούν. Βρῆκα ἐκεῖ πάνω
ἀπὸ ἑκατὸ, ποὺ τσαλαδουτοῦσαν
μέσα στὸ νερό. Οἱ μύτερες
ἐκάναν ἐνα πρωτότυπο ντοῦς
με τὶς προδοσίδες τους στὰ
μικρὰ λα... πρέπει νὰ σὰς
τὸ πῶ; Δὲ βρῆκα τὸ θάρρος
νὰ τὰ πυροβολῶ, μολοντὶ τὰ
σημάδεψα μὲ τὴν καραμπίνα
μου... Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ποὺ
σὰς γράφω, τὸ σούρουπο
πέφτει ὀλόγυρα. Νοιώθω
κάτι νὰ μοὺ σφιγγὴ τὴν καρδιά...
Ἄν εἶχατε τὴν καλωσύνη
νὰ μοὺ στέλνατε μιά φωτογραφία
σας! Ὅθι μὴ κρατοῦσε
συντροφιά».

«Ἀγαπητὴ Ζάκ,
Νὰ ἡ φωτογραφία ποὺ
μοὺ ζητήσατε. Σκέφτηκα
πὼς δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα
νὰ σὰς τὴν ἀρνηθῶ... Ὡ,
γιατί τὰ δειρὰ μας νὰ
μὴ μποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν;
... Βρέχει σήμερα. Εἶμαι
τόσο λυπημένη ποὺ δὲ μπορῶ
νὰ γράψω...
»Ἡ Μελουζίν σας».

«Ἀγαπημένη Μελουζίν,
Πόσο ὁμορφο καὶ πόσο ἀγνὸ
εἶναι τὸ πρόσωπό σας! Νοιώθω
πὼς δὲν εἶμαι πιά μόνος,
ὅπως πρίν... Νομίζω πὼς
σὰς βλέπω μπροστά μου.
Ἡ φαντασία μου συμπληρώνει
ὅτι λείπει ἀπὸ τὴν φωτογραφία
σας... Πόσο θὰ σὰς ταίριαζαν
οἱ μπόττες τῆς ἱπποσίας
καὶ τὸ μαστίγιο μὲ τὴν ἀσημένια
λαβὴ στὸ ἀδρὸ χέρι σας...
Ἄ, ναί, κόντευα νὰ τὸ
ξεχάσω... Σὰς ἐτοιμάζω
μιά μεγάλη ἐκπληξία γιὰ
τὰ τέλη Αὐγούστου».

«Ὁ Ζάκ, ποὺ τὸν κάματε
εὐτυχισμένο».
«Ὁ στρατιώτης τῆς ζούγκλας
ἔφτασε στὸ Παρίσι μὲ τὸ
τραῖνο τῶν 6 καὶ 55'. Φώναξε
ἀμέσως ἐνα ταξί κι' ἔδωσε
στὸ σωφὲρ τὴν διεύθυνσι
τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἀγαπημένης
τοῦ Μελουζίν.
Ἦταν ἐνα παλιὸ κτίριο,
ποὺ εἶχε ἀρχίσει κιόλας
νὰ καταρρεῖ, ἐνα μεγάλο
δωμάτιο. Κοντὰ στὸ
παράθυρο, μιά νέα διάβαζε.
Βλέποντας τὸν στρατιώτη,
ἄφησε ἐνα οὐρλιασμα
καὶ λιποθύμησε. Τὸ
πρόσωπό της ἦταν πολὺ
ὁμορφο. Μὰ ἡ δυστυχισμένη
δὲν εἶχε πόδια. Καθόταν
σὲ μιά ἀναπηρικὴ
πολυθρόνα...
Κατεβαίνοντας τὴ
σκάλα, ὁ Ζάκ ἐκλαίγε
μὲ λυγμούς...
ΚΛΩΝΤ ΣΑΙΝΤ-ΥΒ

Σημάδεψα μὲ τὴν καραμπίνα
μου τοὺς ἐλέφαντες,
μὰ δὲ βρῆκα τὸ
θάρρος νὰ πυροβολῶ...

Οἱ αἰτίες τῆς καθυστερήσεως τῆς περιόδου

Μὴ καταφεύγετε σὲ ἐμπειρικά μέσα

Οἱ γυναῖκες ἔχουν τὴ μανία τοῦ ἡμερολογίου, ἔγραψε
ἐνας γιαντρός. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲ μποροῦν νὰ
κάνουν χωρὶς αὐτό, γιατί ἡ ἴδια ἡ φύσις καθώρισε ὁ-
ρισμένους κύκλους, μέσα στοὺς ὁποίους κυλάει ἡ ζωὴ
τοῦς. Ὁ σημαντικώτερος ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὁ κύκλος τῆς περιόδου.
Ὅλες οἱ γυναῖκες ξέρουν, ὅτι, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἐγκυμο-
σύνη, ἡ περίοδος σταματᾷ καὶ σὲ πολλές ἄλλες περιπτώσεις.
Οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Πολλὲς ἀσθένειες ποὺ προσβάλλουν τὸ σύνολο τοῦ ὁργανι-
σμοῦ ἔχουν ἐπίδρασι καὶ στὴν περίοδο. Στὴν κατηγορίαν αὐτὴ ἀ-
νήκουν ἡ φυματίωση, ἡ σφιλίς, ἡ ἀστρακία, ἡ παρωτίτις κτλ.
2) Μιά πολὺ συνηθισμένη αἰτία εἶναι ἡ ἀναιμία. Πολλὲς νέες,
ἰδίως στὴν ἐποχὴ μας, πάσχουν ἀπὸ ἀναιμία χωρὶς νὰ τὸ ὑπο-
πτεύονται. Γι' αὐτό, σὲ περίπτωσι διακοπῆς τῆς περιόδου εἶναι
καλὸ νὰ κάνετε χωρὶς ἀναβολὴ μιά ἐξέτασι τοῦ αἵματος, ποὺ θὰ
σὰς πληροφορήσῃ γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων.

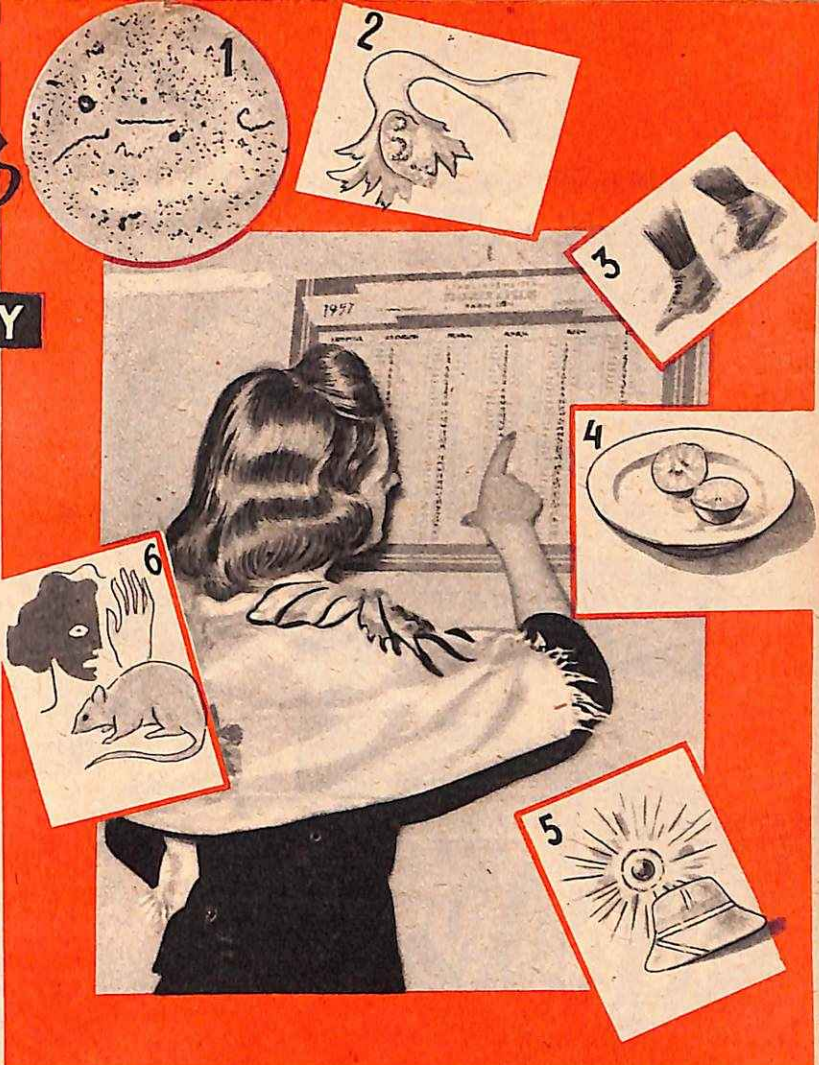
3) Ἡ ὑπερκόπσι μπορεῖ ἐπίσης νὰ προκαλέσῃ καθυστέρησι
τῆς περιόδου.
4) Ἡ ἀνεπαρκὴς διατροφή εἶναι μιά ἀκόμη αἰτία καθυστέρη-
σεως τῆς περιόδου καὶ μάλιστα ἀπὸ τὶς σοβαρότερες. Κατὰ τὴν
περίοδον τοῦ πολέμου καὶ τῆς κατοχῆς, ὁ ὑποσιτισμὸς λόγω τῶν
στερησεων προκάλεσε καθυστέρησι τῆς περιόδου στὰ 60—70%
τῶν κοριτσιῶν τῶν πόλεων. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, μάλιστα, τὸ
φαινόμενο αὐτὸ ἦταν τόσο καθολικόν, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸ χα-
ρακτηρίσῃ κανεὶς ὡς ἐπιδημία.

Ἀλλὰ τὸ ἴδιο φαινόμενο παρατηρεῖται καὶ σήμερα σὲ πολὺ με-
γάλη κλίμακα λόγω τοῦ ὑποσιτισμοῦ στὸν ὅποιον ὑποβάλλονται
ἐκούσια πολλὲς νέες γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴ «γραμμὴ» τοῦς. Ὁ
δῶκτωρ Μάρκ Ὀλλιβιὲ γράφει σχετικὰ τὰ ἑξῆς: «Ὁ ἐκούσιος
ὑποσιτισμὸς εἶναι ἡ κυριώτερη αἰτία καθυστέρησεως τῆς περι-
όδου στὴν ἐποχὴ μας. Ἡ ἑλλειψὶς ἰδίως λιπαρῶν οὐσιῶν ἀπὸ τὴν
τροφή—καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ νέες τῆς ἐποχῆς μας ἀποφεύ-
γουν τὶς λιπαρὲς τροφὲς περισσότερο ἀπὸ ὅλες, τὶς ἄλλες—ὁδη-
γεῖ ἀργὰ ἢ γρήγορα σ' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα. Τὸ χειρότερο εἶναι
ὅτι καμμιὰ δὲ θέλει νὰ παραδεχτῇ αὐτὴ τὴν αἰτία. Ὅλες, τού-
ναντιον, περιμένουν ἀπὸ τὸν γιαντρό... ν' ἀνακαλύψῃ κάποια ἄλλη».

5) Ἄλλη αἰτία καθυστέρησεως τῆς περιόδου εἶναι οἱ διατα-
ραχῆς τῆς λειτουργίας τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων καὶ ἰδίως τῆς ὑπο-
φύσεως. Οἱ διαταραχῆς αὐτὲς συνοδεύονται καὶ ἀπὸ ἄλλα συμ-
πτώματα: κόπσι, κεφαλαλγίες, πεπτικὲς ἀνωμαλίες (ἐναλλαγὲς
εὐκοιλίωτος καὶ διαρροίας) κτλ. Ἐχομε τότε μιά ἀνεπάρκεια
τῆς ὁρμόνης «φολλικουλίνης». Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι χρειάζεται
ὁρμονοθεραπεία, ἀλλὰ μὲ μεγάλη προσοχή, γιατί ἡ ὑπερβολικὴ ἐκ-
κρισι φολλικουλίνης, ποὺ προκαλεῖ συνήθως αἰμορραγίες, δὲν ἀπο-
κλείεται νὰ ἐπιφέρῃ καὶ τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα, δηλαδὴ νὰ ἐνι-
σχίσῃ τὴν καθυστέρησι.

6) Ὅλες οἱ γυναῖκες ξέρουν ἀπὸ πείρα ὅτι ἐνα κρυολόγημα,
ἀκόμη καὶ ἐλαφρὸν, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ διακοπὴ τῆς περιόδου.
Καλὸ εἶναι, λοιπόν, νὰ μὴν ἐκτίθεσθε στὸ κρῦο καὶ νὰ μὴν κάνετε
ψυχρὰ μπάνια κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ προηγοῦνται ἀπὸ τὴν περίοδο.

Σὲ μερικὲς ὑπερευαίσθητες γυναῖκες, μιά πτώσι τῆς θερμοκρα-
σίας κατὰ μερικοὺς βαθμοὺς μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ καθυστέρησι
τῆς περιόδου γιὰ πολλὲς ἡμέρες ἢ ἑβδομάδες.

Οἱ κυριώτερες αἰτίες τῆς καθυστέρησεως τῆς περιόδου. 1) Τὸ
λοιμώδη νοσήματα. 2) Οἱ ὠθητικὲς διαταραχῆς. 3) Τὸ κρῦο
στὰ πόδια. 4) Ὁ ὑποσιτισμὸς γιὰ τὴ διατήρησι τῆς «γραμμῆς».
5) Οἱ μεγάλαις ζέστες. 6) Οἱ συγκινήσεις καὶ ὁ φόβος.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.
Αὐτὸ συμβαίνει π.χ. σὲ γυναῖκες ποὺ φεύγουν ἀπὸ θερμὰ κλίμα-
τα γιὰ νὰ πᾶνε σὲ ψυχρὰ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετο φαινόμενο μπο-
ρεῖ νὰ συμβῇ. Πολλὲς γυναῖκες ποὺ φεύγουν ἀπὸ ψυχρὰ κλίματα
γιὰ νὰ πᾶνε σὲ θερμὰ παθαίνουν καθυστέρησι τῆς περιόδου, ποὺ
δὲν ἐπανερχεῖται παρὰ ἀφοῦ ὁ ὁργανισμὸς συνθῆσι στὶς καινοῦ-
ργιες συνθήκες ζωῆς.

Καθυστέρησις τῆς περιόδου γιὰ τὴν ἴδια αἰτία παρατηρήθη-
σαν σὲ εὐαίσθητες γυναῖκες καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῶν διακοπῶν,
εἴτε κατὰ τὴν μετάδοσι σ' ἐνα μέρος πρὸ δροσερὸ εἴτε κατὰ τὴν
ἐπιστροφή.

7) Οἱ νευρικὲς γυναῖκες ὑπόκεινται περισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλ-
λες στὸν κίνδυνον καθυστέρησεως ἢ διακοπῆς τῆς περιόδου. Μιά
δυνατὴ συγκίνησι, ἡ ἀλλαγὴ τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς, ἐνα ταξίδι,
ἐνας ἐξωφρενικὸς φόβος μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ καθυστέρησι τῆς πε-
ριόδου. Στὴν καλουμένη «νευρικὴ ἐγκυμοσύνη», ἡ περίοδος στα-
ματᾷ τελείως καὶ ἐνισχύει ἐστὶ τὴν ὑπόθεσι ὅτι πρόκειται γιὰ
πραγματικὴ ἐγκυμοσύνη.

8) Σὲ μερικὲς περιπτώσεις ἔχομε πρόωρη δια-
κοπὴ ἢ ἀκριβέστερα πρόωρες διαταραχῆς τῆς πε-
ριόδου. Οἱ διαταραχῆς ποὺ προηγοῦνται ἀπὸ τὴν
ἐμμηνορροία ἐμφανίζονται κυρίως ἐπειτα ἀπὸ τὰ
σαράντα. Σὲ μερικὲς γυναῖκες, διὰς, μποροῦν νὰ
ἐμφανιστοῦν ἀπὸ πολὺ πρῶτα. Οἱ διαταραχῆς
αὐτὲς, ὡστόσο, δὲν ἐμποδίζουν τὴ γυναῖκα νὰ πο-
ραμείνῃ γόνιμη ἐπὶ πολλὰ ἀκόμη χρόνια.

Κατὰ κανόνα, μιά καθυστέρησι μερικῶν ἡμερῶν
ἢ ἑβδομάδων δὲ σημαίνει τίποτα. Ὅταν, ὁμως,
ἡ καθυστέρησι παρατείνεται, πρέπει νὰ συμβου-
λευθῇ τὸν γιαντρό σας, γιατί ἡ περίοδος εἶναι μιά
ἀπὸ τὶς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις τῆς καλῆς ὑ-
γείας τῆς γυναῖκας.

Πρὸ παντὸς μὴν καταφεύγετε σὲ ἐμπειρικά μέ-
σα. Ἐκεῖνο ποὺ προέχει εἶναι νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ
αἰτία τῆς καθυστέρησεως. Ὅταν αὐτὸ γίνῃ, ἡ θε-
ραπεία εἶναι εὐκόλη.

1) Τὶ δὲν πρέπει νὰ κάνετε: Νὰ παίρνετε φαρμα-
κα, ποὺ εἶναι πάντοτε ἀνυπερβλὴ καὶ πολλὲς φορὲς
ἐπικίνδυνα, ὅταν ἡ ἐκλογὴ τοῦς δὲν ἔχῃ γίνῃ ἀ-
πὸ τὸν γιαντρό σας. 2) Τὶ πρέπει νὰ κάνετε: Ἐνα
ζεστό ποδόλουτρο μὲ λίγο σιναπισμὸ θὰ ἀποσυμ-
φορήσῃ τὴ μᾶτσα καὶ θὰ διευκολύνῃ τὴν καθάρ-
σιν τῶν ἐμμηνῶν.

Ο νοιάρης του διπλανού θυμίου άκούσε τον Πατσένκο νά τής μιλάει γιά τά δυό φιαλίδια...

Ο δολοφόνος με τα μικρόβια

Ένα σατανικό σχεδίο, πού τό ματαίωσε ή γυναικεία φλυαρία

Ο ΔΥΟ εκείνοι άνθρωποι, πού ζούσαν στην Πετρούπολη, τό 1909, δέ γνωρίζονταν μεταξύ τους. Είχαν όμως κι οι δυό ένα κοινό φρόνημα: Ήσαν ίκανοί νά φτάσουν ως τό έγκλημα γιά τό χρέμα.

Ο ένας άπ' αυτούς ήταν ένας άποτυχημένος γιατρός, 60 χρονών, όνόματι Πατσένκο. Είχε μία όμορφη φίλενάδα, κατά 40 χρόνια νεώτερή του. Τή λάτρευε καί φοβότανε πώς θά τήν έχανε, άν δέ μπορούσε πιά νά τής κάνει πλούσια δώρα.

Ο άλλος ήταν Πολωνός, ίρλανδικής καταγωγής, γνωστός ως κόμης Ο' Μπράϊν ντε Λασού. Στην πραγματικότητα, δέν έπρόκειτο γιά άριστοκράτη, άλλα γιά ένα τυχοδιώκτη, πού ζούσε ξεκολλώντας χρέματα από άντρες καί γυναίκες — ιδίως από γυναίκες.

Είχε παντρευτή μία πλούσια Ρωσίδα καί τής είχε φάει γρήγορα τήν περιουσία της. Όταν γνώρισε, αργότερα, τήν παντρεμένη κόρη του στρατηγού Μπουτούρλιν, ενδιαφέρθηκε έξαιρετικά γιά τήν πλούτη της. Βάλε, λοιπόν, νά τήν κατακτήσει, καί τό πέτυχε, μέ τή φυσική γοητεία καί τήν εύγλωττία του. Τήν έπεισε νά χωρίσει από τόν άντρα της, πήρε κι' αυτός διαζύγιο καί τήν παντρεύτηκε.

Έκτος άπ' τήν προίκα πού τοῦδωσε ή δεύτερη γυναίκα του, έπρόκειτο νά κληρονομήσει τή μισή περιουσία τών γονέων της, μετά τό θάνατό της (ή άλλη μισή θ' άνήκε στον άδελφό της). Άλλά, ό ντε Λασού άποφάσισε νά τή πάρη όλα, καί άμέσως! Γιά νά γίνει αυτό, έπρεπε νά πεθάνουν ό στρατηγός, ή γυναίκα του κι' ό γιός τους.

Δέν είχε κανένα δισταγμό ό ντε Λασού νά κάμει τό τριπλό αυτό έγκλημα. Ή μήνη φροντίδα του ήταν νά βρη κάποιον τρόπο άσφαλισμένο καί άκίνδυνο.

Σκέφτηκε νά μεταχειριστή τό δηλητήριο, τό μαχαίρι, τό στραγγαλισμό. Όλ' αυτά όμως θά άφηναν όλοφάνερα ίχνη. Χρειάζονταν κάτι άλλο, πιο πρωτότυπο... Κι' επί τέλους, ό ντε Λασού τό βρήκε.

Υπήρχε τότε στη Ρωσία μία έπιδημία χολέρας, σέ μικρή έκταση. Άν τά θύματά του πέθαιναν άπ' αυτή τή άρρώστεια, κανείς δέ θά ύποπτευότανε τό παραμικρό. Έπρεπε όμως νά βρη ένα γιατρό, διατεθειμένο νά του προμηθεύει μικρόβια χολέρας σέ κατάλληλη μορφή. Έκαμε, λοιπόν, μία διακριτική έρευνα κι' έμαθε

γιά τόν Πατσένκο καί τή φίλενάδα του Μουράβιεβα. Δέ δυσκολεύτηκε νά τόν πείσει, προσφέροντάς του ένα μεγάλο ποσό — περισσότερα άπ' όσα θά κέρδιζε σ' όλα τόν τά χρόνια μαζί άπ' τό έπάγγέλμά του. Συμφώνησαν, ότι θά του μετρούσε τά χρέματα αυτά μετά τό θάνατο του στρατηγού, τής γυναίκας του καί τής κόρης του.

Τό πρώτο σχέδιο, πού καταστρώσανε κι' οι δυό μαζί, ήταν νά δώσουν τά μικρόβια στά θύματά τους πάνω σέ ψωμί άλειμμένο μέ βούτυρο καί χαβιάρι. Ο Πατσένκο κατάρωσε νά τά πάρη από ένα έπιστημονικό εργαστήριο, μέ τόν ίσχυρισμό πώς τά ήθελε γιά Ιατρικές έρευνες.

Μία άπρόοπτη όμως άναποδιά ματαίωσε ξαφνικά αυτό τό σχέδιό τους: Οι τρεις Μπουτούρλιν είχαν κάμει στό μεταξύ άντιχολερίκο έμβολιασμό, κι' έτσι τά φοβερά μικρόβια δέ θά τους έκαναν πιά κανένα κακό!

Μά ό ντε Λασού δέν ήταν τύπος, πού ν' άπογοητεύεται εύκολα.

— Πρέπει νά μεταχειριστούμε άλλα μικρόβια, έλεπε στό γιατρό. Τής διφθερίτιδος, άς πούμε... Υπάρχουν πάντα σποραδικά κρούσματα διφθερίτιδος.

Ο Πατσένκο τού έξήγησε, ότι τά μικρόβια αυτά θά ήσαν ίσως άδύνατα: άν τάβινε στά θύματά του άπ' τό στόμα. Έπρεπε νά τά εισαγάγει στό αίμα τους, μέ ένεσι.

Γιά νά του προσφέρει τήν εύκαιρία, ό ντε Λασού τόν σύστησε στά πεθερικά του ως περίφημο νευρολόγο. Ο γέρος στρατηγός δέν ενδιαφέρθηκε καθόλου όταν ό Πατσένκο τού πρότεινε νά του κάνει μία ένεσι πού θά τόν ξανάνεινε δθεν. Ο γιός του όμως ύπέφερε από χρόνια νευρική εξάντλησι, κι' έτσι πείστηκε νά κάνει τίς ένεσεις πού του σύστησε ό Πατσένκο.

Ο γιατρός πήρε από ένα εργαστήριο μερικά φιαλίδια μέ καλλιέργεια μικροβίων διφθερίτιδος, γιά τίς έρευνές του δθεν. Τό υγρό αυτό ήταν άχρωμο καί φαίνονταν άκίνδυνο. Κι' όμως μπορούσε νά σκοτώσει δεκάδες ανθρώπους...

Λίγο έλειψε ν' άποτύχη καί πάλι ή συνωμοσία, γιαντί ό Πατσένκο δειλιάζε. Μόνο όταν ήπιε μία όλόκληρη μπουτίλια κρασί καί συγκέντρωσε όλη του τή σκέψι στή μεγάλη άμοιδή πού θάπαιρνε γιά τό έγκλημά του, βρήκε τό θάρρος νά κάνει τήν ένεσι στό γιό του στρατηγού. Είχε χρησιμοποίησι μία τεραστία ποσότητα μικροβίων, γιαντί δέν είχε ξαναγίνει ποτέ τέτοια ένεσι σέ άνθρωπο καί δέν ήξερε ποιά δόσι χρειαζότανε γιά νά φέρη άποτέλεσμα.

Όταν έπισκέφτηκε ύστερα τή φίλενάδα του, έκείνη τόν ρώτησε: — Πιστεύεις νά τόν σκοτώσει; — Φαντάζομαι, άπάντησε αυτός. Έβαλα στην ένεσι δυό φιαλίδια, ενώ ένα καί μόνο θά ήταν άρκετό.

Τήν άλλη μέρα, ό γιός του στρατηγού είχε δυνατό πυρετό. Καί, σέ λίγες ώρες, πέθανε. Τό περίεργο ώστόσο — σωστή έρμηνεία τής Τύχης! — ήταν ότι δέν τόν είχαν θανατώσει τά μικρόβια τής διφθερίτιδος, άλλα μία μόλυνσι από άλλα μικρόβια, πού ύπήρχαν πάνω στή βελόνα τής ένεσεως, πού δέν είχε κάμει τόν κόπο νά τήν άποστειρώσει ό Πατσένκο! Οι γιατροί πού τόν περιποιήθηκαν ως τίς τελευταίες στιγμές του, πιστοποίησαν, ότι είχε πεθάνει από δηλητηρίασι του αίματος.

Πάντως, είτε μέ τά μέν είτε μέ τά δε μικρόβια, ό ντε Λασού κι' ό Πατσένκο είχαν επιτύχει τό σκοπό τους. Τώρα προσιμαίνονταν γιά τή δεύτερη δολοφονία... όταν, ξαφνικά, τους έπιασε ή άστυνομία! Τους είχε προδώσει, δίχως νά τό θέλη, ή φίλενάδα του γιατρού!

Στό διαμέρισμά της έμενε ένας νοιάρης. Όταν, λοιπόν, τή είχε έπισκεφτή ό γιατρός, έτυχε νά φτάσουν σ' αυτή του, άπ' τό διπλανό δωμάτιο, μερικές φράσεις τής συνομιλίας τους. Άκουσε τόν Πατσένκο νά λέη γιά τά δυό φιαλίδια, πού είχε μεταχειριστή. Έξ' άλλου, ή φλυαρία σπιτονοικοκυρά του του είχε πει πώς ό γιατρός θά τής έδινε ένα σεβαστό ποσό (τά μισά άπ' όσα θάπαιρνε γιά τά έγκλημάτά του). Συνέδρασε, λοιπόν, αυτά τά δυό στοιχεία κι' είδοποίησε τήν άστυνομία.

Μολοντί δέν ύπήρχαν πραγματικές άποδείξεις, συνελήφθησαν οι δυό συνένοχοι κι' ή Μουράβιεβα. Ο Πατσένκο «έσπασε» άμέσως καί τά όμολόγησε όλα. Στη δίκη τους όμως, άνακάλεσε αυτή τήν όμολογία του καί ύποστήριξε, ότι μπορούσαν νά τόν κατηγορήσουν μονάχα πώς είχε χρησιμοποίησι άδραστη σύριγγα καί βελόνα γιά τή μοιραία ένεσι.

Η δίκη κράτησε τρεις βδομάδες κι' άναστάρωσε τήν κοινή γνώμη. Έξετάστηκαν πάνω από 200 μάρτυρες. Όταν ό γιατρός είδε πώς δέν ύπήρχε έλπίδα ν' άθωωθεί, παραδέχτηκε πάλι τήν ένοχή του, ίσχυρίστηκε όμως ότι ήταν άπλό όργανο του ντε Λασού. Μολοντί τόν είχε καταστρέψει ή φίλενάδα του, μέ τή φλυαρία της, αυτός εξακολουθούσε νά τήν αγαπά. Για νά τή σώσει, διακήρυξε πώς δέν ήξερε έκείνη τίποτε γιά τή συνωμοσία.

Έτσι, ή Μουράβιεβα άθώωθηκε. Ο Πατσένκο καταδικάστηκε σέ 15 έτών φυλάκισι καί ό ντε Λασού σέ ισόβια δεσμά.

Ο ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ

καί τά πειράγματά του

Διασκεδάζανε μαζί του ό Όθων καί ή Άμαλία

ΟΙ Μακεδόνες, οι Σουλιώτες, οι Χειμαριώτες καί οι κάθε λογής πρόσφυγες άγωνιστές — άκόμη κι' άλλ' λαγώςοι — πού έμειναν δίχως πατρίδα καί άρα χωρίς τοπική δύναμι, ήταν άπ' τήν έποχή τής άπελευθερώσεως τής Ελλάδος ίσαμε τό τέλος τής βασιλείας του Όθωνος, όλοι πιστοί κι' άφοσιωμένοι στίς κυβερνήσεις. Ποτέ σχεδόν δέν πήγανε μέ τήν αντιπολίτευσι.

Τέτοιοι άφοσιωμένοι άγωνιστές στάθηκε κι' ό Χατζήχρηστος, άρχηγός του άτάκτου ίππικού. Η καταγωγή του ήταν άπ' τή Σερβία, όπως ό ίδιος μάς τό λέει στό παμπάλαιο φυλλάδιο τής αυτοβιογραφίας του. Ήταν γενναίος σ' άπίστευτο βαθμό, άπλός καί μονοκόμματος. Όταν ήρθε ό Όθων σ' τήν Ελλάδα, τόν πήρε ύπασιπστή του, γιά τό καθαρό του μέτωπο, τήν παλληκαριά του καί τή δοκιμασμένη αγάγη του στην τάξι.

Μά τά κοπανούσε καί χοντρά, ό Χατζήχρηστος. Δέν χαριζόταν κανένος. Γι' αυτό καί οι βασιλείς τόν «έκαναν χάρη», ό-ταν μέ τ' άνάπαδό του τά έλληνικά κορόιδευε άκόμη καί τών ύπουργών τά μαυκα-ραλίκια...

Μία μέρα, στό 1848, έξω άπ' τό παλάτι γινόταν παράταξι στρατιωτική. Κι' ήταν εκεί στή γραμμή καί οι φαλαγγίτες. Κατά τόν κανονισμό, κάθε φαλαγγίτης (δηλαδή άγωνιστής καταταγμένος στό σώμα τής «ένεργου φαλαγγος») ήταν ύποχρεωμένος, άμα τόν καλούσε ή χωροφυλακή, νά δώσει βοήθεια άκούη καί γιά τήν καταδίωξι τής ληστείας.

Δέν βλέπω τόν ύποστράτηγο Δεληγιάννη, έλεγε μία στιγμή ή Άμαλία. Μήπως έθύμωσε πού μετετέθη είς τήν φαλαγγα;

— Κάνετε τόν Κανέλλο Ντελγιάννη χειρότερο άπό χωροφύλακα! πετάχτηκε τότε κι' έλεγε ό Χατζήχρηστος. Ταχιά (αυ-ριο) πού πάει ή χωροφυλακή νά κυνηγήσει κλέφτες, παίρνει μαζί της τό φαλαγγίτη Ντελγιάννη μέ ντυφέκι στό νώμο... — Πώς ήμπορεί νά γίνει αυτό; ρώτησε ή Άμαλία.

Ο Όθων όμως πού είχε άκούσει τό διάλογο, τής έπτε γεμνικά νά πάη, γιαντί ήξερε πώς μέ τους στρατιωτικούς κανονισμούς είχαν οι παλαιοί άγωνιστές ταπεινωθή, ό Δελγιάννης μάλιστα πιο πολύ, αυτός ό έπίσημος στρατιωτικός του Εικοσένου.

Όλη αυτή τή λογοτριβή τήν είχε άκούσει καί ό Κίτσος Τζαβέλας, πείταχτηκε τότε γιά λίγους μήνες, ύστερ' από τού Κωλέτη τό θάνατο.

— Εβρίστες τή βασιλίσσα! γυρίζει καί λέει τού Χατζήχρηστου.

— Έγγοις σου, Κίτσου, τόν άλλο μήνα πιάς κι' έσύ νά φυλάξης Ντερβενία... τού άπαντάει ό Χατζήχρηστος.

Μ' άλλα λόγια θάρη καί σένα ή σειρά νά πιάς καί τά στενά τών Δερβενιών, κοντά στά Μέγαρο όπου όργιζε ή ληστεία, μέ κανένα άπόσπασμα καταδιωκτικό.

Τού Χατζήχρηστου άχνύντο πού ήταν καί κάτι άλλο: Ότι ό Όθων είχε γεμίσει τά στήθεα τών ύπασιπιστών του μέ παράσημα καί μέ πλατείες τανίες διαφόρων μικρογεμόνων τής Γερμανίας.

Είδε λοιπόν, κάποτε ό Χατζήχρηστος τόν Π. Νοταρά μ' ένα καινούργιο παράσημο γερμανικό. Κι' ό ίδιος τίποτα! Έσκυψε, λοιπόν, σ' αὐτό τού αὐλάρχη Γενναίου Κολοκοτρώνη καί τού έλεπε:

— Βρε Γενναίε, αυτό πού φοράς παράσημο ντέν είναι εκείνο Παναγιωτάκη Καματερό; (παρτσούκι τού Νοταρά). — Καύμενε καί σύ, τού τό έδωσε ένας πάρεδρος τής Γερμανίας! τού άπάντησε ό Γενναίος.

Τό έμαθε αὐτό ή Άμαλία καί πειραχτηκε γιά τήν προσβολή πού γινόταν σ' ένα ήγεμόνα συγγενή της νά τόν ονομάζουν ήγέμονο. Καί ζήτησε τήν άλλη μέρα έξηγήσεις από τόν Κολοκοτρώνη.

— Ήθελα νά πώ — έξήγησε ό Γενναίος — όπως ένας δήμαρχος έχει τούς παρέδρους του στην Ελλάδα, έτσι κι' ό αυτοκράτορας ό Αυστριακός έχει τούς μικρούς ήγεμόνες...

— Πες καλλίτερα ότι σείς οι Έλληνες, έίπε ή Άμαλία, δέν άνέχεστε τίποτε, όσο καλό κι' άν είναι, άν δέν τό έχετε στην Ελλάδα.

— Αί, καλό πού θά ζηλέσουμε! έπτε ό Κολοκοτρώνης.

Στά 1852 χειροτονήθηκε καμμία είκοσαριά δεσποτάδες.

Καί ένας αὐλάρχης (όχι ό Κολοκοτρώνης) μαζί μέ κάποιον ύπουργό τής κυβερνήσεως Α. Κριεζή «κουρεύανε» μέ τέχνη τους ύποψηφίους ρασοφόρους. Κι' αυτά τά είχε μάθει, πάλι, ή βασιλίσσα... Παρουσιάζεται, λοιπόν, μία μέρα στην Άμαλία ό Χατζήχρηστος κι' αρχίζει:

— Ξέρεις, Μεγαλειοτάτη, είμαι φουκαράς, έχω κορίτσι νά παντρεύ. Τώρα κάνουν δεσποτάδες, ένα καλόγερο ντύνει έμένα χίλια τάλλαρα νά γίνη... Περικαλώ, βασιλίσσά μου, κάνε μου τή χάρη...

— Ποιός είναι αυτός;

— Νά, εκείνο Μαύρο — τσεμπέρι τό λένε.

— Ποιός Μαυροτσεμπέρης, είναι αυτός;... Ά, τό Μαυρογεμνή έννοεις; Άλλά αυτός έχει, όπως λέγουν, γυναίκα έναντίον τού σχήματός του...

— Τί σχήμα!... Άρέσει φουστάνια...

Ο Μαυρογεμνή ήταν κάποιος τάχα στρατιωτικός παπάς Ρωμανίδης, πού είχε δεμένο τό καλυμνύκι του μέ γυναικείο γεμνή μαντήλι αντί νά τό έχη μέ τή μαύρη ιερατική μεσένα. Η Ίερά Σύνοδος τού άφαίρεσε τό σχήμα καί τόν έτιμώρησε άσπρη γιά τίς «άδυναμίες» τού πού, μάλιστα, καί δέν τις έκρυβε.

Ο Χατζήχρηστος, ό άπλός κι' αρχαϊκός στό ήθη καί στή γλώσσα άργός, ήταν πάντα άγαπητός πολύ καί στό παλάτι μέσα, καί στό λαό, γιά τήν τιμιότητά του καί γιά τά περίφημα παρτσούκια πού κολλούσε, όπως τό «Φαταούλας», γιά τόν ύπουργό Ρ. Παλαμίδη, τό «Μπράδος-Μπράδος» γιά τόν άστυνομικό Δούκα, τό «Περαθώρας» γιά τόν Ίσκαβάκη Ρίζο, πού ήταν λίγο άλλοιθωρος κλπ.

Έτσι όλοι άκούσαν μ' εύχαρίστησι τόν Χατζήχρηστο — άκόμη όπως είδαμε, καί ή Άμαλία καί ό Όθων — χωρίς ποτέ νά τόν παρεξηγούν ούτε άκόμη κι' οι ίδιοι έκείνοι, πού τους πείραζε. Γιατί όλοι έβλεπε πώς τό πείραγμά του ήταν χωρίς κακία.

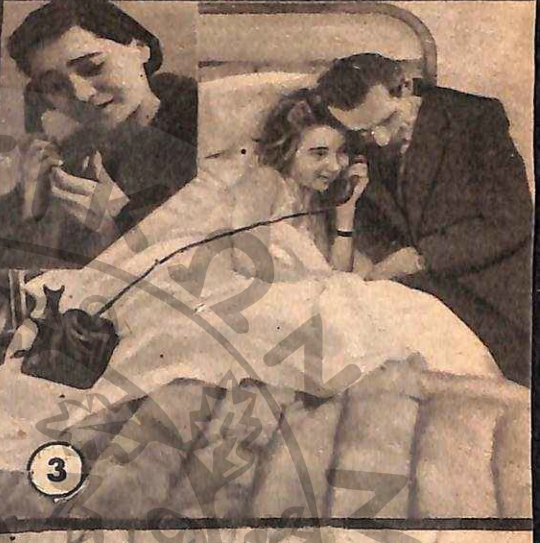
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

1 Η Μαρία Σέλ παντρεύτηκε, ως γνωστόν, πρό έβδομίδων τόν Γερμανό καλλιτέχνη Χόρστ Χάιχλερ, πού μπορεί νά χαρακτηριστεί ό σωσίας του δούκα τού Έδμούνδου. Πριν διαχωρήσει γιά τό Χόλλυγουντ, όπου θά γυρίσει τους «Αδελφούς Καραμαζώφ» καί άλλα φιλμ, ή Μαρία Σέλ πέρασε τόν μήνα τού μέλιτος στην Ιταλική Ριβιέρα. Στη φωτογραφία μας οι δυό νεόπαντροι, μέ τήν εύτυχία ζωγραφισμένη στό πρόσωπά τους.

2 Οι λίμνες τής Γερμανίας γέμισαν έφέτος από μικρά ταχυκίνητα πλοία, πού δέν κάνουν κανένα άπολύτως θόρυβο. Οι νέοι καί οι νέες πού τά χρησιμοποιούν γλιστρούν άπαλά καί άθρόυβα πάνω στά γαλήνια νερά, εξασφαλίζοντας έτσι μία εύχρηστη άναψυχή. Τά μικρά αυτά σκάφη κινούνται μέ ηλεκτρικές μπαταρίες άρκείας 20 ώρών, κι' έχουν ταχύτητα 10 χιλιομέτρων.

3 Η Ντόρα Γκούνταν, πρώτη χορεύτρια τής όπερας τής Βουδαπέστης, ή όποια έγκατέλειψε τή χώρα της κατά τήν τελευταία αίματηρή επανάστασι, έναγύρισε κρυφά στην πατρίδα της μέ τό σκοπό νά έανα-δύ τόν άνδρα της καί τήν κορούλα της, πού είχε αφήσει εκεί κατά τή φυγή της. Δυστυχώς έπιασε στά χέρια τής άστυνομίας χωρίς νά έπιτύχ τόν σκοπό της. Κατόρθωσε όμως νά έναγυρατεύσει κι' έφτασε πρό ήμερών στη Βιέννη. Εκεί, έλασε ένα έντελός άπαραδέκτο τηλεφώνημα. Προερχόταν από τά δυό πιο άγαπημένα της πρόσωπα, πού είχαν δραπέτεύσει κι' αυτά καί βρισκόντουσαν στό Παρίσι.

4 Ο Ντανιέλ Κανδαλιέρ, ένας Παρισινός έμπορος ζωγραφικών πινάκων είναι ό πρώτος πού, πριν από 50 χρόνια, λανσάρσε τά πρώτα έργα τού νεαρού τότε καί άγνωστου άόμην ζωγράφου Πικασσό. Τό γεγονός αυτό συνέθεσε τους δυό άνδρες μέ μία στενή φιλία. Πού ήμερόν ό Κανδαλιέρ άνοίξε στό Παρίσι τή μεγαλύτερη έκθεσι ζωγραφικής πού έγινε ποτέ στη γαλλική πρωτεύουσα. Μεταξύ τών έργων, υπάρχουν 50 πίνακες τού Πικασσό, οι όποιοι άγοράστηκαν όλοι από Άμερικανούς.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΕ μιά απόκρημνη πλαγιά των Άπεννίνων βρίσκεται το μοναστήρι του Καζαμάρ. Το μοναστήρι αυτό, όπου μένουν μοναχοί του τάγματος των Τραπιστών, είναι ένα παλιό και επιβλητικό οικοδόμημα. Κι' αυτό γιατί πριν από οχτακόσια χρόνια ήταν ο πύργος της παντοδύναμης οικογένειας των βαρώνων Κρεσέντσι, που έμεναν στη Ρώμη, άλλ' είχαν και τον πύργο τους για ώρα ανάγκης.

Οι βαρώνοι αυτοί, απόγονοι πατρικών της αρχαίας Ρώμης, είχαν γίνει οι ισχυρότεροι φεουδάρχες της Μέσης Ιταλίας. Στά 998 ο Λόγουστος Κρεσέντσι κατόρθωσε να καταργήσει την παπική εξουσία ν' ανακηρυχτεί βασιλιάς της Ρώμης και να γίνει αυτοκράτορας του Δυτικού Ρωμαϊκού Κράτους, αφού στραγγάλισε τον πάπα Βενέδικτο ΣΤ', που δεν ήθελε να τον στέφει.

Μόλις όμως το έμαθε ο αυτοκράτορας της Γερμανίας Όθων Γ', εξεστράτευσε εναντίον του, τον αιχμαλώτισε και το 1002 τον καρετόμησε.

Η γυναίκα του Κρεσέντσι, τότε, ώρκησθηκε να εκδικηθώ το θάνατό του. Ήταν πολύ όμορφη και κατάφερε ν' αγαπηθώ από τον Όθωνα, στο διάστημα που έμεινε στη Ρώμη. Και μιά νύχτα, σ' ένα συμπόσιο, τον δηλητηρίασε...

Στά 1150, ο μόνος απόγονος της οικογένειας, ήταν ο βαρώνος Ούγκο Κρεσέντσι, που είχε παντρευτεί την κόρη του Λογκοδόρου βασιλιά του Μπενεδέντο. Απ' το γάμο του αυτόν απόκτησε μιά κόρη, την Άγνη. Λίγον καιρό μετά τη γέννησή της, η μητέρα της πέθανε κι' ο Ούγκο περιώρισε όλη του την αγάπη στη μοναχοκόρη του. Είχε γι' αυτήν μεγάλες φιλοδοξίες. Ήθελε ν' ανακηρυχτεί βασιλιάς, όπως ο παππούς του, ή τουλάχιστον να την παντρεύη με βασιλόπουλο. Γι' αυτό φρόντισε να μεγαλώσει πρώτα το φέουδόν του.

Έτσι, άρχισε ν' αράζει ένα-ένα τα φέουδα του παπικού κράτους και σ' λίγο έγινε παντοδύναμος. Σ' όλες αυτές τις εκστρατείες είχε γιά υπαρχηγό του έναν νεαρό και ανδρείο ευπατρίδη, τον Λαμπέρτο τον Άνικητο.

Ο Λαμπέρτο ήταν από παλιά, μ' όχι και πλούσια αριστοκρατική οικογένεια της Ρώμης. Ήταν ο πιο γενναίος ιππότης της Ιταλίας. Είχε σώσει τέσσερις φορές τη ζωή του Κρεσέντσι και ο Ούγκο σ' αυτόν χρωστούσε τις περισσότερες επιτυχίες του.

Ο Λαμπέρτο λάτρευε την ωραία Άγνη κι' εκείνη ανταποκρινόταν στο αίσθημά του. Ο πατέρας της όμως δεν ήξερε τον έρωτά της. Εκείνος είχε πάρει την απόφαση να δώσει μόνο σε βασιλόπουλο την Άγνη. Γι' αυτό, μιά νύχτα, οι δυο νέοι παντρεύτηκαν κρυφά. Έτσι νομιμοποίησαν τον έρωτά τους, φροντίζοντας να τον κρύβουν από τους άλλους και κυρίως απ' τον τρομερό Κρεσέντσι.

Σε λίγους μήνες η Άγνη έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο αγοράκι, που το έμπιστευσε στη γυναίκα ενός στρατιώτη του Λαμπέρτου, που έμενε μέσα στον πύργο κι' έτσι θα μπορούσε να βλέπει το παιδί της, όποτε ήθελε.

Μιά ημέρα όμως ο Κρεσέντσι κάλεσε την Άγνη και της είπε: — Δέν έρω αν πρέπει να πιστέψω σε μερικές υποψίες που μου γεννήθηκαν... άναξίες για σένα και γιά μένα. Γιά πές μου, Άγνη, μήπως ο Λαμπέρτος...

— Ο Λαμπέρτος, πατέρα, είπε με θάρρος η Άγνη, δέν έχει κάνει τίποτα το προσβλητικό γιά σένα και γιά μένα... — Άλλοίμονο και στους δυο σας, αν μάθω κάποτε πως με ατιμάσατε!... Θα τό πληρώσετε με τη ζωή σας... Προσέξτε!...

Κατατρομαγμένη η Άγνη έτρεξε να συναντήσει τον αγαπημένο της και να του μιλήσει γιά τους φόβους της.

— Πρέπει το παιδί μας να φύγει απ' τον πύργο, της είπε εκείνος. Απ' την αγάπη σου γι' αυτό, δέν κατορθώνεις να συγκρατήσεις και προβλέψεις. Ας τό πάμε στο γειτονικό χωριό. Θα ηγναίνεις να τό βλέπεις εκεί κάθε μήνα...

— Λαμπέρτο μου, δέν άντέχω σ' αυτό τό χωρισμό. Θέλω να νιώθω τό παιδί μου κοντά μου! φώναξε η Άγνη. — Εκείνος, που είχε τον ίδιο πόθο, υποχώρησε. Οι δυο έρωτευμένοι ώστόσο φρόντισαν να κρύβονται περισσότερο κι' έτσι κατόρθωσαν να διασκεδάσουν τις υποψίες του Κρεσέντσι.

Έπειτα από δυο μήνες ο φεουδάρχης πρόσταξε τον Λαμπέρτο να πάει να επιθεωρήσει τά φυλάκια σ' ένα μακρινό φέουδο. Την ώρα, λοιπόν, που ετοίμαζε τούς άντρες

Το παιδί της ΑΓΝΗΣ

του, φάνηκε ο Κρεσέντσι στην πύλη του πύργου γιά να τούς επιθεωρήσει. Μαζί του ήταν και η Άγνη.

Τη στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε μιά χωριάτισσα κρατώντας στην αγκαλιά της ένα μωρό. Η Άγνη δέν ξεκολλούσε τά μάτια της απ' αυτό. Ήταν τό παιδί της!... Τόσο μάλιστα επίμονα τό κύτταζε, που κίνησε την προσοχή του πατέρα της. Και τότε ο Κρεσέντσι άρχισε να ρωτάει τη χωριάτισσα τίνος είναι τό παιδί.

— Η χωριάτισσα άπάντησε με αφέλεια τάχα στις έρωτήσεις του λέγοντας πως είναι δικό της παιδί.

— Η Άγνη όμως είχε γίνει κατακίτρινη από τό φόβο της.

— Ο Κρεσέντσι, είτε γι'αυτό ύποψιάστηκε τό μυστικό της κόρης του, είτε γι'αυτό ήταν τυρόλουθό του και πρόσταξε:

— Πάρε αυτό τό μωρό και πέταξέ τό στην άφρο του πύργου!

— Η Άγνη τότε δέ μπόρεσε να κρατηθώ.

— Στάσου!... φώναξε στον άκόλουθο. Στάσου!... Μην τό πετάς!...

— Ο άκόλουθος στάθηκε, μά ο Κρεσέντσι έ-γινε θηρίο:

— Πώς τολμάς ν' άντιταχτείς στη θέλησί μου; ούρλιαξε, άγριοκυττάζοντας την κόρη του.

Και ξαναγυρίζοντας στον άκόλουθο, που περίμενε, διστακτικός, τού είπε άγρια:

— Πέταξε άμέσως στην τάφρο τό μωρό! Έμπρός, είδεμ'ή θα σου κόψω τό κεφάλι!...

— Ο άκόλουθος ήταν έτοιμος να ύπακούση, η Άγνη όμως ώρμησε σαν τρελή κοντά του και φώναξε:

— Μην τό πετάς!... Είναι τό παιδί μου!...

— Ο Κρεσέντσι άφριζε από τη λύσσα του.

— Α, έτσι; Όστε είναι άλήθεια λοιπόν;... Άλλοίμονό σου!... Πέταξε τό μωρό στην τάφρο, άκόλουθε!...

— Εκείνος τώρα ύπάκουσε στον τρομερό άρχοντά του και πέταξε τό παιδί στο νερό της τάφρου, ενώ ο φεουδάρχης, γυρίζοντας στους ίππους που έπρόκειτο να συνοδεύσουν τον Λαμπέρτο στην περιόδεϊά του, τούς πρόσταξε να τόν συλλάβουν.

Στό μεταξύ όμως η Άγνη, έπεσε στην τάφρο, προσπαθώντας να σώσει τό παιδί της.

Τό ίδιο έκανε με μιά άσπρασια κίνησι κι' ο Λαμπέρτος γιά να σώσει και τούς δυο.

Τότε μόνον ο Κρεσέντσι συνήλθε και κατάλαβε τό άπάνθρωπο έγκλημα που είχε κάνει. Και με φωνή που έτρεμε, άρχισε να φωνάζει σαν τρελός:

— Τρέξτε!... Σας ίκετεύω, σώστε τους!... Σώστε τά παιδιά μου!...

Γιά τόν καθένα, που θα σώσετε, θα σας χάρισω από έναν πύργο!...

Μάταιες όμως ήταν οι διαταγές κι' οι παρακλήσεις του. Δέ μπορούσε να γίνη πιά τίποτα.

Οι άντρες του ρίχτηκαν μέσα στη βαθειά τάφρο, μά ήταν άργά πιά. Και μόνο, έπειτα από ώρα πολλή έδγαλαν από τό νερό τά πτώματα τών πνιγμένων.

Ο Κρεσέντσι γονάτισε τότε κοντά τους κι' άρχισε να τούς φιλάει και σάρκως του.

— Τί τά θέλω τώρα τά φέουδα; φώναξε. Κι' άλήθεια, τού ήταν άχρήστα πιά...

— Έκανε μιά μεγαλοπρεπή κηδεία στην κόρη του, στον άντρα της και τό παιδί τους και τούς έθαψε στο παρεκκλήσι του πύργου.

— Έπειτα έδιωξε όλους τούς μισοθρόνους του, πέταξε την πανοπλία του και ζούσε μόνος κι' έρημος, στεναζόντας διαρκώς γιά τη συμφορά του.

Στό τέλος, τον πύργο του Καζαμάρ τον έκανε μοναστήρι, έγινε καλόγηρος κι' έζησε εκεί μέσα άσκητικά, περνώντας τις ημέρες του με προσευχές και θρήνοις.

Κι' έτσι έγινε ο τρομερός πύργος του Καζαμάρ μοναστήρι τών Τραπιστών...

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό ΜΑΞΙΜ ΒΙΛΜΕΡ

Θυσία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

— Ο κοσμηματοπώλης άρνείται ν' αγοράσει τό κολλίε, γιατί ύποπτεύεται πως είναι κλεμμένο. Όστόσο, ο Βαλβρί τό πουλάει φτηνά σ' ένα κλεπταποδόχο, παίρνει τά λεφτά που τού χρειάζονται, κι' επιστρέφει τά υπόλοιπα κοσμήματα στή γυναίκα του. Μ' αυτά τά λεφτά πληρώνονται ο Μαρτιάλ κι' οι συντρόφοι της Κολινέτ. Ο Μαρτιάλ και την εξαφανίσαι της Κολινέτ. Ο Μαρτιάλ έχει φιλενάδα, τη Φαντίν, μιά γυναίκα τού υποκόσμου, που μοιάζει πολύ με την Κολινέτ. Τη βάζει, λοιπόν, ν' απομιμηθώ τόν γράψιμο της Κολινέτ και να γράφω ένα γράμμα στο Μπερτί, που τού λέει πως δέν τον αγαπάει πιά και πως ξαναγύρισε σ' ένα παλιό της φίλο. Έπίσης τού στέλνει κι' ο Μαρτιάλ ένα άνώνυμο γράμμα, ύποδουλωνόντας του πού μπορεί να δει την Κολινέτ με τό φίλο της. Άρπαξεί έπειτα την Κολινέτ και τη φυλακίζει σ' ένα έρημικό έξοχικό σπίτι, αφήνοντας τόν Πι-Πουά να τη φυλάει. Ύστερα βάζει τη Φαντίν να παραστήσει την Κολινέτ, άφου ντυθώ όπως εκείνη.

— Η Φαντίν έλαμπε από εὐτυχία. Ποτέ δέν είχε ξαναδοκιμάσει τέτοια χαρά. Ήταν τώρα άπόλυτα ύποδουλωμένη στο Μαρτιάλ κι' η καρδιά της έμενε κλεισμένη στις τύψεις γιά την κακή πράξι που έπρόκειτο να κάνει.

— Η συνείδησί της είχε άτrophήσει απ' τά βάσανα που είχε περάσει.

Όταν τελείωναν τά ψώνια τους, έκαναν ένα γύρο σ' ένα διάφορα μπάρι, πίνοντας ένα ποτήρι στο καθένα. Ύστερα πήγαν ν' άφαν σε μιά ταβέρνα, ξεκουστή στή γειτονιά γιά τή νύκτιμη κουζίνα της και γιά τό θαυμάσιο κρασί της.

— Άν όμως η Φαντίν ήταν εὐτυχισμένη, ο Μαρτιάλ άνησυχούσε. Είχε άφίσει τόν Πι-Πουά να φυλάει την Κολινέτ, και δέν τόν έμπιστευόταν καθόλου...

— Ύστερα, σκεφτότανε τά γράμματα που θαχε λάβει πιά ο Μπερτί, κι' άναρωτιότανε ποιά νάταν άραγε τό αποτέλεσμα τους. Πραγματικά, ο Μπερτί είχε γυρίσει απ' τά μαθήματα του. Τό πρώτο αυτό, είχε άρ-γύσει περισσότερο απ' τις άλλες φορές, κι' η Μαντελίν τόν περίμενε ως τη 1 γιά να φάει.

— Δέν άνησυχούσε ώστόσο καθόλου η καλή γυναίκα. Ο Μπερτί την είχε συνήθεισει σ' αυτές τις άγαπορίες, όταν τύχαινε να συναντήσει κάποιο φίλο του ή να κάνει ένα περίπατο στον κήπο τού Λουξεμβούργου.

— Σ' έκανα να περιμένεις, της είπε φιλάοντας την στή δυο μάγουλα. Μά θα με συχαρέσεις, μικρή μου μαμά, όταν σου πώ πως ήμουν άπασχολημένος να μαζεύω στοιχεία γιά τό θέμα τών εξετάσεών μου.

— Ενώ μιλούσε, είχε βγάλει την γκαμπαντίνα του και τό καπέλλο του και τάχε πετάξει πάνω σ' ένα καναπέ.

— Τί φαί έτοιμάσες, μικρή μαμά; ρώτησε χαρούμενος.

— Μοσχαρακι με ντομάτα. Ξέρω πως σ' άρέσει!...

— Πώς να μ' άρέσει, έτσι πού τό μαγειρεύεις εσύ, αριστοτεχνικά; Είσαι άφαστη στην κουζίνα! Δέ μπορεί παρά να τ' άναγνωρίσει κι' η αγαπημένη μου Κολινέτ, όταν την καλέσεις να φάει μαζί μας.

— Πρέπει πρώτα να σκεφθώ καλά τη σοβαρή απόφασι που θέλεις να πάρεις... Μπορεί ν' αλλάξεις γνώμη... Ξέρεις, παιδί μου, πως ο καιρός αλλάζει συχνά άκόμη και τά δυνατότερα αίσθηματά. Ίσως μιά μέρα να χτυπήσει η καρδιά σου γιά κάποια άλλα όμορφα μάτια. Είναι τόσο εύκολομετάβλητοι οι άντρες!

— Μά εγώ δέ μοιάζω με τούς άλλους, καλή μου μαμά.

— Α, μικρό μου, θα γίνεις κι' εσύ σαν εκείνους... Έλα τώρα, κάθισε να φάμε.

— Ο Μπερτί κάθισε στο τραπέζι. Κι' έδε άμέσως, πάνω στην πετσέτα του, τά δυο γράμματα που είχε άφίσει εκεί η Μαντελίν.

— Τά πήρε, τά εξέτασε και τ' άνοιξε.

— Δέ σου είχα έκμυστηρευθώ ποτέ ότι είχα αγαπήσει άλλοτε παράφορα ένα παιδί, δικό μου φίλο κι' ότι έπρόκειτο να τόν παντρευτώ. Όρισμένα περιστατικά, πού δέ μπορώ να σου τά εξηγήσω, είχαν ματαιώσει αυτό τό γάμο μας. Ήταν τόση η θλίψι μου κι' η δυστυχία μου, ώστε έπεσα στην άγκαλιά σου γιά να παρηγορηθώ μελλον, δίχως να σ' αγαπώ πραγματικά.

— Τώρα όμως δέ θέλω πιά να εξακολουθήσω να σε ξεγελάω. Ας χωρίσουμε, όσο είναι άκόμη καιρός. Σ' εύχαριστώ πού μου πρότεινες να γίνω γυναίκα σου. Μά ξαναγυρίζω στην παλιά μου αγάπη.

— Κολινέτ.

Τό γράμμα έπεσε απ' τά χέρια της καλής γυναίκας.

— Την πρόστυχη! φώναξε, έξω φρενών. Καλά σούλεγα εγώ να μην έμπιστευόσαι αυτή την τυχοδιώχτρια, πού την είχαμε περιμαζέψει μιά νύχτα απ' τό δροσό, πληγωμένη και μισοπεθαμένη! Την πήραμε στο σπίτι μας, την περιποιηθήκαμε... κι' αυτή, γιά να μάς ευχαριστήσει, τσούκωσε τ' άλλο πρωί, δίχως καν να μάς πη τ' όνομά της!

— Ο Μπερτί δέν πρόφερε λέξι.

— Πήρε τό γράμμα, σόβαρος κι' άμίλητος, και τό κτύπησε στην τσέπη του. Άνοιξε έπειτα τ' άλλο, πού είχε μείνει δεσχεσμένο δίπλα στην πετσέτα του.

— Τό διάβασε κι' αυτό, κατάχλωμος, και τό φύλαξε μαζί με τό πρώτο, δίχως να πη λέξι.

— Σ' έ λίγο θάχω την απόδειξι της ατιμίας της Κολινέτ—συλλογιζότανε. Ω, πόσο άτελείωτες και μαρτυρικές θα μου φανούν οι ώρες ως τότε!

— Ξαναδίπλωσε την πετσέτα του, δίχως ν' άγγίξει καθόλου τό φαγητό που είχε σερβίρει η Μαντελίν, κι' έφυγε σαν τρελός, δεχνώντας να φορέσει τό καπέλλο και τη γκαμπριντίνα του.

— Η Μαντελίν τόν φώναξε, καθώς κατέβαινε βιαστικά τή σκάλα, αλλά δέν της έδωσε καμιά απάντησι.

— Ακολουθώσε τό βουλευδάτο Μονπαρνά, τό βουλευδάτο Σαιν-Μισέλ, την όδό Σου-τό είναι άλήθεια! Κάτι τέτοιο έγινε τώρα και με μένα.

Η Μαντελίν διάβασε δυνατά, με τρεμυλιαστή φωνή, τό γράμμα.

σμένος απ' τὸ γρήγορο περπάτημα, στὴν ὁδὸ Λομὸν.

Μπήκε στὸ σπῆτι τῆς Κολινέτ καὶ ρώτησε τὴ θυρωρὸν ἂν ἦταν ἀπάνω ἡ κοπέλλα.
— Δὲ γύρισε χτὲς τὸ βράδυ, κύριε, ἀπάντησε ἐκείνη. Θὰ ξενύχτησε, φαίνεται, στὴ δουλειὰ τῆς κι' ἡ προσιταμένη τῆς δὲν τὴν ἀφίσε ὕστερα νὰ φύγῃ μονάχη τῆς, τόσο ἀργά.

Ὁ Μπερτί δέχθηκε ἕνα καινούργιο χτύπημα στὴν καρδιά, τρομερότερο ἀπ' τὸ πρῶτο. Ἡ Κολινέτ δὲν εἶχε περάσει τὴ νύχτα ἐκείνη στὸ σπῆτι τῆς! Ἐπιβεβαιωνόταν ἐστὶ τὸ τρομερὸ γράμμα πού εἶχε πάρει!

Ἐφυγε, σὰν τρελλός...
Προχώρησε ἀνάμεσα στὸν κόσμῳ, πού τὸν κύτταξε παραξενεμένος γιὰ τὸ ὕψος του. Δὲν ἐβλέπε, δὲν πρόσεχε τίποτε. Βάδιζε μηχανικά, σὰν αὐτόματο... Δὲν ἐνοίωθε τὸ τσουχτερὸ κρύο.

Ποὺ πῆγαινε; Δὲν τῶσερε οὔτε κι' ὁ ἴδιος...

Ἀφοῦ περπάτησε ἔτσι μιά ὥρα περίπου, βρέθηκε στὴν πλατεία τῆς Μαντελίν, μπροστὰ στὸ κατάστημα πού ἐργάζονταν ἡ Κολινέτ. Ἐνῶ δίσταζε ἂν ἐπρεπε νὰ μῆλῃ ἢ ὄχι, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε μιά ὁμορφὴ κοπέλλα, μ' ἀνακατεμένα μαλλιά.

— Ζητάτε τίποτε, κύριε; τὸν ρώτησε εὐγενικά.

— Μάλιστα. Τὴ δεσποινίδα Κολινέτ.
Τ' ὄνομα αὐτὸ βῆκε ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ Μπερτί σὰν ψιθύρος, τόσο σιγανὸς ὥστε δὲν τ' ἀκούσε καθόλου ἡ μοδιστρουλά. Τὸ μάντεψε ὁμῶς...

— Ἀ, θέλετε τὴν Κολινέτ; εἶπε. Δὲν εἶχε σήμερα δουλειά. Εἶναι Κυριακή... Σκόλασε χτὲς τὸ βράδυ καὶ θὰ ξανάρθῃ τὴ Δευτέρα.

— Ἐυχαριστῶ πολύ, δεσποινίς.

Κι' ὁ Μπερτί ἐφυγε πάλι, σὰν τρελλός. Ξαναβρέθηκε στὴ μικρὴ πλατεία, ἀντίκρου στὴν ἐκκλησίαν τῆς Μαντελίν, πού ἦταν σχεδὸν ἀδειανὴ αὐτὴ τὴν ὥρα.

Σκεπτότανε πόσες φορές περιέμενε ἐκεῖ τὴν Κολινέτ... καὶ μὲ πόση χαρὰ ἐκείνη καρφίτωνε στὸ στήθος τῆς τὸ μπουκέτο τοὺς μενεξεδεσ πού τῆς πρόσφερε, ὅταν ἔφτανε ἐπιτέλους!

Ἡ ὁμίχλη εἶχε λιγοστέψει, πάντως ὁ μῶς δὲν κυκλοφοροῦσε πολὺς κόσμος στοὺς δρόμους. Ὁ Μπερτί περιπλανήθηκε, ὠρες ὁλόκληρες...

Ὅταν νύχτωσε πιά, βρέθηκε στὴν πλατεία τοῦ Θεόφου, ἀντίκρου στὸ σπῆτι πού τοῦ ὑποδείκνυε τὸ γράμμα τοῦ Μαρτιάλ.

Σήκωσε μηχανικά τὰ μάτια του στὰ κλειστὰ παράθυρα. Ἦταν ὅλα σκοτεινά.

«Ἐδῶ λοιπὸν πρόκειται νάρθῃ;... Τὴν περιμένουμε;» ἀναρωτήθηκε.

Τοῦ ἦρθε μιά στιγμὴ ἡ σκέψι νὰ φύγῃ. Μὰ τὴν ἐδίωξε ἄμεσως. Ἦθελε νὰ δῇ, νὰ βεβαιωθῇ!

Κρύφτηκε σὲ μιά σκοτεινὴ πόρτα καὶ περιέμενε... ὄχι πολὺ ἀλλωστε!

Στὶς 8, σταμάτησε ἕνα ταξί μπροστὰ

στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ πού εἶχε ὑποδείξει ὁ Μαρτιάλ—τοῦ καταρμένου ἐκείνου σπιτιοῦ, πού παρακολούθουσε ὁ Μπερτί ἀπ' τὴν κρύπτη του.

Ὁ Μαρτιάλ βῆκε πρῶτος ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Κύτταξε γύρω του ἐρευνητικά, διεκρίνε τὸν κρυμμένο Μπερτί, κι' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο πέρασε ἀπ' τὰ χεῖλιά του.

Ἐβγαλε ἕνα κλειδί ἀπ' τὴν τσέπη του, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ εἶπε δυνατά:

— Ἐνοιά σου, Κολινέτ, δὲ σὲ βλέπει κανεὶς!

Ὁ Μπερτί πετάχτηκε τότε ἀπ' τὴν κρύπτη του, τρομαχτικὰ χλωμός. Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε ν' ἀντικρύσῃ ἀπὸ κοντὰ τὴν Φαντίν. Εἶδε μονάχη τὴν κομψὴ κορμοστασιά τῆς, τὰ χρυσόξανθα μαλλιά τῆς, τὸ καλὸ φόρεμα καὶ τὸ καπέλλο τῆς, πού τὰ γνώριζε καλά, γιὰτὶ τὰβαζε ἡ Κολινέτ τὶς Κυριακὲς, ὅταν θγαίνει μαζί, γιὰ νὰ γίνῃ ὁμορφὴ καὶ νὰ τοῦ ἀρέσῃ.

Εἶδε ἀκόμη τὸ προφίλ τῆς, στὸ χλωμὸ φῶς ἐνὸς φαναριοῦ τοῦ δρόμου. Καὶ δὲν ἀμφέβαλε οὔτε στιγμὴ πὼς ἦταν ἡ Κολινέτ!

Ἡ Φαντίν εἶχε μῆλῃ κι' ὅλας στὸ σπῆτι, μαζί μὲ τὸ Μαρτιάλ.

Πέρασε μιά ὁλόκληρη ὥρα, κι' ὁ Μπερτί βρισκόταν ἀκόμη ἐκεῖ, καρσωμένος στὴν ἴδια θέσι, μὴ ἔχοντας τὸ θάρρος νὰ φύγῃ...

Τέλος, κατὰ τὶς 10, κατάρθρωσε ἐπιτέλους νὰ ἐπιβιβῇ στὸν ἑαυτὸ του κι' ἀπομακρυνθῇ γρήγορα ἀπὸ κεῖ.

Ἡ Φαντίν κι' ὁ Μαρτιάλ, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ ἕνα παντζούρι δὲν τὸν ἔχαναν καθόλου ἀπ' τὰ μάτια τους.

— Ἐλεγα πὼς θὰ μείνῃ ἐκεῖ ὡς τὸ πρῶτ, αὐτὸς ὁ ἡλίθιος, παρατήρησε ὁ Μαρτιάλ.

Οἱ ἐρωτευμένοι εἶναι πάντα κουτοί, ἀπάντησε σοδάρῃ ἡ Φαντίν. Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω ὁσὸσο γιὰτὶ αὐτὸς ὁ νέος χολοσκάει ἔτσι γιὰ μιά γυναῖκα! Τὶ διάβολο, μπορεῖ νὰ βρῇ δέκα ἄλλες στὴ θέσι τῆς! Ἐνα τόσο ὁμορφὸ παλληκάρι δὲ θὰ ξερῇ ποῖαν νὰ πρωτοδιαλέξῃ...

— Ἀ, σοῦ γουστάρει λοιπὸν;

Ἡ Φαντίν ἀνασκήκωσε τοὺς ὤμους τῆς.

— Ἐρεῖς καλά πὼς δὲν ἀγαπᾷ ἄλλον ἀπὸ σένα, ἀπάντησε. Δὲν πιστεύω νὰ ζηλέψῃ τώρα αὐτὸν τὸν ἀνγνωστὸ!... Δὲν τὸν καλοκρίνεται ἄλλωστε. Βιάζονται νὰ μπῶν στὸ σπῆτι, γιὰ νὰ μὴ φῶν καμμιὰ μαχαίρι ἀπὸ τὴν πλάτη!

Γέλασε νευρικὰ καὶ πρόσθεσε:

— Πρόφτασα νὰ δῶ μονάχη τὴν ἀπελπισμένη φάτσα του, καὶ τὸν λυπήθηκα, τὸν καυμένο.

Μὰ κλείσε τώρα τὸ παράθυρο, μικρὲ μου. Ἐχω παγῶσει!... Ἐδῶ καὶ πολλὲς μέρες, μὲ πνίγει ὁ βῆχας. Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν ἀρπάζει γιὰ τὰ καλά καὶ πὼς εἶναι λίγα τὰ ψωμιὰ μου!

Ἐβγαλε τὸ καπέλλο καὶ τὴ ζακέτα τῆς καὶ ζάρωσε κοντὰ στὴ θερμάστρα πού εἶχε ἀνάψει ὁ Μαρτιάλ.

— Ἐρεῖς πὼς κάναμε κι' οἱ δυὸ μιά πολὺ κακὴ πράξι; τοῦ εἶπε. Ἴσως νὰ τινάξῃ τὰ μυαλά του αὐτὸ τὸ παλληκάρι, ἀπ' τὴν ἀπελπισία του!

Τὸν εἶδα μιά στιγμὴ μονάχα, ἔμειναν ὁμῶς τὰ χαρακτηριστικὰ του χαραγμένα στὴ μνήμη μου. Νομίζω πὼς βλέπω ἀκόμη τὴν ἀγωνία πού ἦταν χυμένη στὴ φυσιογνωμία του...

— Οὐφ, μὲ παρασκότησε, ἔρεῖς! φώναξε ὁ Μαρτιάλ, καὶ σηκώθηκε ὀρθιος.

Σηκώθηκε κι' ἐκείνη καὶ τοῦ ἀπλώσε τὰ χεῖριά τῆς.

— Ἐλα νὰ με φιλήσῃς, τοῦ εἶπε. Μὴ σκέπτεσαι πιά τὶς ἀνοησίες πού σοῦ ἀράδιασα... Τὰ εἶπα ἔτσι, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα... Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ θυμώσῃς, ἔ;

— Μὰ ὄχι, καθόλου.

Κι' ὁ Μαρτιάλ πρόσθεσε, μὲ κάποια ἀνησυχία στὴ φωνή του:

— Ὁθελᾷ νὰ μάθω ἂν ξαναῆρθε αὐτὸς ὁ νέος...

Ἡ «Κοκκινομάλλα» πῆγε ὡς τὸ παράθυρο, τ' ἀνοίξε καὶ κύτταξε ἔξω.

— Κανεῖς, εἶπε. Ἡ πλατεία εἶναι ἀδειανή...

Πραγματικά, ὁ Μπερτί δὲ σκεπτότανε καθόλου νὰ ξαναγυρίσῃ. Εἶχε φύγει σὰν τρελλὸς κι' εἶχε διευθυνθῇ, ἔτσι στὴν τύχη, πρὸς τὴν πλατεία τῆς Βαστίλλης.

Δὲν τοῦ πέρασε καθόλου ἡ σκέψι νὰ γυρίσῃ στὸ σπῆτι του, ὅπου θὰ τὸν περίμενε ἡ Μαντελίν, ἀνυπόμονη κι' ἀνησυχῇ. Ἐξακολούθησε νὰ περιπλανιέται, δίχως συγκεκριμένο σκοπὸ.

Ἡ ἀγάπη του, ὁ θυμὸς του, ἡ μανία του, τὸν ξαναφέρανε στὴν ὁδὸ Λομὸν, μπροστὰ στὸ σπῆτι τῆς Κολινέτ.

Πόσο ἔμεινε ἐκεῖ; Δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὸ πῇ...

Ἡ κομπάνα τοῦ γειτονικοῦ μοναστηριοῦ τὸν ἐβγαλε ἐπιτέλους ἀπ' τὸ λήθαργο τοῦ μυαλοῦ του. Καὶ ξαναπῆρε τοὺς δρόμους, τσακισμένος ἀπ' τὴν κόπωση.

Βρέθηκε στὴν ὁχτὴ τοῦ Σηκουάνα, σὲ μιά ἀγνωστὴ του γειτονιά. Ἀκούμπησε στὸ πεζούλι μίας γέφυρας, γιὰτὶ τὰ πόδια του δὲ μπορούσαν πιά νὰ τὸν κρατήσουν...

Σήκωσε μηχανικά τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸ. Ὑστερα κύτταξε τὸ ποτάμι, πού κυλοῦσε τὰ μαύρα νερά του κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα.

Φαινόταν νὰ τὸν μαγνητίζῃ αὐτὸ τὸ θέαμα... Τοῦ ἦρθε μιά στιγμὴ ἡ σκέψι νὰ πρῇσῃ στὸ νερὸ, στὴν ὑγρὴ ἐκείνη ἀβυσσῳ, ὅπου ζητούσαν καταφύγιο ὅλοι οἱ ἀπελπισμένοι...

Τὶ τὴν ἤθελε πιά τὴ ζωὴ; Ἦταν δίχως οἰκογένεια! Ἡ μητέρα του ἐπρεπε νὰ κρύβεται γιὰ νὰ τὸν βλέπῃ, γιὰ νὰ τὸν ἀγαπά. Ἦταν ἴσως μιά ἐνόχλησι, ἕνας κίνδυνος γι' αὐτὴν!

Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα του, πού δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει ποτέ, τοῦ εἶχαν πῇ πὼς σφῶτῶθηκε σὲ μονομαχία!...

Ἡ ζωὴ του ἦταν τώρα τσακισμένη γιὰ πάντα. Δὲν τοῦμενε τίποτα...

Μιά φωνὴ μακρυνή, ἀπελπισμένη, μπουρούρισε μέσα του ἕνα ὄνομα:

«Μαντελίν!»

Πὼς δεχνοῦσε λοιπὸν αὐτὴ τὴν καλὴ γυναῖκα, πού τοῦ εἶχε δώσει ὅλη τὴν ἀγάπη; Πὼς τὴν παραγνώριζε, γιὰ νὰ σκεφτῇ ἐγωιστικὰ τὸν ἑαυτὸ του μονάχα καὶ τὸ χαμένο ἐρωτὰ του;

Ἡ σκέψι τῆς τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὸ ποτάμι, πού τὸν μαγνητίζε...

Ἡ ὥρα ἦταν 4 τὸ πρῶτ, ὅταν ἀνέβηκε τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ του. Ἡ Μαντελίν τὸν περίμενε στὸ κατῶφλι.

— Ἦρθε ἐπιτέλους! τοῦ εἶπε μὲ λαχτάρα.

Δὲν τοῦ παραπονέθηκε, δὲν τὸν μάλωσε καθόλου. Μὲ τὴ γυναίκα τῆς διαίσθησι, εἶχε καταλάβῃ πὼς συνέβῃ κάτι πολὺ σοβαρὸ στὴ ζωὴ του, καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀνασκαλέψῃ τὴν πληγὴν του...

Τὸν κύτταξε μονάχα, κι' εἶδε πὼς ἦταν χλωμός, σὰν τὸ κερί. Ἐτρεψε σύγκορμος, κι' ὁμῶς τὸν ἐλοῦσε συγχρόνως ἰδρώτας. Τὰ ρούχα του ἦταν μουσκεμένα ἀπ' τὴν ὑγρασία τοῦ δρόμου.

Ἐπεσε βαρεῖα σ' ἕνα κάθισμα τῆς τραπέζιας. Ἡ Μαντελίν τοῦ ἔπιασε τὰ χεῖριά, τὰ ζέστανε μέσα στὰ δικά τῆς, σκούπισε τὸ μέτωπό του καὶ τὰ βρεγμένα μαλλιά του.

— Πόσο ἀνησυχῆσα γιὰ σένα! τοῦ εἶπε μαλακά. Πέρασα ὠρες ὁλόκληρες στὸ παράθυρο, περιμένοντας ν' ἀκούσω τὰ βήματά σου... Ὑστερα ξανακαθόμουν σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι καὶ προσπαθοῦσα νὰ δουλῶ, γιὰ νὰ μοῦ φαίνεται ὁ χρόνος λιγώτερο ἀτελείωτος. Μὰ ἡ βελὸνα γλυστρουσε ἀπ' τὰ δάχτυλά μου. Τὰ μάτια μου εἶχαν θολώσει ἀπ' τὰ δάκρυα...

— Τελοςπίντων, δὲν περνοῦμαι... ἀφοῦ ξαναγύρισες κοντὰ μου! Εἶμαι ἡσυχὴ τώρα!

— Ἄν ἦξερες πόσο εἶμαι δυστυχισμένος!

— Δὲ σοῦ ζητᾷ νὰ μοῦ πῇς τίποτα!

Γιὰτὶ νὰ πονέσῃς πάλι;

Μὰ ὁ Μπερτί δὲν τὴν ἀκούγε. Σηκώθηκε καὶ φώναξε, μὲ μιά φωνὴ ἀνυπόμονη, ἐνῶ τὰ μάτια του πετούσαν φωτιές:

— Μ' ἀπάτησε!... Τὴ μισῶ, τὴν καταριέμαι! Τὶ τρέλλα, τί ἀνοησία, ἡ ἀγάπη!

Ἐχει μαζί τῆς τὴν ψευτιά... Τώρα δὲν πιστεύω πιά σὲ τίποτε, μητερούλα μου... σὲ τίποτε! Οὔτε καὶ στὴ μητρικὴ στοργή!

Εἶμαι καταδικασμένος ἀπ' τὴ μοῖρα. Ο-που κι' ἂν στρέψῃς τὰ μάτια του, βλέπω μονάχα βάρβαρο... Κανένα φιλικὸ χερί δὲν ἀπλώνεται γιὰ νὰ με συγκρατήσῃ στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, ὅπου θὰ πέσω μοιραῖα μιά μέρα!

— Κι' ἐγώ; διαμαρτυρήθηκε ἡ Μαντελίν. Μὲ δεχνοῦσε λοιπὸν ἔμενα; Δὲ μὲ λογαριάζεις καθόλου...

— Εἶσαι παιδί ἀκόμη, καὶ δὲν ἔρεῖς τί λές. Δὲ μπορεῖς νὰ καταλάβῃς πόσο μ' ἔκανες νὰ υποφέρω... καὶ πόσο θὰ ὑπόφερε ἡ μητέρα σου, ἂν σ' ἀκούγε!...

— Ζῇ λοιπὸν ἡ μητέρα μου; Κι' ὁμῶς δὲν ἦρθε νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά μου! εἶπε ὁ Μπερτί μὲ πικρία. Ζῇ... μοῦ τὸ εἶπες, μοῦ φανέρωσες ἕνα μέρος ἀπ' τὸ μυστικὸ σου...

— Ὦ, τώρα καταλαβαίνω! Τὸ ταξίδι πού ἔκαμες τελευταία, εἶχε σκοπὸ νὰ συναντηθῇς μὲ τὴ μητέρα μου! Τὴν εἶδες, κι' ὁμῶς εἶχες τὴ δύναμι, τὸ θλιβερὸ θάρρος νὰ μὴ μοῦ τὸ πῇς!... Ἀ, Μαντελίν, δὲ μ' ἀγαπᾷς οὔτε καὶ σὺ!

Καὶ πρόσθεσε μ' ἀπελπισία:

— Μέσα στὴν ἴδια μέρα ἔχασα δυὸ καρδιές, πού πίστευα σ' αὐτές!

— Ἐγὼ σὲ λατρεύω, τὸ ἔρεῖς καλά, φώναξε ἡ Μαντελίν. Ἄν κράτησα πάντα τὸ μυστικὸ πού λές, τόκανα γιὰ νὰ σὲ σώσω ἀπὸ κάποιον ἀθλιο ἐχθρό σου... Δὲ μπορεῖ νὰ ἔχασες πὼς εἶχαμε χωριστὴ τόσο χρόνια!...

— Καλὰ, καλὰ, δὲ ζητᾷ νὰ μάθω τ' ὄνομα τῆς μητέρας μου. Δὲν ἦρθε ἀκόμη... δὲν τὴν ξέρω πιά, δὲ θέλω νὰ τὴ μάθω!

— Ἐνας ἄλλος πόνος, πολὺ πῖς μεγάλος, μὲ πνίγει τώρα, μὲ σκοτώνει! Μέσ' στὴν καρδιά μου, ἕνα μόνο πρόσωπο ἀκτινοβολεῖ ἀκόμη. Καὶ θέλω νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ κεῖ, νὰ συντροφιῶ γιὰ πάντα αὐτὸ τὸ εἶδωλό!... Ἀ, δὲ μπορεῖς νὰ καταλάβῃς πόσο ὑποφέρω!...

Καθισμένη κοντὰ του, ἡ Μαντελίν τοῦ κρατοῦσε τὰ χεῖριά καὶ τὸν κύτταξε γλυκὰ καὶ θλιμμένα.

Τὸ κεφάλι του ἔγειρε στὸν ὅμο τῆς... καὶ νικημένος πιά, ἔβαλε τὰ κλάματα.

Ἐκείνη, συγκινημένη ὅσο κι' αὐτός, τὸν ἄφισε νὰ κλάψῃ, νὰ δευμάνῃ.

«Θὰ παρηγορηθῇ μὲ τὸν καιρὸ—εἶπε μὲ τὸ νοῦ τῆς—καὶ δὲ θὰ θυμᾶται πιά τὴν Κολινέτ, παρὰ μονάχα γιὰ νὰ τὴ μισή!»

Ἐλπίζε πὼς θὰ ξαναγύριζε κοντὰ τῆς ὁ Μπερτί, τρυφερὸς σὰν ἄλλοτε, κι' ὅτι ἡ στοργὴ τῆς κι' ἡ ἀγάπη τῆς Φερνάνδης θὰ γιαιτρεῦαν σιγά-σιγά τὴν πληγὴ τῆς καρδιάς του...

ΙΣΤ'.

Ὁ Μαρτιάλ εἶχε περάσει μιά νύχτα πολὺ παραγμένη.

Σηκώθηκε στὶς 8 καὶ εἶπε στὴν «Κοκκινομάλλα» νὰ ἐτθιμώσῃ γρήγορα τὸ πρῶτό του.

— Θὰ φύγῃς κι' ὅλας; τὸν ρώτησε ἡ νέα γυναίκα.

— Ναι, ἔχω νὰ τελειώσω ἕνα σωρὸ δουλειές.

— Θὰ γυρίσῃς τὸ μεσημέρι;

— Ὁχι, κοῦκλα μου. Ὁάρθω τὸ βράδυ, ἀργά.

Ἡ Φαντίν δὲν ἐπέμεινε. Ἦξερε πὼς ὁ Μαρτιάλ δὲ δεχότανε παρατηρήσεις. Ἐτρεξε νὰ τοῦ φέρῃ καφέ, γάλα, ψωμί.

— Μπορεῖς τώρα νὰ νυρίσῃς στὸ σπῆτι σου, τῆς εἶπε ἐκείνος. Ὁάρθῃ ἐδῶ ὁ Πτί-Πουά, σήμερα τ' ἀπόγεμα καὶ δὲ θέλω νὰ σὲ βοῇ...

— Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῇς ἐσύ...
— Μπράβο, μικρὴ μου! Γεῖα σου τώρα.

Κι' ὁ Μαρτιάλ ἐφυγε βιαστικά.

Τὸ πρῶτό αὐτὸ ἦταν θλιμμένο, μεγα-χολικὸ ὅπως ἄλλωστε καὶ τὸ χτεσινὸ. Ἐδῶ καὶ πολλὰς μέρες, ὁ ἀδύνατος ἥλιος δὲν κατάφερε νὰ διαλύσῃ μὲ τὶς χλωμὲς ἀχτίδες του τὴν πυκνὴ ὁμίχλη πού σκέπαζε τὸ Παρίσι.

Ὁ Μαρτιάλ τράβηξε γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ Ἀρλέφ. Θεωροῦσε ἀπαραίτητο νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν χτεσινὴ ἐπιτυχία του...

«Πράττα οἱ δουλειές κι' ὕστερα ὁ ἔρωτας!» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Ὁ Ἀρλέφ ἦταν ἑτοιμὸς νὰ φύγῃ, ὅταν ἔφτασε ὁ Μαρτιάλ.

— Σκόπευα νὰ σὰς γράψω, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε. Εὐτυχῶς πού μ' ἐπισκεφθῇ-κατε! Ἐλάτε μέσα, νὰ κουβεντιάσουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας.

Ὅταν μπήκανε στὸ γραφεῖο του, τὸν ρώτησε:

— Πὼς πάμε λοιπὸν;

— Θαυμάσια! ἀπάντησε ὁ Μαρτιάλ. Τὴ βάλαμε στὸ χεῖρ, τὴ μικρή...

— Ὡραία! Καὶ τί τὴν κανατε;

— Τὴν πῆγα σ' ἕνα ὁσφαλισμένο μέρος.

Ἄν θέλετε νὰ βεβαιωθῇτε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ρωτήσετε στὸ σπῆτι τῆς...

«Τὴν ἔχω κλείσει κάπου... πολὺ κοντὰ στὸ ποτάμι, γιὰ νάμιν πῶς εὐκόλῃ ἡ δουλειά! Δὲ σὰς λέω ὁμῶς πού ἀκριβῶς. Τὸ κρατᾷ μουσικὸ, ὥσπου νὰ κανονισῶ μαζί τῆς κάποιον παλῆ λογαριασμὸ μας. Ὑστερα θάμιν π.α. δική σας, θὰ τὴν κάνετε ὅ,τι θέλετε.

— Ἀ, καταλαβαίνω! Δὲ θές νὰ πάῃ χαμένη ἡ εὐκαιρία, μιά καὶ τὴν ἔχεις στὰ χεῖριά σου...

— Σωστά τὸ μαντέψατε!

— Ἐρεῖς ὁμῶς, φοβάμαι μὴν τὴν ἐρωτευθῇς. Τὴν εἶδα καὶ ἔρω πὼς εἶναι πολὺ ὁμορφῇ. Ἄν σοῦ κάνῃ τὰ γλυκὰ μάτια, μπορεῖ νὰ μὰς παρατήσῃς γιὰ τὸ χατήρι τῆς!

«Ξεχνᾷς ὁμῶς πὼς σ' ἔχομε πληρώσει, γιὰ νὰ τελειώσῃς γρήγορα τὴ δουλειά μας! Ὁρεῖς γιὰ νὰ κρατήσῃς τὸ λόγο σου, δίχως νὰ χασομερήσῃς καθόλου.

«Ὅσο γιὰ τὴν ἄλλη γυναίκα, δὲν πρόκειται νὰ πάρῃς πεντάρη, πρῖν τὴν στεῖλῃς στὸ βυθὸ τοῦ Σηκουάνα ἢ τοῦ Μαρνὴ κλεισμένη μέσα σ' ἕνα τσουβάλι, μαζί μὲ κάμποσες βαρεῖες πέτρες!

Ὁ Μαρτιάλ ἔβυσε τὸ κεφάλι του μ' ἀμηχανία.

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ εἶναι πῖς δύσκολη, ἀπάντησε. Πὼ

Την προηγούμενη μέρα, είχε νοιώσει μία μεγάλη χαρά. Βλέποντας τον Κλωντ Μαρτέλ να του χαμογελάει κι' ακολουγώντας τον να μιλάει σαν όλο τον κόσμο. Κι' όταν γύρισε απ' το ψυχιατρείο, είχε αναγγείλει μ' ένθουσιασμό αυτή την είδηση στη Μιρέτ.

Το βράδυ εκείνο, ή Μιρέτ κι' ο Ριγκολό φάγανε κάστανα κι' ήπιανε μία μπιρίλια ασπρο κρασί, μαζί με το Ρισαντό και τα παιδιά του.

Από τότε που πουλούσε προγνωστικά για τις κούρες, ο Ριγκολό κέρδιζε κάτι παραπάνω κι' υπερηφανευότανε γι' αυτό.

«Όλα πάνε καλά!», έλεγε στη Μιρέτ. Σ' ένα μήνα, θα μπορούσαμε να μετακομίσουμε και να πάμε να εγκατασταθούμε σ' ένα ωραίο σπιτάκι της όδου Ουλμ...

Αυτό ήταν τ' όνειρό του — το μόνο που του λούσε να κάνει: να πλησιάσει περισσότερο την Κολινέτ, να την βλέπει κάθε μέρα και να τρώει κάποτε μαζί της...

Ήταν, λοιπόν, ευτυχισμένος στη σκέψη πως θ' άφηνε σε λίγο το σπίτι εκείνο της όδου Τολμπάκ, όπου μπορούσε να πάει να εγκατασταθεί μία μέρα ο Μαρτιάλ, μία κι' έμεναν εκεί οι δυο γνωστοί του, ο 'Αργκουζίν κι' ο Ρισαντό.

Ενώ ο Ριγκολό ακολουθούσε τώρα την όδο Μονμάρτρ, ο Μαρτιάλ σταμάτησε ένα ταξί κι' είπε στο σωφέρ να τον πάει στην όδο Τολμπάκ και να σταματήσει τ' αυτοκίνητό του κοντά στην αποθήκη του Μπερσού.

Ανυπομονούσε να δει τον 'Αργκουζίν και να του υποδείξει τι έπρεπε να κάνει για την Κολινέτ, που θ' αναλάμβανε να τη φυλάει.

«Όταν κατέβηκε απ' το ταξί, είπε στο σωφέρ:

— Περιμένετε με εδώ. Δέ θ' αργήσω.

— Πληρώστε με πρώτα, σάς παρακαλώ, απάντησε εκείνος.

— Δέ μ' εμπιστεύεστε, λοιπόν;

— Δέν έγω καμμία διάθεσι να την ξαναπάθω σαν και χτές... Δέν έγω καθόλου εμπιστοσύνη σ' αυτά τα μεγάλα σπιτία με τις πολλές πόρτες...

Ο Μαρτιάλ γέλασε με την καρδιά του. Πληρώσε την κούρα κι' έδωσε ένα γενναίο πουμερπούα στο σωφέρ — είχε αλλώσει γεμάτες τις τσέπες του με λεφτά...

Ύστερα διευθύνθηκε βιαστικά προς το σπίτι του 'Αργκουζίν.

Καθώς έμπαινε, τον βρήκε μπροστά του.

— Έρχομαι για σένα, του είπε. Εί-σαι μονάχος σου;

— Όχι, έντελως. Ο Ρισαντό στραμ-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Της εποχής

Μπήκαν οι ζέστες στα γερά κι' όλο φουντώνουν, όσο πάνε και νύχτα-μέρα στα νερά όλοι οι φλεγόμενοι ξεσπάνε... Στο μισοτό μας το νερό πέφτουν με πείσμα και γινάτι και στάζουν όλο τον καιρό οάν... «Αίγιγνίτικο κανάτι»!

Ζέστες τον κόσμο πυρπολούν, τις τελευταίες έβδομάδες κι' όλοι την κάψα ξεγελούν με... απδέστατες σουμάδες! Τα πιο άκωιστα ποτά πίνουν επίσης, μέσα σ' άλλο, ή πιπιλάνε παγωτά, που περιέχουν φεύ και... γάλα!

Από τη ζέστη τη φριχτή, άλλοι τους πάνε να κραιπαρούν και περιμένουν πως και τι την «αδειούλα» τους να πάρου! Για «θερινές διακοπές», ήτοι διψούν αυτούς τους μήνες,

για να στραφούν (στις πότορες τις αμμουδιές και τις... «πισίνες»!)

Μόνον ο πότης α (υψηά όλες τις «ηλας» κι' όλες τις στένες και... σ'αφυλόκνυμο (ρουρά σ' όλες, αν γένει (τις ταβέρνες!)

Ετσι μπορεί κα- (νείς να ήη, δέν παρατά την έρ- (γασία και «θερινή... δια- (κοπή) δέν κάνει σ'ήν... (οινοποσία!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

πούληξε το πόδι του και τον περιποιούμαι όσο καλύτερα μπορώ.

Εδίξε μία μπιρίλια που κρατούσε, και πρόσθεσε:

— Πήγαινα ν' αγοράσω κονιάκ, για να ξεχάσω λίγο τους πόνο του Ρισαντό κι' έγω τα βάσανά μου! Μπορείς ν' ανε-δης ώστόσο στο φτωχικό μου... Είναι στο τέταρτο πάτωμα, ή δεξιά πόρτα... Θά βρης μία καρέκλα να καθήσης, όπου να γυρίσω.

Μετάνοισε όμως άμέσως και συνέχισε:

— Έκτός αν προτιμάς να με περιμένεις εδώ, για ν' ανεβούμε μαζί. Είναι προτιμότερο, αυτό. Ξέρω καλά το Ρισαντό: Όταν σε δη, θα νομίσω πως σε είδοποίησα εγώ, για να τον πετύχης και να τον πείσης να συνεργαστεί πάλι μαζί μας. Και μπορεί να σ'αγαθή να φύγει, αν δέν είμαι κι' έγω εκεί, για να τον εξηγήσω...

«Δέ θ' αργήσω. Έρχομαι άμέσως!»

Διέσχισε βιαστικά το δρόμο και μπήκε σ' ένα αντίκρυνό μπάρ. Πήρε το κονιάκ και ξαναγύρισε στο Μαρτιάλ, που τον περίμενε στο πεζοδρόμιο.

— Ξέρεις, σκέφτηκα καλύτερα, του εί-πε εκείνος. Δέν υπάρχει λόγος να κάνω τόσες σκάλες, ούτε και να στενοχωρήσου-με το φίλο σου το Ρισαντό. Μα να πας έσύ και να του πης να βοή άλλο νοσο-κόμο, γιατί έσύ πρέπει ναρθής μαζί μου.

— Πού θ' πάμε;

— Θα σ' εγκαταστήσω σ' ένα έξοχικό σπιτάκι...

— Α, καταλαβαίνω! Τσάκωσες το πουλί και θέλεις τώρα να με βάλεις να το φυλάω.

— Ακριδώς!

— Είμαι στη διάθεσί σου, Βαρέθηκα άλλωστε να μην κάνω τίποτα τόσον και-ρό... Περιμένε με μία στιγμή, να δώσω αυτή τη μπιρίλι στο Ρισαντό, και ξανακαταβαίνω άμέσως.

Κι' ο 'Αργκουζίν ανέβηκε τρέχοντας τη σαραβαλιασμένη σκάλα. Περνώντας έξω απ' την κάμαρα της Μιρέτ, της φώναξε:

— Φεύγω σε ταξίδι, δεσποινίς Μιρέτ. Σας χαιρετώ... Δώστε τους χαιρετισμούς μου και στο Ριγκολό.

Η Μιρέτ, βγήκε στο κατώφλι της κά-μαρας της.

— Μας αφήνετε, λοιπόν, κύριε 'Αργκου-ζίν; είπε ευγενικά.

— Τι να γίνη, δεσποινίς; Δέ μπορώ να τεμπελιάζω διαρκώς! Πρέπει να κάνω και καμμία δουλειά.

Η νέα γυναίκα δέν τον ρώτησε τί εί-δους ήταν αυτή ή «δουλειά». Ήξερε άλ-λωςτε απ' το Ριγκολό πως ο 'Αργκουζίν ήταν συντροφος του Μαρτιάλ, και δέ χρειαζότανε να μάθει περισσότερα πράγ-ματα...

Ξαναμπήκε στο δωμάτιό της, έκλεισε την πόρτα και καθίσε κοντά στο παράθυρο, μπροστά σ' ένα μικρό τραπέζι, φωτωμένο με κορδέλλες, λουλούδια, υφάσματα, και καπέλλα μισοτελειωμένα.

Εδώ και δεκαπέντε μέρες, είχε αναλό-δει να φτιάχνει στο σπίτι της γυναικεία κα-πέλλα για ένα κατάστημα της λεωφόρου 'Ιταλίας. Ήταν πολύ επιτήδεια σ' αυτή τη δουλειά και κερδίζει αρκετά.

Δέν τολμούσε πιά ή δυστυχισμένη να ξαναγυρίσει στο στέλι όπου εργαζόταν άλλοτε. Την έμποδίζαν οι τύψεις για το σφάλμα της, ή υτροπή για την τόσο γρή-γορη εγκατάλειψή της, ή φόβος πως θα τη σχολιάζανε οι άλλες και θα την προσβάλ-λανε με σαρκαστικούς ύπαινιγμούς. Προ-τιμούσε να μένη κλεισμένη στο φτωχικό εκείνο σπίτι, όπου δέν την ήξερε κανείς.

Η μίζερια που την τριγύριζε δέν της έσφιγγε καθόλου την καρδιά. Δέν ένιωθε καμμία πικρία, όταν θυμότανε την πολυτέ-λεια, όπου είχε ζήσει στους λίγους εκεί-νους μήνες της άξεχαστης ευτυχίας της.

Ωστόσο, ή εικόνα του Μισέλ έμενε χα-ραγμένη πάντα μέσα στην ψυχή της. Α-νοιγε κάθε τόσο ένα μενταγιόν που κα-μόταν απ' το λαιμό της — το μόνο κό-σμημα που είχε δεχτή απ' τον αγαπημένο της και που δέ θα το αποχωριζότανε πο-τέ — και κύτταζε με λατρεία τη φωτο-γραφία του Μισέλ, που βρισκόταν εκεί μέ-σα, το ωραίο και σοβαρό πρόσωπό του, ή γλυκεία κι' ελκυστική ματιά του!

«Ετσι και τώρα, πριν ξαναπαίσω τη δουλειά της, χόρταινε τα μάτια της με την εικόνα εκείνη, που τη μεθούσε και συγ-χρόνως τη γέμιζε άπελπία. Της φαινό-τανε πως ζωντάνευε ή μορφή του Μισέλ...

Κάποια στιγμή όμως, ανασήκωσε μηχανικά το κεφάλι της, κύτταε στο δρόμο κι' είδε στο αντίκρυνό πεζοδρόμιο το Μαρ-τιάλ, που κουβέντιαζε με τον 'Αργκουζίν, χειρονομώντας ζωηρά.

Η καρδιά της σφίχτηκε τότε, κι' απο-μακρύνθηκε γρήγορα απ' το παράθυρο. Δέν ήθελε να βλέπει πιά τον αδελφό της εκείνο, που τον αγαπούσε άλλοτε τόσο

πολύ. Είχε άνοιξει μία άδυσσος ανάμεσα τους. Δέν τον συγχωρούσε για την κλοπή του δαχτυλιδιού με το μαργαριτάρι, ούτε και για την τραγική σκηνή που είχε σα-λεύσει τα λογικά του πατέρα τους...

Μα ο Μαρτιάλ την είχε δη, την είχε ά-ναγκορρίσει. Κι' είπε στον 'Αργκουζίν, ά-νασπώνοντας τους ώμους του:

— Δέ με είχες πληροφορήσει πως μένει στο σπίτι σου ή αδελφή μου!

— Τι μ' ενδιαφέρουν έμένα, αυτές οι δουλειές; απάντησε εκείνος. Για ναρθή να μείνη εδώ, σ' αυτό το σαράβαλο, θα πη πως ήθελε να κρυφτή, να μη την αναγνω-ρίσουν. Δέν είχα, λοιπόν, κανένα λόγο να φανερώσω το καταφύγιό της σ' όποιονδή-ποτε.

«Ξέρω πως είχε μεγάλες στενοχώριες, ή καμμένη. Δέν τόμαθα όμως απ' την ίδια... ούτε απ' το Ρισαντό. Είναι κι' οι δυο τους λιγομίλητοι, δέ μιλάνε σε κανένα για τις ιδιαιτελικές τους υποθέσεις... Ένώ έγω είμαι το αντίθετο: δέν κούβω τίποτα. Γι' αυτό είπα στο Ριγκολό πως ήξερα ποιά είναι ή αδελφή σου.

— Έκανες άσχημα, πρόφερε ψυχρά ο Μαρτιάλ. Στο έξη, σου απαγορεύω ν' ά-νακατένεσαι σ' ό,τι δέ σε άφορά.

— Καλά ντέ! Μή θυμώνεις... είπε ο 'Αργκουζίν. Πού θά με πας, λοιπόν, τώρα;

— Θα το δης, Έλα μαζί μου...

Κόντευε πιά να βραδυάσει, όταν φτά-σανε οι δυο τους στο μοναχικό σπιτάκι, όπου ήταν φυλακισμένη ή Κολινέτ.

— Α, εδώ θά την αράξω; είπε ο 'Αρ-γκουζίν. Για ναμια ελκικρινής, δέ μου γου-στάρει καθόλου το μέρος...

— Μα ίσως δέ θά μείνουμε πολύν και-ρό εδώ... Θά ξερατηθούν όλα απ' τη στά-ση της Κολινέτ. Αν φανή λογική, θα την έγ-καταστήσω σ' ένα άλλο σπίτι, κεντρικώτε-ρο και πιο περιποιημένο, και θά της έπι-τρέψω να πηγαίνειόρηχεται έλευθερα.

«Λοιώς... θα το μετανοιώσω πικρά!

Στο κατώφλι του σπιτιού τους περίμενε ο Πτι-Πουά.

Ο Μαρτιάλ τον πήρε παράμερα.

— Λοιπόν... τον ρώτησε.

— Η κοπέλλα δέ θέλησε να φάει και να πιή τίποτα. Όλη τη νύχτα ουρλιάζε, ή κλαίει... Βρήκα το μπελά μου μαζί της!

— Τώρα δέν άκούω πιά τίποτα. Αυτό δείχνει πως ήσυχωσε... Δός της να φάη κάτι, Υπάρχει ακόμα τίποτα;

— Ναί, ένα υψτό κοτόπουλο.

— Πήγαινε της το... κι' είδοποίησέ την πως θά την επισκεφτώ.

— Προτιμώ να το αναλάβης, αυτό, έσύ ο ίδιος! Είναι ζορική, ξέρεις, ή μικρή! Παρά λίγο να μου σπάση το κεφάλι με μία μπουκάλα...

— Βλέπω πως δέν αξίζεις για τίποτα, φίλε μου! Γύρισε λοιπόν στο Παρίσι και πήγαινε να κρατήσεις συντροφιά στη Φαν-πύαυε, να κρατήσεις όμως, το νού σου μη σου τίν... Προπάντων όμως, το νού σου μη σου ξεφύγη λέξι για ό,τι έγινε... αν άγαπας τη ζωή σου!

— Μείνε ήσυχος, δέν πρόκειται ν' άνοι-ξω το στόμα μου! απάντησε ο Πτι-Πτούα, ένθουσιασμένος που είχε ξαναβρή την έ-λευθερία του.

Στο μεταξύ, ο 'Αργκουζίν έκανε μία σύν-τομη επιθεώρηση στο σπίτι και σταδ κή-πο, για να μάθη όλα τα κατατόπια.

Μία ψιλή βροχή που είχε πέσει τ' από-γεμα, είχε διαλύσει τελείως την ομίχλη που τύλιγε από ήμερες το Παρίσι και τα περίχωρά του. Ο ούρανός είχε καθαρίσει. Το φεγγάρι έλαμπε.

Ο 'Αργκουζίν ανέβηκε στη σοφίτα κι' από εκεί πέρασε σε μία ταράτσα, σκεπα-σμένη με μεγάλα φύλλα τζίκου.

Αφού τελείωσε την επιθεώρησή του, ξα-νακατέβηκε στο ισόγειο, όπου βρήκε το Μαρτιάλ μονάχο.

— Πού είν' ο Πτι-Πουά; τον ρώτησε.

— Τούδωσα την άδεια να γυρίσει στο Παρίσι, και τώσκασε άμέσως. Στο έξη, θάσαι συ ο φύλακας της γυναίκας που ά-θάσαι να έξυμνηρητώ, όχι μόνο τον Άρ-λεφ και τον πελάτη του, αλλά και τον έαυ-τό μου!

— Δέ χρειαζότανε να μου το πης. Το είχα καταλάβει...

— Θα έπισκεφτώ σε λίγο την ωραία μου. «Ό,τι κι' αν γίνη, ό,τι κι' αν άκού-σης, μην παρουσιάζεις τίποτα καθόλου!

Ο Μαρτιάλ άδειασε ένα ποτήρι άνέν-τι. Ύστερα, ξαναμμένος απ' το δυνατό ποτό, ανέβηκε τη σκάλα.

Όταν έφτασε μπροστά στην πόρτα της κάμαρας, όπου ήταν κλεισμένη ή Κολινέτ, έννοιωσε ξαφνικά μία παράξενη κακοδιαθε-σία.

Τι θά της έλεγε τώρα;... Πώς θά τον ύποδεχότανε;...

Πήρε επιτέλους την άπόφασί του. Ξε-κλείδωσε την πόρτα και μπήκε σ' ένα δω-μάτιο κατασκότεινο. Άναψε το φός κι' εί-δε την Κολινέτ να στέκεται κοντά στο πα-ράθυρο, κατάχλωμη και τρέμοντας σύγ-κορμη.

— Κολινέτ!... ψιθύρισε μαλακά.

Έκείνη τον άναγκορρίσε και φώναξε:

— Μαρτιάλ!... Έσύ!

— Ναί, έγω! Έπρεπε να το περιμένεις πως θά σε ξαναπαίρουν μία μέρα... αφού είσαι δική μου! Σ' άγάπησα πάντα, το ξέρεις καλά. Μ' άγάπησες και συ, Κι' αν δέν έμπαινε στη μέση εκείνος ο καταρα-μένος ο Ριγκολό, θαμνασε τώρα παντρε-μένοι από καιρό...

«Επειτα από κείνη τη σκηνή που έγινε στο σπίτι μας—θα τη θυμάσαι, σίγουρα!

— Ο πατέρας τρελλάθηκε κι' έγω πήρα πιά όριστικά τον κακό δρόμο... Μα, για ό,τι κι' αν έκανα, φταίς έσύ! Αν δέ μου είχες κλείσει τότε την καρδιά σου, θαχα γίνει ίσως τίμιος άνθρωπος... αν δέ με πα-ρατούσεσες έτσι άσπλαχνα!

Η Κολινέτ τον άκουγε, ακίνητη κι' ά-μίλητη.

— Με φοβάσαι; συνέχισε ο Μαρτιάλ. Δέν έχεις δικη... γιατί σε βεβαίω πως είναι πολύν εύκολο να συνεννοηθούμε οι δυο μας. Δέν είμαι κακός, το ξέρεις καλά... σου τόλεγε συχνά ή καμμένη ή υπτέρα...

— Σε παρακαλώ, μη μιλάς για τη μη-τέρα σου, για την άγια εκείνη γυναίκα που την αγαπούσα τόσο! Είναι ήεροσυλία να πιάνης στο στόμα σου τ' όνομά της!

«Η μητέρα σου... Νάσαι βέβαιος πως θά σε καταριότανε, αν ζούσε άκούη!...

— Είναι ευτυχισμένη κι' ήσυχη τώρα, ή καμμένη ή γρηά. Γλύτωσε απ' τα βάσανα του κόσμου.

Ενώ πρόφερε αυτά τα λόγια ο Μαρ-τιάλ, ή φωνή του έτρεπε έλαφρά και τα μάτια του θολώσανε. Οι περασμένες άνα-μνήσεις είχαν ταραξει για μία στιγμή τη στεγνωμένη, τη σπασμένη καρδιά του...

Μα συνήλθε γρήγορα και πρόσθεσε σαρκαστικά:

— Δέν πρόκειται όμως τώρα να κλά-ψουμε και να μνημονεύουμε τους πεθαιμέ-νους, αλλά να χαρούμε τη ζωή και τον έρωτα!

«Άκουσε καλά, τί θά σου πώ καί προσ-πάθησε να τα χωνέψης. Έχεις ένα τρομέ-ρό έχθρο, που βόληκε να σ' έξοντώση! Θά σε βρή, όπου κι' αν πας... αν, βέβαια, σ' άφισω να φύγης, πράγμα πολύν άπί-θανο!

«Πρέπει να ξέρης άκόμη ό,τι μ' έβαλε ένας άλλος να σ' απαγάγω και να σε φέ-ρω εδώ, σ' αυτό το σπίτι. Αυτός ο άλλος δέν έχει καθόλου καλές διαθέσεις για σε-να. Θέλει να σε ξεκαθή! Αν δέν τύχαινε λοιπόν ν' αναθέςσες σ' έμένα αυτή την απο-στολή, αν την αναλάβαινε κάποιος τρίτος, θαχες κάνει τώρα μία βουτιά στο Ση-κούανα!

— Έσύ τί σκοπεύεις να με κάνης; ρώ-τησε ή Κολινέτ, προχωρώντας άποφασιστι-κά προς το Μαρτιάλ.

Έκείνος έκανε ένα βήμα πίσω, σαστι-σμένος απ' την τόση τολμη τη.

— Τι θά με κάνης; πρόσθεσε ή κοπέλ-λα. Έλπιζεις λοιπόν να σ' άγαπήσω;...

Μά ξέρεις καλά πως, απ' την άξεχαστη εκείνη μέρα που βεβαιώθηκαμε ο Ριγκολό κι' έγω ότι ήσαν ένας κλέφτης, και ίδίως απ' τη βραδιά που σου πέτασα καταμυε-τρα εκείνο το κλεμμένο δαχτυλίδι που εί-χες το θράσος να μου χαρίσης, τελειώσανε όλα μεταξύ μας! Ο γάμος μας ματαιώ-θηκε. Έσδυσε για πάντα ο έρωτάς μας—γιατί πίστευα ως τότε πως σ' αγαπούσα.

«Στην πραγματικότητα, αυτό που είχα τόσον καιρό στην καρδιά μου για σένα, δέν ήταν έρωας, αλλά τρυφερότης... Ρώτη-σα τόσες φορές τη συνείδησί μου, την καρδιά μου που είχες συντριβεί... και πάν-τα μία μακρινή φωνή μου απάντησε: «Ο-χι, δέν τον αγαπήσεις ποτέ! Αν τον εί-χες αγαπήσει, θά τον δικαιολογούσες. Δέ θά τον καταδικάζες, δέ θά τον έδιωχνες για πάντα απ' τη ζωή σου!»

«Όχι, όχι, ποτέ δέ σ' άγαπήσω!

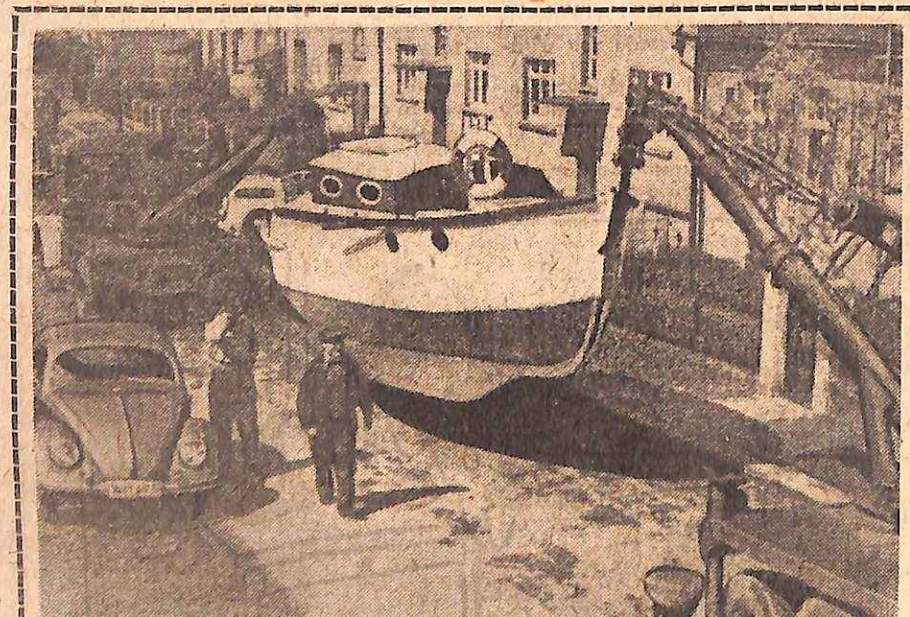
— Αγαπάς έναν άλλον, το ξέρω! Μα θά τον σκοτώσω, θά του ξεροδιάσω την καρ-διά!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

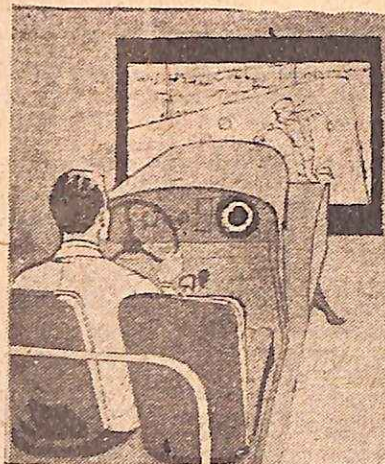
ΔΕΝ ΘΑ ΙΔΟΥΝΕ ΠΟΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥΣ

Η κυρία Λιλίαν "Άμς και ο σύζυγός της Μπίλλ, που βοηθούν στη φωτογραφία μας τα δίδια κοριτσάκια τους Έβον και Σούλντα να πάρουν το μπάνιο τους, είναι έντελως το-ελοι. Η Λιλίαν, που είναι 41 χρόνων έχασε την όρασή της όταν ήταν δώδεκα, ο δέ σύζυ-γός της που είναι 35, είναι τυφλός από τα 19 του χρόνια. Οι δυο σύζυγοι γνωρίστηκαν πριν από μερικά χρόνια σε μία λέσχη τυφλών και παντρεύτηκαν ύστερα από σύντομη μνη-στεία. Η οικογένεια ζή σήμερα ευτυχισμένη με τις 8 λιρες που της δίνουν κάθε βδομάδα οι κοινωνικές ασφαλίσεις και με τα χρήματα που κερδίζει ο σύζυγός φτιάχνοντας κομψο-τάτα πανένια.

ΤΟΛΜΗΡΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Το γιότ αυτό, που δυο αυτοκίνητα—συνεργεία μεταφέρουν από το έσωτερικό της Γερμα-νίας προς τα παράλια, κατασκευάστηκε από τρεις δημοσιογράφους, οι οποίοι σκοπεύουν να κάνουν μ' αυτό το γύρο του κόσμου. Αφού κατασκευάστηκαν τώρα για το μεγάλο ταξίδι, που θα τους επιτρέψη να μαζέψουν αφοροκαί έξαρτητικό ενδιαφέροντος όλικό, για τις εφημερίδες και τα περιοδικά τους. Θά φύγουν έντός του 'Ιουλίου από τον λιμένα της Βρέμης για ένα ταξίδι, που θά κρατήσει παραπάνω από ένα χρόνο.

Γό «ειναι» οδηγώσας» είναι από τα καλύτερα μέσα, που διαθέτουν σήμερα οι μεγάλες σχολές οδηγών για την απόκτηση της έκτης αίσθησης.

Η έκκτη αίσθησι ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Τι είναι και πώς την αποκτά κανείς.

Ένας νεαρός Γάλλος, που είχε πάρει από καιρό την άδεια οδηγού, παρουσιάστηκε μια μέρα στην περίφημη σχολή οδηγών «Βωζιράρ», που βρίσκεται στο Παρίσι.

—Θα ήθελα, είπε, να μου δώσετε μερικά συμπληρωματικά μαθήματα. Έχω πάρει άδεια να οδηγώ, ύστερα από μαθήματα που έκανα σε μια άλλη σχολή. Αλλά έχω την εντύπωση πως σε θα τα καταφέρω σε μια δυσκολή στιγμή. Φοβάμαι πως από τη μια μέρα στην άλλη μπορεί να μου συμβεί κανένα δυστύχημα...

Ο εκπαιδευτής της σχολής «Βωζιράρ» δοκίμασε τις ικανότητες του νεαρού και του είπε, όταν κατέβηκαν από το αυτοκίνητο:

—Δεν πρέπει να πάρετε μαθήματα για ένα τουλάχιστον μήνα. Σ' αυτό το διάστημα, να παίξετε πύκνονγκ, ηλεκτρικό μυλιάρδο ή τένις. Κι' όταν έχετε πάλι τα καταφέρνεται καλά σε κάποιο απ' αυτά, έλατε να μας ξαναδείτε...

Φυσικά, ο νεαρός τάχασε μ' αυτή την απρόοπτη συμβουλή.

—Μα μιλάτε σοβαρά; ρώτησε.

Ο εκπαιδευτής τότε του εξήγησε: —Ξερετε περιφημα να οδηγείτε. Αλλά σας λείπει κάτι, που είναι το κυριώτερο. Δε ξέρετε να βλέπετε τα εμπόδια και να τ' αποφεύγετε. Σας λείπει μ' άλλα λόγια η «έκτη αίσθησι» του οδηγού. Κι' ο καλύτερος τρόπος για την απόκτησή της, είναι να εξασκήσετε προηγουμένως σ' ένα απ' αυτά τα ακίνδυνα κι' ευχάριστα παιχνίδια. Κατόπιν θα σας δώσουμε τα μαθήματα, που χρειάζεστε, και τέλος θα βγείτε στους δρόμους χωρίς το φόβο να χάσετε τη ζωή σας...

Η συμβουλή αυτή είναι το συμπέρασμα, στο οποίο κατέληξαν οι μεγαλύτεροι ειδικοί του κόσμου γύρω από τα προβλήματα της οδηγικής. Στο τελευταίο διεθνές συνέδριο για τα αυτοκινητιστικά δυστυχήματα, που έγινε εδώ και λίγο καιρό στη Νέα Υόρκη, ο καθηγητής Ουίλλιαμ Σάγκντεν είπε τα εξής:

«Αποδείχτηκε πιά ότι οι ποιήτες του τένις και των άλλων παρομοίων σπορ γίνονται οι καλύτεροι οδηγοί. Συγκεκριμένα από στατιστικές που έγιναν σε 4000 φοιτητές των αμερικανικών πανεπιστημίων σε διάστημα δυο χρόνων, αποδείχτηκε ότι οι μισοί απ' αυτούς, αποδείχτηκε ότι σκεπής σε τέτοια σπορ παρουσίασαν ποσοστό ατυχημάτων 16%, ενώ τα ύλοις μισούς, που δεν είχαν τέτοια εξασκήσι. Οι ικανότητες που χρειάζονται σ' αυτά τα σπορ, είναι άνω των των καλόν οδηγών αυτοκινήτου: η ακρίβεια στην όραση, η γρήγορη αντίληψη, καθώς κι' η ταχύτητα στην έκδοση του τρόπου με τον οποίο πρέπει κανείς ν' αντιμετωπίσει μια δύσκολη, δύσκολη περίπτωση.

«Η «έκτη αίσθησι» του οδηγού,

δηλαδή η ικανότητά του να καθορίσει μ' ακρίβεια σε μια στιγμή τη φύση του εμποδίου που συναντά και να ενεργήσει άστραπιαία και με το σωστό τρόπο, είναι κάτι που δεν αποτελεί φυσικό χάρισμα, όπως νομίζει ο πολύς κόσμος, αλλά αποκτάται με την εξάσκηση.

«Εκτός όμως από τα παιχνίδια, που αναφέραμε, υπάρχουν σήμερα κι' άλλοι πιο ουσιαστικοί κι' επίσης ακίνδυνοι τρόποι για ν' αποκτάσει ο μαθητευόμενος οδηγός την «έκτη αίσθησι» προτού ριφκινούνε στην ζωή του στους δρόμους. Το πιο θαυμάσιο απ' αυτά τα μέσα είναι χωρίς αμφιβολία το «σινεμά οδηγώσας», που εδώ στην Αμερική, καθώς και στις μεγάλες σχολές οδηγών της Ευρώπης, δε λείπει ποτέ από το πρόγραμμα εξασκήσεως.

«Αλλά τι είναι αυτό το «σινεμά οδηγώσας», που ανέφερε ο Αμερικανός ειδικός;

Το σύστημα αυτό εφευρέθηκε κατά τη διάρκεια του τελευταίου μεγάλου πολέμου στην Αγγλία και χρησιμοποιήθηκε στην αρχή για την εκπαίδευση των πιλότων της ΡΑΦ. Χάρη σ' αυτό, ο μέλλων οδηγός ή εκείνος που δεν έχει ακόμα αρκετή πείρα, μαθαίνει ν' αντιμετωπίζει τις εφελκυστικές αναποδιές, δηλαδή αποκτά την «έκτη αίσθησι» που είπαμε, χωρίς να θέτει τη ζωή του στον παρικύριο κίνδυνο.

Μπαίνει σ' ένα άμαξι χωρίς ρόδες, που βρίσκεται στη μέση ενός διαστήματος διαστάσεων περίπου 5x3 μέτρων. Μπροστά του βρίσκεται μια διαφανής οθόνη κινηματογράφου. Μόλις ο μαθητευόμενος βαλν' τη μηχανή του αυτοκινήτου του μπροστά, το εικονίδιο βυθίζεται στο σκοτάδι. Πάνω στην οθόνη, εμφανίζεται τότε ένας δρόμος κι' έχετε την εντύπωση πως τρέχετε με το αυτοκίνητό σας πάνω του.

—Αναπτύσσει ταχύτητα, προστάζει ο εκπαιδευτής.

Καθώς πατάτε τη μίζα, η προβολή της ταινίας επιταχύνεται γιατί η κινηματογραφική μηχανή συνδέεται με τη μηχανή και το βολάν του αυτοκινήτου και στα πλάγια του δρόμου οι δεικνοδείκτες ζετιλύνονται πιο γρήγορα.

—Στρίψτε δεξιά!

Γυρίζετε το βολάν κι' η ταινία τώρα σας δίνει την εντύπωση πως πάτε προς την άκρη του δρόμου ή στρίβετε στον άλλο δρόμο, που φάνηκε στο βάθος.

«Υστερα αρχίζουν τα κάθε είδους εμπόδια: σταυροδρόμια, πέρασμα μέσα από ανθρώπους, προσπεράσμα ενός αυτοκινήτου που εμφανίζεται μπροστά σας.

Σαφνικά, ένα παιδάκι ξεπετιέται στο δρόμο από μια πόρτα. Τα φρένα σας στριγγιλίζουν, γυρίζετε άστραπιαία το βολάν και το παιδάκι περνά δίπλα σας, χωρίς να το θίξετε. Αλλά λίγο κατόπιν, σ' ένα κάπως σκοτεινό σταυροδρόμιο, προβάλλει μπροστά σας ένας ποδηλάτης. Αυτή τη φορά είναι πολύ άργα. Το «δυστύχημα» έγινε.

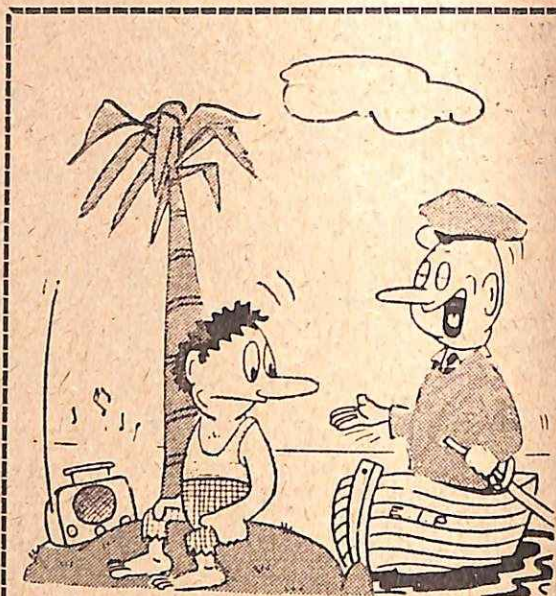
Ο εκπαιδευτής σταματάει την προβολή.

—Κατεβείτε, σας λέει. Ενώ σας περιλούζει κρύος ιδρώς. Σκοτώσατε αυτό τον άνθρωπο. Όταν για σήμερα. Πήρατε την πρώτη σας έπαφ με τον κίνδυνο...

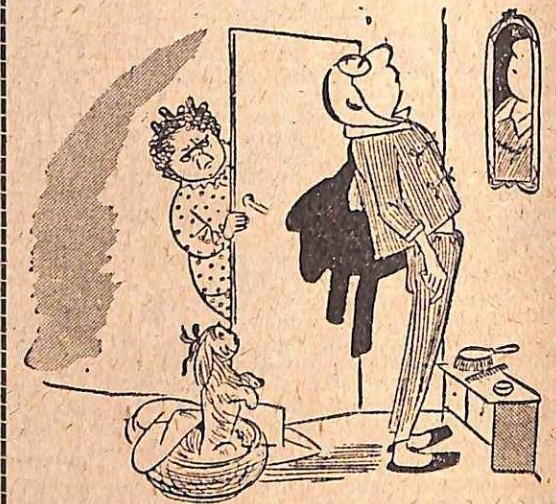
Τα 17 φιλμ αυτού του σινεμά περιέχουν όλες τις περιπτώσεις δυστυχημάτων, που μπορεί να σας συμβούν. Κι' όταν τα περάσετε μ' επιτυχία, σημαίνει πως έχετε πιά αποκτάσει την περιφημη «έκτη αίσθησι». Μπορείτε πιά να βγείτε στους δρόμους, χωρίς να είστε επικίνδυνος για τον εαυτό σας και για τους άλλους.

Βιάζονταν να παντρευτούν

Ένα ζευγάρι, ώριμος, λαχανιασμένο, μέσα στο ιατρείο του δόκτορος Ράφ Κράμπλ, ένας οδοντογιάτρος του Κλίφτον (Νέμπ.). Πολιτικός, την ώρα που σφράγιζε τα δόντια του πάτορος Τ. Μπέιτς. Οι δυο αυτοί νέοι βιάζονταν να παντρευτούν άμεσα. Είτοι, ο οδοντογιάτρος αναγκάστηκε να διακόψει το πάτορω το ζευγάρι. «Υστερα οι νεόνυμφοι δέχτηκαν τα συγχαρητήρια όλων των παρευρισκόμενων... και δυο οδοντογιάτρος ως δώρο απ' τον οδοντογιάτρο!

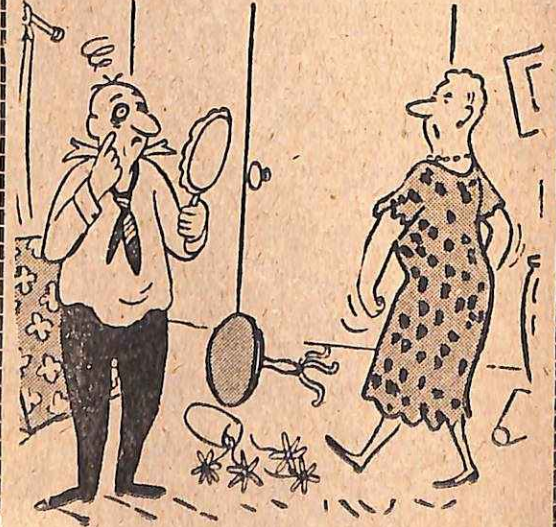

—Καλή μέρα σας! Ήρθα για τη συνδρομή του ραδιοφώνου...

—Γιατί, καλέ κύριε, στέκεσαι με κλειστά μάτια μπροστά στον καθρέφτη;

—Θέλω να δω πώς είμαι όταν κοιμάμαι!

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΚΑΥΓΑ

—Αυα φορέσεις τα μαύρα γυαλιά σου, δεν θα φαίνεται!

Καταπληκτικά ρεκόρ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΤΟΧΗΣ

Μερικές περιπτώσεις από τα παγκόσμια ιατρικά χρονικά

Το ανθρώπινο σώμα έχει πολύ μεγαλύτερη αντοχή απ' ό,τι συνήθως φανταζόμαστε. Στη ζέστη, στο κρύο, στην άπνεια, στον πόνο κάθε είδους, στη νηστεία κι' επίσης μέσα στο νερό χωρίς αναπνοή, ο θάνατος έρχεται συχνά αρκετά πιο ύστερα από το χρονικό σημείο, ως το οποίο υποθέτει κανείς ότι βαστάει ο οργανισμός μας.

Τα παγκόσμια, όμως, ιατρικά χρονικά αναφέρουν και μερικές περιπτώσεις, που ξεπερνούν κάθε όριο αντοχής του ανθρώπινου σώματος, χωρίς τα άτομα που σημείωσαν αυτά τα καταπληκτικά κι' απίστευτα ρεκόρ, να υπήρξαν τίποτ' άλλο από κοινά άνθρωποι.

Έτσι, ο Γάλλος εξερευνητής Ντυβερνιέ, κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού του στη Σαχάρα, το 1882, βρέθηκε σε θερμοκρασία 67,7 βαθμών υπό σκιά κι' επέζησε, ενώ τα τρία άλλα μέλη της αποστολής πέθαναν. Έκπληκτικό είναι και το πείραμα που έκανε, το 1949, ο Αμερικανός καθηγητής στο πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας δόκτωρ Τσίπλορ, που έμεινε μέσα σ' ένα ειδικό θάλαμο δεκάτσερα δώδεκα λεπτά της ώρας με θερμοκρασία, που άρχισε από τους ογδόντα βαθμούς και στο τελευταίο λεπτό έφτασε τους... 128! Όπως δε διαπίστωσε ο ίδιος, τη σωτηρία του τη χρωστούσε στον αέθρονο ιδρώτα που έχυσε και που με την εξάτμισή του δημιουργήσε γύρω από το σώμα του ένα προστατευτικό στρώμα αέρος με κατώτερη θερμοκρασία.

Αλλά και στο κρύο η αντοχή του ανθρώπινου σώματος φτάνει κάποτε σε φανταστικά όρια. Αναφέρεται η περίπτωση μιας γυναίκας ελαφρών ήθους, που βρέθηκε ένα πρωί του Δεκεμβρίου του 1951 αιχμή στην σέ κάποιο δρόμο του Σικάγου. Ήταν μάλλον ελαφρά ντυμένη κι' είχε περάσει όλη τη νύχτα στο υπαίθριο με κρύο 15 βαθμούς κάτω από το μηδέν! Η θερμοκρασία του σώματος της είχε κατεβεί, όταν τη βρήκαν και την πήγαν στο νοσοκομείο, στους 18 βαθμούς, δηλαδή δεκαεννιά βαθμούς κάτω από τη φυσιολογική. Η γυναίκα, λοιπόν, αυτή, αντίθετα με τις προφητείες των γιατρών, συνήλθε κι' επέζησε. Επίσης, είναι γνωστό ότι στις σκανδιναβικές χώρες υπάρχουν αρκετές λέσχες φίλων των επαναστατημένων λουτρών, που τα μέλη τους βουτάνε στο νερό με πολλούς βαθμούς κάτω από το μηδέν και τα μπάνια αυτά δεν τους κάνουν ποτέ κακό.

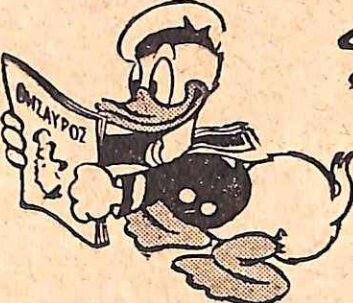
Πιο θαυμαστές ακόμα είναι οι περιπτώσεις μερικών ανθρώπων που έδειξαν την αντοχή τους στην άπνεια. Κάθε άνθρωπος έχει ανάγκη να κοιμάται ένα διάστημα που φτάνει το τρίτο δώδεκα της ζωής του. Κατά το μεραλινό, υπήρχε στην Ιταλία ένας τρόπος για ν' αποσπώνται οι αμολογίες των ενοχών. Βασισμένος στο μαρτύριο της συνεχούς, ως το θάνατο άπνειας. Αναφέρεται,

λοιπόν, ότι κάποιος Τζιάκομο Λινάττι, από τη Φλωρεντία, που είχε συλληφθεί για πολιτικούς λόγους και πέρασε απ' αυτό το είδος ανακρίσεως, έμεινε άπνους 12 δώδεκα ημερών χωρίς να λυγίσει. Τη δέκατη τρίτη μέρα, για καλή του τύχη, επέκράτησε η παράταξι, στην οποία ανήκε, κι' έτσι μπόρεσε να κοιμηθεί πριν υποκύψει στον... αιώνιο ύπνο. Τα παγκόσμια ιατρικά χρονικά, σ' αυτό το είδος σωματικής αντοχής, αναφέρουν κι' άλλες παρόμοιες περιπτώσεις, που οι πιο πρόσφατες είναι από τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως των Ναζί. Σ' όλες, όμως, αυτές τις περιπτώσεις, οι ανώτερες επιδόσεις δεν ξεπερνούν τις δέκα μέρες.

Ως ποιο σημείο μπορεί ν' άντεξει ο ανθρώπινος οργανισμός στους δυνατός σωματικούς πόνους; Η επίσημη έχει σήμερα ειδικά όργανα που μετρούν την ένταση του πόνου, τα λεγόμενα «ολοκληρομέτρ». Η μονάδα δε αυτής της μετρήσεως λέγεται «ντόλ». Το τίμημα με μια καρφίτσα ισοδυναμεί με μισό «ντόλ», ο δυνατός πονοκέφαλος κυμαίνεται από δυο ως τρία μισά «ντόλ» κι' ο πόνος που προκαλεί μια πέτρα στα νεφρά βρίσκεται γύρω στα δέκα «ντόλ». Ο άσχαλτος, πρωταθλητής αυτού του είδους αντοχής είναι ο νεαρός Ρωμαιο Μουκίος Σκαϊδόλας, που άφησε το χέρι του να καίη ολόκληρο στην πυρά, χωρίς να κάνει ούτε μια γκριμάτσα πόνου. Φαίνεται δε πως το χειρότερο είδος πόνου απ' όσα μπορεί να τύχουν στην επιφάνεια του ανθρώπινου σώματος, είναι αυτό που προκαλείται από το κάψιμο. Κι' αυτό, γιατί οι Ιστοί που περικλείονται από τη φωτιά, αλλά δεν καταστράφηκαν, παράγουν τοξικές ουσίες, που έχουν ως βάσι τους την αλβουμίνη. Κι' αυτές οι ουσίες μεγαλώνουν αφάνταστα το αίσθημα του πόνου.

Χωρίς να τρώει καθόλου, με την προϋπόθεσι όμως, ότι δε θα του λείψει το νερό, ο καθένας μπορεί να ζήσει πάρα πάνω από μήνα. Υπάρχουν όμως περιπτώσεις ανθρώπων, που έζησαν ύστερα από δύο μισά δώδεκα μηνών τέλεια υγιεινά και δεν είχαν καμιά βλάβη στον οργανισμό τους. Το 1952, ο Αμερικανός Τζακ Γουόφερ έκανε μια απόλυτη νηστεία που βαστάζε έξι δώδεκα μέρες, τρεις ώρες και τρία λεπτά. Πρέπει δε να σημειώσουμε ότι το τελευταίο λεπτό είχε μεγάλη σημασία, γιατί έτσι ο Γουόφερ έσπασε το προηγούμενο ρεκόρ, που ανήκε σε κάποιο Ινδό φακίρη. Ωστόσο, στα 1953, μια ηλικιωμένη Ινδή πέτυχε κάτι περισσότερο. Για θρησκευτικούς λόγους, έσπασε απόλυτη νηστεία, που βαστάζε εκατόν τριάντα μέρες. Ύστερα όμως πέθανε.

Το πιο καταπληκτικό ωστόσο φαινόμενο είναι, χωρίς άλλο, αυτό που αφορά την αντοχή του ανθρώπινου σώματος μέσα στο νερό χωρίς αναπνοή. Υπάρχουν στην Πολωνία ωρισμένοι παράδοξοι μαργαριταριών, που μπορούν να μείνουν κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, χωρίς να ενοχούνται από πνευστική συσκευή, πάνω από δέκα λεπτά της ώρας, ενώ η αντοχή του συνηθισμένου ανθρώπου δεν ξεπερνά ποτέ τα τέσσερα λεπτά!

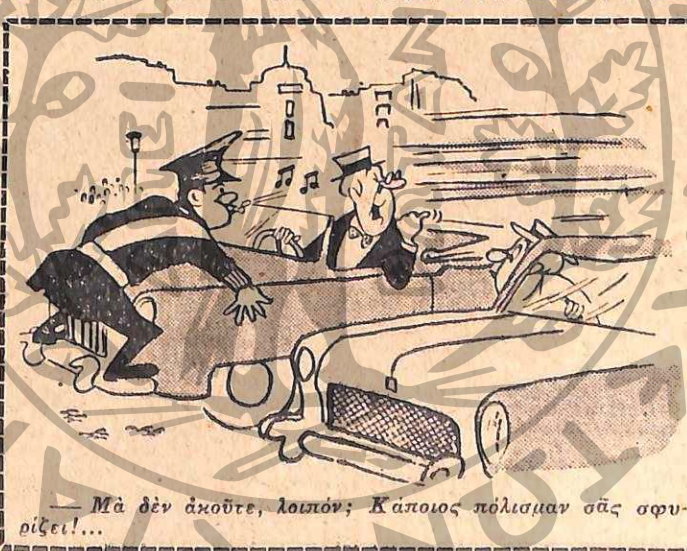
Η ΥΓΕΙΑ του Νικολάκη

Από συνοικέσιο είχε παντρευτεί ο Νικολάκης ο Μπαρδουλής, ένας απ' τους καλύτερους συνοικιακούς παπουτσήδες. Αλλά μην άκουτε «συνοικιακούς» και νομίζετε πως κάρφωνε καμιά πρόβα ή έδαζε καμιά μετξέσολα. Σ' εκείνη συνοικία της Αθήνας, γύρω στου Λεβιδι, είχε την πιο πλούσια γυναικεία κι' αντρική πελατεια. Κι' ο Νικολάκης έβαζε παραδάκι αξιοέσβατο. «Επίσημος γαμπρός»—δεν ήταν και μεγάλος, πενντάρης πάνω-κάτω— ήταν φυσικό να χη πολλές προτάσεις.

Από έρωτα δεν παντρεύεται, έλεγε ο ίδιος στους φίλους του. Γιατί ο έρωτας είναι τραστά νεφρά βρίσκεται γύρω στα δέκα «ντόλ». Ο άσχαλτος, πρωταθλητής αυτού του είδους αντοχής είναι ο νεαρός Ρωμαιο Μουκίος Σκαϊδόλας, που άφησε το χέρι του να καίη ολόκληρο στην πυρά, χωρίς να κάνει ούτε μια γκριμάτσα πόνου. Φαίνεται δε πως το χειρότερο είδος πόνου απ' όσα μπορεί να τύχουν στην επιφάνεια του ανθρώπινου σώματος, είναι αυτό που προκαλείται από το κάψιμο. Κι' αυτό, γιατί οι Ιστοί που περικλείονται από τη φωτιά, αλλά δεν καταστράφηκαν, παράγουν τοξικές ουσίες, που έχουν ως βάσι τους την αλβουμίνη. Κι' αυτές οι ουσίες μεγαλώνουν αφάνταστα το αίσθημα του πόνου.

Χωρίς να τρώει καθόλου, με την προϋπόθεσι όμως, ότι δε θα του λείψει το νερό, ο καθένας μπορεί να ζήσει πάρα πάνω από μήνα. Υπάρχουν όμως περιπτώσεις ανθρώπων, που έζησαν ύστερα από δύο μισά δώδεκα μηνών τέλεια υγιεινά και δεν είχαν καμιά βλάβη στον οργανισμό τους. Το 1952, ο Αμερικανός Τζακ Γουόφερ έκανε μια απόλυτη νηστεία που βαστάζε έξι δώδεκα μέρες, τρεις ώρες και τρία λεπτά. Πρέπει δε να σημειώσουμε ότι το τελευταίο λεπτό είχε μεγάλη σημασία, γιατί έτσι ο Γουόφερ έσπασε το προηγούμενο ρεκόρ, που ανήκε σε κάποιο Ινδό φακίρη. Ωστόσο, στα 1953, μια ηλικιωμένη Ινδή πέτυχε κάτι περισσότερο. Για θρησκευτικούς λόγους, έσπασε απόλυτη νηστεία, που βαστάζε εκατόν τριάντα μέρες. Ύστερα όμως πέθανε.

Το πιο καταπληκτικό ωστόσο φαινόμενο είναι, χωρίς άλλο, αυτό που αφορά την αντοχή του ανθρώπινου σώματος μέσα στο νερό χωρίς αναπνοή. Υπάρχουν στην Πολωνία ωρισμένοι παράδοξοι μαργαριταριών, που μπορούν να μείνουν κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, χωρίς να ενοχούνται από πνευστική συσκευή, πάνω από δέκα λεπτά της ώρας, ενώ η αντοχή του συνηθισμένου ανθρώπου δεν ξεπερνά ποτέ τα τέσσερα λεπτά!

Μα δεν άκουτε, λοιπόν; Κάποιος πόλισμας σας σφουρίζει!

ζε πώς «δεν είναι τίποτα», μα που αυτή.

«Ηρθ' ο γιατρός κι' άρχισε τα γνωστά. Πίσει, αναλύσεις, καρδιογράφημα.

— Είναι σοβαρά, γιατρέ;
— Δε νομίζω. Άλλα πάντως πρέπει να προσέξω πολύ την υγεία σου.

«Όλοι οι γιατροί σε συμβουλεύουν να προσέξεις έσυ την υγεία σου, αφού σε μπορούν να την προσέξουν αυτοί. Και δε σκοτίζονται καθόλου, αν θα κα- νείς έσυ την πιο μαρτυρική δι- αίτα. Αυτοί θα την κάνουν; Έτσι η κ. Μαγδαληνή βρήκε τον καλύτερο συνήγορο: — Οίνονευματώδη απαγορεύ- ονται.

— Δόξα σοι ο Θεός! Του τ' λέω γιατρέ μου και δεν μ' ά- κους!

— Και τ' κρασί; ρώτησε πολύ πιο αδιάθετος τώρα ο Νικολά- κης.

— Ούτε να τ' μυρίσεται!
— Ούτε να τ' μυρίσω, έ;
— Μάλιστα. Καπνίζετε;
— Λίγο.

— Τι «λίγο»; είπε η σύζυγος. Δύο πακέττα την ημέρα!

— Δύο πακέττα την ημέρα; Θα τ' ο κόψετε άμέσως. Μαχαίρι.

— Μαχαίρι;
— Βεβαίως. Έχετε πίσσι, δι- όγκωσι του ήπατος και —ήν καρ- δια δεν την ακούω πολύ καλά.

«Έφυγε ο γιατρός και ζαρ- ωσε ο Νικολάκης. Κόντεψε να πάθαι συγκοπή, γιατί πανικο- βλήθηκε ο άνθρωπος κι' έκανε τ' ήθικό του. Άλλα ήρε την απόφασι να πειθαρχήσει, γιατί λυπότανε τη γυναίκα του που την έδλεπε να μιζοκλαίει.

«Από εκείνη την ημέρα η ζωή του έγινε άφορητη. Άγγιναρό- ζουμο, κάτι χόρτα, κάτι μήλα, κρασί τίποτα, τσιγάρο ούτε ν' αναπνέουν τον καπνό του δι- πλανού. Άφου η κ. Μαγδαληνή του απαγόρευε να μπη και σ' έ καφενεύει!

— Μα δεν καπνίζω έγώ, Μαγ- δαληνή μου, οι άλλοι καπνι- ζουνε!

— Νικολάκη, να προσέξεις την υγεία σου! Να με χαρής!

«Ένα βράδυ ο Νικολάκης αι- σθανόθηκε αδυναμία — είχε λυ- ώσει στα πόδια του ο χριστιαν- νός απ' τη διαίτα — και πήγε να κοιμηθεί στο σπíti, μπήκε στην κρεβατοκάμαρα, ξάπλωσε κι' έ- σθυσε τ' ό φως. Η γυναίκα του είχε πάει, σ' όν κινήματα γράφω με τη γυναίκα του Γιάννη του ζαδελάφου της. Σε λίγο, τους άκουσε που μίληκανε και κά- τσανε στο κώλ.

— Λοιπόν, που λές, άρχισε να λέη η Μαγδαληνή, έχεις την έντύπωσι πως έρωτεύτηκα το Νικολάκη; Δεν είμαστε καλά, Συχαίνομαι που τόν βλέπω!

— Έ τότε γιατί κάνεις έτσι για την υγεία του;

— Ε, μα τι να σου πω; Είσαι πολύ κοροϊδοί! Άμα φοβήση ο Νικολάκης, πως θα ζήσω έγω που έχω τώρα όλα τα καλά μου και τ' αγαθά μου;

— Α, αυτό είναι;

— Εμ' τί ήθελες να είσαι; Να τόν αγαπήσω;

«Μιλιά δεν είπες ο Νικολάκης. Άπό την άλλη μέρα πλάκωσε τα ούτα, τα γλέντια και τα μπεκρουλίκια.

— Νικολάκη, την υγεία σου! — Τον κακό σου τον καιρό!

— Νικολάκη, θα πεθάνω!

— Να μη σε νοιάζω αν θα πεθάνω έγω! Τόν έαυτο σου να κυττάς. Και να κάνεις οικονο- μία, γιατί θα τήν κόψω την πολ- λή δουλειά! Κουράζομαι! Κι' ύστερα έχω κι' έγω έξοδα. Έ- γώ τα βγάξω τ' λεφτά, κι' έγω θα τ' πάρω. Κι' άμα δεν σ' ά- ρέσει, παρ' τη βόλτα σου!

— Νικολάκη μου, δε σκέφτε- σαι την υγεία σου;

— Όχι! Κι' αν πεθάνω, θέλω να πεθάνω ευχαριστημένος!

«Άλλα δεν πέθανε ο Νικολά- κης. Κι' η υγεία του είναι μία χαρά. Της κ. Μαγδαληνής, ό- μως η υγεία πάει πολύ άσχη- μα, γιατί ο Νικολάκης της έχει κάνει το βίο άβιωτο.

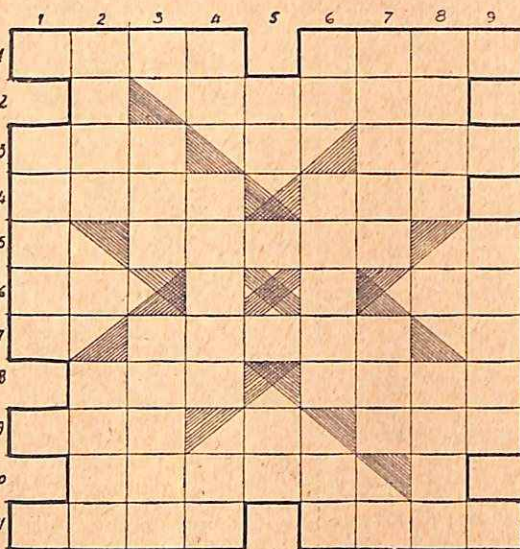
ΠΑΙΤΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στο κάθε τετραγωνίδιο του σταυρόλεξου αυτού αντί να βάλετε ένα μονάχα γράμμα θά τοποθετήσετε μία ολοκληρή συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Πουλί, αλλά και τίτλος γνωστού λαϊκού

τραγουδιού. — Την έκτιμούμε ιδιαίτερώς κατά τις χειμωνιάτικες μέρες.

2) Ένα από τα πολλά που περιλαμβάνει κά- θε πολυκατοικία.

3) Προσφυγές στους έρωτευμένους. — Τιμολό- γιον.

4) Είδος ζυμαρικού. — Τα έδάφη αυτά μένουν ακαλλιεργητά.

5) Ο Περικλής, ο Ευριπίδης και ο Σωκρά- της ήσαν μαθητά του.

6) Το κάτω άκρον της σπονδυλικής στήλης. — Άνηκει στο ώραίο φύλο.

7) ... κωδix: Έτσι ονομάζεται ένα άρχαίοτα- το χειρόγραφο λατινικής μεταφράσεως της Βί- βλου.

8) Καταπίνονται με άναμμένα κάρβουνα. — Τουρκικό γλυκίσμα.

9) ... ξένου: πρωταθλήτρια και στήρ. — Φα- ρακωνική πόλις της Αιγύπτου, κοντά στην Άλε- ξάνδρεια.

10) Η επιφάνεια του παρουσιάζει άνωμαλίες που απαιτούν την επέμβασι της λίμας.

11) Μίγμα χρησιμοποιούμενο ως έπιχρίσμα τοι- χοδομής. — Μετρούν την αξία ενός μετάλλου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Προκαλεί μεγάλες καταστροφές στη γεω- γία.

2) Η κατοικος μιας ευρωπαϊκής χώρας. — Άννα...: στήρ του Ιταλικού κινηματογράφου.

3) Μεγάλη άγάπη για κάτι. — Στεγνώνει τ' στόμα μας.

4) Λατέρνα, φτώχεια και γαρούφαλο. — Επιστήμη που εξετάζει τα συστατικά στοιχεία του σώματός μας. — Είναι συνήθως η πρώτη λέ- ξι που λέει ένα παιδί.

5) Λατινικός χαιρετισμός. — Ποσότης φαγητού.

6) Άνεστραμμένο σύμβολο γλυκύτητας. Πολ- λές νέες κόβουν έτσι τα μαλλιά τους. — Περιφη- μη όπερα.

7) Ωθήσε σ' επανάστασι κατά των Περσών πολλές πόλεις της Μικράς Άσίας και κυρίως της Σάρδεως. — Εύχρηστούν τη γεύσι.

8) Άρχαία άποικία των Συρακουσίων στη Ν. Σικελία. — Μικρή έπισκευή (τουρκ.).

9) Κάνει τ' βάδισμα πιο κουραστικό.

Φίλμ και πρωταγωνιστάι

Σας δίνουμε π'ό κάτω τους τίτλους δέκα έλ- ληνικών φίλμ που προβλήθησαν στην Άθήνα — σ' ό σε πολλές επαρχίες κατά την λήσασα κινηματο- γραφική περίοδο:

1) «Προτεγουσιάνικες περιπέτειες».

2) «Το κορίτσι με τ' παραμυθία».

3) «Ο Ήλληνισμός».

4) «Λατέρνα, φτώχεια και γαρούφαλο».

5) «Τ' άμαξάκι».

6) «Φτώχεια, έρωας και κομπίνες».

7) «Άγιος».

8) «Της τύχης τ' άγραμμένα».

9) «Η μοίρα γράφει ιστορία».

10) «Η καρτερία».

Και να τώρα τα δόματα δέκα άστέρων του έλληνικού κινηματογράφου που πρωταγωνιστούν στα έργα αυτά. Προσπαθήστε να τ' βάλετε στην κανονική τους σειρά ώστε τ' κάθε δόμα να άν- ταποκρίνεται σ' ένα από τα άνωτέρω φίλμ, στο

όποιο πράγματι πρωταγωνιστούσε;

α) Άννα Μπαρτσο.

β) Έλένη Χατζηαργύρη.

γ) Τζένη Καρέζη.

δ) Άλκη Βουγιουκλάκη.

ε) Αντιγόνη Βαλάκου.

στ) Γεωργία Βασιλειάδου.

ζ) Λάμπρος Κωνσταντίνος.

η) Κούλης Σολιγκας.

θ) Νίκος Σταυρίδης.

ι) Βασίλης Αδωνιτης.

Πρέπει να τακτοποιήσετε τη διανομή σας κατά τρόπον ώστε να μη σας περισσέψω στο τέλος κανένας ήθοποιός που να μη ξέρετε σ' ποιά φίλμ να τόν τοποθετήσετε.

Σωστό—Λάθος

Άπο τις δυο λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ που συνοδεύουν καθένα από τις κατωτέρω φράσεις, διαγράψετε εκείνη που δεν ται- ριάζει:

1) Ο Γκαίτε αντιπαθούσε τ' αινίγματα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

2) Το λιοντάρι κοιμάται κατά τη διάρ- κεια της ημέρας: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

3) Κατά τους πρώτους ολυμπιακούς ά- γώνες του 1896 έγιναν και άγώνες σκι: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

4) Οι λύκοι τρώνε και χόρτα: ΣΩΣΤΟ —ΛΑΘΟΣ.

5) Ο τίτλος «ακουστικό», που φέρει ο στρατηγός Φράνκο, σημαίνει «δ δυνατός».

6) Η θρυλική «Ίντελλίτζενς Σέρβις» Ι- δρύθηκε στην Άγγλεια επί Έρρίκου δού: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

7) Ο Φράντς Λιστ ήταν ούγγρικης κα- ταγωγής: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

8) Τα «εσωτερικά» ενός φίλμ γυρίζο- νται αποκλειστικά μέσα σ' στούντιο: ΣΩ- ΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

9) Το κρέας τ' ου βόα τρώγεται: ΣΩΣΤΟ —ΛΑΘΟΣ.

10) Ο Χάιντν ήταν μαθητής τ' Μπετό- βεν: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Συλλαβόγριφος

Το πρώτο κοινός σύνδεσμος τ' δεύτερο σ' ελληνική μεγάλη χώρα κατοικεί.

Κι' ένα όρυκτο τ' σύνολο που χρησιμεύει στη ζωή γιατί θερμαίνει και κινεί.

Μεταγραμματισμός

Όπως είμαι αν με κυττάξης, λαμπρός είμ' άστερισμός.

Το κεφάλι μου αν αλάξης γίνομαι κιθαρωδός.

Στοιχειόγριφος

Βάζεις Δέλτα αντί για Βήτα κι' από κείνο που τ' άσπάζει τ' θερμό και τ' σπαράζει, τ' πετάει του τώρα κύττα.

Μαγική εικόνα

Ο Πόρκυ φαίνεται χαρούμενος γιατί τα δυο αυτά καπέλα που ήρε ο δυνατός άερας τ'ό δίνουν τα καταλάει πως δυο καλοί φίλοι του έρχονται να τόν επισκεφθούν. Θά μπορούσαν μέ- σα σ' ένα λεπτό να βρήςτε ποιά είναι οι δυο αυτοί φίλοι του και πού κρύβονται;

Οι λύσεις στη σελίδα 98

Τό μοιραίο τηλεφώνημα

Α

ΦΙΝΩ όλα τ' υπάρχοντά μου στους δυο άνεψιούς μου Ρούμπυ Μορίλο και Γκουιέρμο Γκαζκόν. Άν τυ- χόν ό' ένας τους άποδειχθή ανά- ξιος για τ' μεριδί του απ' την κληρονομία, όλόκληρη ή περιου- σία μου θά περιέρχεται στ'όν άλλο...»

Ο Ρούμπυ Μορίλο ξανάβλεπε με τη φαντασία του, σ'αν να τ' είχε μπροστά του, τ' κείμενο αυτό της διαθήκης τ'ό θείου του, που τ'ό την είχε διαβάσει κάποτε ο ίδιος. Κι' η ματιά του είχε πάρει μία σατανική λάμψι, χαράς...

Τ'ό σχέδιό του τ'ό φαινόταν τέλειο. Θά γινόταν μ' αυτό ό μο- ναδικός κληρονόμος τ'ό θείου του Ραμόν Μποργκόν, ενός πλου- σιου γέρον, γνωστού σ' όλη την πόλι Βέρα Κρουζ για τ'ε μεγάλη τοιχοκονία του.

Είχε διαλέξει θαυμάσια την εύκαιρία για να κάνει τ'ό έγκλημά του. Τη νύχτα εκείνη, έπρόκειτο να φτάσει ό ξάδερφος του Γκουι- έρμο Γκαζκόν, που κρατούσε ένα κλειδί τ'ό διαμερισματος ό- που έμενε όλομόναχος ό γερο- θείος τους. Σ' αυτόν λοιπόν θά- πεφτε η κατηγορία της δολοφονίας.

Ήταν απόλυτα βέβαιος ό Ραμόν πως δεν τόν είχε δ'ή ψυχή ζω- τανή, ούτε όταν μπήκε στο σπíti τ'ό θύμα- τός του, ούτε κι' όταν βγήκε από εκεί, μετά τ'ό έγκλημα.

Τ'ό σκοτάδι ήταν βαθύ και τ'ό σπíti βρι- σκότανε σ' έρημικό μέρος, σ'ε μία γειτονία άραιοκατοικημένη, από ανθρώπους που δεν τόν ξέρανε καθόλου.

Έ'ε άλλου, είχε άφισει έπίτηδες πεταγμέ- νο κοντά στο πτώμα τ'ό δολοφονημένου ένα πέτσινο γάντι, που είχε φροντίσει να τ'ό κλέ- ψη απ' τόν Γκουιέρμο Γκαζκόν. Όταν τ'ό- δρισκε η άστυνομία, θά υπέθετε πως ό δολο- φόνος τ'ό είχε χάσει καθώς έφευγε βιαστικά απ' τόν τόπο τ'ό έγκλημάτος του.

Τέλος, για ν' άπομακρύνει κάθε ύποψία εις βάρος του, ό Ρούμπυ Μορίλο είχε προετοιμά- σει ένα άλλοθι άληθινά άριστουργηματικό. Και τώρα πήγαινε να τ'ό βάλλη σ' έφαρμογή.

Ένώ έκανε τις σκέψεις αυτές, ό νέος διευ- θυνότανε συγχρόνως με γρήγορο βήμα π'ός τ'ή λέσχη Σάν Κριστομπάλ.

Μπήκε στη μεγάλη σάλλα τ'ό χαρτοπαι- γνίου ήσυχος και χαμογελαστός, χαϊρετώντας μ' έγκαρδιότητα όσους βρίσκονταν εκεί.

«Έρριξε μία ματιά γύρω του κι' είπε ύστε- ρα, χαμογελώντας:

— Μπα! Είναι πιασμένες όλες οι θέσεις!.. Ποιός θά μ'ό παραχωρήσει τ'ή δική του;

— Έγώ, απάντησε ό ξανθός Φελίπε Γκα- λάρντο. Σε λίγο όμως... Έχω ένα ραντεβού, απ' τ'ό οποίο δε θέλω να λείψω...

— Έρωτικό ραντεβού, σίγουρα! Καλά σε λένε «Φελίπε ό κατακτητής»... Στ'ό μεταξύ, ως ότου σηκωθείς απ' τ'ό παιχνίδι, θά ρωτήσω τί γίνεται ό θείος μου, ό Ραμόν Μποργκόν.

«Έχω άρκετον καιρό να τόν δώ. Θά τ'ό τηλε- φωνήσω στο σπíti του.

Τ'ό τηλεφώνω βρισκότανε στην ίδια αίθου- σα, λίγα βήματα μακρότερα. Ο Ρούμπυ ξε- κοίμασε τ' άκουστικό, σχημάτισε έναν άριθμό με τ'ό δίσκο και περίμενε μερικά δευτερόλε- πτα. Ύστερα είπε δυνατά, ώστε να τόν ά- κούσουν όλοι:

— Άλλό! Ποιός είν' εκεί; Ά. έσύ είσαι θείε Ραμόν;... Καλησπέρα. Τί κάνεις;...

«Ναι, ναι, θάρθω να σε βρώ αύριο, αγαπη- τέ μου θείε. Σού τ'ό υπόσχομαι. Πήγαινε τώ- ρα να πλαγιάσεις...

Κι' ό νέος άφισε στη θέση του τ' άκουστι- κό, άφου είχε προσηγορήσει έτσι πως τηλεφω- νούσε.

Τώρα πιά όλοι όσοι βρίσκονταν στη μεγάλη σάλλα της λέσχης, θά μπορούσαν να όρκιστούν στην άνοκρиси πως είχε κουδεντιά- σει τηλεφωνικά με τ'ό γερο- θείο του και πως ύστερα δεν είχε φύγει καθόλου απ' τ'ή λέσχη.

Άναψε ένα τσιγάρο και πλησίασε στο τραπέζι τ'ό παιχνιδιού, περιμένοντας να τ'ό παραχωρήσει ό Φελίπε τ'ή θέση του. Έπαιξε χαρτιά όλόκληρη σχεδόν τ'ή νύχτα και κέσδιε.

Γύρισε στο σπíti του τ'ά έξημερώματα, μαζί με κάποιον φίλο που έμενε εκεί κοντά, στ'όν ίδιο δρόμο.

Τ'ό πρωί, οι κάτοικοι της Βέρα Κρουζ μάθαιναν απ' τις έφημε- ρίδες ότι, την περασμένη νύχτα, είχε δολοφονηθή στο σπíti του ό πλούσιος Ραμόν Μποργκόν. Έμενε όλομόναχος στο διαμέρισμά του. Κάποιος είχε μπη λοιπόν κρυφά και τόν είχε οίονανάλισει.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κοντά στο πτώμα, η άστυνομία είχε βρη ένα γάντι. Φαινόταν καθαρά πως τ'ό είχε χρη- σιμοποιήσει ό δολοφόνος για να μην άφήση τ'ά δακτυλικά άποτυπώματά του πάνω στο λαιμό τ'ό θύματος. Η άνακάλυψι τ'ό έγκληματος είχε γ'κει από έναν ά- νεψιό τ'ό νεκρού, τ'ό Γκουιέρμο Γκαζκόν, που είχε φτάσει την προη- γούμενη νύχτα στη Βέρα Κρουζ απ' την Πόλι τ'ό Μεξικού. Ως- τόσο, η άστυνομία είχε συλλάβει αυτόν τόν ίδιο ως ύποπτο. Γιατί άναγνώριζε ότι τ'ό γάντι εκείνο ήταν δικό του, αλλά δεν είχε μπο- ρήσει να εξηγήσει πως βρέθηκε κοντά στο πτώμα κι' είχε ίσχυρι- σθή μονάχα ότι τ'ό είχε χάσει, πρίν από λίγο καιρό.

Τ' άπόγεμα όμως, μία μεγάλη έφημερίδα δημοσίευε την έξης άπρόσπτη είδησι: «Ανακαλύφθηκε και συνελήφθη ό πραγματικός δολοφόνος τ'ό Ραμόν Μποργκόν. Πρόκειται για τόν ένα απ' τούς δυο άνεψιούς και κληρονόμους τ'ό θύματος, τ'ό Ρούμπυ Μορίλο, που τ'ά είχε σκηνοθετήσει όλα έτσι, ώστε να ένοχοποιηθή ό ξά- δελφος τ'ό Γκουιέρμο Γκαζκόν.

»Ο Μορίλο είχε ένα άλλοθι, που φαινόταν άκλόνητο και πού τ'ό επιβεβαίωναν πολυάριθμοι μάρτυρες: Μία τηλεφωνική συνδιάλεξι με τ'ό θείο του, τ'ή νύχτα τ'ό έγκληματος, που τ'ή είχαν άκούσει

— Θάρθω να σε βρώ αύριο, αγαπητέ μου θείε. Σού τ'ό υπόσχομαι! φώναζε δυνατά για να τόν ακούσουν όλοι.

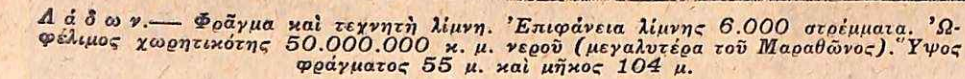
οι φίλοι του στη λέσχη Σάν Κριστομπάλ. Κατέρριψε όμως αυτό τ'ό άλλοθι τ'ό έξάδελφός του Γκαζκόν, υποδεικνύοντας απλάς μία λεπτομέρεια που ήταν άρκετή για να τόν σώσει.

»Όταν είχε φτάσει ό Γκαζκόν στο σπíti τ'ό θείου του και τόν είχε βρη νεκρό, θέλησε να τηλεφωνήσ' ένα γιατρό. Δεν βρήκε όμως π'ό τ'ό τηλεφώνω στη συνηθισμένη θέση του, ούτε και που- θενα άλλο μέσο στο σπíti!

»Τί είχε συμβεί; Για να κάνει μία οικονομία, ό πάντοτε τσιγ- κούνης Ραμόν Μποργκόν είχε πάψει να πληρώνη τ'ή συνδρομή του, κι' η τηλεφωνική εταιρεία τ'ό είχε πάρει τ'ό τηλεφώνω. Οι ά- νεψιοί τ'ό θύματος δεν τ'ό είχαν μάθει άκόμη...

»Ο πραγματικός ένοχος συνελήφθη και τ'ά όμολόγησε όλα, όταν είδε πως είχε άποκαλυφθή».

Π. ΛΑΡΣΕΝ

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πρώτου προγράμματος ὡς τώρα εἶναι τόσο ἐπιτυχῆ, ὅπως τὰ εἶχαν προβλέψει οἱ σχεδιαστὲς του. Οἱ Ἕλληνες καὶ Ἀμερικανοὶ τεχνικοὶ ποὺ σχεδίασαν καὶ ἐξέτελεσαν τὸ πρῶτο πρόγραμμα γνώρισαν ὅτι μὲ μιὰ αὐξηση τῆς ἡλεκτροπαραγωγῆς ἀπὸ τὴς 500.000.000 κιλοβατῶρες τοῦ ἔτους 1950 στὶς 1.500.000.000 τοῦ 1956 δὲ θὰ γινόταν ἡ Ἑλλάς αὐτομάτως βιομηχανικὴ χώρα. Σκοπὸς τοῦ πρώτου προγράμματος ἦταν ἀπλῶς

Η βιομηχανία της κατεργασίας του βωξίτου για την παραγωγή άλλων μινιού θα χρειαστεί 1.000.000.000 κιλοβατώρες έτησίως. Και για να άρδευθούν 1.000.000 στρέμματα γης με βαθιά νερά, χρειάζονται περίπου 300.000.000 κιλοβατώρες έτησίως. Για μια τέτοια τολμηρή ανάπτυξη της ελληνι-

Μία νέα Ἑλλάς ἀναπτύσσεται γοργὰ μὲ τὸν ἠλεκτρισμό, μιὰ καλύτερη ζωὴ γιὰ κάθε Ἕλληνα.

Δ. Μ. Π., άρ. 2: Λάρισα: Τὰ συμ-
πτώματά σας οφείλονται σὲ ἀνεπαρ-
κεία τῶν ὠθηκῶν καὶ βαρεία δυσμη-
νάρροια, πιθανότατα δὲ καὶ σὲ ὀπι-
σθεῖα κάμψι τῆς μήτρας. Γιὰ τὴ βελ-

1. Τ., 24: Το συμπέρασμα σας είναι ότι η υποδοχή ψυχική και κόπωση χειρ. εξασθένισα ψυχική και κόπωση χειρ. νευρική συστήματα. Το πιο σημαντικό είναι να γίνει λεπτομερής νευροψυχιατρική εξέταση και κυρίως καταγραφή βασικών μεταβολισμού. Έτσι η αλλοίωση να κομείτε Aup. Testoviron Depot de 100 m.g. no 6, από μία κάθε μία εβδομάδα και Aup. S.P. A. Serie II No 12. Έστωτικώς θα πάρετε Tab. Sedamyl fl. No 1, από τρία τήν ημέρα.

Ε. ΜΑΛΟ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μία φοβερή χιονοθύελλα ανάγκασε το Βιτάλη και τον Ρεμψή να καταφύγουν σε μια καλύβα, όπου αναβλάν φωτιά κι' έφαγαν λίγο ψωμί. Ύστερ' αποκοιμήθηκαν, αλλά Ζερμπίνος και η Δούλη έλειπαν, ενώ έξω από την καλύβα άκουγόντουσαν ούρλια-ούρλια λυκών. Ο Βιτάλης κι' ο Ρεμψής ανήπτην καλύβα είδαν τις πατημασιές τους στο χιόνι. Κι' άρχισαν να ψάχνουν για να τα βρουν.

160N — Πού να πάμε; Για να μην άποκρι-
θούν, θα είναι μακριά. Έπειτα αν
προχωρήσουμε, μπορεί οι λύκοι να ρι-
κιδυνεύσουμε.

Ήταν φοβερό να έγκαταλείψουμε τους δυο
καλούς συντρόφους μας. Και να ξέρω ότι έ-
γώ ήμουν υπεύθυνος γι' αυτό! "Αν δε μ' έπαρ-
νε ο ύπνος, τα σκυλιά δε θα έβγαζαν έξω."
Ο Βιτάλης γύρισε στην καλύβα και τον ά-
κολούθησε κι' εγώ.

Εκεί άλλη έκπληξη μας περίμενε. Τα κλα-
διά που έριξαν στο τζάκι πριν βγώ έξω άνα-
ψαν και φωτίζουν και την πιο σκοτεινή γωνία
της καλύβας.

Μα τον Καρδούλη δεν τον είδα πουθενά. Τό
σκέπασμα του βρισκόταν πεταμένο χάμα.
Τον φώναξα μω δε φάνηκε. Τι έγινε;
Ο Βιτάλης μου είπε ότι τη στιγμή που εγώ
πήγα τον κατάλαξε κοντά του. "Όστε θάφυγε
την ώρα που λείπαμε."

Πήραμε κλαδιά άναμένα και βγήκαμε πάλι
να βρούμε τα ίχνη του Καρδούλη.
Δε βρήκαμε όμως τίποτα!
— "Ας ψάξουμε αλλού!"

Οι έρευνές μας ώστόσο δεν είχαν κανένα ά-
ποτέλεσμα.
Γυρίσαμε στην καλύβα.

— Πρέπει να περιμένουμε να ημερώσει, εί-
πε ο Βιτάλης.
Και κάθισε μπρος στη φωτιά σκεπτικός με
τα χέρια του δεμένα.

Θα προτιμούσα να μ' μάλλωνε παρά να τον
βλέπω σκυθρωπό και λυπημένο.
Οι ώρες περνούσαν. "Έλεγα πως η νύχτα έ-
κειν' ότι θα τελειώσει ποτέ!"

Όταν πιά φώτισε βγήκαμε. Ο Βιτάλης
κρατούσε τώρα ένα χοντρό ραβδί. Πήρα κι'
εγώ ένα όμοιο.

Εκεί που ζητούσαμε τα ίχνη του Καρδούλη,
άκουσθήκαμε με τα μάτια μας, κι' είδαμε
στην κορφή μιας βαλιανιδιάς τον Καρδούλη!...

Τρομαγμένος ίσως από τα ούρλιασματά των
λυκών, ο πύθκος, αντί να μείνι κοντά στη φω-
τιά, την ώρα που λείπαμε, σκαρφάλωσε και
να τον καλοπιάνω. Αλλά όμως με κύτταξε μό-
νο, χωρίς να κουνιέται.

Σε λίγο τον είδα να κατακυλάει από κλα-
δί σε κλαδί και να πέφτει μ' ένα πήδημα στον
ώμο του Βιτάλη.

Ήταν σπουδαίο που ξαναβρήκαμε τον Καρ-
δούλη. Μα έπρεπε να βρούμε και τα σκυλιά.
Φτάσαμε τέλος σ' ένα μέρος που είχαμε δει
τη νύχτα πατημένο το χιόνι.

Τώρα που έφγγε καλά, μας ήταν εύκολο
να μοντέψουμε τι είχε συμβεί: Στο χιόνι, με
τα ίχνη ήταν γραμμένη η ιστορία του τραγι-
κού θανάτου των σκυλιών.

Ήταν περιττό να εξακολουθήσουμε το ψάξι-
μο! Οι λύκοι κατασπάρξαν τα σκυλιά και
τά πήγαν για να τ' άφνε με την ήουχια τους
σε κανένα ρουμάνι.

Γυρίσαμε στην καλύβα. Ο Βιτάλης ζέστα-

νε τα πόδια του Καρδούλη. Μα δε χρειαζό-
ταν μόνο ζεστασιά, έπρεπε να πιη και κάτι
ζεστό. Μα δεν είχαμε τίποτα.

Καθίσαμε κοντά στο τζάκι χωρίς να μι-
λάμε. Δεν είχαμε ανάγκη να πούμε και τι-
ποτε, για να εκφράσουμε ό,τι αισθανόμαστε.
Ε'Ο καυμένος ο Ζερμπίνος! "Η καμένη η
Δούλη!..." Οι καυμένοι μας οι φίλοι!...

Ήταν οι σύντροφοί μας, οι βοηθοί μας και
στις καλές ημέρες και στις κακές. Και να εί-
μαι εγώ η αίτια, ο ένοχος του θανάτου τους!
Γιατί δε μπορούσα στη συνείδησή μου, ν' ά-
θωωθώ: αν φύλαγα καλύτερα, όπως είχα χρέ-
ος, αν δεν άφιναν να με πάρη ο ύπνος, ούτε τα
σκυλιά θάβγαζαν έξω, ούτε οι λύκοι θάρ-
χονταν, γιατί η φωτιά θα τους κρατούσε μα-
κριά.

Πώς ήθελα να με μαλώσει τώρα ο Βιτά-
λης!
Μα μω έλεγε λέξι. Ούτε με κύτταζε.
Καθόταν με σκυμμένο το κεφάλι. Θα συλλο-
γιόταν, βέβαια, τι θα γινόμαστε χωρίς τα
σκυλιά. Πώς θα κάναμε παραστάσεις; Πώς θα
κερδίζαμε το ψωμί μας;

Ο Καρδούλης άρρωστος

Ο ήλιος έλαμπε τώρα στον ούρανο. Κάθε
τόσο ο Βιτάλης έπιανε τον Καρδούλη. Μα ο
πύθκος δεν είχε ζεσταθί. "Όταν έσκυβα ά-
πάνω του, τον έβλεπα να τουρτουρίζει."

— Πρέπει να φτάσουμε γρήγορα σε κανένα
χωριό, είπε ο Βιτάλης. "Άλλοιwise ο Καρ-
δούλης θα μ' άφρησε. Πάμε!..."

Τον τούλιξε μ' ένα κομμάτι κουβέρτας, τον
έχωσε στον κόρφο του κι' έτοιμαστήκαμε να
φύγουμε.

— Να ένα ξενοδοχείο, είπε ο Βιτάλης, που
του πληρώσαμε ακριβά τη φιλοξενία!

Βγήκε πρώτος κι' εγώ τον άκολουθήσα. Φω-
νάξε με και τον Κάπη που έρχόταν πίσω μας.
"Άμα βγήκαμε στο δρόμο, άντικρύσαμε τις
σκεπές ενός μεγάλου χωριού. Λίγα άκείμα και
θα φτάναμε. Δε συνηθίζουμε να πηγαίνουμε
στα καλύτερα ξενοδοχεία. Σε κάθε χωριό δια-
λέγαμε κανένα φτωχικό χάνι, που μπορούσε
να μ' άφρησε, χωρίς να μ' άφρησε."

Ο Βιτάλης αυτή τη φορά προχώρησε σ'
ένα ξενοδοχείο που είχε άπ' έξω μια έπιχρυ-
ση έπιγραφή. "Από την άλάνοιχη πόρτα του
έβλεπες ένα τραπέζι φορτωμένο με κρέατα και
μεγάλες χαλκωματιένες κατασρόλες, ενώ η
μυρωδιά των φαγητών μ' άφρησε τη μύτη!"

Ο Βιτάλης, με το ύφος του ακριβώς που
ήξερε να παίρνει, όταν ήθελε, μήκε μέσα και
κορδωμένος ρώτησε τον ξενοδόχο αν είχε να
μ' άφρησε μια κάμαρη με φωτιά.

— Ο τρόπος του Βιτάλη έκανε έντύπωσι. Μία
υπηρετρία μ' άδίκησε άμέσως άπάνω.
— Πλάγιασε γρήγορα! μου είπε ο Βιτά-
λης.

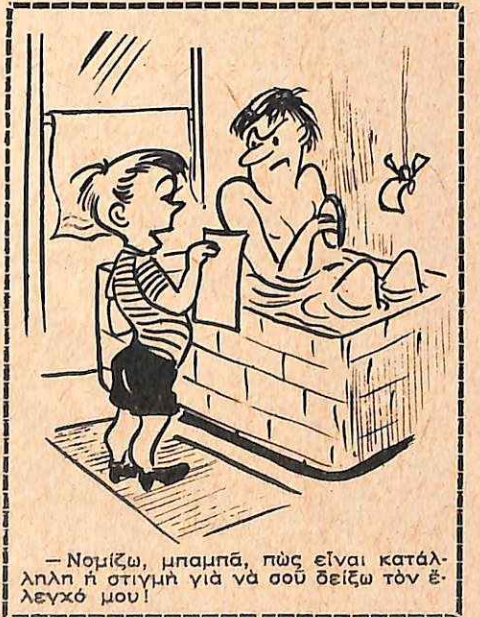
Απόρησα, Γιατί να πλαγιαίσω; Προτιμούσα
το τραπέζι τη στιγμή αυτή, παρά το κρεβάτι.

— Πλάγιασε, μου ξανάπε, και φρόντισε να
ζεσταθίς.

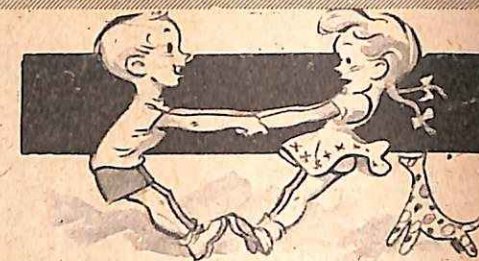
Και όμως εγώ δεν κρύωνα καθόλου!
"Όσο έμενα κάτω από την κουβέρτα για να
ζεσταθώ, ο Βιτάλης κρατούσε πάνω άπ' τη
φωτιά τον Καρδούλη, λές κι' ήθελε να τον
ψύξη."

— Ζεστάθηκες; με ρώτησε σε λίγο,
— Έσκασα! του είπα.

— Έτρεξε τότε κοντά μου, έβαλε πλάι μου
τον Καρδούλη και μου είπε να τον κρατώ
σφιχτά. "Ο δύστυχος, που άλλη φορά χαλούσε
τον κόσμο για κάτι που δεν του άρεσε, είχε
κολλήσει τώρα άπάνω μου. Δεν κρύωνε πιά. Το
σωματάκι του έκαιγε..."

— Νομίζω, μπαμπά, πως είναι κατάλ-
ληλη η στιγμή για να σου δείξω τον έ-
λεγχό μου!

Ο Βιτάλης είχε κατεβί στο μαγειρείο. Σε
λίγο ανέθηκε κρατώντας ένα φλυτζάνι ζεστό
κρασί με ζάχαρη.

Προσπάθησε να δώση στον Καρδούλη μερι-
κές κουταλιές. Μα τα δόντια του πύθκου ή-
ταν άδύνατο να ξεσφικτούν. Μ' άς κύτταζε θλι-
βερά και κάθε τόσο έβγαζε από το σκέπασμα
το ένα του χέρι και μ' άς το έδειχνε.

Δεν μπορούσα να καταλάβω τι έσήμαινε
αυτό. Μα ο Βιτάλης μου το έξηγησε.
Πριν πω εγώ στο θάσο, ο Καρδούλης εί-
χε άρρωστήσει από βρογχικά και τον φλεβοτό-
μησαν τότε στο μπράτσο. Τώρα, λοιπόν, που
είχε ξαναρρωστήσει, άπλωνε το χέρι του για
να τον φλεβοτομήσουμε και να τον γιατρέψου-
με σάν την άλλη φορά.

Δεν ήταν συγκινητικό;
Ο Βιτάλης όχι μόνον συγκινήθηκε, αλλά
και άνησυχισε.

Ήταν φανερό πως ο Καρδούλης ένοιωζε
άσχημα, αφού δεν ήθελε να πιη το κρασί με
τη ζάχαρη που τόσο του άρεσε.

— Πιές το έσύ, μου είπε ο Βιτάλης, και
μείνε στο κρεβάτι για να πάω να φέρω ένα
γιατρό..."

Μου άρεσε το ζεστό γλυκό κρασί. Το ά-
δειασα άμέσως και κουκουλώθηκα με την κου-
βέρτα μου.

Τι ζήτη! Το κρασί με άναψε. Κόντευα να
σκάσω!

Ευτυχώς ο Βιτάλης γύρισε μ' έναν κύριο
που φορούσε χρυσά γυαλιά. "Ήταν ο γιατρός."
Από φόβο μήπως το σπουδαίο αυτό πρόσω-
πο δεν καταδέχεται να άνοηλίζει για ένα πι-
θηκό, ο Βιτάλης δεν του είπε για ποιόν άρ-
ρωστο τον καλούσε. Κι' όταν έκείνος με είδε
στο κρεβάτι κι' άκούμπησε το χέρι του στο
κατακόκκινο πρόσωπό μου, είπε:

— Συμφόρησις!
Μα για να μ' άφρησε ο άρρωστος!

— Δεν είμαι εγώ ο άρρωστος!...
Και σηκώνοντας καλά το σκέπασμα, πρόσ-
θεσα:

— Αυτός είναι ο άρρωστος!...

— Για έναν πύθκο με φέροτε με τέτοιον
καιρό; είπε ο γιατρός θυμωμένος.

— Για να μ' άφρησε όμως, ο Βιτάλης του έ-
ξηγησε μ' ευγένεια πως μ' άφρησε βρή στο δρό-
μο χιονοθύελλα και πως από τον φόβο αν
λύκων, ο πύθκος είχε ανέβη σε μία δελανιδιά
και κρυολόγησε. Ο πύθκος ήταν για μ' άς
πολύτιμος φίλος! Μπορούσε κανείς να έμψι-
στευτή ένα σπουδαίο ήσπαιοδ' έναν κτην-
ατρό; "Όλο ξέρουν πως οι κτηνίατροι των γί-
ριών είναι άμφορφοι..."

— Ένώ κάθε γιατρός εί-
ναι άνθρωπος της έπιστήμης! Γι' αυτό και
στο μικρότερο χωριό, όταν χυπτήρη κανείς την
πόρτα του γιατρού είναι βεβαίως πως θα συν-
άντηση τη σοφία, την ευγένεια, την καλωσύνη.

— Έπειτα όσο ζω κι' αν είμαι ο πύθκος, μοιά-
ζει τόσο με τον άνθρωπο, που κι' ο άρρωστος
του είναι οι ίδες με το ανθρώπινο.

— Ένώ του μιλούσε ο Βιτάλης, ο Καρδούλης
άπλωνε πάλι το χέρι του.

— Δέστε τι έξυπνος που είμαι! είπε του για-
τρού ο Βιτάλης. Ξέρει πως είστε γιατρός και
ζητάει τη βοήθειά σας!...

Αυτό έκαμε γιατί να άποχωρήσει. Έξέ-
τασε τον Καρδούλη και μ' άς είπε πως είχε πε-
ριπνευμονία.

Πήρε το νυστέρι κατόπιν και του τούπησε
μια φλέβα, χωρίς ο Καρδούλης να βγάλη τη
παραμικρή φωνή.

"Ύστερ' από την άφαιμάξιν, άρχισαμε σινα-
πισμούς, τριψιμάτα, καταπλάσματα, ζεστά."
Έννοείται πως δεν έμεινα στο κρεβάτι παρά
έγινα ο νοσοκόμος του Καρδούλη.

Τι ήσυχος και υπάκουος άρρωστος που ή-
ταν! Ένώ άλλη φορά μ' άς βασάνιζε. Σ' αν χα-
ϊβεμένο παιδί, μ' άς ήθελε κοντά του!

Η άρρώστια του έκανε την πορεία της.
Δυο δεκάρες ήταν όλη μου η περιουσία. Κι'
αυτές τις έδωσα και του πήρα καραμέλλες.
Κάθε φορά που έβηγε, του έδινα κι' από μία.
Άρχισε όμως να βήχει συχνότερα, για νάχη
το γαστρικό που τον γλύκαινε περισσότερες
φορές!

Όταν κατάλαβα την πονηριά του, έκρυψα
τις καραμέλλες. Τότε με κύτταξε στα μάτια
παρακλητικά. Βλέποντας όμως πως δεν είχα
σκοπό να του δώσω, έβηγε πιο δυνατά, όλη
όχι πιά στα ψέμματά...

Ο Βιτάλης δε μ' άς μιλούσε ποτέ για τις
δουλειές του. Στις δύσκολες όμως περιστάσεις
έκρινε καλό να παραβλέψη τον κανόνα.

Μία μέρα, όταν ανέθηκε στην κάμαρα, μου
είπε πως ο ξενοδόχος του ζήτησε να πληρώσει
ό,τι χρωστούσαμε και πως ύστερ' από την πλη-
ρωμή αυτή, δεν τον έμεναν παρά δυο φράγκα.

Τι έπρεπε τώρα να νήνι;
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια."

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Μία φορά κι' ένα καιρό ζούσε σε μία
σπηλιά ενός ψηλού βουνού ένας γέροντας
με μακριά μαλλιά και χιονότα γένεια. Εί-
χε περάσει όλη τη ζωή του όλομόναχος
στο δάσος, με συντροφιά τα δένδρα, τα
πουλιά και τα άγρια ζώα. Δεν έτρωγε τί-
ποτ' άλλο εκτός από χόρτα και φρούτα.

Με τα χρόνια είχε γνωρίσει όλα τα βότα-
να, που έκρυβε το όλοπικνο εκείνο δάσος.
Ήξερε για το κάθε βότανο τα μυστικά του
κι' είχε γίνει με το καιρό σοφός γιατρός.

Κάπου - κάπου οι άνθρωποι που ζούσαν
κάτω στην πεδιάδα έρχονταν να συναντή-
σουν το σοφό γέροντα του ψηλού βουνού
για να τον παρακαλέσουν να τους δώση
κάποιο φάρμακο για την άρρώστειά τους.

Ο γέροντας έδινε όλα όσα του έλεγαν κι'
ύστερα έβγαζε από το σακούλι του κά-
ποιο χόρτο και το έδινε στον άρρωστο.
Από κανένα δεν ζήτησε ποτέ να πληρω-
θί κι' όσοι του πρόσφεραν δώρα ή χρή-
ματα τα έπειναν πάλι πίσω.

Κάποια όμως μέρα έλαβε ότι μερικοί ά-
πό τους έπισκεπτες του, που τους είχε
δώσει χωρίς καμμία πληρωμή τα βότανα
του, πήγαιναν στα μακρινά χωριά και τα
έκριντο πωλούντας στους άρρώστους, που
είχαν ανάγκη. Θύμωσε πολύ για την κακία
και την πονηριά των ανθρώπων αυτών κι'
από την ημέρα εκείνη χώθηκε βαθειά μέσα
στην σπηλιά του. Οι άνθρωποι εξακολου-
θούσαν πάντοτε να ζητούν τα βότανα του,
μια ό γέρος όσα παρακάλεσι κι' αν του έ-
καναν, δεν άνοιγε για κανένα το στόμα
του. Έμενε πάντα στο πιο βαθύ μέρος
της σπηλιάς του και σκεφτόταν την κακία
που βασίλευε μέσα στους ανθρώπους.

Ένα πρωινό έφτασαν στην είσοδο της
σπηλιάς οι άγγελισφόροι του βασιλιά του
τόπου. Οι άλλοι άνθρωποι, που ήταν συν-
ταγμαμένοι εκεί, παραμέρισαν για να μι-
λήσουν με τον σοφό έρημίτη του βουνού
ο άπτεσταλμένοι του βασιλιά τους. Έλ-
πιζαν πως ήταν δυνατόν ο γέροντας να μα-
λάκωνε ή και να φοβόταν και άδινε πάλι
τα θαυματουργά βότανά του στο βασιλιά,
που είχε άρρωστο το γιό του, αλλά και
στούς ανθρώπους που ήμεροδραβούσαν έ-
κεί. Από τα κατάβαθα όμως της σπηλιάς
άκουγόταν πάντοτε ή βαρεία φωνή του γέ-
ροντα που έλεγε:

— Δεν δίνω πιά σε κανένα φάρμακα!...
Οι άγγελισφόροι έφυγαν άπρακτοι κι'
την άλλη μέρα μία μεγάλη συνοδεία από
καβαλάρηδες με σολές άστραφτερές άνε-
βαινε το βουνό. Συνόδευε τον ίδιο το βα-
σιλιά, που πήγαινε μόνος του να ζητήσει
ένα θαυματουργό βότανο για το πολυαγα-
πημένο παιδί του. Ένα αλογο φορτωμένο
με χρυσάφι κι' άλλα πολύτιμα δώρα άκο-
λουθούσε τη συνοδεία.

Λίγα μέτρα πριν από τη σπηλιά οι κα-
βαλάρηδες σταμάτησαν και προχώρησε
μόνο ο βασιλιάς. Βρήκε το γέρο έρημίτη
να κάθεται στη πόρτα της σπηλιάς του.
Κυττούσε ήρεμα και χωρίς καμμία ιδιαι-
τερη περιέργεια την μεγάλη συνοδεία.

— Γέροντα, του είπε ο βασιλιάς, π' άνε
μερικές μέρες που σούστειλα τους ανθρώ-

πους μου και σου ζητούσα ένα βο-
τάνι για την άρρώστειά του παιδιού
μου. Σε προσκαλούσα νάρθης στο
παλάτι μου και να ζήσης εκεί με
τιμές και δόξα. Μα έσύ άρνθήθηκες.
Γιατί;

— Δεν δίνω πιά σε κανένα βότανα! εί-
πε ο γέροντας.

— Όπως βλέπεις, συνέχισε ο βασιλιάς,
ήρθα στο τόπο σου εγώ ο ίδιος και δεν
πιστεύω ότι και σε μένα θ' άρνθήθης...

Ο γέροντας έπανελάβε τα ίδια λόγια
και εξακολουθούσε να μείνι άκίνητος και
άδιάφορος στη θέση του.

— Θα σε κάνω πλούσιο, είπε ο βασι-
λιάς. Θα σου δώσω ό,τι θελήσης!

— Δεν έχω ανάγκη από πλούτη, με
ιφάνει η μοναξιά μου, άπάντησε στον ίδιο
πάντα τόνο ο γέροντας.

Ο βασιλιάς άρχισε να θυμώνει. Άφησε
κατά μέρος τα παρακάλεσι και τα δώρα
κι' άρχισε να άπειλι τον έρημίτη με τιμο-
ρίες, μα αυτές εξακολουθούσε πάντα ν'
άρνιέται να δώση το βοτάνι που χρειαζό-
ταν για το άρρωστο βασιλόπουλο. Ο βα-
σιλιάς, ύστερα από τις μάταιες προσπά-
θειες που έκανε, κατέθηκε πάλι άμίλητος
το βουνό χωρίς να πάρη το φάρμακο που
έπιθυμούσε.

Ο καιρός περνούσε. Οι άνθρωποι στην
πεδιάδα και στα χωριά άρρώσταιναν και
πέθαιναν χωρίς κανείς να μπορεί να τους
δώση κανένα φάρμακο για να τους σώση.

Κάποιο όμως πρωινό, μόλις οι άκτινες
του ήλιου φώτισαν την πλαγιά, ο έρημι-
της με το δισάκι στην πλάτη του φάνηκε
στον είσοδο της σπηλιάς του. Είθε τότε
λαχανιασμένο ν' άνεβαίνει το μονοπάτι
προς τη σπηλιά του ένα κοριτσάκι. Είχε
τα πόδια καταματωμένα από τις πέτρες
και τα ρούχα σχισμένα από τα άγκάθια.

Το πρόσωπο του γέροντα καλωσύνησε, τα
μάτια του πήραν μία έκφραση πόνου και
ρώτησε:

— Τι ζήτης μικρή μου όλομόναχη στο
βουνό τέτοια ώρα;

— Η μανούλα μου, είπε με τα μάτια
γεμάτα δάκρυα ή μικρούλα, είναι άρρωστη
και φοβάμαι ότι θα πεθάνη. Δός μου, καλέ
μου γέροντα, ένα βοτάνι να την κάνω κα-
λά. Λυτήσου με!

— Τί ζητάς μικρή μου όλομόναχη στο
βουνό τέτοια ώρα;

— Η μανούλα μου, είπε με τα μάτια
γεμάτα δάκρυα ή μικρούλα, είναι άρρωστη
και φοβάμαι ότι θα πεθάνη. Δός μου, καλέ
μου γέροντα, ένα βοτάνι να την κάνω κα-
λά. Λυτήσου με!

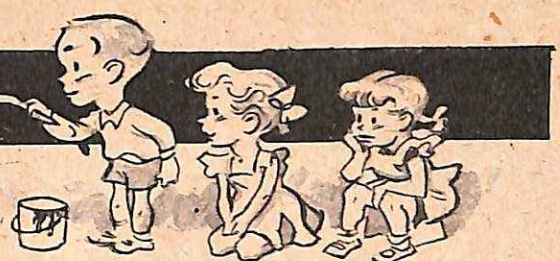
— Τί ζητάς μικρή μου όλομόναχη στο
βουνό τέτοια ώρα;

— Η μανούλα μου, είπε με τα μάτια
γεμάτα δάκρυα ή μικρούλα, είναι άρρωστη
και φοβάμαι ότι θα πεθάνη. Δός μου, καλέ
μου γέροντα, ένα βοτάνι να την κάνω κα-
λά. Λυτήσου με!

— Τί ζητάς μικρή μου όλομόναχη στο
βουνό τέτοια ώρα;

— Η μανούλα μου, είπε με τα μάτια
γεμάτα δάκρυα ή μικρούλα, είναι άρρωστη
και φοβάμαι ότι θα πεθάνη. Δός μου, καλέ
μου γέροντα, ένα βοτάνι να την κάνω κα-
λά. Λυτήσου με!

— Τί ζητάς μικρή μου όλομόναχη στο
βουνό τέτοια ώρα;

Ο έρημίτης στάθηκε μία στιγμή άμίλη-
τος. Κύτταξε τη μικρή κοπέλλα με τα δα-
κρυμένα μάτια και τα ματωμένα πόδια
και της είπε:

— Δεν μπορώ ν' άρνθώ το φάρμακο σε
μια μικρή σάν κι' έμένα που έρχεται στην
έρμηιά του βουνού για να σώση τη μανού-
λά της...

Τη σήκωσε στα χέρια του. Φίλησε το
ξανθό κεφαλάκι της, την κύτταξε στα μά-
τια και μουρμούρισε:

— Δεν φταίνε όλοι οι άνθρωποι, αν ύ-
πάρχουν και μερικοί κακοί. Πάμε λοιπόν
μαζί, κόρη μου, στην πεδιάδα να κάνουμε
καλά την μανούλα σου και να δώσουμε βό-
τανα και φάρμακα στους ανθρώπους που
είναι άρρωστοι και έχουν ανάγκη.

Κι' άρχισε πάλι να γιατρεύη τους άρ-
ρώστους με τα βότανά του.
Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Βαθμός με τόνο!..

Ο Μάκης γύρισε άπ' το σχολείο, αλλά σή-
μερα δεν είναι όπως τις άλλες μέρες. Είναι
σοβαρός, κατασφύρι.

Η μητέρα του άπορεί κι' άνησυχεί.
Πλησιάζει, λοιπόν, και κάθεται κοντά του.
— Μάκη μου, τι έχεις;
— Ο Μάκης δεν άπαντάει.
— Παιδί μου τι έχεις; τον ξαναρωτάει ή
μητέρα του.

Ο Μάκης αντί ν' άπαντήσει, κρύβει το πρό-
σωπό του στο στήθος της κι' άρχίζει τα κλάμ-
ματα.

— Παιδί μου, τι έχεις; έπιμένει εκείνη.
Κι' ο Μάκης με δάκρυα της λείει τον πόνο
του.

— Νά... πήρα μηδενικό!
— Μηδενικό;
— Μάλιστα... Βγήκα στο μάθημα και δεν ή-
ξερα!

Η μητέρα του προσπαθεί να τον καθησυχά-
ση. Τον παρηγορεί και του λέει ότι ο δάσκα-
λος την άλλη φορά που θα πη το μάθημά του,
θα του βάλη καλά βαθμό και με τόνο...

Σιγά-σιγά τα δάκρυα του Μάκη λιγοστεύ-
ουν, ενώ ή μητέρα του τον κρατάει άγκαλια-
σμένο και τον συμβουλεύει:

— Μάκη μου, τίποτα δεν είναι δύσκολο. Κι'
αν κουρασθείς λίγο και διαβάσεις, θα παίρνης
πάντα καλούς βαθμούς.

Ο Μάκης άκούει τα λόγια της τη στιγμή
έκείνη, μα σε λίγο τα ξεχνά όλα. Κι' αντί να
διαβάσει το μάθημα της άλλης ημέρας, βγαί-
νει έξω να παίξει.

Την άλλη μέρα, όμως, που ο δάσκαλος του
άπαγορεύει τρεις γραμμές, ο Μάκης έχει ένα
σαρω λάθη. Και τότε ο δάσκαλος παίρνει με
τετράδιό του και σημειώνει με μπλε μολύβι ή
να μεγάλο μηδενικό με τρεις τόνους:

Κι' ο Μάκης γυρίζοντας το μεσημέρι σπίτι
του τρέχει χαρούμενος και φωνάζει:
— Μαμά, μαμά, να δες τι καλό βαθμό μου
έβαλε ο δάσκαλος. Έχει μάλιστα και τρεις
τόνους!

Χιούμορ
Η μητέρα: Αυτή ή σαλάτα μυρίζει ά-
σχημα. Έτσι βεβαία ότι έπλυνες καλά το μα-
ρούλι.
Η μικρή Πόπη: Ναι, μαμά, το έπλυνα.
Το σαπούνισα μάλιστα στο... νεροχύτη!

Μία Ζημιά της Ζωίτσας, που θα περάσει άπαρατήρητη

Ποτέ όμως δε θὰ φορέσετε φουρῶ τὸ
πρωῖ που πηγαίνετε στὴ δουλειά σας, για-
τί ὁποῖος σὰς δὴ θὰ φανταστῇ πὼς δὲν ξέ-

ρετε να ντυθίτε. Επίσης το παντελόνι και μάλιστα το κοντό παντελόνι, που σταματά κάτω από τα γόνατα, προορίζεται μόνο για τις λεπτές σιλουέτες.

Σε περίπτωση που το σώμα σας δε βοηθεί, για να φορέσετε παντελόνι, θα προτιμήσετε τη φούστα της πλάξ, που καλύπτει και κοιλακίει κάθε σώμα...

ΟΙ «ΝΟΥΒΛΕΤΕ» ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

- ★ Χρωματιστά και μυτερά παπούτσια.
- ★ Ζώνες από ύφασμα σε έντελως αντίθετο χρωματισμό, από το φόρεμα.
- ★ Έμπριμέ ζώνες στα μονόχρωμα και μονόχρωμες στα έμπριμέ φορέματα.
- ★ Τα άσπρα γαρνίρονται με διάφορα χρώματα, όπως π.χ. ζώνη και κουμπιά σε χρώματα: ροζ, κοραλί, σιελαιμέν και κίτρινο ή θαλασσάκι και κίτρινο μαζί.
- ★ Ο συνδυασμός του κίτρινου με το θαλασσάκι, είναι μια πρωτοτυπία της μόδας του 1957, που ευνόειται ιδιαίτερος από τις κομψές γυναίκες.
- ★ Τα καλοκαιρινά ταγιέρ, λινά αλπαγικά κλπ. έχουν γιακά ντεκολτέ και κοντά μανίκια ή τρία τέταρτα μάρκος.
- ★ Τα μαντήλια, του κεφαλιού, δένονται σε τύπο μπερέ και γίνονται από το ίδιο ύφασμα του φορέματος.
- ★ Πολλά καλοκαιρινά φορέματα έχουν κλειστό γιακαδάκι, γύρω από το λαιμό και είναι έντελως ξεμανικωτά.
- ★ Τα μοντέρνα μαγιό, έχουν φορμαλαζδες, βολανόκια, τσεπάκια, ζώνες και ποδιές, που σχηματίζουν το εμπρός μέρος της φούστας.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΗ ΜΙΑ ΠΑΧΟΥΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μια γυναίκα σωματώδης ή κάπως περισσότερο απ' όση πρέπει παχουλή, πρέπει να αποφεύγει μερικά πράγματα στο ντύσιμό της, που υπογραμμίζουν το πάχος.

Ποιά είναι τα πράγματα αυτά; Τα ανοιχτά και χτυπητά χρώματα, τα πολλά «ντραπέ» και οι γαρνιτούρες, άπάνω στην κοιλιά

1) Φορεματάκι απλό για την πλάξ από οίγε ποπλίνα. 2) Κοστούμκι για ηλιοθεραπεία κι αυτό από ριγέ ποπλίνα. 3) Φουφούλα, σουτιέν και φόρεμα με φαρδία φούστα για την πλάξ. 4) Στενό παντελόνι λευκό και μπλε βέστα. 5) Φουστάνκι για πλάξ από μονόχρωμη ποπλίνα. 6) Κοστούμι μπάνιου από σατινέζ και βέστα από έπώνζ με βουλίσσες. 7) Όμορφο σύνολο φουσιτίσας και μπλουζου, που συμπληρώνεται με μία άσπρη λινή βέστα. 8) Σόρτ και λινή καζάκα για την πλάξ.

και στο στομάχι. Μακριά από βολάν και φιδίους που προσθέτουν όγκο και τονίζουν τα... στολισμένα σημεία του σώματος.

Οι κοντές μπτάσκες παχαίνουν επίσης, ως και οι μεγάλες τετράγωνες τσέπες.

Τα έμπριμέ με μεγάλα σχέδια, κονταίνουν και αυξάνουν τον όγκο της σιλουέτας.

Τα μικρά «ντεσέν» αντίθετως προσθέτουν κομψότητα και χάρη.

Τα ντεκολτέ «μπιατά», που τόσο ευνόουνται από τη νέα μόδα, είναι επίσης απαγορευμένα, για μία κοκκέτα παχουλή γυναίκα.

Μόνο μυτερά «ντεκολτέ» πρέπει να διαλέγουν οι εύσωμες γυναίκες, που κομψαίνουν τη γραμμή του κορσάκ και λεπταίνουν το στήθος.

Το κοντό, στενό μανικάκι, ως και το μανίκι ¾ μάρκος, είναι εκείνα που ταιριάζουν περισσότερο στις γυναίκες που επιθυμούν να καλύψουν και όχι να επιδείξουν, τα περιττά κιλά που έχουν.

Τα ξεμανικωτά, φυσικά, αποκλείονται.

Καμιά παχειά γυναίκα, που σέβεται την κοκκαρία της, δε θα εμφανιστεί ξεμανικωτή. Έκτος, βέβαια, σε μία πλάξ, που θα φορέσει ένα «μπιαν-ντε-σολέιγ» με μπρετέλλες ή και χωρίς καθόλου μπρετέλλες, αλλά που θα έχει απαραίτητως ένα μικρό μπολερό ως συμπλήρωμα.

Τα κοσμήματα, επίσης που θα φορέσουν οι παχείες, δεν πρέπει να είναι χτυπητά, ούτε όγκωδη.

Οι πολλές σειρές πέρλες π.χ. τονίζουν αντιστοίχως τον παχύ λαιμό και προσθέτουν όγκο. Το ίδιο και τα μεγάλα, στρογγυλά σκουλαρίκια, που φαρδύνουν το πρόσωπο.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Δεν είναι μονάχα για τους μεγάλους ή ζωηρές ακρογιαλίες, αλλά και για τα παιδιά. Πρό πάντων γι' αυτά.

Είναι έπόμενο λοιπόν να μιλήσουμε για το ντύσιμό τους στις αιμουδιές.

Οι διαφορετικές ποικιλόχρωμες ποπλίνες είναι τα υφάσματα που λανσάρι η μόδα για την παιδαγωγία.

Θα τις δοίμε μονόχρωμες σε ζωηρά χρώματα και την πρώτη θέσι θα έχουν διάφοροι τόνοι του μπλε σάξ ή του κόκκινου.

Δεν αποκλείονται όμως και οι σταμπάτες ποπλίνες, ιδίως με πουά ή άνθκια.

Πολύ της μόδας είναι το στόλισμα σε μονόχρωμα φουστάνκια με ρελάκι διαφορετικού χρώματος ή γαρνίρισμα με σειρητάκι κεντημένο.

Σ' ένα φουστάνκι π.χ., του οποίου το κορσάκ έχει νωμίτη, ο νωμίτης έχει ρελάκι. Το κορσάκ συνεχίζεται με σουριές και ακολούθει η ζωνίτσα που κι' αυτή στολίζεται με ρελάκι στα άκρα της. Έτσι με τα χρωματιστά ρελάκια δίνουμε στα παιδικά φουστάνκια μία χαρωπή όψη. Κάποτε συνδυάζουμε πάνω στο ίδιο φορεματάκι ρελάκια σε διάφορα χρώματα. Είναι κι' αυτό κάτι πολύ εύθυμο.

Αυτό το γαρνίρισμα με ρελάκια, μπορείτε να το εφαρμόσετε και στις σταμπάτες τουαλετίτσες, συνδυάζοντας το ρελάκι με το χρώμα του σταμπιρίσματος. Αντίθετως όμως τα γαρνιρίσματα με κεντητά σειρητάκια χρησιμοποιούνται μόνον σε μονόχρωμα υφάσματα.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Είναι πολύ της μόδας και για τα παιδιά ο συνδυασμός του φορεματος με το κοστούμι του μπάνιου. Έδω η μικρούλα ξεκινώντας από το σπίτι της για την ακρογιαλιά, φορεί το μπανιερό της κι' από πάνω το όμοιομορφο φουστάνκι της, που κουμπώνει από πάνω ως κάτω για να μπαινοβγαίνει εύκολα.

Άλλο κοστούμκι - σύνολο είναι το συμπλήρωμα με φουστάνκι, που έχει το κορσάκ εύθυνο κάτω από τη μασχάλη και συγκρατείται με δύο τσιράντες. Οι τσιράντες τελειώνουν με φιογκάκια στους ώμους. Έτσι σχηματίζει το κορσάκ ένα μεγάλο ντεκολτέ, που επιτρέπει στο παιδί ν' απολαμβάνει πιά πολύ τον ήλιο και τον αέρα.

Κάτι τέτοια φουστάνκια έξ' άλλου, μπορούν να συμπληρώνονται με μικρά μπολερό, χωρίς μανικάκια ή πολύ μικρά όπως σχηματίζονται από την κουμπιόμηση. Τα μπολερό γίνονται κοντά, πάνω από τη μέση και δένουν μ' ένα φιογκάκι γύρω στο λαιμό, κάτω από ένα κατεβαστό γιακαδάκι.

Για τ' αγοράκια ή εμφάνισί τους στην ακρογιαλιά είναι πιά τυ-

πική. Η μόδα συμβουλεύει λευκά παντελονάκια, πολύ κοντά μ' ένα γυρισματάκι προς τα επάνω. Το συμπλήρωμα είναι ριχτή μπλουζίτσα από καντριγιέ ποπλίνα.

Βλέπουμε όμως κι' έδω κάποιο σκέρτσο: Στολίζουμε τη μπλουζίτσα τοποθετώντας το καντριγιέ ύφασμα διαγώνια κι' έτσι σχηματίζουμε τις τσέπες, τη ζωνίτσα, τα μανικάκια.

Ένας ωραίος συνδυασμός γι' αγοράκι είναι το παντελονάκι που δε σταματά στη μέση, αλλά συνεχίζεται πιά ψηλά σχηματίζοντας κορσέλε με δυο μύτες μπροστά και άλλες δυο πίσω. Το κορσέλε δεν είναι πολύ εφαρμοστό και γι' αυτό το λόγο το παντελονάκι συγκρατείται με δυο τσιράντες, που ξεφεύγουν από τις μύτες του κορσέλε.

Έστωεως φοριέται ένα μπλουζάκι σε κούμπι κιμονό, που είναι μονόχρωμο σε ζωηρό χρώμα.

Τα πιά μεγάλα αγοράκια φορούν με τα παντελονάκια άντρικά ποικαμισα κι' έχουν για συμπλήρωμα μία βέστα μάλλον μακροειά, ώστε να κρύβει αρκετό μέρος του παντελονιού.

Η βέστα γίνεται από διαφορετικό ύφασμα, αλλά φοδράρεται με το ύφασμα του ποικαμίσου.

ΦΟΥΣΤΙΤΣΕΣ

Η φουσιτίτσα παίζει κι' αυτή σπουδαίο ρόλο στο ντύσιμο των μικρών. Η μόδα τη συμβουλεύει ιδιαίτερος για την έξερχη, γιατί δίνει στα παιδιά την ευκαιρία ν' αλλάζουν συχνά μπλουζιτίτσες και επομένως να είναι πάντα της ώρας.

Με μονόχρωμες φουσιτίτσες κομμένες «άν φόρ» οι μπλουζιτίτσες είναι σταμπάτες σε ζωηρά χρώματα για φόνο και με μοτίβα διάφορα.

Γίνονται πολύ απλές όσον αφορά την κόμπ, συνήδω σε γραμμή κιμονό με μικρή κλίση στους ώμους για να σχηματίζεται το δθεν μανικάκι.

Χρωματιστά κουμπάκια χρησιμοποιούνται για το κουμπωμα κι' ένα γιακαδάκι γυριστό συμπληρώνει γύρω το λαιμό.

Για την έξερχη είναι κι' ένας άλλος όμορφος συνδυασμός: Μονόχρωμο φορεματάκι με εφαρμοστό μπουστακι και φουσιτίτσα σουρωτή ολτρογύρα με οβάλ άνοιγμα λαιμού. Το μπουστακι ποικιλλε, αλλά άνοιγμα λαιμού. Με το ίδιο σκωτσέται μπροστά μ' ένα σκωτσέζικο πλαστρονάκι. Με το ίδιο σκωτσέται και πίσω μ' ένα σουρωτή ποδίτσα της μέσης, που δίνει ζικο σχηματίζουμε και μία σουρωτή είναι κομψή και χαριτωμένη μ' ένα φιδίκο. Έτσι η μικρούλα είναι κομψή και χαριτωμένη, ενώ συγχρόνως η ποδίτσα της προφυλάσσει το φορεματάκι της.

Παρόμοιες ποδίτσες μόνον της μέσης ή και με πλαστρονάκια, που στηρίζονται με μπρετέλλες, συνθίζονται πολύ έφετος. Οι μάδες τις β-ίσκουν πρακτικώτατες για τα παιχνίδια των παιδιών.

ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Για κοριτσάκια κάπως μεγάλα, η μόδα συμβουλεύει τις σταμπάτες κοτονάντ. Τις βλέπουμε σε διάφορα σχέδια και ιδιαίτερος στο συνδυασμό των ραβδώσεων με μοτίβα σταμπάτα άναμεσά τους. Αυτά τα φορεματάκια ακολουθούν πολύ απλή κόμπ, γιατί το ίδιο το ύφασμα με τα εύθυμα χρώματά του δίνει την έντύπωσι του λουσατού.

Τις περισσότερες φορές τα μπουστακια γίνονται εφαρμοστά με τη μέση λίγο σφιχτή και η κυρίως φούστα αρχίζει από τη γραμμή των γοφών απ' όπου αρχίζει και το φόρδος προχωρώντας με άναλτων γοφών πιάς. Το φόρδος πετυχαίνεται με σουριίτσες ή πιέτες, γίες προς τα κάτω. Το φόρδος πετυχαίνεται με σουριίτσες ή πιέτες, γίες προς τα κάτω. Το φόρδος πετυχαίνεται με σουριίτσες ή πιέτες, γίες προς τα κάτω.

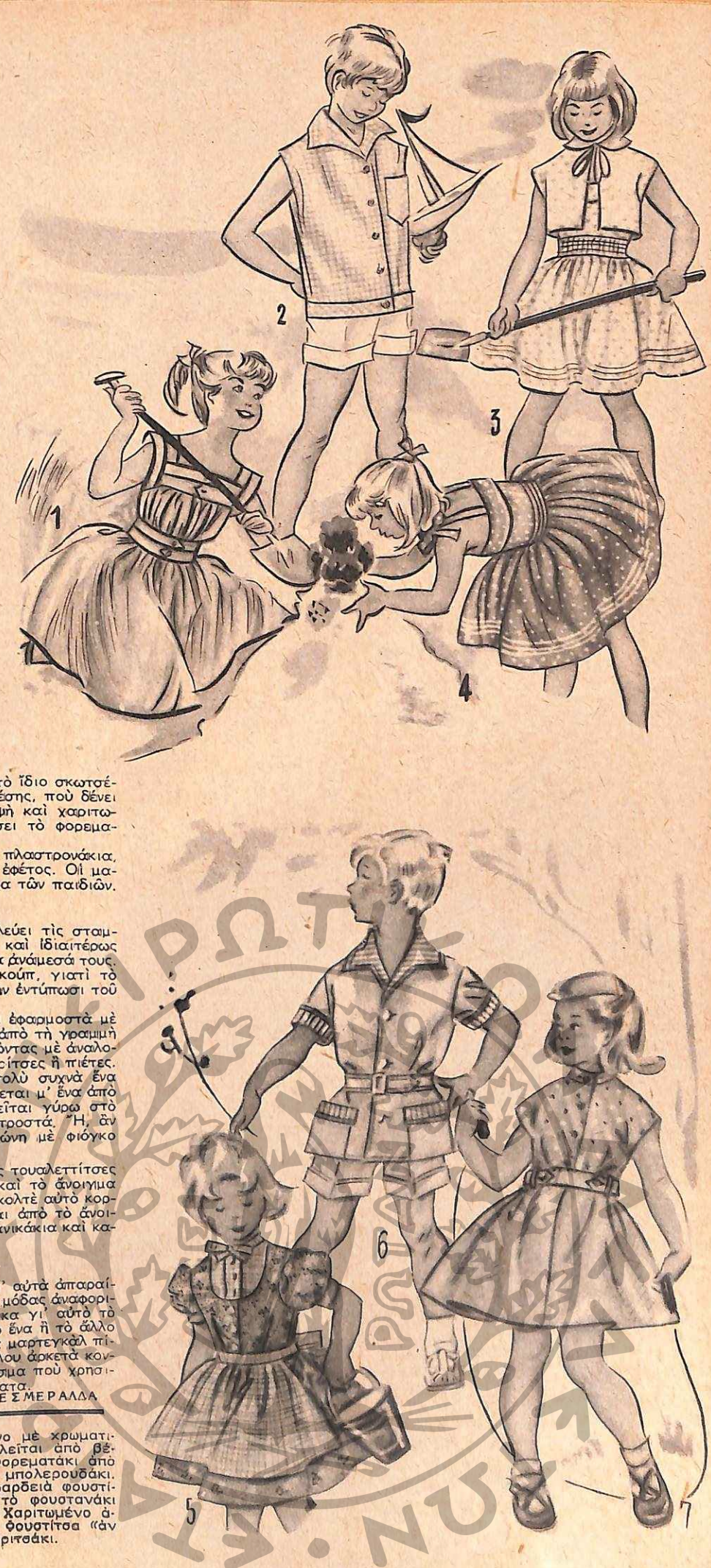
Στα σταμπάτα αυτά φορεματάκια βλέπουμε πολύ συχνά ένα γαρνίρισμα από μονόχρωμη κορδέλλα, που συνδυάζεται μ' ένα από τα χρώματα της κοτονάντ. Η κορδέλλα τοποθετείται γύρω στο λαιμό του λαιμού και καταλήγει με φιδίκο μπροστά. Η, αν άνοιγμα του λαιμού και καταλήγει με φιδίκο μπροστά. Η, αν άνοιγμα του λαιμού και καταλήγει με φιδίκο μπροστά.

Άλλη μία μόδα άναφορικώς με την κόμπ για τις τουαλετίτσες από κοτονάντ είναι να μην έχουν διόλου μανίκια και το άνοιγμα του λαιμού να είναι μεγάλο. Τότε κάτω από το ντεκολτέ αυτό κορσάκ φοριέται μία λενζερύ μπλουζίτσα, που φαίνεται από το άνοιγμα του λαιμού του κορσάκ. Η μπλουζίτσα έχει μανικάκια και κατεβαστό γιακαδάκι.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΑΓΕΡΑΚΙΑ

Τα καλοκαιρινά ταγιεράκια των παιδιών είναι κι' αυτά απαραίτητα για την παιδική γκαρνταρόμπα. Η έννοια της μόδας άναφορικώς για την παιδική γκαρνταρόμπα. Η έννοια της μόδας άναφορικώς για την παιδική γκαρνταρόμπα. Η έννοια της μόδας άναφορικώς για την παιδική γκαρνταρόμπα.

1) Φορεματάκι για την ακρογιαλιά, γαρνιρισμένο με χρωματιστά ρελάκια. 2) Κοστούμκι γι' αγοράκι. Αποτελείται από βέστο στα καντριγιέ και παντελονάκι μονόχρωμο. 3) Φορεματάκι από στα καντριγιέ και παντελονάκι μονόχρωμο. 4) Χαρτωμένο φουστάνκι με μπρετέλλες και φαρδία φουσιτίτσα. 5) Μία χαριτωμένη ποδίτσα προφυλάσσει το φουστάνκι από τη μικρούλα, όταν βρίσκεται στο ύπαιθρο. 6) Χαριτωμένο άντρίσκο κοστούμι: βέστο και παντελονάκι. 7) Φουσιτίτσα «άν φόρ» και μπλουζίτσα κιμονό για μικρό κοριτσάκι.

Το μεγαλύτερο μαργαριτάρι

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΩΝ ΜΑΝΣΦΙΛΝΤ

ΣΚΙΕΣ ΖΟΥ ΥΠΟ ΚΕΡΜΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Στην αμερικανική πόλη Ντέρον κυριαρχεί ο γκάνγκστερ Λόνι Ράβαλ, που δωροδοκεί όλες τις αρχές κι' έχει γίνει έτσι πανίσχυρος. Ο διευθυντής των δημοτικών υπηρεσιών Πόουελ Ντένισον κι' ο βοηθός του Τζιτ Μάρροου, αναλαμβάνουν ένα λυσσαλέο αγώνα, για να ξεκαθαρίσουν όλη αυτή τη βρωμιά. Η Φύλις Καρμπόου, η γυναίκα του δημάρχου — που είναι κι' αυτός άνθρωπος του Ράβαλ — γίνεται φιλενάδα του Μάρροου, μόνο και μόνο για να τον πείσει ν' αφήσει ανέσυχτο τον άντρα της. Μα εκείνος αρνείται αυτό το συμβόλαιο και διακόπτει τις σχέσεις του μαζί της. Ο Ντένισον έχει δύο κόρες, τη Μάρτσα και τη Τζέικ. Η δεύτερη, μόλις 18 χρονών κοπελίτσα, έχει έρωτα με τον Μάρροου και τον προκαλεί συνεχώς, αδιαφορώντας για τη μεγάλη διαφορά ηλικίας τους. Ο Ράβαλ προσπαθεί να δωροδοκήσει το Ντένισον μ' ένα μεγάλο ποσό, αλλά εκείνος το στέλνει πίσω με το Μάρροου, που κι' αυτός αντιτίθεται σε κάθε απόπειρα δωροδοκίας του. Ο Ράβαλ τον προειδοποιεί τότε πως θα τον συνιρίψει. Όταν ο Μάρροου γυρίζει στο γραφείο του, τον παύει στο τηλέφωνο η Φύλις.

2^{ον}

— Βεβαίως.
— Έχω απόλυτη ανάγκη να σε δω, Τζιτ. Θέλεις στο ίδιο μέρος, όπως χτές;
— Μα νόμιζα πως αποφασίσαμε κι' οι δυο να διακόψουμε οριστικά...
— Σε παρακαλώ, Τζιτ, μη μου πεις όχι! Ποιά ώρα μπορείς να σαι ελεύθερος;
— Όλη αυτή τη βδομάδα, θα έχω πολλή δουλειά.
— Η σισιτή που ακολουθούσε, κράτησε τόσο πολύ, ώστε ο Τζιτ νόμιζε πως η Φύλις είχε κλείσει το τηλέφωνο...
— Ακουσέ με, Τζιτ, του είπε επιτέλους. Κατάλαβα πως είχα γελαστή... Ανακάλυψα σήμερα κάτι... κάτι σπουδαίο, εδω και μια ώρα. Πρέπει να το μάθεις και σύ.

— Τι κρύβεται κάτω απ' όλ' αυτά; Μήπως τυχόν θέλεις να περάσεις στο δικό μας στρατόπεδο;
— Μη μου μιλάς με... με τόση περιφρόνηση, Τζιτ. Κινδυνεύω πολύ, μ' αυτό που κάνω. Θα μπορούσε τυχόν να χαστούν...
— Συνάντησα κάποιον σήμερα το πρωί. Και διαπίστωσα πως ήξερε πολύ περισσότερα απ' ό,τι έπρεπε για τις σχέσεις μας.
— Λυπάμαι, Τζιτ, μου μούρσισε ταπεινά η νέα γυναίκα. Έχω μετανοιώσει, σου τ' ορκίζομαι!...
— Αν έχεις καμιά πληροφορία που μπορεί να ενδιέφερε τη διεύθυνση δημοτικών υπηρεσιών, σε συμβουλεύω να δής τον ίδιο τον κ. Ντένισον.
— Σε μισώ, Τζιτ! Δε σε χωνεύω! Εξέπασε η Φύλις με φωνή λαχανιασμένη. Νομίζεις πως τα ξέρεις όλα... Όσοσο θέλω να σε προειδοποιήσω, γιατί, παρ' όλα όσα μου είπες χτές, πιστεύω πως αξίζεις περισσότερα απ' όλους αυτούς που συνωμοτούν εναντίον σου!
— Ο Τζιτ έσφιξε νευρικά τ' ακουστικό. Κι' όμως κατάφερε ν' απαντήσει με φωνή αδιάφορη:
— Δεν υπάρχει λόγος να εκνευρίζεσαι έτσι. Αφού κρίνεις αληθινά πως πρόκειται για κάτι τόσο ενδιαφέρον, θα προσπαθήσω

νάρθω μόλις μπορέσω... σε μια ώρα περίπου. Και χρειάζομαι άλλη μια ώρα για τη διαδρομή...
— Ναι, ναι, συμφωνώ! Γίνεσαι λογικότερος τώρα... Φεύγω άμεσα, και θα σε περιμένω εκεί κάτω.
Πριν μόρεση ν' απαντήσει ο Τζιτ, η Φύλις έκλεισε το τηλέφωνο.
— Άφισε κι' αυτός τ' ακουστικό στη θέση του, με άργες κινήσεις. Ίσως να ήθελε μάθει πραγματικά η Φύλις κάτι τι που την είχε κάνει ν' αγανακτήσει...
— Ανασήκωσε τους ώμους του, κι' άρχισε πάλι να μελετά τα σχέδια του δικτύου των υπονομένων, που είχε κατασκευάσει το

1950 η τεχνική εταιρεία των αδελφών Λαντάνα. Ο κόσμος έλεγε — δίχως να υπάρχουν όμως αποδείξεις — πως ο Λόνι ήταν το πραγματικό αφεντικό σ' αυτή την εταιρεία.
Ο Πόουελ Ντένισον είχε αναθέσει στον Τζιτ να μελετήσει τα χαρτιά εκείνα, για να κρίνει αν αξίζει τον κόπο να καλέσουν ένα ειδικό απ' τη Νέα Υόρκη, που θακανε ένα συστηματικό έλεγχο. Η σύμβαση άριζε πως θ' αφαιρούσαν τους παλιούς σωλήνες των υπονόμων και θα τους αντικαθιστούσαν με καινούργιους, τοποθετημένους βαθύτερα μέσα στη γη. Η εργασία αυτή θα πληρωνόταν 800 χιλιάδες δολάρια.

Μικρές ιστορίες

Η γάτα και το ποντίκι

— Ο νεαρός Άστρατιάδης τρέχει με το ιδιωτικό του κουρσάκι σ' έναν εξοχικό δρόμο κι' έχει παραδοθεί στη μέθη της ταχύτητας...
— Εδώ στην εξοχή που δεν έχει κίνηση, απολαμβάνω πραγματικά, τρέχοντας με εκατό χιλιόμετρα την ώρα!... λέει καμαρώνοντας στη μυητή του, που κάβεται δίπλα του.
— Εκείνη, βέβαια, τρέχει, μα δεν το δείχνει για να μη τον απογοητεύσει. Ξαφνικά όμως μια γάτα περνάει το δρόμο κι' ο Άστρατιάδης, παρ' όλο το φρόνο που πάτησε, στάθηκε αδύνατος ν' αποφύγει το μοιραίο...
— Τι έκανες!... Την σκότωσες!... του λέει η μυητή του αναστατωμένη.
— Μα εκείνος, σαν ιππότης, σταματάει και βγαίνοντας από το αυτοκίνητο, της λέει:
— Είμαι έτοιμος να πληρώσω για το σφάλμα μου!...
— Και πριν προλάβει να του ζητήσει εκείνη εξηγήσεις, πηγαίνει και χτυπά την πόρτα του μοναδικού σπιτιού, που ήταν εκεί.
— Ποιος είναι; αποκρίνεται μια γυναικεία φωνή.
— Ξερετε, λέει κοιτάζοντας ο Άστρατιάδης. Πάτησα τη γάτα σας με το αυτοκίνητό μου... Αλλά είμαι πρόθυμος να σας την αντικαταστήσω!...
— Η γυναίκα εκείνη, που δεν της έλειπε το χιούμορ, του απαντάει άμεσα:
— Μα τότε, νεαρέ μου, τρέξε άμεσα στην αποθήκη, γιατί πριν λίγη ώρα είδα εκεί ένα ποντίκι!...
— Ο Άστρατιάδης ακόμη το φυσάει...

Βέβαια, είχε γίνει με την εποπτεία ειδικών τεχνικών απ' το Ντέρον. Αυτό όμως δεν είχε καμιά σημασία...
— Αν είχαν χρησιμοποιήσει σωλήνες κατώτερης ποιότητας και δεν είχε αυξηθεί το βάθος, μπορούσε ναχάν. κερδίσει οι αδελφοί Λαντάνα περί τις 400 χιλιάδες δολάρια...
— Δεν ήταν ξένο ειδικό και να του αναθέσουν να σκάψει τρύπες στους δρόμους, χωρίς ναχάν κανένα θετικό στοιχείο...
— Ο Τζιτ έγραψε πάνω στο σημείωμα του Πόουελ:
— «Προτιμώτερο να το αφήσουμε κατά μέρος, ως την ώρα που θα τους έχουμε πια ξεσκεπάσει και θα μπορούμε να ξεκαθαρίσουμε φανερά κι' αυτή την υπόθεση»...
— Ύστερα από μερικά λεπτά, πήγε ν' αποχαιρετήσει τον Πόουελ κι' έφυγε απ' το γραφείο, πηγαίνοντας στο απόμερο σπιτάκι της λίμνης.
— Έκαμε τη διαδρομή σε 50 λεπτά της ώρας. Όταν έφτασε, είδε τ' αυτοκίνητο της Φύλις σταματημένο στην άκρη του δρόμου. Άφισε από πίσω το δικό του.
— Το πρώτο πράγμα που παρατήρησε, μπαίνοντας στο σπίτι, ήταν τα ρούχα της Φύλις, ταχισμένα πάνω σ' ένα καθίσμα. «Η νέα γυναίκα είχε ξεπλώσει στο κρεβάτι και τον περιμένε».
— Τού άπλωσε τα χέρια της, χαμογελώντας, και ψιθύρισε με τη λίγο βραχνή φωνή της:
— Καλησπέρα, αγάπη μου. Σε περιμένα εδώ και τόση ώρα!
— Ο Τζιτ είχε σταθί δυο μέτρα μακριά απ' το κρεβάτι. «Έβγαλε ένα τσιγάρο και τ' άναψε, δίχως να βιάζεται, ενώ η Φύλις άφινε να ξαναπέσουν τα τεταμένα χέρια της».
— Πίστευα πως είχες κάτι να μου πής, πρόφερε ο Τζιτ.
— Δε μπορούμε να τ' αναβάλουμε λιγάκι, αγάπη μου; Πήρε μια στάσι προκλητική και τον κύταξε με μάτια μισοκλειστά.
— Παρ' όλη τη δύναμη της θελήσεώς του, ο Τζιτ ένοιωσε ν' ανεβαίνει μέσα του μια φλόγα... Τό χέρι του έτρεψε, καθώς έφερνε το τσιγάρο του στα χείλια. Για να μπορέσει ν' επιβληθεί στον εαυτό του, της γύρισε τη ράχη, πλησίασε στο κορμό και τινάζει τη στάχτη του τσιγάρου στο τασάκι.
— Γιατί μου φέρνεις έτσι, Τζιτ; παραπονέθηκε η νέα γυναίκα.
— Δεν έχω καμιά διάθεση να ξεναρχίσουμε μια τελειωμένη ιστορία, της απάντησε απότομα. «Αν έχεις κάτι να μου πής, μίλασε. Αλλιώς, ντύσου και γύρισε στο σπιτάκι σου»...
— Μα, Τζιτ, δεν είναι... Σήκωσε ξαφνικά το χέρι του και τη σταμάτησε.
— Σούτ! Ακουσε!...
— «Εν' αυτοκίνητο είχε φρενάρει στο μεγάλο δρόμο, απ' όπου δε μπορούσε να φανή ούτε η βιλλία ούτε τα δυο αυτοκίνητά τους. Ο Τζιτ άφουγκράστηκε και κατάλαβε πως είχε στρίψει στο ιδιωτικό δρομάκι, που οδηγούσε προς το μέρος τους».
— Η Φύλις είχε πηδήσει κι' ο άλλος απ' το κρεβάτι, είχε αρπάξει τα ρούχα της κι' είχε τρέξει να κλειστή στο μπάνιο. Ένα πα-

Ο Τακούρο Χίλι, ο Μάτο Ντέλι κι' η Ίκι ήταν **ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ** φίλοι, σχεδόν αδέρφια, από μικρά παιδιά. Μαζί παίζανε στην άκρογιαλιά του νησιού τους, του Τόντο, εκεί κάτω στην Πολυνησία. Μαζί τρέχανε μέσα στο δάσος, για να κυνηγήσουν τις πολύχρωμες πεταλούδες και να μαζέψουνε κοκκοκάρυδα, σκαρφαλώνοντας στα ψηλά δέντρα.

Τι σημασία είχε αν ο Τακούρο κι' ο Μάτο ήταν παιδιά φτωχών ψαράδων κι' η Ίκι κόρη του Άμουρα, του βασιλιά του νησιού; Οι άνθρωποι είναι τόσο άπλοοι, στο Τόντο, ώστε δε δίνουν καμιά προσοχή σ' αυτά τα πράγματα...

Μα η εποχή των παχνιδιών πέρασε γρήγορα. Τα δυο αγόρια γίνανε παλληκάρια κι' η Ίκι μια όμορφη κοπέλλα με μακριά έδενινα μαλλιά και λεπτό κορμί.
Μια μέρα, έφτασε ένα καράβι στο νησί τους. Ο καπετάνιος — ένας λευκός με ύπαιτο μούτρο — ζητούσε ένα ίθαγενή, για ν' αντικαταστήσει κάποιο ναύτη που είχε πεθάνει στο ταξίδι.

Ο Τακούρο έτρεξε τότε στην Ίκι και της είπε:
— Θα φύγω με το καράβι του ξένου! Βαρύθηκα τη σκληρή ζωή του ψαρά. Μα θα γυρίσω κάποτε και θα σου φέρω πράγματα από μακρινούς τόπους, που δε θα τάχης ξαναδείς ποτέ σου!

— Μείνε μαζί μας, Τακούρο, τον παρακάλεσε η κοπέλλα. Οί γέροι λένε πως όποιος φεύγει απ' το νησί μας χάνει την καρδιά του και γίνεται τόσο σκληρός, ώστε μπορεί να κάνει κακό ακόμη και στους φίλους του!

Μα ο νέος δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτα, και τ' άλλο πρωί μπάρκαρισε.

— Μην κλάις, Ίκι... έλεγε ο Μάτο στην κοπέλλα, την ώρα που βλέπανε το καράβι να χάνεται στα βάθη του γαλάζιου ορίζοντα. Έγώ θα μείνω για πάντα κοντά σου...

Δεν τον φόβιζαν το Μάτο οι δυσκολίες της ζωής. Είχε γίνει βουτηχτής κι' ανέβαινε απ' το βυθό λαμπερά μαργαριτάρια. Πούλαγε τα μικρότερα στους λευκούς εμπόρους και τα πιό όμορφα τα χάριζε στην Ίκι, για να στολίσουν το λαιμό και τα χέρια της.

Η πρωτόγνωρη καρδιά του σκιρτούσε κάθε φορά που την έβλεπε. Κι' όταν ριχνόταν εκείνη στο λαιμό του και τον φιλούσε, όπως τότε που ήταν παιδιά, ένοιωσε μια τρελή επιθυμία να σφίξει πάνω του το κορμί της, που ήταν λυγρό σαν τους μίσχους των εξωτικών λουλουδιών του δάσους, και να κολλήσει τα χείλια του στο κόκκινο στόμα της.

— Όταν ο γέρο - Άμουρα έμαθε την αγάπη των δυο νέων, δέχτηκε ευχαρίστως να τους παντρεύει. Μήπως ο Μάτο δεν ήταν το πιό γερό και το πιό αξιοπαλληκάρι του νησιού;...

— Αρχισαν οι ετοιμασίες του γάμου.

Κλεισμένη στην καλύβα της, η Ίκι στολιζότανε, με τη βοήθεια των φιλενάδων της. Ξαφνικά, άνοιξε διάπλατα η πόρτα και φάνηκε ο Τακούρο. Ήταν χλωμός, με μια σκληρή έκφραση χυμένη στο πρόσωπό του.

— Δίχως να πη λέξι,

— Μην κλάις, Ίκι... έλεγε ο Μάτο, Έγώ θα μείνω για πάντα κοντά σου...

— Μην κλάις, Ίκι... έλεγε ο Μάτο, Έγώ θα μείνω για πάντα κοντά σου...

— Μην κλάις, Ίκι... έλεγε ο Μάτο, Έγώ θα μείνω για πάντα κοντά σου...

— Μην κλάις, Ίκι... έλεγε ο Μάτο, Έγώ θα μείνω για πάντα κοντά σου...

— Μην κλάις, Ίκι... έλεγε ο Μάτο, Έγώ θα μείνω για πάντα κοντά σου...

— Μην κλάις, Ίκι... έλεγε ο Μάτο, Έγώ θα μείνω για πάντα κοντά σου...

— Μην κλάις, Ίκι... έλεγε ο Μάτο, Έγώ θα μείνω για πάντα κοντά σου...

— Μην κλάις, Ίκι... έλεγε ο Μάτο, Έγώ θα μείνω για πάντα κοντά σου...

— Μην κλάις, Ίκι... έλεγε ο Μάτο, Έγώ θα μείνω για πάντα κοντά σου...

— Μην κλάις, Ίκι... έλεγε ο Μάτο, Έγώ θα μείνω για πάντα κοντά σου...

— Μην κλάις, Ίκι... έλεγε ο Μάτο, Έγώ θα μείνω για πάντα κοντά σου...

πέταξε μπροστά στα πόδια της κοπέλλας ένα μεγάλο δέμα, που άνοιξε πέφτοντας. Τα χρωματιστά βγάλουν φωνές εκπλήξεως και θαυμασμού.

Μόνο η Ίκι δεν τ' ά πρόσεξε καθόλου. Τα μάτια της ήταν κορφωμένα στο ματωμένο μαχαίρι που κρατούσε στο χέρι του ο Τακούρο...

— Εκείνος γέλασε άγρια.

— Μη φοβάσαι, της είπε απότομα. Δεν κατάφερα να τον σκοτώσω, τον αγαπημένο σου. Η μαχαίριά τον πήρε ξωφαλτσα στον ώμο!

— Δεν έχεις καρδιά! φώναξε με λυγμούς η νέα. Στην κλέψανε οι ξένοι... Γιατί θέλεις να χαλάσεις την εύτυχία μου;

— Τόσα χρόνια στα ξένα, μούγκρισε ο Τακούρο, δε σκεφτόμουν παρά μόνο πότε θα γυρίσω πίσω, να σε σφίξω στην αγαλιά μου!

— Άνεχθηκα όλες τις ταπεινώσεις των λευκών, με την κορυφή έλπιδα πως κάποτε θα στολίζα το κορμί σου με τα υφάσματα αυτά, που εσύ ούτε μια ματιά δεν τους έριξες... Ξέρεις με πόσο ιδρώτα και αίμα τάχω πληρώσει; Και τώρα που γύρισα, σε βρίσκω έτοιμη να γίνης γυναίκα ενός άλλου!

— Μα όχι, δε θα σε πάρω ο Μάτο!...

Καί, με την απειλή αυτή, βγήκε απ' την καλύβα, αφήνοντας την Ίκι να κλαίει πικρά...

— Αν κι' ήταν αρχηγός, ο Άμουρα ήταν υποχρεωμένος ν' ακολουθήσει τους νόμους της φυλής. Και τα πανάρχαια έθιμα ώριζαν πως, όταν δυο νέοι ζητούσαν το ίδιο κορίτσι, έπρεπε να κάνουν ένα διαγωνισμό: Θά βουτούσαν μαζί στη θάλασσα, κι' αυτός που θαβόναζε το μεγαλύτερο μαργαριτάρι, θα γινόταν ο άντρας της κοπέλλας.

Περίμεναν μια βδομάδα, ώπου να γιαιτρευτή η επιπόλαιη πληγή του Μάτο, κι' ύστερα ώρισαν την ημέρα του αγώνα μεταξύ των δυο νέων.

— Όλοι οι νησιώτες βγήκαν με τα μονόξυλά τους στ' ανοιχτά, έκει που βρίσκονταν τα μαργαριτάρια. Χλωμή σαν πεθαμένη, η Ίκι σφιγγότανε πάνω στον πατέρα της, που τραβούσε κοιτιδί δίχως να μιλάει...

Οι δυο νέοι πέρασαν συγχρόνως στο νερό, σφιγγοντας στα χέρια τους μια βαρειά πέτρα ο καθένας. Ο Τακούρο έφτασε πρώτος στο βράχο.

— Άφισε την πέτρα και, βγάζοντας το μαχαίρι του, ξεκάλλησε ένα μεγάλο δσπρακο, που στο βάθος του έλαιπε ένα θαυμάσιο μαργαριτάρι.

— Η επιτυχία του ήταν σίγουρη. Δίπλα του, ο Μάτο έψαχνε ακόμη, με σπασμωδικές κινήσεις.

— Ο τυχερός ήταν έτοιμος ν' ανεβή, όταν διάκρινε μια τεράστια σκιά. Δε δυσκολεύτηκε να την αναγνωρίσει, κι' ανατρίχιασε απ' τη φρίκη: Καρχαρία!

— Όσο μπορούσε πηλ γρήγορα, κρύφτηκε πίσω από κάτι πυκνά φύκια...

— Ο Μάτο έσφιγγε πιά στο χέρι του ένα δσπρακο, όταν το τέρας χύθηκε πάνω του.

— Μια άπειγνυσμένη πάλη άρχισε μεταξύ τους.

— «Η Ίκι είναι δική μου!» σκέφτηκε ο Τακούρο με μια άγρια ικανοποίηση.

— Μα ένοιωσε κάτι περίεργο μέσα του... Ο Μάτο, ο παιδικός του φίλος, κινδύνευε δίπλα του! Θάδεχνε στην Ίκι πως οι ξένοι δεν του είχαν κλέψει την καρδιά!

— Πέταξε το μαργαριτάρι, έσφιξε το μαχαίρι του κι' άρμησε πάνω στον καρχαρία.

— Απ' το χέρι του Μάτο έτρεχε άφθονο αίμα, που θάλωνε το νερό. Ο Τακούρο τούκανε νόημα ν' ανεβή...

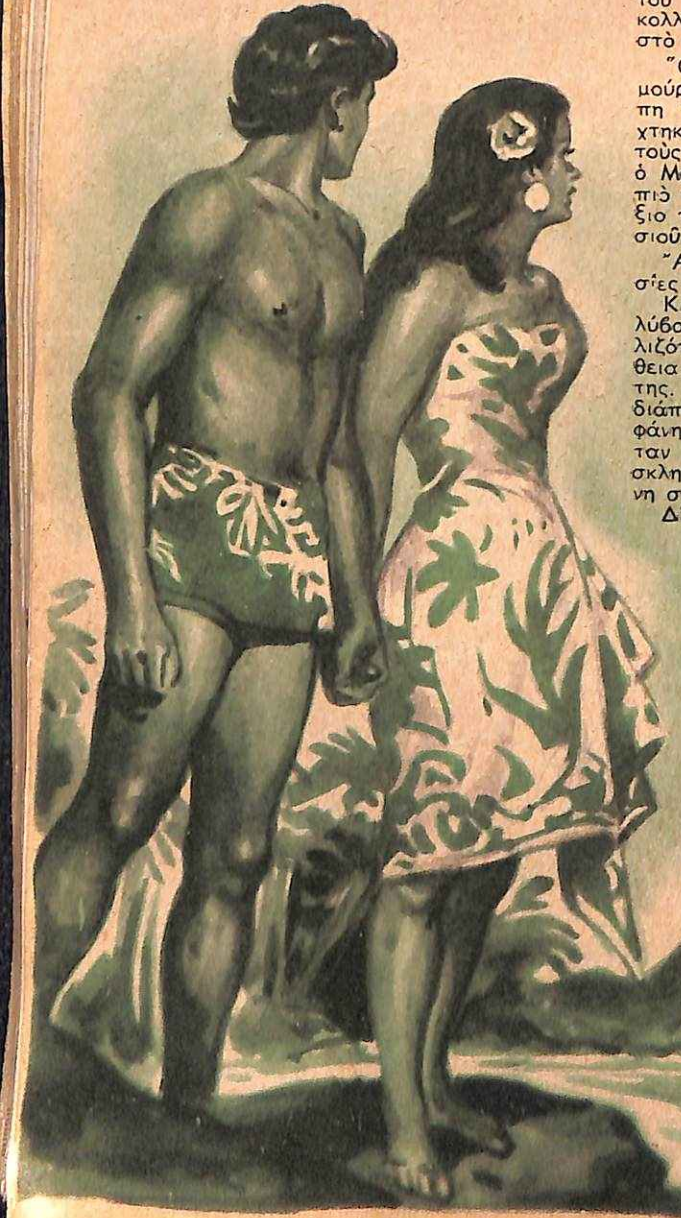
— Μια φωνή χαράς βγήκε απ' τα χείλη της Ίκι, όταν είδε τον αγαπημένο της να σκαρφαλώνει με κόπο στο μονόξυλό της. Με κομένα λόγια, ο Μάτο της εξήγησε τί συνέβη. Σκύψανε ύστερα κι' οι δυο πάνω απ' την κοιπαστή, περιμένοντας να φανή ο Τακούρο...

— Μα η ώρα περνούσε... Μόνον όταν ένα ελαφρύ κόκκινο θόλωμα ανέβηκε ως την επιφάνεια, κατάλαβαν πως δε θα ξαναδελτεπαν πιά τον Τακούρο!

— Είχε θυσιάσει τη ζωή του, για να σώσει το φίλο του και για αποδείξει σ' αυτήν που αγαπούσε πως είχε καρδιά...

— Μην κλάις, Ίκι... έλεγε ο Μάτο, Έγώ θα μείνω για πάντα κοντά σου...

A. ΚΙΝΓΚ

πούτσι της ξέφυγε, καθώς έτρεχε, και ξαναγύρισε για να το πάρει. Δάγκανε τα χείλια της και τα μάτια της είχαν μεγαλώσει απ' το φόβο.

Ο Τήντ πήρε πάνω απ' το κομμάτι της τσάντας, τα γάντια και τα γυαλιά της και της τάβαλε όλα στα χέρια, πριν να μπη στο λουτρό.

Ύστερα προχώρησε με άρτια βήματα προς την εξώπορτα.

Το μυστηριώδες αυτοκίνητο είχε σταματήσει κοντά στη βιλλίτσα. Δύο άνθρωποι κατέβηκαν απ' αυτό και προχώρησαν γρήγορα προς το σπίτι.

Βλέποντάς τους, ο Τήντ ένοιωσε να σφίγγεται ο λαιμός του. Φορούσαν μάσκες από πλαστική ουσία, που τους σκέπαζαν ολοκληρωτικά το πρόσωπο. Φαίνονταν έτσι σαν δύο έντελως όμοια γεροντάκια, με μικρά πονηρά ματάκια και με ξεδοντιασμένο στόμα.

Ο ένας τους κρατούσε ένα πιστόλι, γυρισμένο κατά την κοιλιά του Τήντ.

Πήγαν κοντά του κι' ο ένας τους πρόφερε ψιθυριστά, για να μη γνωρίζεται η φωνή του:

— Γύρισε πίσω και προχώρει σιγά-σιγά!

Ο Τήντ υπάκουσε. Καθώς πήγαινε προς το σπίτι, έκουσε ένα ελαφρό θόρυβο πίσω του. Μάντευε πως θα τον χτυπούσαν, και άποφυγ.

Αλλά δεν πρόλαβε. Έφαγε μία φοβερή γροθιά στο στέρνο και σωριάστηκε χάμω. Το κεφάλι του χτύπησε δυνατά στη γη. Προσπάθησε να ξανασηκωθεί, αλλά οι δύο άγνωστοι τον έρασαν κι' εξακολούθησαν να τον χτυπάνε.

Ξέρανε τόσο καλά τη δουλειά τους, ώστε, όταν τον πετάξαν επιτέλους πάνω στο κρεβάτι, ήταν

μισολιπόθυμος...

Συνήλθε ωστόσο γρήγορα και προσπάθησε να ξαναρχίσει να παλεύει. Κατάλαβε όμως τότε πως του είχαν δέσει τα δυο χέρια στα σίδηρα του κρεβατιού, και τώρα του δένανε και τα πόδια.

Αφού τελειώσανε, οι δυο μάσκες σκύψανε πάνω του, στοργικές κι' ανέφραστες σαν παιδιάστικα μπαλόνια.

Ο ένας του κράτησε ακίνητο το κεφάλι κι' ο άλλος του έχωσε ένα ποτήρι ανάμεσα στα δόντια.

Το στόμα του γέμισε με ούισκου. Ύστερα του φράσανε τη μύτη και τον υποχρέωσαν έτσι να καταπιεί το ούισκου, για να μπορέσει έπειτα να πάρει αναπνοή.

Με τον τρόπο αυτό τον αναγκάσανε να πιη τόσο αλκοόλ, ώστε κατέληξε να χάσει τις αισθήσεις του. Όλα στριφογυρίζαν

γύρω του. Άκουσε άβυσσα ένα κρότο, κι' ύστερα μία γυναίκα που φώναζε από μανία ή πόνο. Μά δλ' αυτά δεν είχαν πια καμιά σημασία...

Τού φαινόταν πως βρισκόταν σ' ένα τραίνο που έτρεχε με 100 χιλιόμετρα την ώρα μέσα σ' ένα τούνελ, που κατέβαινε στα έγκατα της γης. Η ταχύτητά του μεγάλωνε ακόμα περισσότερο, κι' ύστερα ξέφευγε απ' τις γραμμές του, ενώ η σφύριχτρα του ούρλιαζε αδιάκοπα, σαν να προσάγγελλε μία αναπόφευκτη καταστροφή...

Όταν συνήλθε, ο Τήντ βρέθηκε στα σκοτεινά. Τον έβρεχε κρύος ιδρώτας κι' έτρεμε απ' το κεφάλι ως τα πόδια.

Ανασπώθηκε με πολλή κόπο. Έγινε ναυτία, νόμιζε πως το κεφάλι του θα σκάσει. Τό στόμα του ήταν τελείως άναίσθητο.

Καθώς προσπαθούσε να σηκωθεί, έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε χάμω, πάνω σ' ένα χαλί από ψάθα. Χαλί από ψάθα... Βρισκόταν λοιπόν στη βιλλίτσα του.

Τί βλακεία είχε κάνει να μεθύσει έτσι!... Τί τον είχε πιάσει; Προχώρησε με τα τέσσερα πάνω στην ψάθα. Κρύωνε, έτρεμε, κι' όμως εξακολουθούσε να ιδρώνει...

Το κεφάλι του χτύπησε στην κάσπα της πόρτας. Έστριψε λίγο άριστερά και βγήκε στη σκοτεινή βεράντα. Εκεί, σωριάστηκε μπρούμυτα πάνω στις παγωμένες σανίδες, με το κεφάλι του κρεμασμένο στο κενό.

Έβαλε το δάχτυλό του μέσα στο λαιμό του, για να κάνει έμετο και ν' ανακουφιστεί. Ύστερα έμεινε εξαντλημένος, λαχανιασμένος, άναϊκτος να κουνήσει. Τέλος, στήθηκε πάλι ως την εξώπορτα, πιάστηκε απ' το πλάγι της και κατάρθωσε να σηκωθεί όρθιος.

Δοκίμασε άμέσως την έντυπωσι πως τον παρέσυρε ένας ανεμοστρόβιλος. Αρπάχτηκε απ' την πόρτα κι' έκλεισε τα μάτια του...

Όταν ξαναβρήκε κάπως την ισορροπία του, έσπρωξε την πόρτα με τον άγκωνα του, την άνοιξε διάπλατα και ψαχούλεψε για να βρή το διακόπτη του ηλεκτρικού.

Τό ξαφνικό φώς τον τύφλωσε. Όσο που μπόρεσε να διακρίνει άδριαστα τη γυμνή γυναίκα που κειτότανε χάμω, κοντά στην πόρτα του μπανιού, με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος του.

— Μήνυσε κι' η Φύλις! μονολόγησε ο Τήντ.

Πέρασε το κατώφλι, τρεκλίζοντας. Όταν όμως έπαψε ν' ακουμπά κάπου, έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε με το κεφάλι προς τα εμπρός. Σκούνησε την πολυθρόνα, την παρέσυρε στο πέσιμο του κι' έσπασε ένα ελαφρό τραπέζακι.

Ανασηκώθηκε ύστερα, τρίβοντας το μπράτσο του, που είχε χτυπήσει στον τοίχο.

— Ποιος μ' έσπρωξε; είπε γελώντας ήλιθια. Έσύ, Φύλις!

Γύρισε προς το μέρος της. Τώρα έβλεπε καθαρά το πρόσωπό της. Ήταν φριχτό, σχεδόν μαύρο, με τα μάτια της πεταγμένα απ' τις κόγχες τους και τη γλώσσα της τόσο πρησμένη, ώστε δε μπορούσε πια να κλείσει το στόμα της. Ένας φριχτός μορφασμός αλλοίωνε τελείως τη φυσιογνωμία της.

— Μην κάνεις έτσι, Φύλις! Δε μπορώ να σε βλέπω!... βόγγησε ο Τήντ.

Σύρθηκε κοντά της κι' άκούμπησε το χέρι του στο γοφό της. Χρειάστηκε αρκετά δευτερόλε-

πτα, για να καταλάβει τί σήμαινε εκείνο το κρύο που ένοιωσε κάτω απ' τη χούφτα του! Τράβηξε τότε το χέρι του και το κύτταξε μηχανικά.

— Η Φύλις είναι νεκρή!... είπε, προφέροντας με κόπο τις λέξεις. Πρέπει να σκεφτώ, να καταλάβω τί συνέβη... Πριν απ' όλα, πρέπει να ξεμεθύσω... Άς κάνω ένα ντους... ή καλύτερα ένα μπάνιο στη λίμνη. Το νερό της λίμνης είναι πιο κρύο και θα με ξεκαλίσει γρηγορώτερα. Έμπρός λοιπόν! Μία βουτιά στη λίμνη...

Κατεβαίνοντας το δρόμο, έπεσε δυο φορές. Έπιασε επιτέλους στην όχθη της λίμνης και βούτηξε στο νερό.

Οι μύς του ξαναβρήκαν κάπως την εύλογισία τους. Όταν ξαναβγήκε απ' το νερό, ανατριχιάζοντας και λαχανιασμένος, θυμήθηκε ξαφνικά εκείνες τις άπαισιες μάσκες...

Τ' αυτοκίνητό του βρισκόταν πάντα εκεί που το είχε άφισει. Τ' άλλο όμως, της Φύλις, είχε χαθεί.

Γύρισε στη βιλλίτσα του κι' έκλεισε την πόρτα. Τρέλιζε ακόμα λίγο στο περπάτημα κι' ένοιωσε κάθε τόσο διάθεσι για έμετο. Όσο που μπόρεσε, το μυαλό του λειτουργούσε σχεδόν κανονικά.

Η πρώτη σκέψι του ήταν να ντυθεί βιαστικά, να πάη με τ' αυτοκίνητο ως το κοντινότερο τηλεφωνό και να ειδοποιήσει την αστυνομία.

Μά τί θάλεγε; Πώς είχαν πάει στο σπίτι του δυο «μασκαράδες» και... Ποιος θα τον πείστευε;...

Τό σκάνδαλο θα ήταν τεράστιο! Ο Τήντ Μάρροου κι' η γυναίκα του δημάρχου! Ο Μάρροου τύφλα στο μεθύσι!... Μπορούσε σ' αυτή την «αλμυρή» ιστορία, όλα τα σκάνδαλα που θα μπορούσε ν' αποκαλύψει ο Πόουελ Ντένισον δε θα ενδιαφέρονε πια κανένα!

Κάποιοι ξέρανε πως η Φύλις έπρόκειτο να βρή στην απόμερη βιλλίτσα, όπου είχε ραντεβού με τον Τήντ. Και, σίγουρα, για να έκτεθι τελειωτικά κι' ανεπανόρθωτα ο Τήντ, θα κανόνιζαν ώστε να του στείλουν εκεί ένα αξιόπιστο μάρτυρα, για να τον βρή άναίσθητο απ' το μεθύσι, δίπλα στο πτώμα της νέας γυναίκας!

Βγήκε, δίχως να χάσει καιρό, κι' ανέβηκε σ' αυτοκίνητό του. Έστριψε, χωρίς ν' ανάψη τα φώτα, έκαμε πίσω, ως την πόρτα του σπιτιού του, κατέβηκε κι' άνοιξε το πίσω κιβώτιο των άποσκευών.

Όταν άνοιξε το κιβώτιο αυτό, έκανε αυτόματα ένα μικρό φωτάκι.

Ήταν πιο δύσκολο απ' ό,τι πίστευε ν' ανασηκώσει τη νεκρή Φύλις. Τό πτώμα της είχε αρχίσει ν' αποσκάει τη νεκρική άκαμψία.

Καθώς την έβγαζε απ' την πόρτα, ο ένας άστράγαλός της χτύπησε στον τοίχο. Ο Τήντ έσφιξε τα δόντια του και κατέβηκε την εξωτερική σκάλα, κρατώντας στα χέρια του τη νεκρή.

Την ξάπλωσε με το πλευρό μέσα στο κιβώτιο, προσπαθώντας να μη την κυττάξει, κι' ύστερα την έσπρωξε όσο μπορούσε πιο βαθιά. Λυγίζοντας τα γόνατά της, κατάρθωσε να περάσει τα πόδια της μπροστά απ' τη ρεζέρβα.

Τα ρούχα της, που τάχαν κομματιάσει όταν τη γδύσανε, αποτέλουσαν ένα άμορφο σωρό, χάμω στο μπάνιο. Ο Τήντ τα μαζεψε, σημειώνοντας με το νου του καθένα, για να ναι βέβαιος πως δεν έχασε τίποτα. Η Φύλις φο-

ρούσε ένα κίτρινο καλοκαιρινό ταγιέρ, άσπρη μπλούζα και κίτρινα πέδιλα, πάνινα, με ψηλές σόλες από φελό.

Ο Τήντ βρήκε τα σκουρα γυα-

λιά της στο βάθος της τσάντας της.

Τάβαλε όλα μέσα στο κιβώτιο, δίπλα της. Όταν ξαναέλεισε το καπάκι, το μικρό φώς έ-

σθυσε.

Απομακρύνθηκε με τ' αυτοκίνητο καμιά πενήντα μέτρα. Ύστερα κατέβηκε και γύρισε πίσω, στη μικρή βίλλα.

Ξέπλυνε τα πόδια του με το ντους, για να φύγει η σκόνη, κι' άρχισε να ψάχνει για τα δικά του ρούχα. Τα βρήκε κι' αυτά στην ίδια κατάστας, όπως της Φύλις. Φόρεσε λοιπόν βιαστικά ένα χακί παντελόνι, ένα φανέλλιο νιο πουκάμισο και μία πέτσινη μπλούζα.

Αφού ντύθηκε, σήκωσε την άναποδογυρισμένη πολυθρόνα, μαζεψε τα κομμάτια του σπασμένου τραπέζιου, τα πέταξε μέσα στο τζάκι, έχωσε από κάτω μερικές ταλακωμένες εφημερίδες και τους έβαλε φωτιά. Πέταξε έπισης μέσα στις φλόγες τα τρία άποσιγάρα με το κοκκινιάδι των χειλιών.

Επιθεωρούσε λεπτομερώς για τρίτη φορά όλα τα δωμάτια, για να βεβαιωθεί πως δεν είχε παραλείψει τίποτα, όταν άκουσε να πλησιάζει ένα αυτοκίνητο κι' έλδε τα φώτα του.

Βγήκε στην πόρτα, μισοκλείνοντας τα μάτια του και προσπαθώντας να χαμογελάσει.

— Ποιος είναι; φώναξε, όταν σταμάτησε το motor.

Τα φώτα σβύσανε. Και μία φωνή άπάντησε:

— Ο δημοσιογράφος Σέγουαρντ, της εφημερίδας «Τάιμς» του Ντέρον. Είδα κι' έπαθα για να σας ξετρυπώσω, Μάρροου!

Έφαχνα άδρες ολόκληρες... Δυο άντρες φάνηκαν στο φώς που έβριχνε έξω η άνοιχτη πόρτα. Ο ένας ήταν ένας χοντρός, άγνωστος στον Τήντ. Είχε κρεμασμένη απ' τον ώμο του μία φωτογραφική μηχανή, μέσα στη θήκη της.

Ο άλλος ήταν πραγματικά ο ρεπόρτερ Ρίτσι Σέγουαρντ, ένας νέος ψηλός, αδύνατος, με μακρόστενο πρόσωπο. Χάρης στα ρεπορτάζ του, είχε ξεσηκωθεί η κοινή γνώμη του Ντέρον κι' είχε απαιτήσει το διορισμό του καινούργιου διευθυντού των δημοτικών υπηρεσιών.

— Τί συμβαίνει; τον ρώτησε ο Τήντ, προσπαθώντας να φανή άδιάφορος.

Εκείνος ανέβηκε τα λίγα βήματα σκαλοπάτια και τούσφιξε το χέρι.

— Δεν ξέρω κι' εγώ, Μάρροου... άπάντησε. Πήρα, σήμερα τ' απόγευμα, ένα μυστηριώδες τηλεφώνημα. Κάποιος με ειδοποίησε φώνημα: Κάποιος με άνακοινώσε πως άρχατε να μάς άνακοινώσετε άποψε ειδήσεις συνταρακτικές άπόψε άποψε... τί να κάνω στο κές. Δεν ήξερα τί να κάνω στο σπίτι, μονάχος μου. Η γυναίκα μου είχε πάει να περάσει την ήμερα με κάτι φίλενάδες της... Βρήκα με κάτι φίλενάδες της... Καλά λοιπόν το φωτογράφο Κάρλ! Εγκαλούν κι' ήρθαμε μαζί... Μή μου πήτε τώρα πως ξεσηκώθηκαμε χωρίς λόγο!

— Έτσι μου φαίνεται. Σέγουαρντ... Δεν πειράζει όμως, έλάτε μέσα να πιούμε καφέ.

Καθώς περνούσε το κατώφλι, πίσω απ' τους επισκέπτες του, ο Τήντ σκόνταψε και παραπάτησε. Ο Σέγουαρντ γύρισε και τούρριξε μία διαπεραστική ματιά, ενώ ο Ένγκαλουντ πρόχαρασε ως το τζάκι της κάμαρας.

— Νομίζω πως έχετε κάνει την άρχη, μονάχος σας... είπε χαμογελώντας ο ρεπόρτερ.

Ο Τήντ προσπάθησε να χαμογελάσει κι' αυτός κι' άπάντησε: — Η αλήθεια είναι πως ήπια ένα-δυο ποτηράκια, στην ύγεια του έαυτού μου. Βλέπετε, είχα χτές τα γενέθλιά μου.

— Κι' ήρθατε να μεθύσετε ά-

Τρέξιμο

ΥΦΑΣΜΑΤΑ
Εμφορμέ

Μία έξαιρετική
συλλογή
στά πιο μοντέρνα
σχέδια.

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

**Η ΝΕΑ...
...Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ
ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΜΑΣ!**

**ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ
"ZINNIA 24"
σέ μεταλλική και πλαστική
δήκη 24 φορές καλλίτερο
άπό κάθε άλλο και**

Όσες μάς άπάντησαν σωστά γιατί τό νεον κραγιόν "ZINNIA", τό άνομάσαμε 24, δά λάβουν ταχ(κ)ώς ΔΩΡΕΑΝ μία πλαστική τσάντα με καλλυντικά ZINNIA.
Εάν ή άπάντησί σας δέν είναι ή σωστή, δά λάβετε ταχ(κ)ώς τό βιβλίον της όμορφιάς "ZINNIA", ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ. Περιμένουμε τό γραμματό σας μέχρι 30 ΙΟΥΝΙΟΥ στή "ZINNIA", όδός ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 46Α ΑΘΗΝΑΙ

ΚΙ' ΕΝΑ ΔΩΡΟΝ
Μέχρι τής 30 Ιουνίου μαζί με κάθε δήκη κραγιόν ZINNIA ή 2 άνταλλακτικά, ό προμηθευτής σας δά σας παραδώσει και ένα σωληνάριο τής Νέας τροφονωτικής κρέμας του δερματος τής ΛΑΝΟ - ΚΡΕΜ "ZINNIA".

Zinnia

Εδω, μονάχος σας; Παράξενα γοη-
νται... φώναξε ο "Ενγκαλουντ.
Πώς δεν πήρατε μαζί σας και
τη γραμματέα σας;
— Δεν είναι του γούστου μου...
Τί θα πείτε λοιπόν; Θέλετε
φρουρμπόν;
— Έν τάξει!

Ο Τήντ πέρασε στην κουζί-
να. Καθώς έτοιμαζε τα ποτήρια,
τούπωσε ένα χάμο κι έγινε κομ-
μάτια. Τάσπρωχνε με το πόδι
του κάτω απ' το τραπέζι, όταν
είδε το Σέγουαρντ που είχε στα-
θεί στο κατώφλι και τον κύτα-
ζε, σαν παρανεμένος.

Γέμισε δυο ποτήρια και τούς
τά πήγε.

— Με συγχωρήτε, δικαιολογή-
θηκα, αλλά εγώ δε θα πιά άλλο...

Ο Σέγουαρντ κάθισε στο
πρεβάτι, κι ο "Ενγκαλουντ στην
πολυθρόνα. Ο Τήντ καβαλλίκεψε
την φθίνην καρέκλα.

Ο ρεπόρτερ άδειασε μονορού-
φι το μισό ποτήρι του. "Υστερα
ρώτησε:

— Λοιπόν, πώς πηγαίνει η μά-
χη που δίνετε;

Ο Τήντ άνασήκωσε τούς β-
μους του κι' άπάντησε:

— Τους στριμώχνουμε σιγά-
σιγά. Δεν έχουμε όμως άκόμα
καμιά αντίδραση έκ μέρους του
Ράβαλ.

— Μην ξεχνάτε με τί τύπο έ-
χετε να κάνετε... είπε ο Σέγου-
αρντ, κυττάζοντας συλλογισμένα
τον πάτο του ποτηριού του. Ο
Ράβαλ έμεινε έλλοτε δυο χρόνια
κλεισμένος σε μια άναμορφωτική
φυλακή άηλίκων. Από τότε, έ-
μοσε να φυλάγεται. Δεν ξανάκα-
νε πιά γκάφες. Κι' είναι πολύ
περήφανος γι' αυτό. Έννοει να
φαίνεται τίμιος πολίτης, έν τά-
ξει με τούς νόμους.

— Τί θέλετε να πείτε;...

— Δεν τον νοιάζει τόσο το να
χάσει τα λεφτά του, όσο το να
στιγματιστεί σ' έλο τον κόσμο
ως πολυάνθρωπος. Έχει καταφέ-
ρει να γίνει μέλος της λέσχης
του γκόλφ του Σαντοβάλ. Πηγαί-
νει κάθε χειμώνα στο Μαϊάμι.
Έχει βάλει τις δυο διδυμες κό-
ρες του έσωτερικές σ' ένα άρι-
στοκρατικό παρθεναγωγείο.

— Ξέρει καλά πώς, έν του φα-
λιδίστει λίγο τα φτερά του, θα
ξαναφωτρεύσουνε πάλι, σαν τ' α-
γριόχορτα... Μπορείτε να του ά-
παγορεύετε κάθε άνάμιξι στις
δουλειές του Δήμου. Θα του μεί-
νουνε πάντως ένα σωρό άλλες πη-
γές κέρδους!

— Προβλέπει δε πώς ο Ντένι-
σον και σεις θα βαρεθήτε μια
μέρα, θα τα παρατήσετε και θα
φυγίτε, αφήνοντας τον έλευθερο
να δράση περισσότερο από πριν...
Σας μιλάω ρεαλιστικά, άγαπη-
τέ μου...

— Είναι φυσικό λοιπόν να περι-
μένη ήσυχα-ήσυχα, για να δη τί
μαγερεύετε, έχοντας πάντως την
πεποίθηση πώς δε μπορείτε να
τού κάνετε τίποτα το σοβαρό.

— Έχετε δηλαδή τη γνώμη
πώς δε θα αντιδράσει καθόλου;

— Απεναντίας, πιστεύω πώς
θ' άρχισή την άντεπίθεση, αλλά
δεν κρίνω πώς έφτασε ή στιγμή.
— Ενδιαφέρεται πρωτίστως για
την καλή του φήμη. Δε θα σας
άφισή να την κυλήσετε στη λά-
σπη.

— Τον παρακολουθώ από και-
ρό... Έμεινε άλλοτε στην πόλι
μας ένας κάποιος Τζέμευ Μπέλ,
που διατηρούσε μια ταβέρνα με
κρυφό χαρτοπαίγνιο. Είπε λοιπόν
σε κάποιο δημοσιογράφο των
«Τάιμς» πώς ήταν έτοιμος να
καταθέσει στο δικαστήριο εις βά-
ρος του Ράβαλ... Δε θα μπορού-
σε να παρουσιάσει βετικά στοι-
χεία — γιατί τα λεφτά περνά-
νε από διάφορους μεσάζοντες, πριν
καταλήξουνε στις τσέπες του

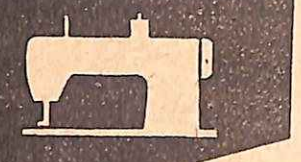
Λόνι. "Ωστόσο, θα δημιουργούσε
ένα άσχημο θόρυβο γύρω απ' το
όνομά του.

— Ένα βράδυ τα μεσάνυχτα,
δ Μπέλ βρισκότανε στην κουζί-
να του, όταν έφαγε δυο φαίρες

στο σέρκο. Τον πυροβόλησαν
απ' έξω και τον άφισαν στον
τόπο!

— Για προειδοποίησι, δίχως
άλλο! προσπάθησε ν' άστειευτή
ο Τήντ.

PFAFF
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

Η άξια της ραπτομηχανής
ΦΑΦΦ όφειλεται εις
την εξαιρετικήν της ποιό-
τητα, την εύκολον χρή-
σιν της, την άπαλλαγήν
από ολανδήποτε έπισκευ-
ήν και την άπαράμιλλον
εξυπηρέτησιν της πελα-
τείας της.

Η μηχανή ΦΑΦΦ διευ-
κολύνει το ράψιμο και
φέρνει παντού χαρά.

ΦΑΦΦ - γνωστά από το 1862

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ) Α. Ε.
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 12 - ΑΘΗΝΑΙ
• Αντιπροσωπεία εις όλας τας πόλεις της Έλλάδος

Να ή πούδρα σας

Σας κάνει να
φαίνεσθε πολύ
πιό ώμορφη!

Tokalon
PETALIA

Η Μούς ντέ Κρέμ είναι ή πιο
πολύτιμη άνακάληψις που έγινε
στο πεδίο των καλλυντικών
και όταν επιτύχουν την ένωση
μάτωσι μέσα στην πούδρα, τα
άποτελέσματα είναι καταπλη-
κτικά. Πουδράρεσθε μόνον
μία φορά την ήμερα και διατη-
ρείσθε θαυμάσια πουδραρισμέ-
νη έως το βράδυ, έστω και άν
βγήκατε στον άέρα, στον ήλιο
ή στη βροχή. Πάει πιά ή μύτερ
και τα πρόσωπα που γυαλίζουν
Η πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ άποτελεί
ένα σώμα με την έπιδερμίδα
σας.

Μόνον ή Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ
περιέχει Μούς - ντέ Κρέμ, αυ-
τό το θαυμάσιο συστατικό.
Δοκιμάσετέ την άμέσως ση-
μερα και θα δείτε όλα τα βλέμ-
ματα των άνδρών καρφωμένα
έπάνω σας, γεμάτα άδμασμό
και ύποσχέσεις.

— Βέβαια, δ Λόνι δε μπορεί
να χρησιμοποιήσει τέτοιες μεθό-
δους για το Ντένισον και για
σας. Έχει όμως ένα σωρό άλλα
«κόλπα». Ξέρτε γιατί ξεκίνησα
κι' έκανα 70 χιλιομέτρα, όταν
πήρα το άνώνυμο εκείνο τηλε-
φώνημα;
— Όχι. Γιατί;

— Σκέφτηκα πώς θαχαν κατα-
φέρει να σας στριμώξουν με κά-
ποιον τρόπο οι άνθρωποι του Λό-
νι, κι' ήθελα να βρίσκωμαι έδώ,
για να προσπαθήσω να σκεπάσω
την ύποθεσι... Ένδιαφέρομαι
τρομερά για την πόλι μας και
για το μέλλον της. Και σεις εί-
σαστε το δεξιό χέρι του Ντένι-
σον, στον όποιο στηρίζω όλες
τις έλπίδες μου.

— Εύτυχώς, δε σας συνέβη τί-
ποτα, όπως βλέπω... Για το Θεό
όμως, προσέχετε! Προσέχετε πο-
λύ! Μην τούς δώσετε την παρα-
μικρή εύκαιρία... Άποφύγετε ά-
κόμα και τις παραβάσεις της
Τροχιάας, με τ' αυτοκίνητό σας!
Άφορμή ζητάνε αυτά τα καθάρ-
ματα για να σας βάλουνε στο χέ-
ρι και να σας έυλοφορτώσουνε,
ώσπου να όμολογήσετε αυτά που
θέλουνε!...

— Ναί, ναί, όδωχ το νού μου,
άπάντησε ο Τήντ.

Σκέφτηκε μια στιγμή να διηγη-
θή στο δημοσιογράφο όσα είχαν
συμβή. Μα ήταν πολύ σοβαρή ύ-
ποθεσι, τόσο που δε θα μπορού-
σε να τη σκεπασεί ο Ρίτσι Σέγου-
αρντ, παρ' όλη την καλή του
θέλησι. Κι' όταν θ' άνακατεύο-
ταν ή άστυνόμενος, θάταν άδύνατο
ν' άποδείξει ο Τήντ την άθωότη-
τά του...

— Έλα, Κάρλ, τελείωσε... έ-
δειασε το ποτήρι σου! είπε ο Σέ-
γουαρντ στο φωτογράφο. Σας
εύχαριστούμε για το κέρασμα,
Τήντ.

Σηκώθηκε να φύγη. Ο Τήντ
τον μιμήθηκε.

— Θέλετε να μου κάνετε μια
χάρι, Ρίτσι; του είπε.

— Μα βέβαια!

— Σκοπεύω να μείνω έδώ από-
ψε. Θα καθυστερήσω λοιπόν λι-
γάκι, αύριο το πρωί, στη δουλειά
μου. Και πρέπει να πάω πρώτα
σε κάποιο ραντεβού, στην άλλη
άκρη της πόλεως. Θάχτες την κα-
λωσύνη να είδοποιήσετε τηλεφω-
νικάς το Ντένισον, αύριο το
πρωί!

— Πολύ εύχαρίστως... Καλη-
νύχτα!

Ο Τήντ στάθηκε στη βεράντα
και τούς είδε που φεύγανε με τ'
αυτοκίνητό τους προς την πόλι.
"Υστερα κάθισε χάμο, στην έύ-
λινη σκάλα, κι έκρυψε το πρόσω-
πό του στα χέρια του.

Εύτυχώς που δεν είχαν έρθει
λίγο νωρίτερα! Ήταν ίσως ση-
μάδι πώς τον βοηθούσε ή Τύχη.

Μα τί είχε γίνει τ' αυτοκίνη-
το της Φύλης; Για ποιά λόγο το
είχαν πάρει οι δυο γκάνγκστερς
με τις μάσκες; Ίσως για να φα-
νεί πώς ο Τήντ είχε φέρει ως εκεί
τη Φύλη με το δικό του αυτοκί-
νητο...

— Έπρεπε όμως να ξεμπερδέψω
πιά μ' αυτή την άσχημη Ιστο-
ρία! Άφισε άναμένα τα φώτα
τού σπιτιού του. Κάθισε στο βό-
λάν και πήρε το δρόμο για το
Ντέρον, φροντίζοντας να μην
τρέχη πολύ.

— Όταν έφτασε κοντά στην πό-
λι, έστριψε δεξιά, πέρασε το σι-
δηροδρομικό σταθμό και βρέθηκε
σε μια έρημη περιοχή. Σταμάτη-
σε σ' ένα μέρος σκοτεινό, όπου
άδειασαν τα σκουπίδια τ' αυτοκί-
νητα του Δήμου, κι' έσβυσε τα
φώτα του.

Δεν υπήρχε κανένα σπίτι εκεί
γύρω, ούτε και ψυχρή ζωντανή...
Ο Τήντ έτοιμάστηκε να τσαβή-

ξη έξω το πτώμα της Φύλης.
Ξαφνικά θυμήθηκε τον αυτόμα-
το φωτισμό του κιβωτίου των ά-
ποσκευών. Μόλις θ' άνασκήκωνε
το καπάκι, θ' άναβε ή μικρή λάμπα!.
Μα δεν έπρεπε να προδώσει έτσι
την παρουσία του σ' αυτό το μέ-
ρος...

— Άνοιξε το καπό της μηχανής
και, με τη βοήθεια του σουγιά
του, έβγαλε το ένα σύρμα της
μπταρίας. "Ετσι, όταν άνοιξε
το πίσω καπάκι, δεν άναψε το
φώς.

Η νεκρή κοιτόταν πάντα εκεί
μέσα, όπως την είχε βάλει.

Πήρε πρώτα τα ρούχα της και
την τσάντα της, απομακρύνθηκε
λίγο και τα σκόρπισε άνάμεσα
στα σκουπίδια. Άνοιξε την τσάν-
τα και άδειασε χάμο το περιεχό-
μενό της. Πάτησε με το τακούνι
του κι' έσπασε τα σκουρα γυα-
λιά της Φύλης. Έβγαλε μερικά
χαρτονομίσματα απ' το πορτοφό-
λι της, το σκούπισε με το μαν-
τήλι του, για να στύσει κάθε δα-
κτυλικό άποτύπωμα, και το πέτα-
ξε μακριά.

Πήρε ύστερα τα πέδιλά της,
με τη σόλα από φελό. Έψαξε
και βρήκε ένα μέρος, όπου το έ-
δαφος ήταν αρκετά υγρό ώστε
να διατηρή τις πατημασιές. Έ-
σκυψε, κρατώντας ένα παπούτσι
στο κάθε χέρι του, και τα πίε-
σε δυνατά στο χώμα, για ν' άφι-
σουν τα άποτυπώματά τους. Έ-
πειτα τα πέταξε κι' αυτά κοντά
στα κουρελιασμένα ρούχα.

Το πτώμα είχε παγώσει τώρα
τελείως και φαινόταν ακόμα πιο
βαρύ. Καθώς προσπαθούσε να το
τραβήξει έξω ο Τήντ, με μετρημέ-
νες και προσεκτικές κινήσεις,
τού έδρανε απ' τα χέρια κι' έ-
πεσε χάμο.

Ο Τήντ της έβγαλε το ρολόι
της και τα δαχτυλίδια της. Βρή-
κε λίγο πιο πέρα ένα παλιό κου-
τί από κονσέρβα, έκωσε μέσα τα
χαρτονομίσματα και τα κοσμήμα-
τα, τίκλεισε όσο καλύτερα μπο-
ρούσε και το πέταξε μακριά, ά-
νάμεσα στ' άλλα σκουπίδια.

Σκούπισε τα χέρια του πάνω
στο χαλί παντελόνι του και ξε-
ναγύρισε στ' αυτοκίνητό του.
Άφινε πίσω του, πεταγμένο
στα σκουπίδια, το θαυμάσιο και
ήλιοφωμένο εκείνο κορμί, το
φτιαγμένο για τον έρωτα, που
του είχε χαρίσει τόσες μεθυστι-
κές στιγμές...

Διόρθωσε το σύρμα της μπτα-
ρίας, κάθισε πάλι στο βολάν
και ξεκίνησε.

Ενώ γύριζε στη βιλίτσα του,
έφριξε να πέφτη βροχή δυνατή.
Έσβυσε όλα τα φώτα, γύθθη-
κε στα σκοτεινά, πλάγιασε και
βυθίστηκε άμέσως σ' έναν ύπνο
βαρύ, μολυβένιο...

★
Στις 9 το πρωί, ο Τήντ μπή-
κε στο γραφείο του Ντένισον.

— Μπα, αλλάξατε ιδέα; του
είπε. Εκείνος. Τόσο το καλλιτε-
ρο! Μόλις τώρα μου τηλεφώνησε
ο Σέγουαρντ... Μα γυρίσατε λοι-
πόν στην πόλι χτές το βράδυ;
— Όχι. Σήμερα το πρωί...
Σας διηγήθηκε ο Σέγουαρντ για
ποιά λόγο ήρθε και με βρήκε
χτές το βράδυ, στην έξοχη βιλί-
λίτσα μου;

— Μου είπε πώς είχε πάρει έ-
να άνώνυμο τηλεφώνημα.
Ο Τήντ σηκώθηκε και πήγε να
κλείσει την πόρτα. "Υστερα ξανα-
κάθισε κοντά στο τραπέζι του
Ντένισον και είπε:

— Γι' αυτό άκριδώς θέλω να
σας μιλήσω, Πόουελ. Υπάρχει
κάτι που δε μ' άρέσει καθόλου
και με βάζει σε ύποψιες... Χτές
τ' άπόγεμα, μου τηλεφώνησε ή κ.
Καρμπού, ή γυναίκα του δημάρ-
χου. Μου είπε, με μυστηριώδες

Tide Πλένει υαδαρώτερα
από υάδε τί!

Το **Tide** είναι υάτι δια-
φορετιμό! θαυματουργό!

Τ/2/18

Τό έχετε δοκιμάσει; Άν όχι... τότε χάνετε.

Χιλιάδες νοικοκυρές πριν από σας, άνεκάλυσαν
πως: το Τάιντ, σε όπορουπαντικότητα δεν συγ-
κρίνεται με τίποτα στον κόσμο. Οι συνηθισμένες
σκόνες και το σαπούνιο της μπουγάδας κάτι
άφήνουν στο ρούχο, ένα γάρισαμα. Τό ΤΙΔΕ δεν
άφήνει τίποτα.

ΤΟ ΤΙΔΕ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΤΙ

Αυτή την άλήθεια την διαπίστωσαν οι Έλληνί-
δες νοικοκυρές από την πρώτη ήμερα. Τό Τάιντ
πωλείται σε όλα τα καλά καταστήματα. Έτσι,
μπορεί κάθε νοικοκυρά εύκολα να προμηθευθί
την νέα αυτή θαυματουργή σκόνη.

Η καταπληκτική σαπουνάδα του ΤΙΔΕ καθα-
ρίζει τα ρούχα χωρίς δυνατό τρίψιμο, λευκαίνει
άπολύτως τα άσπρόρροχα και ξαναζωντανεύει
τά χρώματα.

Άσφαλές! Οικονομικό! Εύκολο στη χρήσι!

Tide Ο ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΡΟΥΧΑ

Αντιπρόσωποι δι' όλόκληρον την Έλλάδα ΓΕΝΚΑ Α. Ε.
Κλεισθένους 9 — Αθήναι — Τηλέφωνα 56-447 — 56-448.

δρος, έτι ήταν άνάγκη να μου
μιλήσει ιδιαιτέρως, για κάποιο
σοβαρώτατο ζήτημα.

— Δεν ήθελα νάρθ έδώ, στο
γραφείο. Της πρότεινα να συναν-
τηθούμε κάπου στο κέντρο της
πόλεως, μου άπάντησε όμως πως
θα προτιμούσε κάποιο άλλο μέ-
ρος, πιο μακρινό. Της έδωσα τό-
τε ραντεβού στο έξοχικό σπίτι
μου.

— Και τί είχε να σας πη;

— Δεν ξέρω! Αυτό άκριδώς
με άπασχολεί... Δε φάνηκε κα-
θόλου! Άποφάσισα τότε να μεί-
νω εκεί τη νύχτα, με την έλπίδα
πως θαρχόταν άργότερα, όταν θα
μπορούσε... Ίσως νάξεραν κά-
ποιοι γι' αυτό το ραντεβού μας
και να στείλανε το Σέγουαρντ
για να μάς βρή μαζί και να έκτε-
θούμε...

— Βέβαια, αυτό θα έσώζκωνε
δλους τούς σεμνότηφους του τό-
που μας έναντιόν σας! Είναι ό-
μορφη ή γυναίκα του δημάρχου...

— Λέτε ναχε να μου δώση και
μια πληροφορία ενδιαφέρουσα,
Πόουελ;

— Ο Ντένισον έκαμε μια γκρι-
μάτσα.

— Πού να ξέρω; άπάντησε.
Δεν πιστεύω πάντως να καταδε-
χτηκε ο Ράβαλ να ενημερώση τον
Καρμπού στα μυστικά της συμ-
μορίας του... Αυτός ο Καρμπού
είναι βλάκας κι' άδέξιος. Δεν ξέ-
ρει τίποτ' άλλο, παρά να ύπα-
κούη τυφλά στις διαταγές που
τού δίνουνε.

— "Ωστόσο, δεν αποκλείεται να
μαθε κάτι σπουδαίο και να τό
είπε στη γυναίκα του... Έκτός
άν την έβαλε έκείνος να σας δώ-
ση αυτό το ραντεβού, για να
στείλουν ύστερα το Σέγουαρντ
και να σας πιάση επ' αυτοφώρω...
Καλά θα κάνετε να της τηλεφω-
νήσετε και να ξεκαθαρίσετε αυτό
το ζήτημα!

— Έτσι λέτε;... Μα, άν ήταν
ελικρινής, υπάρχει κίνδυνος να
της δημιουργήσω μπλεάδες.

— Άφιστε με να σκεφτώ λίγο...

— Ο Πόουελ άπομάκρυνε την πο-
λυθρόνα του απ' το τραπέζι,
σταύρωσε τα πόδια του και δά-
γκασε την άκρη του μολυβίου
του, συλλογισμένος...

— Η μίς Άντερσον, είπε στο
τέλος, μπορεί να της τηλεφωνήση
απ' το φαμακείο. Έτσι, δε θα
μάθη κανείς ότι το τηλεφώνημα
προέρχεται από σας.

— Και τί θα της πη;

— Θα της προτείνω να όρίση
ένα καινούργιο ραντεβού, αντί
για κείνο που ματαιώθηκε χτές.
Θα καταλάβη ή κ. Καρμπού...
— Άν μείνη σύμφωνη, θα φύγετε ά-
να μέσως με τ' αυτοκίνητό και θα
πάτε να την περιμένετε στο έ-
ξοχικό σπίτιάκι σας.

— Περιφημη ιδέα! είπε ο
Τήντ.

— Είδοποιήστε, άν θέλετε, τη
μίς Άντερσον.

Η γεροντοκόρη άκούσε με
προσοχή τις οδηγίες του προϊ-
σταμένου της και πήγε άμέσως
να τις έκτελέση. Ο Τήντ κι' ο
Πόουελ την περίμεναν.

Σε πέντε λεπτά ξαναγύρισε.

— Ήταν χλωμή και ταραγμένη.
— Κάτι σοβαρό συμβαίνει
στο σπίτι του δημάρχου, είπε.
Μου άπάντησε στο τηλεφώνω
μια υπηρέτρια. Έκλαιγε μ' άνα-
φυλλτά... Δεν καταλαβα σχεδόν
τίποτα απ' ό,τι μούλεγε. Μα,
ξαναγυρίζοντας έδώ, άκουσα κά-
ποιους να λένε πως ο δήμαρχος
επρόκειτο ν' άναγνώριση το
πτώμα.

— Ο Ντένισον κατάφερε μια δι-
κατή γροθιά στο τραπέζι.

— Τρέξτε, Τήντ, στη διευ-
θυνσι της άστυνομίας! φώναξε.
Προσπαθήτε να μάθετε τί συμ-

12

Η αλληλογραφία μας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Λούφαρο της Εκάλης: Η διευθύντρια του Luciano Tajoli είναι: Via Lucilio 26, Roma, Italia. Τού Ραί Vallone: Via Ruggiero Bascone 14, Roma, Italia. Η Τζίνα Λολομπρότζιντα θα ξαναρχίσει την κινηματογραφική της δράση μόλις φέρη στον κόσμο το παιδί που περιμένει. Έχει ήδη προτάσεις από τον Αμερικανό παραγωγό Έντι Σίλβερμαν να μεταβή στο Χόλυγουντ για να γυρίση εκεί το φιλμ «Βασίλισσα του Σαβού». Εκτός αυτού όμως και πολλοί παραγωγοί της Ευ-

ρώπης της κάνουν καθημερινώς διαφορές προτάσεις. Όπως βλέπετε, λοιπόν, η μητρότης δεν την άφησε στη λησμονία, όπως πιστεύετε.

Κινηματογραφόφιλον: Ένταυθα: Το φιλμ «Ο Βροχόπαιος» προεβλήθη εδώ με τον τίτλο «Είσαι, άρχισε η ζωή», είναι γυρισμένο με το σύστημα Βιστάβιζιον και έγχρωμο. Σκηνοθέτης του είναι ο Τζόζεφ Αντον και πρωταγωνιστεί του οι ακόλουθοι: Μπάρτ Λάνκαστερ, στο ρόλο του Μπίλ Στάμπκ, Κάθριν Χέμπερν: Λίτζι Κάου, Γουέντελ Κόρεν: σερίφης, Λούντ Μπρίτζες: Νόαχ Κάου και η Υβόν Λάιμ στο ρόλο της Σνούκου Μαγκκάιρ.

Μαρία-Ρόζα: Για τους τραγουδιστές και τραγουδίστριες που άκουτε τακτικά από το Ιταλικό ραδιόφωνο ισχύει η ακόλουθη διευθύση: Presso RAI, Radio Televisione Italiana, Via Asiago 10, Roma, Italia.

Ολγα Μεζάρβη: Ο Ρόμπερτ Μίτσαμ γεννήθηκε στο Μπρίτζπορτ των Ην. Πολιτειών στις 16 Αυγούστου 1917. Έχει μαύρα μαλλιά, καστανά μάτια και ύψος 1 μ. 82. Είναι

παντρεμένος και έχει αποκτήσει τρεις γιους: Τόν Τζιμ (1941), τόν Κρό (1943) και τόν Πέτρο (1952). Το πρώτο του φιλμ ήταν η «Ανθρώπινη κωμωδία» που γυρίσε το 1943. Η διευθύση του είναι Robert Mitchum: 3372 Oak, Glen Drive, Hollywood, Calif. U.S.A.

Θηλυκόν Ταρζάν: Η διευθύντρια του είναι: Robert Mitchum, 423 N. Rockingham Brentwood: Calif. U.S.A. και τόν Lex Barker: 500 N. Alpine, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Λάτρηνη της ευθυμίας, Ένταυθα: Η διευθύντρια του Harold Lloyd είναι: 1225 Benedict Canyon, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. και τόν Danny Kaye: 1103 San Ysidro, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Η διευθύντρια του Fernandel είναι: 15 Avenue Trudaine, Paris 9e, France.

Κολωνάκι τίσσα: Οι διευθύνσεις των δύο στάρ που δημοσιεύουμε στα εβδομάδα μας είναι οι ακόλουθες: Rosanna Schiaffino, Presso Vides Film, P. 2a Pitagora 9A, Roma, Italia και Sandra Milo, C/o Cei-Ineom, Via di Villa Patrizi 10, Roma, Italia.

Λίνα Βαρσαβίνα, Ένταυθα: Η διευθύντρια του Μπέρκμαν γεννήθηκε στη Στοκχόλμη στις 29 Αυγούστου 1917. Το 1938 έθεωρείτο το πιο λαμπρό στέρι του σουηδικού κινηματογράφου και τότε ακριβώς ο Αμερικανός παραγωγός Ντέιντιν Σέλζνικ την πήρε στην Αμερική για

να πρωταγωνιστήσει στο «Έντερμέτς». Για να παίξει το ρόλο αυτό η Ινγκριντ που μιλούσε μόνο σουηδικά και γερμανικά, άρχισε να μαθαίνει αγγλικά. Έμαθε κατόπιν τα γαλλικά και τέλος τα ιταλικά μετά το γάμο της με τόν Ροσσέλι. Η στάρ βρίσκεται τώρα στο Λονδίνο και αγνοούμε τη διευθύση της. Το γράμμα σας θα φτάση όμως στα χέρια της, αν το απευθύνετε στην ακόλουθη διευθύση: Ingrid Bergman: Viale Bissolati 62, Roma, Italia.

Λέονοδρον ασπλείου: Η διευθύντρια της Jayne Mansfield είναι: C/o 20th Century Fox Studios, 10201 West, Pico Blvd, Hollywood, Calif. U.S.A.

Σαμπρίνα, Πάτρος: Δεν υπάρχει καμιά συγγένεια μεταξύ των δύο προσώπων που αναφέρεται. Ο μόνον ηθοποιός ονομαζόμενος Ρόκ Χάτσον, η δε πολυκατομιμωχός «Αμερικανίδα» Βαρβάρα Χάτσον (και όχι Χάτσον όπως την γράφεται). Η διευθύντρια της τελευταίας είναι: Barbara Hutton, Von Grampt, Janger, Afrigue du Nord.

Σερίφη της νέας: Η διευθύντρια της Marisa Allasio είναι: Via di Villa Ada 10, Roma, Italia. Η διευθύντρια του Gabriel Fazzetti είναι: Via Aurelia Antica 20, Roma, Italia.

Ανδρούλα, Λευκωσία, Κύπρος: Ο ηθοποιός αυτός ονομάζεται Gino Leolini. Η διευθύντρια του είναι: Via Leone IV 38, Roma, Italia. Τόν είδαμε και σε άλλα φιλμ, όπως η «Βασίλισσα» «Βάντα, η άμυρταλή», «Βασίλισσα του Σαβού» κ. λ.

Βασίλειος Κ. Σ.: Ένταυθα: «Έχουμε ασχοληθή κατ'επανάληψη με τον κινηματογραφικό μας σελίδες με τόν άσπρημένο σας Μοντγκόμερ Κλάιτ. Γεννήθηκε στην Όμαχα της Νεμπράσκα, στις 17 Οκτωβρίου 1920. Μεταξύ των μεγαλύτερων επιτυχιών του συγκαταλέγονται τα ακόλουθα φιλμ: «Η κληρονομιά», «Μία θέσι στον ήλιο», «Όσο υπάρχουν άνθρωποι» και «Εξομολόγηση». Η διευθύντρια του είναι: Montgomerie Clift (C/o Screen Actors Guild, 7046 Hollywood Blvd, Hollywood 28, Calif. U.S.A.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Νεόφυτος Μ. Νεοφύτου (13 χρόνων), Αγίου Σπυριδώνος Νο 27Α, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί να αλληλογραφήσει με νέες από τόν κόσμο, κατά προτίμηση από τήν Ελλάδα, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τήν ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Τάκης Ιωαννίδης (18 χρόνων), Αγίου Σπυριδώνος Νο 27Α, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει να αλληλογραφήσει με νέες από τόν κόσμο, κυρίως από τήν Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα.

Ο Ανδρέας Χατζηγεωργίου και ο Μάρκος Γεωργιάδης (20 χρόνων και οι δύο), Άγλαντζιά, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν να αλληλογραφήσουν με νέες από τήν Ελλάδα, ηλικίας 17-20 χρόνων, με σκοπό τήν ανάπτυξη μίας αγνής φιλίας.

Ο Ανδρέας Ιωάννου, Θεσσαίας 39, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τήν Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, με σκοπό τήν δημιουργία μίας αγνής φιλίας.

Ο Ανδρέας Χριστόπουλος (18 χρόνων), ο Μιχαήλ Ιωάννου (17) και ο Ανδρέας Αδαμίδης (15), Πενταγυία, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν να αλληλογραφήσουν με νέες από τόν κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τήν ανάπτυξη μίας αγνής φιλίας.

Ο Οθων Χ. Νικολάου (21 χρόνων), Δερνιές, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί να αλληλογραφήσει με τήν «Ποιμενική Κυπριακή», που μένει στην Αγγλία, τού τεύχους 964.

Ο Ανδρέας Οδυσσεύς και ο Φοίβος Εγγαγγέλου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν να αλληλογραφήσουν με νέες από τήν Ελλάδα, ηλικίας 17-20 χρόνων, με σκοπό τήν ανάπτυξη μίας αγνής φιλίας.

Ο Αλέξανδρος Δημητρίου (18 χρόνων), Θεσσαίας 42, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει να αλληλογραφήσει με τήν αναγνώστριά μας που κρύβεται κάτω από τόν ψευδώνυμο «Ισμήνη Γ.», τού τεύχους 964.

Ο Θεόδωρος Πιερίδης, «Άγιος Θεόδωρος, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες από τόν κόσμο, ηλικίας 18-23 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Χάρλας Σαββίδης και ο Ανδρέας Σπυριδώνος (18 χρόνων και οι δύο), Τρόδοι, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με «Ελληνίδες από τόν κόσμο, κατά προτίμηση από τήν Ελλάδα, ηλικίας 16-19 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα. Παρακαλούν δόες απαντήσεων, να

στείλουν μία φωτογραφία τους. Ο Μιχαήλ Ευσταθίου (18 χρόνων), Παράλιμνι, Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλει να αλληλογραφήσει με τήν «Ποιμενική Κυπριακή».

Ο Ντίνος Σταυρινίδης (18 χρόνων), Βάσα Σανίδου, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με νέες από τόν κόσμο, κατά προτίμηση από τήν Ελλάδα ή τήν Κύπρο, ηλικίας 15-18 χρόνων, με σκοπό τήν ανάπτυξη μίας αγνής φιλίας. Παρακαλεί δόες γράψουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Ανδρέας Αντωνιάδης (18 χρόνων), Βουλγαροκτόνου 9, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τήν Ελλάδα, κατά προτίμηση με μαθήτριες από τήν Κύπρο, ηλικίας 16-18 χρόνων.

Τρεις φίλοι, οι Βάσος Α. Βάρας, Ζαχαρίας Α. Ζαχαριάδης και Κώστας Α. Λοΐδης (17 χρόνων όλοι τους), Κυθρέα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν να αλληλογραφήσουν με μαθήτριες από τήν Ελλάδα και τήν Κύπρο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τήν ανάπτυξη μίας αγνής φιλίας. Παρακαλούν δόες γράψουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Κυριάκος Γεωργίου (19 χρόνων) και ο Λάμπρος Χριστοδούλου, Λιμνομήνη Νο 1, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν να αλληλογραφήσουν με νέες με σκοπό τήν ανάπτυξη μίας αγνής φιλίας.

Ο Νεοκλής Λαζάρου (17 χρόνων), μαθητής Γυμνασίου, Πάροδος Ολγας, Κτήμα, Πάρος, Κύπρος, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με τήν «Ελπίδα» τού τεύχους 964.

Ο Γεωργιάκης (17 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 276, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει να αλληλογραφήσει με νέες και νέες από τόν κόσμο, με σκοπό τήν ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Τρεις φίλοι, οι Φίλιππος Δημητρίου, Μ. Δ. Μιχαηλίδης και Ανδρέας Κ. Αβραάμ, Περιστερώνα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με νέες από τήν Ελλάδα, κατά προτίμηση με μαθήτριες Γυμνασίου.

Ο Έρμος Μιχαηλίδης (19 χρόνων), Μ. Αλεξάνδρου 59, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με νέες από τόν κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Ανδρέας Κ. Βούρας, ο κρητοποιός και ο Νίκος Ε. Βούρας, Αμμόχωστος, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν να αλληλογραφήσουν με τις δύο φίλες από τήν Πάτρος, που κρύβονται κάτω από τόν ψευδώνυμο «Βικτωρία» και «Ελισάβετ».

Ο Χριστόδουλος Χ. Χριστοδούλου (18 χρόνων) και ο Λεωνίδας Μ. Κωνσταντινίδης (18 χρόνων και οι δύο), Σαλαμί, Πάρος, Κύπρος, θέλουν να αλληλογραφήσουν με «Ελληνίδες» ηλικίας 16-18 χρόνων, με σκοπό τήν δημιουργία μίας αγνής φιλίας.

Ο Θ. Θράσος, Κλέμενς Νο 8, «Άγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία από τόν κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τήν ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Φίλιππος Πάγκalos και ο Μάρκος Μιχαηλίδης (17 χρόνων και οι δύο), Οδομάνη, Γράντζα, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμούν να αλληλογραφήσουν με νέες από τόν κόσμο και τήν Κύπρο, με σκοπό τήν δημιουργία μίας αγνής φιλίας. Παρακαλούν δόες απαντήσεων, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Αλίκη Αντωνιάδου (15 χρόνων), Βουλγαρική Νο 1, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με νέες από τόν κόσμο, κατά προτίμηση από τήν Ελλάδα, ηλικίας 16-18 χρόνων, με σκοπό τήν ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Η Ρένα Αποστόλου (20 χρόνων), Εσπερίδων 75, Βαρσσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τόν κόσμο, κατά προτίμηση από τήν Ελλάδα και τήν Κύπρο, με σκοπό τήν ανάπτυξη μίας αγνής φιλίας. Παρακαλούν δόες απαντήσεων, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Νίβη Νικολακοπούλου, Βικτωρίας 36, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες. Παρακαλεί δόες γράψουν να στείλουν στο γράμμα για φωτογραφία τους.

Δύο φίλες, η Μυρτώλα Άναστασιάδου και η Βιολέττα Αντωνίου (18 χρόνων και οι δύο), απόφοιτες «Ελληνικού Γυμνασίου, Δερνιές» 7, Βαρσσία, Κύπρος, θέλουν να αλληλογραφήσουν με νέες από τόν κόσμο, κατά προτίμηση με φοιτήτριες από τήν Ελλάδα.

Η Λόρια Μιχαηλίδου, Ε. Χατζηιωάννου 4, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με νέες και νέες από τόν κόσμο, με σκοπό τήν ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Από μικρή μεταχειρίζομαι τήν οδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ και έχω δόντια πού όλοι τά θαυμάζουν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΑΓΛΗΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΠΑΝΑΔΕΣ ΛΕΚΕΔΕΣ ΦΑΚΙΔΕΣ... που δοκιμάζουν και τα πόδια μορφο πρόσωπο προλαβάνονται και καταργούνται όριστικά με τήν ΕΙΔΙΚΗ ΚΡΕΜΑ D' N. AVALLE. Καταπληκτικά αποτελέσματα από τήν πρώτη χρήση. Ρωτήστε δόες δοκιμάσουν.

LABORATOIRES BIOLOGIQUES "ARVAL", S.A. SIGN SUISSE

Η Μπύρα είναι λό πιο ιονωλικό απ' όηα λά ποιά!

Οι έπίσημες αναλύσεις του Έπιστημονικού Ίνστιτούτου Διαιτητικής των Παρισίων ("BIÈRE ET SANTÉ", σελ. 28) αποδεικνύουν ότι 1 κιλό μπύρας (2 μπουκάλια) είναι:

- Πλούσιο σε ΦΩΣΦΟΡΟ: 800 ένα ώραίο μπαρμπούνι
- Πλούσιο σε ΠΑΝΤΟΘΕΝΙΚΟ ΑΙΣΘΕΤΙΟ: 800 3 γραμ. Βασιλικού πολτού
- Πλούσιο σε ΒΙΤΑΜΙΝΗ Β2: 800 ένα μεγάλο ποτήρι γάλα
- Πλούσιο σε ΒΙΤΑΜΙΝΗ ΠΠ: 800 ένα μπουτί κόττας
- Πλούσιο σε ΒΙΤΑΜΙΝΗ Β6: 800 ένα καλό μπιφτέκι

Έπί πλέον, η μπύρα περιέχει 46 ακόμη θρεπτικά στοιχεία απαραίτητα για τήν υγεία.

Η μπύρα καθιστά τόν οργανισμόν Ισχυρόν, όταν πίνεται κατά τήν διάρκειαν τού φαγητού και κάθε φορά πού διψάμε. Από σήμερον πίνετε τακτικά μπύρα, τό ποτό τών δυνατών λαών. Προσφέρετε και στους φίλους σας. Γευστική και θρεπτική, η μπύρα είναι υιά πραγματική όπλοισι.

Μπύρα OIE ΤΟ ΠΙΟ ΤΟΝΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΔΡΟΣΙΣΤΙΚΟ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΠΟΤΑ.

Η Νόρα Αγγελίδου, για τήν όποια ισχύει η ίδια διευθύση, θέλει να αλληλογραφήσει με νέους και νέες, που αγαπούν τό θεάτρο, τή μουσική και τόν κινηματογράφο, με σκοπό τήν ανταλλαγή φωτογραφιών κινηματογραφικών άστέρων και σκεψών για τόν κινηματογράφο.

Η Μαρίκα Στεφανίδου, Χατζηιωάννου 4, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί να αλληλογραφήσει, αποκλειστικός με νέους από τήν Αμερική, τή Γαλλία και τήν Ιταλία, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Τρεις φίλες, η «Μαύρη τουλίπα» (18 χρόνων), η «Κούπρι» και η «Ανεμώνη» (18), ζητούν αλληλογραφία με νέους από τόν κόσμο, κατά προτίμηση με στρατιώτες, με σκοπό τήν ανάπτυξη μίας αγνής φιλίας. Τά «Ελπίδα» «Ματί» (17 χρόνων), από τόν Καϊμακλί Κύπρου, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με νέους και νέες τής ηλικίας της, κατά προτίμηση με μαθήτες και μαθήτριες. Όσοι θέλουν να πάρουν γράμμα από τις αναγνώστριές μας αυτές, ας δώσουν τη διευθύση τους από τις στήλες τής αλληλογραφίας μας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο μηχανικός Ιωάννης Valanis (25 χρόνων), S/T Nicholas M., Mar-Trade Corporation, 44 Whitehall Street, New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεί αλληλογραφία με νέες από τόν κόσμο.

Ο Panagiotis Lourdas, S/S Mediterranean, M. Dizen Coff, Scv Ltd, P.O.B. No 300, Haifa Israel, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με νέες από τόν κόσμο, κατά προτίμηση όρεσες, στην ελληνική γλώσσα.

Τρεις φίλοι αξιωματικοί του Ε.Ν., ο Constantinos Stavarakis, ο Petros Xidis και ο Ioannis Yiacoymis, M/T Eleni, Bray Shipping Co Ltd, Bevis Marks House, London E.C. 3, England, θέλουν να αλληλογραφήσουν αντίστοιχα με τις αναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από τόν ψευδώνυμο «Κόρη του Νείλου», «Μιρέλλα» και «Φού-Λι-Κίγκ».

Ο Georgios Marogoudakis (23 χρόνων), T/S Formostar C/o, Calder Petr. Corps, 44 St. New York 5, U.S.A., επιθυμεί να αλληλογραφήσει με τή «Ελπίδα» θάλασσας από τήν Κρήτη, τού 960 τεύχους.

Τρεις φίλοι δόκιμοι πλοίαρχοι, οι John M., George M. και Leonidas M., S/T Marathon, C/o N. J. Gouldlands Ltd, Baltic House, 27 Leadenhall Street, London E.C. 3, England, θέλουν να αλληλογραφήσουν με νέες από τήν Ελλάδα, ηλικίας 17-22 χρόνων, με σκοπό τήν ανάπτυξη μίας πραγματικής φιλίας.

Ο Takis Spanos (23 χρόνων), S/S Pinos, C/o Messrs C. F. Sharp Co S.A., No 7, Nihon-Ku, P.O. Box 93, Yokohama, Japan, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με μία μορφωμένη και ευπαιδευμένη νέα από τήν Ελλάδα, ηλικίας 17-21 χρόνων.

Ο Ιωάννης θέλει να αλληλογραφήσει με τις «Δύο ανεμώνες» τού 960 τεύχους. Παρακαλεί δόες γράψουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο G. Zafirostas, O. Breze, Central America Inc, 655 Madison Av., New York, 21, N.Y., U.S.A., θέλει να αλληλογραφήσει με «Ελληνίδες» κατά προτίμηση από τήν Αθήνα και τόν Πειραιά, με σκοπό τήν ανάπτυξη μίας αγνής φιλίας.

Ο δόκιμος πλοίαρχος Athanasios Dedevis, S/T Atlantic Viscountess, C/o Lago Oil Transport Co, Aruba N. W. I, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τήν Ελλάδα, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό τήν δημιουργία μίας φιλίας. Παρακαλεί δόες απαντήσεων, στο πρώτο γράμμα να δοκιμάσουν μία φωτογραφία τους.

Ο ανώτερος Ροδόλφος Α. Α. Α. Passiou (22 χρόνων), M/V Master Nicos, Phoebe Ship. Agency Ltd, Millicent House, Eastcheap Street 53, London E.C. 3, England, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με νέες από τήν Ελλάδα και τήν Κύπρο, ηλικίας 17-21 χρόνων, με σκοπό τήν δημιουργία μίας αγνής φιλίας.

Ο Georgios Boulas, S/S Sea Spray, C/o Messrs Seafarers Inc, 17 Battery Place, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει να αλληλογραφήσει με τήν αναγνώστριά που κρύβεται κάτω από τόν ψευδώνυμο «Αστρο άρσπικι».

Ο Georgios Poulakis, S/S Valencia, C/o N.J. Gouldlands, Baltic House, 27 Leadenhall Street, London E.C. 3, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με τόν «Ποιμενική» και ο Dionissios A.G. Papadakis, 44-46 Leadenhall Street, London E.C. 3, England, επιθυμούν να αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας τού τεύχους 961 που κρύβονται κάτω από τόν ψευδώνυμο «Δακρυμένα μάτια», Παρακαλούν

ΟΙ ΠΕΝΤΑΘΛΟΝΕΙΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ

Κριτική των αγώνων του
Σταδίου και της εμφάνι-
σεως των Ελλήνων α-
θλητών

Ο Όλυμπιακός Πειραιώς φιλοδόξησε να φέρει σε αί-
σιο πέρας τον άλλο των
Πενταθλών Αθλητικών Αγώ-
νων στο Παναθηναϊκό Στά-
διο και το κατόρθωσε. Σ
ένα διήμερο, διοργανώσε α-
γώνες με ξένους αθλητές,
αξιόους προσοχής και μελέ-
της. "Αν εξαιρέσει κανείς
την άποψη μερικών αθλητών
σε ώρισμα αγώνισμα, τα
ή οργανώσε του Όλυμπια-
κού δεν είχε να ζητήσει πολ-
λά πράγματα από παρόντι-
ες προσπάθειες αδελφών
σωματείων. Χάρη στην ήγε-
σία του κ. Γιώργου Ανδρια-
νοπούλου, την πείρα του κ.
Σταύρου Μαραγκοδάκη και
τη δραστηριότητα του κ.
Κώστα Καρούδη, ο Όλυμ-
πιακός πρόβαλε το αθλητι-
κό του τιμήμα σε διεθνές πε-
διο, με σοβαρότητα και α-
ξιοπρέπεια. Η πείρα που
απέκτησε απ' τους Πεντα-
θλούς, θα του γίνη πολύτι-
μος οδηγός στις μετγενέ-
στερες προσπάθειες. Εύγε
του!

Στους δρόμους ταχύτη-
τος 100 και 200 μ., ο Γε-
ωργόπουλος Ισοφάρισε το
πανελλήνιο ρεκόρ του Φω-
κούδη στα 200 μ. με 21".
6 και σημείωσε στα 100 μ.
10" 9. Κατέκτησε δυο δεύ-
τερες νίκες, γιατί ο
Βούλγαρος Μπατοβά-
ρωφ, σε άριστη φόρμα,
έπεδλη στον ανωφόρο
στιβό του Σταδίου μας
με 10" 7 - 21" 4.

Στα 400 μ. και 400
μετ' έμποδιών, ο Ρου-
μάνος Σάβελ, ευρωπαϊ-
κής όψης, πρώτευσε
με 48" 4 και 53" 1.
Ήταν φυσικό! Ο Έλ-
λην Κόρμολης σημείω-
σε στα 400 μ. 49" 7
και κατέλαβε την τε-
τάρτη θέση. Ένώ στα
400 μετ' έμποδιών, ο
Καμπαδέλης ήλθε δεύ-
τερος με 54" 7.

Στα 800 μ., ο Δεπά-
στας Κατήγαγε αθλητικό
θρίλερ. Νίκησε με 1' 52" 7
το Γερμανό Σμιτ (1' 53" 4), το
Γιουγκοσλάβο Σάριτς
(1' 53" 6) και το συμ-
πατριώτη του Ράβιτς
(1' 55" 7).

Στα 1500 μ., ο Γερ-
μανός Σμιτ με 3' 51" 8
κατέλαβε, ύστερα ά-
πο σκληρό συναγωνι-
σμό, το Γιουγκοσλάβο
Σάριτς με 3' 52" 7. Βασίτς
(Γ) 3' 53" 7, Λαχταρί-
δης 3' 56" 6, Ο Κω-
ν

σταντινίδης απέσχε.
Στα 5000 μ., ο Γιουγκο-
σλάβος Στρίτσοφ νίκησε τον
Παπαθασίλειο με χρόνο
14' 36" 4 έναντι 14' 37" 7.
Στα 3000 μ. μετ' έμποδι-
ων (στηπλ), ο Παπαθασί-
λειος πέτυχε διεθνή δική επί-
του Ρουμάνου Μπάντιτσι με
επίδοση 9' 07" έναντι 9' 31" 8.

Ο Βούλγαρος Σλάτκωφ,
στο άλμα εις μήκος, νίκησε
με 7.18. Ο Σπυρόπουλος
6.98 και ο Ίακωβίδης 6.
83 μ.

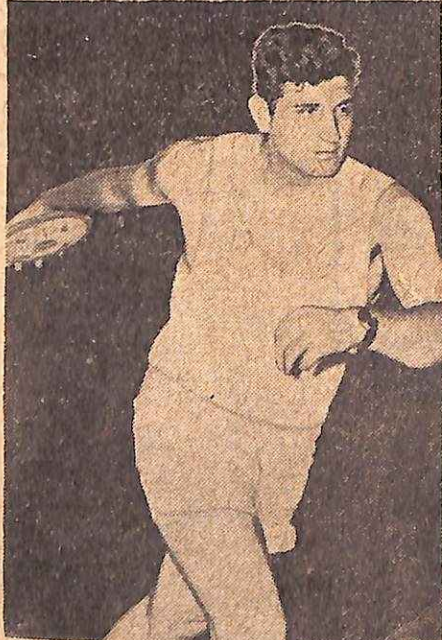
Ο Γιουγκοσλάβος Μαρι-
άνκοβιτς, στο άλμα εις ύ-
ψος, ανέδειξε νικητή με
1.98 μ. Ο Ρουμάνος Δη-
μυτράσκο δεύτερος με 1.
85 μ.

Ο Έλλην Σφήκας με
14.86 μ. πρώτευσε στο τρι-
πλούν. Ο Κ. Ντόντος πη-
δωσε 14.33. Ο Κουτσουγι-
ώργος 14.11.

Ο Βούλγαρος Χλεμπά-
ρωφ με 4.20 μ. νίκησε τον
Ευσταθιάδη στο άλμα επί-
κοντώ (4.10 μ.). Ο Ρου-
μάνος Απουσιάσε, ενώ δυο
ήμερες πρὸ των αγώνων, πη-
δωσε στην προπόνηση 4.32.

Στις ρίψεις, οι Έλληνες
θριαμβεύσαν με τέσσερες
πρώτες νίκες. Ο Τσακανί-
κας έρριξε σφαίρα 16.55
και ύστερα μάλιστα ένα έ-
κατοστό, απ' την έπίδοσι
που σημείωσε στους Όλυμ-
πιακούς Αγώνες της Μελ-
βούρνης (16.66 μ.). Ο γι-
γαντώσιμος και μεγάλου
μέλλοντος νεαρός Γερμανός
Ουμπάχ έρριξε 15.91 μ.
Ο Κοικέτος 14.24 μ.

Νέο πανελλήνιο ρεκόρ

Ο νεαρός και φέρελπις Κουνάδης του
Εθνικού, που κατέρριψε και πάλιν το
ρεκόρ της Ελλάδος επί διακοβόλια.

στη διακοβόλια απ' τον
Κουνάδη με 52.12 μ. Ο
πώς είχαμε προβλέψει, ο
νεαρός Κουνάδης ανεβαίνει
σταθερά προς τους Όλυμ-
πιακούς της Ρώμης (1960).
Ουμπάχ (Γερμ.) 46.29 μ.
Ο Ουμπάχ μπορούσε να
πετύχει καλύτερες επιδόσεις
και στη σφαίρα και στο δι-
σκο. Αλλά παροτρύνει με
Γερμανούς φοιτητές στην
κατασκήνωση της Ε.Α.Σ.Α.
του Αγίου Ανδρέα και έ-
κει δεν έχει τα μέσα για να
προπονηθ. Άλλοιώς, ο αν-
ταγωνισμός θα ήταν συναρ-
παστικώτερος. Γιατί είναι
μεγάλης κλάσεως αθλητής.

Νέο πανελλήνιο ρεκόρ στη
σφαιροβόλια από τον Μανω-
λιά με 52.54 μ. Ο Χίλ-
μπερcht του Πανελληνίου 50.
55 μ.

Στον άκοντισμό, ο Κα-
λαμπάκος με 61.59, ξεπε-
ρασε τον Παυλιδίτη (Γιου-
γκοσλάβο) 59.02 μ.

Στα 110 μ. μετ' έμποδι-
ων ο Καμπαδέλης κατώ-
ρωσε ν' αποσπάσει τη νίκη
απ' τον Βούλγαρο Καμπού-
ρων με τον ίδιο χρόνο 15".
Ο Γιουγκοσλάβος Βούσε-
λιτς 15" 5, τρίτος.

Οι δυάδες σκυταλοδο-
μίας 4Χ100 μ. και 4Χ400
μ. του Παναθηναϊκού, ση-
μείωσαν διπλή νίκη. Με
43" 9 πρώτευσε στα 4Χ
100 μ. και με 3' 33" 7
στα 4Χ400 μ. Ο Όλυμ-
πιακός πέτυχε δυο δεύτε-
ρες, αξιόλογες νίκες με
44" νικητάς τους Βουλ-
γάρους (44" 1) στα 4Χ
100 μ. και 3' 42" 9 στα
4Χ400 μ.

Γενικά, από άποψης έ-
πιδόσεων, αξία προσοχής,
επαίμων και μελέτης είναι
τα 52.12 μ. του Κουνάδη
στη διακοβόλια, τα 16.55
μ. του Τσακανίκα στη σφαι-
ροβόλια, τα 21" 6 στα 200
μ. του Γεωργοπούλου, τα
1' 52" 7 του Δεπάστας
στα 800 μ., τα 9' 07" του
Παπαθασίλειου στα 3000
μ. μετ' έμποδιών.

Αν λάβαναν μέρος ο
Ρουμπάνης στο άλμα επί-
κοντώ και ο Κωνσταν-
τινίδης στα 1500 μ.,
θάνανε δυο ακόμη ώ-
ραίες πρώτες νίκες με
εξαιρέτα ρεκόρ.

Πάντως, η εγγρασία
που παρουσιάστηκε
στους Πενταθλούς, ή-
ταν αξιόλογη. Ας ελ-
χθώμε να συνεχιστή
μ' επιτυχία σ' όλη την
περίοδο του 1957.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Σκύλος-
τηλεφωνητής

Υπάρχει σε μία μι-
κυή αγγλική πόλη του
Σουέξ ένας σκύλος
που απαντάει στο τη-
λέφωνο! Είναι 3 χρο-
νών, ράτσας «σπινιέλ».
Όταν ακούση να κου-
δουνίζει το τηλέφωνο,
σγκώνει με το στόμα
του το ακουστικό κι
υστερα γαυγίζει, ώσ-
που νάρθη κάποιος να
πιάσει το τηλέφωνο.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΟΥΣΟΥΡΑΔΑ - ΛΙΑΚΑΔΑ. 2)
ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ. 3) ΧΑΔΕΜΑ - ΤΑΡΙΦΑ.
4) ΛΑΖΑΝΙΑ - ΛΙΦΟΝΑ. 5) ΑΝΑΞΙΦΟ-
ΡΑΣ. 6) ΚΟΚΚΥΣ - ΓΥΝΗ. 7) ΑΜΙΑ-
ΤΙΝΟΣ. 8) ΜΑΣΙΑ - ΚΑΤΙΜΕΡΙ. 9)
ΣΟΝΙΑ-ΜΑΡΙΑ. 10) ΛΙΜΑΡΙΣΤΟΣ.
11) ΚΟΝΙΑΜΑ - ΚΑΡΑΤΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΧΑΛΑΖΟΚΟΚΚΟΣ. 2) ΣΟΥΗΔΕ-
ΖΑ - ΜΑΝΙΑΝΙ. 3) ΜΑΝΙΑ - ΑΣΙΑ-
ΛΙΑ. 4) ΔΑΔΙ - ΑΝΑΤΟΜΙΑ - ΜΑΜΑ. 5)
ΑΒΕ - ΜΕΡΙΣ. 6) ΛΙΜΕ - ΑΓΟΡΙΣΤΙ-
ΚΑ - ΤΟΣ ΚΑ. 7) ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣ -
ΝΟΣΤΙΜΑ. 8) ΚΑΜΑΡΙΝΑ - ΜΕΡΕΜΕ-
ΤΙ. 9) ΑΝΗΘΟΡΙΑ.

Φίλμ και πρωταγωνιστές

1: η - 2: δ - 3: ζ - 4: υ - 5: ι -
6: θ - 7: α - 8: β - 9: - ε - 10: στ.

Σωστό-Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ (τ' αγαπούσε πολύ και έ-
φτιαξε μάλιστα και ο ίδιος μερικά πολύ έ-
πιτυχημένα). 2) ΣΩΣΤΟ. (Προσέλα το νυ-
χτερινό κυνήγι). 3) ΛΑΘΟΣ. (Αγώνες έλ-
λυναν για πρώτη φορά κατά την 8η όλυ-
μπιάδα του 1924). 4) ΣΩΣΤΟ. (Τρώνε ά-
φθονο χορτάρι ύστερα από κάθε νύχτα). 5)
ΛΑΘΟΣ. (Σημειεί «δηγόρη»). 6) ΛΑ-
ΘΟΣ. (Πολύ πριν, το 1330, επί Έδουάρ-
δου του 3ου). 7) ΛΑΘΟΣ. (Γεννήθηκε στην
Ουγγαρία, ήταν όμως Γερμανός). 8) ΛΑ-
ΘΟΣ. (Γυρίζονται σε θέατρα, σε πυργούς,
σε επαύλεις, ακόμα και σε κεντρικές και
πολυσύγχυστες πλατείες). 9) ΣΩΣΤΟ.
(Εκτιμάται ιδιαίτερα από τους Νοτιοα-
φρικανούς). 10) ΛΑΘΟΣ. (Ο Μπετόν εν-
πλήρως μαθητή του Χάιντν).

Συλλαβόγριφος

Ανθρας (αν - θράξ).

Μεταγραμμιτισμός

Ωριών - Άριων

Στοιχειόγριφος

Βορά - Δορά.

Μαγική εικών

Με βάσι την άριστερή πλευρά της εικό-
νας θα βρήτε μία γατούλα κοντά στα πό-
δια του Πόρκυ και με την εικόνα ανε-
στραμμένη ένα σκύλο κοντά στη ρίζα του
λεπτού δέντρου.

Η λύσις του υπ' αριθ. 645
σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΒΕΡΘΕΡΟΣ - ΘΗΣΑΥΡΟΣ. 2)
ΑΠΩ - ΛΟΠΟΥΣΙΑ - ΑΤΙ. 3) ΡΙΤΑ-
ΟΣΙΑ. 4) ΔΡΑΙΟΙ - ΑΡΑΒΙΑ. 5) ΟΝ-
ΚΡΑΝΙΟΝ - ΡΩ. 6) ΒΕΒΑΙΟΙ - ΔΟΜΟ-
ΚΟΣ. 7) ΙΦ - ΣΟΛΟΜΟΣ - ΔΙ. 8) ΛΕ-
ΤΟΣ - ΝΑΙ - ΑΣ - ΜΕΓΑΣ. 9) ΛΥΩ-
ΑΙΝ. 10) ΔΡΟΣ - ΤΟΠΙΑ - ΛΕΡΙΑ.
11) ΔΔ - ΜΟΝΩΣΙΣ - ΝΙ. 12) ΡΗ-
ΤΙΝΗΣ - ΤΙΤΑΝΕΣ. 13) ΑΣ - ΤΟΝΩ-
ΣΙΣ - ΑΧ. 14) ΚΟΥΡΣΑ - ΤΑΥΡΟΣ.
15) ΕΝΑΣ - ΣΤΥΛ. 16) ΙΟΙ - ΜΟΝΟ-
ΜΑΧΟΣ - ΑΠΟ. 17) ΑΝΔΥΝΟΣ - ΣΥΣ-
ΣΩΜΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΒΑΡΣΟΒΙΑ - ΑΔΡΑΝΕΙΑ. 2) Ε-
ΠΙ - ΝΕΦΕΛΩΔΗΣ - ΝΟΝ. 3) ΡΩΤΩ-
ΚΑΙΩ. 4) ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ. 5) ΕΛ-
ΣΥΣ - ΜΥ. 6) ΡΩΣΙΚΟΣ - ΜΗΤΡΩΟΝ.
7) ΟΠ - ΟΡΙΟΝ - ΤΟΣΟΣ - ΝΟ. 8) ΣΟ-
ΦΙΑ - ΛΑΛΟΝ - ΝΑΕΟΣ. 9) ΝΑΟΙ -
ΠΛΩ. 10) ΘΥΡΑΙ - ΜΑΙΣ - ΣΤΡΑΣ.
11) ΗΣ - ΡΟΔΟΣ - ΑΙΤΙΑ - ΧΥ. 12)
ΣΙΓΑΝΟΣ - ΣΙΣΥΦΟΣ. 13) ΑΑ - ΜΙΑ
- ΣΣ. 14) ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ. 15) ΡΑ-
ΣΑ - ΣΤΑΜ. 16) ΟΤΙ - ΡΟΔΑΚΙΝΕΑ
- ΥΠΟ. 17) ΣΙΑΛΩΣΙΣ - ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΧΟΡΟΣ

Παράξενο διήγημα

Συναντούσα συχνά το Λουσιέν
στη σκιά της πολυκατοικίας που
έμενα. Ήταν ένας χοντράνθρωπος.
Εργαζόταν ως λεπτογράφος και κέρ-
διζε αρκετά λεφτά.

Αντίθετα, η γυναίκα του, η Ρό-
ζα, ήταν μία γυναίκα λεπτοκαυ-
μένη, μ' ευγενικό ύφος με χλωμό
και λιγυμένο πρόσωπο. Είχα γνω-
ρίσει και τον πατέρα της Άνσελ, Άν-
σέλ, ένα παράξενο κι' έκκεντρικό
γέρο, που είχε πάντα μία επίσημη
έκφραση. Τον εύρισκε κάποτε στο
καφενείο και κουβέντιαζε μαζί του.
Ήταν γλυπτής με ταλέντο.

Δεν έφτανε όμως αγάσματα, άλ-
λά κούκλες από κερί ή πλάσ, μα-
νεκέν σε φυσικό μέγεθος. Άσχολεί-
το επίσης με τον ηλεκτισμό και τη
μαγεία. Ήταν μ' άλλα λόγια ένα
είδος καλλιτέχνη και αλχημιστή.

Δε συμπάθωνε το γαμπρό του.
Όσο διατηρούσε φιλικές σχέ-
σεις μαζί του, όσον καιρό ο Λου-
σιέν φερριόταν με καλό τρόπο στη
γυναίκα του.

Μά ύστερα τον ξεμύλησε κάποια
άλλη, μία Σαρλότ, κι' από τότε άρ-
χισε να κακομεταχειρίζεται και να
δερνι τη δύστηνη Ρόζα. Οι καυ-
γώδες τους αναστατώναν την πο-
λυκατοικία... ώσπου μία μέρα τη
σκοτώσε μ' ένα μαχαίρι!

Η δική του έγινε ύστερα από έ-
να ολόκληρο χρόνο. Ο επιδέξιος δι-
κηγόρος του κατάφερε να ριξη όλες
τις ευθύνες στο δικό, στη Ρόζα.
Ο φονιάς έφυγε, νιά να συγκινήση
το δικαστήριο. Η Σαρλότ λιποθύ-
μησε ύστερα απ' την ψεύτικη κατά-
θεσή της. Κι' ο δολοφόνος άθωώθηκε.

Αυτό είναι τρεσάδες! μου
είπε τότε ο πατέρας της Ρόζας. Οι
δικαστές τον άθωωσαν, ενώ όμως
τον καταδίκασαν σε θάνατο... Ό,δ
θα τον σκοτώσω, όπως νομίζω!
Πρέπει, πρώτα να βασανιστή... Θα
δής...

Ο Λουσιέν παντρεύτηκε τη Σαρ-
λότ και την εγκατέστησε στην κά-
μαρά του.

Ένα απόγευμα, ο Άνσελ μου ψι-
θύρισε:

— Όλα είν' έτοιμα! Έλάτε στο
ατέλιέ μου. Θα σας δείξω κάτι πολύ
περιέργο.

Τον ακολούθησα ως το ατέλιέ του.
Ήταν γεμάτο με μανεκέν. Σε μία
άκρη, έσχωριστά, βρισκότανε μία
κούκλα που έμοιαζε καταπληκτικά
στο Λουσιέν. Για να συμπληρώση
την ομοιότητα, ο γέρος την είχε
ντύσει μ' ένα παλιό κοστούμι του

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετησία Δρχ. 340.—
Εξάμηνος » 170.—
Τριμηνος » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετησία Λίρες 6.—
» Δολάρια 24.—
» Φρ. Γαλ. 5.980
» Φρ. Βέλγ. 1.100

Εμβάσματα Έσωτερικού δια τα-
χυδρομικής επίταξης και Έξωτε-
ρικού δια τραπεζικής ταχυτάτης
προς το περιοδικό «ΕΝ ΣΥΛΛΟΓΩ»
Δραγατανίου 4 (Πλατεία Κλα-
σικών), ΑΘΗΝΑΙ.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις
διοικητικών θέματος του παρόν-
τος τεύχους άνευ της έγγραφου ά-
δειας της Διευθύνσεως του «Εν-
συχου».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ
άρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 10921
1938. Ἰδιοκτητὴς — Διευ-
θυντὴς: Ε.Ε.Ε. ἑ. Γ. ΠΑΠΑ-
ΓΕΩΡΓΙΟΥ καὶ Σίω. Διαχειρι-
στὴς καὶ υπεύθυνος: Γ. Γ. ΠΑ-
ΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3.
Υπεύθυνος Τυπογρ.: Σπ. Μπελ-
λας, ὁδὸς Ἀδελφῶν Ν. Ἡράκλειον.

γαιτροῦ του.
— Κυττάχτε ἓνα ἀντίγραφο τῆς
προειδοποιήσεως πού τοῦστείλα,
μου εἶπε.
Καὶ μούδειξε ἓνα χαρτί, ὅπου εἶ-
χε ζωγραφιστὴ ἓνα πελώριο μαῦρο
χέρι πού σφίγγε ἓνα κεφάλι.
— Τώρα θ' ἀρχίσουμε τὰ βασα-
νιστήρια!... πρόσθεσε.

Εφάρμοσε στὸ μέτωπο τῆς κού-
κλας ἓνα κυκλικὸ μεταλλινὸ ἔλασμα
καὶ τὸ συνέδεσε μὲ μιά ηλεκτρικὴ
μπουτίνια. Πίεσε ὑστερὰ ἓνα κουμ-
πί, κι' εἶδα τότε νὰ ξεπετιοῦνται
σπίθες ἀπ' τὸ μεταλλινὸ ἔλασμα.

— Αὐριο θαρῶ σπῆτι σας, μου
εἶπε ὁ Άνσελ μὲ μιά παρόξενη ἐκ-
φραση. Φροντίστε στὸ μεταξὺ νὰ
μᾶτε πὼς πέρασε ὁ Λουσιέν...

Ήμουν βέβαιος πὼς εἶχαν σαλέ-
ψει τὰ λογικά του ἀπ' τὴ λύπη. Μά,
ὅταν γύρισα σπῆτι μου, εἶσα ὅς
κατόπληξε ἀπ' τὴ γυναικία μου πὼς
ὁ Λουσιέν εἶχε ἀρρωστήσει ξαφνι-
κά κι' εἶχε καλέσει τὸ γίατρο.

Όταν τὸ εἶπα τὴν ἄλλη μέρα
στὸν Άνσελ, δὲν εἶδεις κοιμηθῆ ἐκ-
πληξί. Χαμογέλασε μονάχα.

Απ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Λου-
σιέν ἔβγαζε φοιχτές φωνές, μιλοῦ-
σε γιὰ τὸ «μαῦρο χέρι», ἔδλεπε τὸ
φάντασμα τῆς Ρόζας κι' ἔλεγε πὼς
θα σκοπῇ τὸ κεφάλι του, σὺν μπύ-
ρα! Κατόπληκτος ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, ἐξ-
νοπήγη στὸ ατέλιέ τοῦ Άνσελ. Τὸν
βρήκα νὰ προκαλῆ ἀκόμα ηλεκτρι-
κὲς σπῆτες στὸ μέτωπο τῆς κού-
κλας.

Δὲ βὰ μὲ κάνετε νὰ πιστέψω
πὼς μὲ τίς πασάλενες αὐτὲς μαγειεί-
ες προκαλέσατε τὴν ἀνεξήγη-
τὴ ἀρρώστια τοῦ Λουσιέν! τοῦ εἶπα
μὲ πείσμα.

— Ἐχετε ἄδικο, μου ἀπάντησε
γελαώντας σαρκαστικά. Γιὰ νὰ σας
πεισῶ, θὰ μετριοιστῶ ἐν' ἄλλο
βασανιστήρι.

Εβγάλε τὸ ἔλασμα ἀπ' τὸ μέ-
τωπο τῆς κούκλας, ἐφάρμοσε δυὸ
ἄλλα στὰ πόδια της καὶ τὰ ἔνωσε
μὲ τὴ στατικὴ συσκευή.

Γυρίστε τώρα στὸ σπῆτι σας,
μου εἶπε. Θὰ βρῆτε τὸ Λουσιέν νὰ
χορεύη σὺν τρελλῶ!

Απ' τὴ θύρα τοῦ πολυκατοι-
κίας ἐμοῦ πὼς ὁ Σαρλότ εἶχε κα-
λέσει ἐπείγοντως δυὸ γιάτρος. Δὲν
ὑπόφερε πιά ὁ Λουσιέν ἀπ' τοὺς
τρομεροὺς ἐκείνους πονοκεφάλους,
εἶχε ὅμως καταληφθῇ ἀπὸ νευρικὴ
κρίσι καὶ χόρνε σπασμωδικά!

Δὲ μπορούσε νὰ σταθῇ οὔτε σπι-
γυμῇ. Οἱ ἰδρώτες ἔτρεχε ἀπὸ τὸ σῶ-
μα του, τὰ μέλη του εἶχαν παραλ-
μῇ ἀπ' τὴν κόπωση. Ὡστόσο κου-
νισσε διαρκῶς τὰ πόδια του, σπα-
σμωδικά, σὺν νὰ πατοῦσε σὲ πυρο-
μένο ἔδαφος. Τὸ ἴδιο βράδυ, τὸν
κλείσανε σ' ἓνα ψυχιατεῖο.

— Εἶναι φοιχτό! εἶπα στὸν Άν-
σελ. Ἀν πραγματικῶς προκαλῆτε ἐ-
σῆς αὐτὸ τὸ μαρτύριό του, πρέπει
νὰ τὸν λιποθύση!

— Μήπως λιποθύηκε ἐκεῖνος τὴ
Ρόζα μου; μου ἀπάντησε.
Τὴν ἄλλη μέρα, εἶσα πὼς ὁ
Λουσιέν εἶχε πονοκέφαλο. Στὸ
τέλος ὅμως τῆς βδομάδας ἐξαφ-
νισε τὸν τρελλὸ χορὸ του. Τὸν συνέ-
χισε δυὸ μερὸνυχτὰ, δίχως διακοπῇ,
κι' ὑστερὰ σωματικῆς νεκρό!

Προσπάθησα νὰ ἐξηγήσω στοὺς
γιάτρος τὴν περίπτωση τοῦ Μά. Εἶ-
πα πὼς ἔβγαζε φωνές, μιλοῦσε γιὰ τὸ
«μαῦρο χέρι» καὶ μὲ ἀποπνεύσαν
κεῖνοι γέλασαν καὶ μὲ ἀπάντησαν
— Δὲν υπάρχουν πιά μάγοι στὴν
ἐποχή μας! ἔκρινε ὅτι δὲ ζοῦμε
στὸ Μεσαίωνα!

Θέλησα νὰ ἐπανῶ τὸν Άνσελ.
Πήγα στὸ ατέλιέ του. Ἡ μυστηρι-
ώδης ηλεκτρικὴ συσκευή εἶχε ἐξαφ-
νισθῇ, καθὼς κι' ἡ κούκλα τοῦ Λου-
σιέν.

Μαλονότι εἶχε μᾶτε ὁ γέρος τὸ
βάντο τοῦ γαμπροῦ του, δὲ μὲ εἶ-
πε καβόλου λόγο. Εἶχε ὅμως στὸ
πρόσωπό του μιά ἐκφραση ἰκανο-
ποίησε. Εἶχε ἐκδικηθῇ γιὰ τὴ
Ρόζα.

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

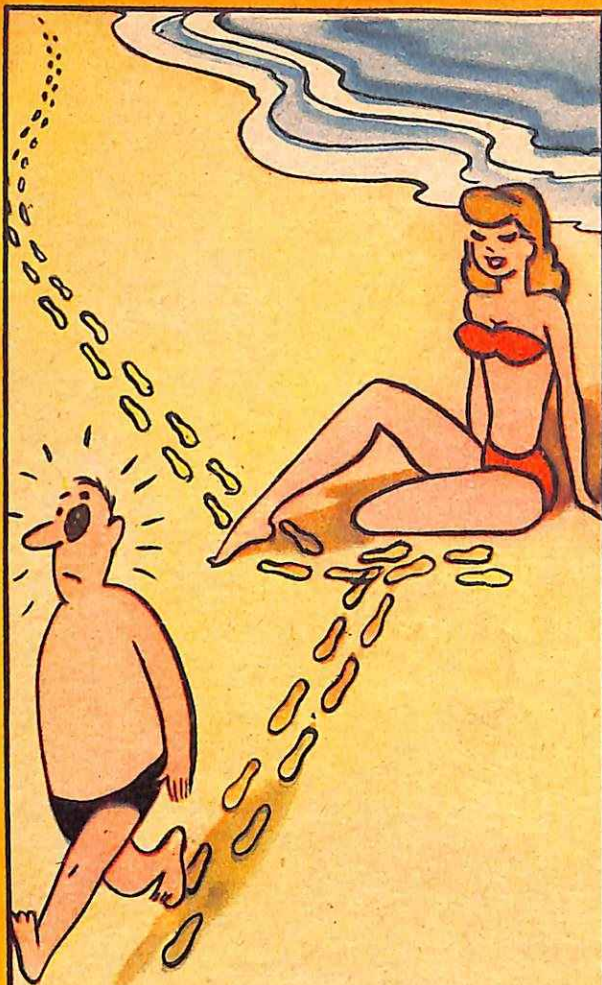
Ανάπαυσις και ύπνος

Με τίς σημερινές ανάγκες της ζωής πρέπει να ξεκου-
ράζεται κανείς καλά για να μπορεί να αποδώσει. "Αν
εργάζεται κανείς περισσότερες ώρες από όσες πρέπει
πολύ γρήγορα τον εγκαταλείπουν οι δυνάμεις του. Πάν
μέτρον άριστον, έλεγαν οι αρχαίοι. Κανονική δουλειά
και κανονική ξεκούραση. Υπάρχουν άτομα που δουλεύουν
όλη την ήμερα και μετά ξεχνούν σε διασκεδάσεις και
σε χαρτοπαίξεις. Το δέρμα τους γερνά πολύ γρήγορα,
κιτρινίζει και γεμίζει ρυτίδες.

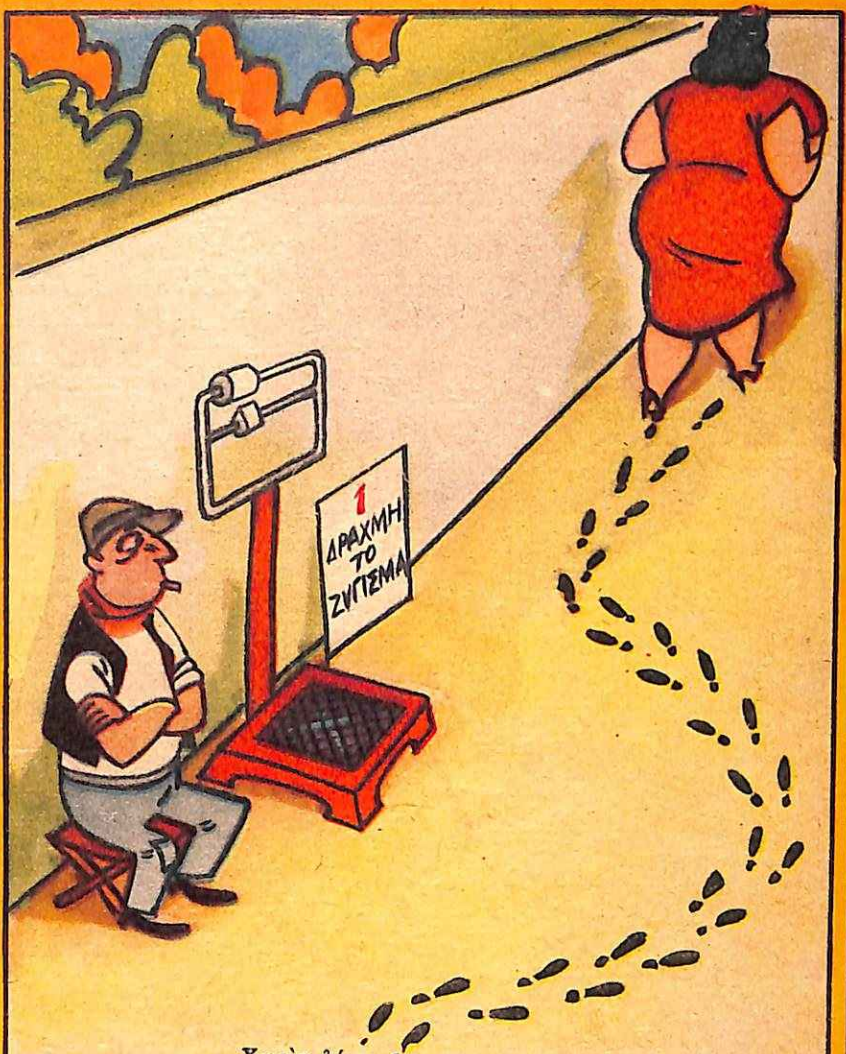
Όποιος εἶναι φυσικά, εργάζεται κανονικά και κοιμά-
ται άρκετα, σγκώνεται το πρωί φρέσκος και έτοιμος
για εργασία. Το πρόσωπό του είναι ζωηρό, φρεσκο και
πολύ άργα, σε μεγάλη ηλικία, θ' αρχίσουν να φαίνων-
ται τα σημάδια του γήρατος.

Αὐτός ὁ ἄνθρωπος θὰ γεράσει φυσιολογικά, δταν ἐρ-
θουν τὰ χρόνια του, ἀντίθετα μ' αὐτὸν πού κοινοῦνται
πολύ, ξεχνῶντα καὶ δὲν πού μένει καὶρός γιὰ νὰ κοιμηθῇ.
"Ο ὕπνος εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὴ ζωή. Τὰ νεογέννη-
τα κοινοῦνται εἰκοσι ὥρες τὸ εἰκοσιτετράωρο. Τὰ μικρά
παιδιά δέκα ὥς δεκατέσσερις ὥρες καὶ οἱ μεγάλοι ἔ-
χουν ἄναγκη ἀπὸ ὅπου, τουλάχιστο ὀκτώ ὥρες. Οἱ γέ-
ροι μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν καὶ λιγώτερο.

Εἶναι ἐγκλημα ὁ ἄνθρωπος νὰ κρατοῦν τὰ παιδιά ἐν-
δια τὸ βράδυ. Το παιδί τὸ βρά

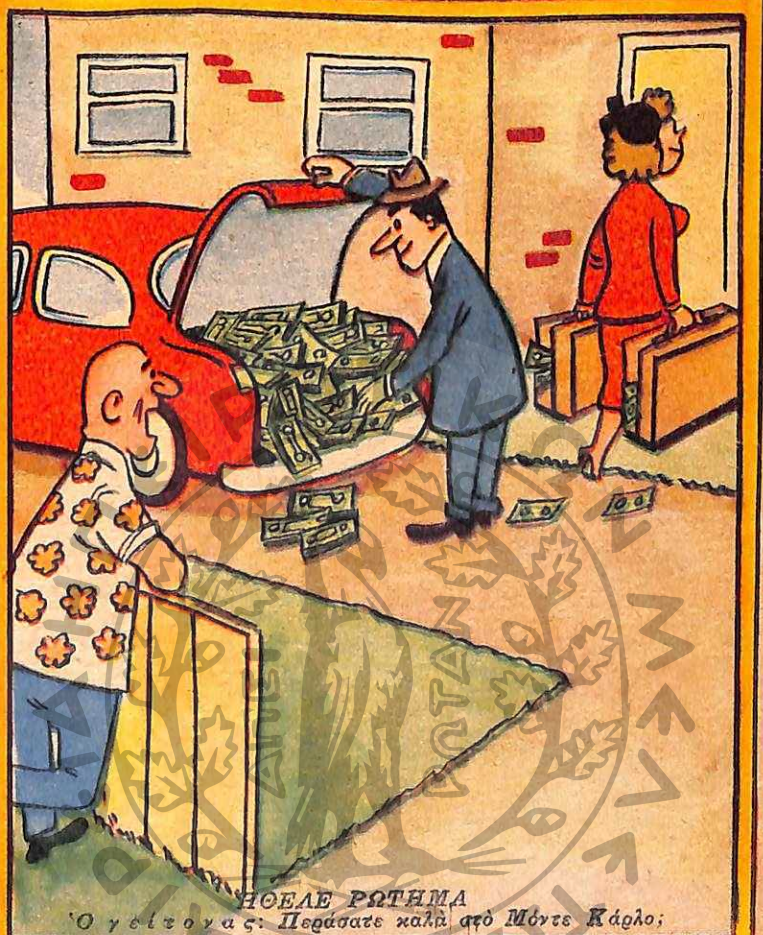
Χωρίς λόγια.

Χωρίς λόγια.

‘Η ύπ’ αλληλος: ‘Ο κύριος διευθυντής;... Μόλις βγήκε!...

ΉΘΕΛΕ ΡΩΤΗΜΑ
‘Ο γείτονας: Περάσατε καλά από Μόντε Κάρλο;